

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

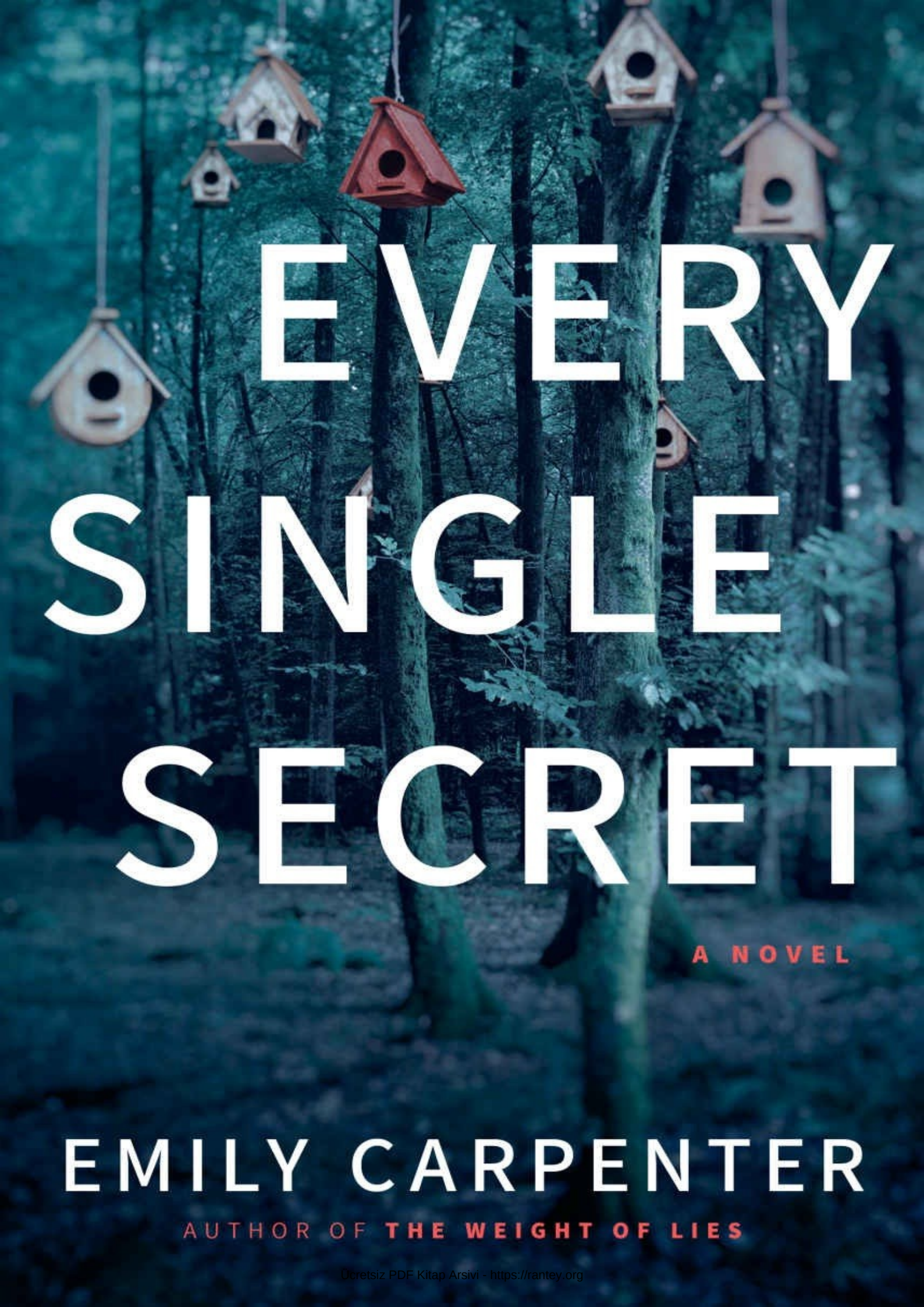
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERY SINGLE SECRET

A NOVEL

EMILY CARPENTER

AUTHOR OF **THE WEIGHT OF LIES**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**EVERY
SINGLE
SECRET**

EMILY CARPENTER TARAFINDAN DA

Hanımeli Kızlarını Gömmek
Yalanların Ağırılığı

EVERY SINGLE SECRET

A NOVEL

EMILY CARPENTER

AUTHOR OF **THE WEIGHT OF LIES**

LAKE UNION
PUBLISHING

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2018 by Emily Carpenter
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Lake Union Publishing tarafından
yayınlanmıştır, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Lake Union Publishing, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503951907
ISBN-10: 1503951901

Kapak tasarımı: Rex Bonomelli

*Rick için,
Bir Brontë'nin hayal edebileceği her şeyden daha iyi olan*

İÇİNDEKİLER

[Okumaya Başlayın](#)
[19 Ekim Cuma Öğleden](#)
[Sonra Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü](#)
[Bölüm](#)
[19 Ekim Cuma Akşamı](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[19 Ekim Cuma Akşamı](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci](#)
[Bölüm](#)
[Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[19 Ekim Cuma Akşamı](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[19 Ekim Cuma Akşamı On](#)
[Birinci Bölüm](#)
[On İkinci Bölüm](#)
[On Üçüncü Bölüm](#)
[19 Ekim Cuma Gecesi](#)
[On Dördüncü Bölüm On](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm On](#)
[Yedinci Bölüm On](#)
[Sekizinci Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm 19](#)
[Ekim Cuma Gecesi](#)
[Yirminci Bölüm Yirmi](#)
[Birinci Bölüm Yirmi](#)
[İkinci Bölüm Yirmi](#)
[Üçüncü Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm 19 Ekim Cuma](#)
[Gecesi](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm 19](#)
[Ekim Cuma Gecesi](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
[19 Ekim Cuma Gecesi](#)
[Otuzuncu Bölüm](#)
[Cuma, 19 Ekim Gecesi](#)
[Sekiz Ay Sonra YAZAR](#)
[HAKKINDA](#)
[TEŞEKKÜRLER](#)

*Papaz Catherine'in ezberlemesi için istediği kadar bölüm
koyabilir, Joseph de Heathcliff'i kolu ağrıyınca kadar
dövebilirdi; yeniden bir araya geldikleri anda her şeyi unuttular.*

Emily Brontë, Uğultulu Tepeler

19 Ekim Cuma Öğleden Sonra

Etrafımızda canavarlar var - dünya onları gerçekte oldukları gibi görmeye dayanamadığı için saklanmak zorunda olan insanlar. Canavarlar sır saklamakta iyidirler. Bazen fazla iyiler.

Bu yüzden her zaman onlardan biri olduğumdan şüphelenmişimdir.

Bir zamanlar tanıdığım bir kız bana isimler takardı: *Yumurta Salatası*, *Pizza Surat*, *Şişko Sik*. Yamyam bir ailenin beni evlat edinip mahzenlerine koymak istediğini ve bunu yaptıklarında adımı ve annemin kim olduğunu unutup onlardan biri olacağımı iddia ediyordu. Söyledikleri çok acımasızdı ama bir çocuk için kendi ruhumun karanlığını çok net görüyordum, bu yüzden bir parçam ona inandı.

İşin tuhaf yanı, konu geleceği tahmin etmeye geldiğinde, o kadar da uzakta değildi. Şimdi merak ediyorum da, aslında beni uyarmamış mıydı?

Liken kabuklu bir kaya çıkıntısının üzerine tünemiş, yürüyüş botlarımın aşınmış uçlarından aşağıda dalgalanan kırmızı, turuncu ve kızıl dallara bakıyorum. Bir iPad'i göğsüme bastırıyorum ve soğuk rüzgâr saçlarımı savurarak gözlüklerimin arkasından gözlerimin sulanmasına neden oluyor. Nem o kadar yoğun ki, aslında yağmur yağmıyor olsa da bir ağırlığı var. Üzerimdeki çok büyük kanvas montu delip geçiyor, kemiklerime kadar işliyor.

Bu gün, isim takan kız Chantal'ın öldüğü masmavi geceye hiç benzemiyor. O gece muhteşemdi. Yıldızların altında uzanmak için mükemmel bir geceydi.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Biraz tuhaf biri olduğum doğru, sadece Chantal yüzünden de değil. İnsanların *temkinli* dediği biriyim. Blog yazmam. Paylaşmam. Paylaşmam. İnsanları sevmeniz gereken o ısıltılı, açık kollu şekilde sevmiyorum, ama bunun iyi bir nedeni var. Karanlık şeyler içimde damar damar ilerliyor, tıpkı değerli metalin bir dağın kalbinden fişkırması gibi. Gizli kalması gereken karanlık şeyler, kayanın derinliklerine gömülü. Dağımın, geçmişimin üzerinde nöbet tutmam daha büyük bir iyilik için.

Bu dağ Blue Ridge sıradağlarının sadece köpek kuyruğu, ama burada durup altımda alçalan vadiyi seyretmek bana dünyanın en yüksek ve en yalnız noktasıymış gibi hissettiriyor. Neredeyse bir haftadır bu dağın kıvrımlarında kalıyorum ve adını bile bilmiyorum. Bildiğim bir şey var,

Dördüncü sınıftaki mükemmel Georgia eğitimimden, beyaz adamların yüzyıl önce bu bölgede altın keşfettiğini ve bu dağı ve eyaletin kuzeydoğu kısmının geri kalanını Cherokee'lerden aldığını öğrendim.

Altını dağdan söktüler ve ardından ölüm ve felaket geldi.

Bu dağ hakkında başka bir şey daha biliyorum, onu aşağıdaki patikadan görmüştüm. Üzerinde durduğum uçurum kendi altına doğru kıvrılıyor ve çıkıntılı bir raf oluşturuyor. Düşmek için atlamama bile gerek yok. Sadece küçük bir adım atabilirim ve her şey biter. Katı bir şeye çarpmadan önce dalların ve iğnelerin arasından dümdüz aşağı düşebilirim, ama sonunda çarparım.

Ve acıtacaktı. Tıpkı Chantal'ın canını yaktığı gibi.

Uçurum, esen rüzgâr, ölüm düşünceleri; tüm senaryo o kadar gotik ki neredeyse beni güldürecek. Ama bu şiirsel bir adalet. Tam daire kapanış. Ben bir koşucuyum, her zaman öyleydim, farklı şekillerde. Ve şimdi, yıllarca koştuktan sonra - kafamda, kalbimde ve hatta fiziksel olarak, her şafak vakti evimin aşağısındaki pistte - sonunda durmaya zorlanıyorum. Gerçekten ne istediğime karar vermek için.

Kalayım mı? Yoksa kendimi uçurumdan aşağı atıp bu işe dek bir son mu vereceğim?

Solumda, patikanın aşağısında ama hâlâ görüş alanımın dışında, yaprakların ve kırılan dalların hışırtısını duyuyorum. Birisi patikada mücadele ediyor. Tanıdığım biri. Zamanım doldu. Karar vermek zorundayım. Çabucak, patikadan o eve geri dönmeden ve her şey yeniden karışmadan önce. Yolumu kaybetmeden önce.

Aniden, başka bir ses. Üstümdeki mavilikte bir kuşun çığlığı. Bir şahin sekiz rakamını takip ediyor. Rahatlamış, akşam yemeği için ağaçları tarıyor. Dünya umurunda değil. Altında yaşanan dram hakkında hiçbir fikri yok. Ve sonra, onun yanında, daha karanlık bir form. Bir akbaba mı? Burada olanların kokusunu almış olabilir mi?

Eğer uçurumdan aşağı gidersem, o da eninde sonunda beni bulacaktır. İşler böyle yürür.

Birden beynimin sürüngen kısmı devreye giriyor ve bir sarsıntıyla kanımın damarlarımda dolaştığını, vücudumun her santimetresine hayat aşladığını fark ediyorum. Düşüncelerim ölüme dönerken bile bedenim hala çalışıyor, hala işini yapıyor. Sanırım ne tür bir insan olursam olayım, bu noktaya kadar ne yapmış olursam olayım, ben yaşamak isteyen bir insanım.

Yaşamak istiyorum.

Ve sonra dağın yamacından aşağıya doğru koşmaya başlıyorum, köklere ve kayalara takılıyorum, kendimi dik tutmayı zar zor başarıyorum. iPad'i göğsüme bastırıyorum, ince, soğuk havada nefes nefese kalıyorum ama devam ediyorum. Burada iz yok ama şu anda kaybolmak bulunmaktan daha iyi.

Kimse için ölmeyeceğim, ne Chantal için, ne de eskiden olduğum kız için. Kaçıyorum. Yine kaçıyorum.

Eğer bu beni bir canavar yapıyorsa, olsun.

Birinci Bölüm

*13 Ekim Cumartesi
Altı Gün Önce*

Nişanlım Heath Beck, kalabalık barın en arkasında oturuyordu. İçki şişelerinin arkasındaki aynada onun yansımısını görebiliyordum. Koyu renk saçları gözlerini gizliyordu. Omuzları parlak meşe levhanın üzerine eğilmiş, bir bardak kahverengi sıvıyı ağzına götürüyordu. Onu böyle görmek yapay, filmde fırlamış bir sahne gibi geliyordu. Burası Heath'in geleceği son yeri - Doğu Howard'daki bu bar

-Bu yüzden denemeyi düşündüğüm son yeri. Yine de .

Her şeyi bilen beynim bana yardımcı olarak nedenini söyledi.

Senden saklanıyor.

Kapının hemen içinde durdum, bacaklarım altımda titremeye başlamıştı. Akşam yemeğinden gece yarısını biraz geçene kadar şehirde dolaşmış, onun en sevdiği mekânları kontrol etmiş, yükselen adrenalinden güç almıştım. Şimdi onu bulduğuma göre, kimyasal madde azalıyor, uzuvlarımı titrer ve güçsüz bırakıyordu.

Barın adı Divine'dı. Büyük bir marka ironisiydi, zira mekân bağıra çağıra yapılan konuşmalar, tokuşturulan kadehler ve migren tetikleyici tekno-pop seslerinden oluşan uyumsuz bir cehennemdi. Müşteriler -genç, boş gözlü metro-Atlanta profesyonelleri- etrafta dolanıyor, gelecekteki iş anlaşmaları ya da Cumartesi gecesi vur-kaç için birbirlerini ölçüp biçiyorlardı.

Heath nefret ederdi. En azından hep böyle söylerdi.

Duvara ve ona baktım. Her zamanki gibi, içimde ikiz inançsızlık ve arzu şimşekleri çaktı. Dudak uçuklatan yakışıklılığına duyduğum arzu. Onun gerçekten benim olduğuna inanmamak. Heath'e bakmak her zaman birazcık da olsa acı verirdi. Yanındaki taburede bir kadın vardı. Gençti, saçları karmakarışık bir topuz yapmıştı. Sütyensiz, şeffaf bir köylü bluzu giymişti ama Heath onun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Aldatan biri değildi, hatta flört eden biri bile değildi. Bu konuda endişelenmem için bana hiçbir zaman bir neden vermemişti.

Dreadlocks çantasını kaptı, tabureden kaydı ve barın arkasındaki banyoya doğru yürüyerek bana fırsat verdi. Hemen yanına gitmek istedim.

ona sarılmak ve onu öpücüklerle boğmak istiyordu ama bu isteğine direndi. Bu mutlu bir kavuşma değildi; bu bir yüzleşmeydi. Neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu.

Kabuslar birkaç ay önce başlamıştı. Nişanlılığımızın mutluluğunu , bizi yormuşlar ve birbirimizin etrafında sessizce dolaşmamıza neden olmuşlardı. Ve sonra Heath'in işten eve dönmediği o ilk gece geldi. Acı vericiydi elbette. Ama bundan daha fazlası, beni korkuttu. Benim ona veremeyeceğim neye ihtiyacı vardı? Paylaşamayacağı ne yapıyordu? Anlaşıldığı üzere, bu birçok gecenin ilkiydi. Bizim için yeni bir normal.

Şimdi Lenny'yi duyabiliyordum, havalı, eski para Buckhead aksanıyla konuşuyordu. *İşte bu yüzden bir erkeğin yüzük takmasına izin vermeden önce en az beş yıl beklersiniz.* O benim en iyi arkadaşımdı, kurumsal tasarım işimizdeki ortağımdı ve her zaman benim çıkarlarımı gözetirdi, ama konu Heath'e gelince, onun tavsiyelerini bir tuzlukla kabul ettim. Hikayenin tamamını bilmiyordu. Heath'in Yunan efsanelerinden fırlamış gibi görüldüğü için ona hızlı ve sert bir şekilde aşık olduğumu sanıyordu. Hiçbir fikri yoktu ama bu onun hatası değildi. Çünkü ona hiç söylememiştim. Her şeyi açıklayacak o iki kelimeyi hiç söylememiştim: *ruh eşi.*

Bu sözleri söyleyip de ondan suratını asmamasını bekleyemezdim. Artık kimse böyle eski moda şeyler söylemiyor. İnsanların öğürmesine, gözlerini devirmesine ve saflığınıza acımasına neden oluyordu. Ruh eşi fikri bir klişeydi. Alay etmek için bir davetiyeydi - doğru olsa bile. Hissettiğiniz bağı tanımlamaya yaklaşan tek terim olsa bile.

Heath ve ben bir şekilde alışlagelmiş "Bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim" flört sürecini kısa devre yaptırmış ve birbirimizi mükemmel bir şekilde anlamaya başlamıştık. "Bir hikâyem var," demişti ikinci randevumuzda, Batı Yakası'nın gözden uzak bir köşesindeki sıkışık bir İtalyan restoranında. "Hakkında konuşmaktan pek hoşlanmadığım uzun ve hüzünlü bir hikâye."

Başımı salladım. *de.*

İç çekti. Elimi tuttu. "Bekâr bir anneyi ve onun pek de dost canlısı olmayan bazı erkek arkadaşlarını anlatıyor. Kadın ölüyor. Arkadaşlarının kanepelerinde uyuduğu bir sürü gece var." İç içe geçmiş parmaklarımıza baktı. "Mesele şu ki, terapinin çözüm olduğuna inanmıyorum. Geçmişiniz hakkında konuşarak güç bulduğunuza inanmıyorum. Bence bunu bir insanda bulabilirsin. Doğru kişide."

Her şeyin anlaşılması zor mantığı beni büyülemişti. Bir anda, asla ifade edemeyeceğiniz her şeyin birdenbire mükemmel bir anlam kazanması çılgıncaydı. Doğru kişi olup olmadığını, onun benim olup olmadığını merak ettim. Sonra çenesini, bütün akşam sürekli Sinatra çalan üstümüzdeki hoparlöre doğru uzattı. Şimdi "Why Can't You Behave?" avluya doğru süzülüyordu.

"Bu adam," dedi. "Her zaman tüylerimi diken diken etmiştir."

Güldüm. Ben de Sinatra'dan nefret ederdim.

Bununla birlikte, başka bir insanı sevmek şimdiye kadar deneyimlediğim en zahmetsiz, en güzel şey haline geldi. Sessizliklerimiz benim için diğer erkeklerle yaptığım tüm konuşmalardan daha değerliydi. Birlikte dokuz ay geçirdikten ve nişanlandıktan sonra bile Heath benim hakkımda çok az şey biliyordu. Ama önemli olan şeyleri biliyordu. Onu sevdiğimi biliyordu. Onu asla terk etmeyeceğimi. Kabuslar, mesafeler ya da bana yaşattığı bu hayalet rutini yüzünden bile. Hiçbir zaman. Belki kulağa umutsuzca geliyordu ama hayatım boyunca var olduğunu bilmediğim bir şeyi aramıştım. Artık ona sahip olduğuma göre, bunu bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Divine'daki ezici insan seli arasında ilerlerken, ılık safra gibi bir korku boğazımı sıktı. Dreadlocked kadının terk ettiği vinil tabureye kaydım ve Heath yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle doğruldu.

"Daphne." Beyaz bir kartvizitle oynuyor, onu parmaklarının arasında döndürüyordu ama şimdi onu bir bayrak gibi sabit tutuyordu.

Elimi yanağına koyma isteğimle savaştım. "Merhaba."

Heath'in diğer tarafında, dar kulüp elbiseleri ve imkânsız ayakkabılar giymiş bir grup kız onu pek de etmeden süzüyordu. Ne kadar zamandır orada durduklarını merak ediyordum. Poz veriyorlardı. Onu yemliyorlardı.

Özellikle bir tanesi gerçekten kilitlemişti. Uzun, bal rengi, düz ütülü saçları, bej rengi ruju ve parlak mavi kirpik uzantıları vardı. Muhtemelen üniversite öğrencisiydi. Bir bebek. Neredeyse onu kenara çekebilmeyi dileyecektim:

Onunla bir gece kal, sana meydan okuyorum. Çılgılık atarak ve çarşafı yırtarak uyanmanın nasıl bir his olduğunu gör. Pencereden tırmanmaya çalışmak. Crate and Barrel'dan birlikte aldığınız düğün tabaklarını kırmak. Bunun ne kadar seksi olduğunu gör.

Çantamı dizlerimin yanındaki kancaya astım, onunla göz göze geldim ve orta parmağımla gözlüklerimi yukarı ittim. Çok şık değildi ama ne derler bilirsiniz, kızı Aile ve Çocuk Hizmetleri Bölümü'nden çıkarabilirsiniz. . .

Mavi Kirpik düz saçlarını savurdu ve ekibine geri döndü. Hepsinin kıkırdamasına neden olan bir şey söyledi, sonra bana toplu bir alay yönelttiler. Göz ucuyla barmenin kendi kendine kıkırdadığını gördüm.

Heath, "Beni aramaya gelmene neden olduğum için özür dilerim," dedi.

Onun gözleriyle karşılaştım. "Lütfen özür dileme. Eğer ciddi değilsen. Bunu her gece yapmaya devam edersen olmaz."

Bir şeyler söylemeye başladı ama durdu ve barın üstündeki televizyon ekranlarından gelen ani ışık parıltısında gözlerinin kırmızı ve nemli olduğunu fark ettim.

"Burada olmaz," dedim hemen. "Evde konuşabiliriz."

"Hayır. Eve gidemem, henüz değil. Ben sadece ..." Başını iki yana salladı. "Sana olduğunu anlatmam gerek. Gerçekten çok sabırlı davrandın ve bana bir açıklama yapmayı hak ediyorsun."

açıklama."

Düzgünce nefes verdim. Bu iş zorlaşacaktı, bunu hissedebiliyordum. Evet, Heath'in eve dönmesini istiyordum ve evet, kâbusların sona ermesini istiyordum ve evet, belki ondan gelecek bir açıklama bile bu zor dönemi atlattığımız için yeterli olabilirdi. Ama konuşmak başka, istenmeyen şeylere yol açtı. Konuşmak açıklığa yol açtı. İçten ifadelerle, dürüstlüğe ve itiraflara. Tehlikeli ve bilinmeyen yerlere. Beni dehşete düşüren yerlere.

Konuşmak benim için bir seçenek değildi.

Heath gözlerini ovuşturdu ve onun bakmadığı saniyeler içinde yakındaki bir kaseden dört kaju fıstığı aldım. Onları barın altındaki elimde sıktım, güven veren böbrek şeklini tenimde hissettim. Kafamdaki elektrik fırtınası hemen dindi ve kendimi daha sakin hissettim.

Bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Saymak çiftlik yıllarımdan kalma bir alışkanlıktı. Şimdiye kadar Heath'ten uzak tutmayı başardığım garip bir alışkanlık -ya da tik, her neyse-. O zamanlar her zaman yiyecekle ilgiliydi; ne kadar yiyecek vardı ve ihtiyacım olduğunda ona ulaşabilecek miydim? Şimdi sadece saymak bile sinirlerimi yatıştırıyor gibiydi. Her zaman çift sayı olmalıydı, tercihen dört. Dört kaju fıstığı, dört taş, dört kalem. Bunun normal olmadığını biliyordum.

-ve bazen bileğimin etrafında, bir yığın bileziğin arasında sakladığım elastik saç bandını hızlıca çekerek bunu azaltabiliyordum- ama bu beni daha iyi hissettiriyordu. Özellikle de stresin yüksek olduğu anlarda. Bunun gibi.

"İlk tanıştığımızda bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kapanış hakkında mı?"

Yutkundum. Elbette hatırlıyordum. Yeni edindiğim her arkadaşşıma, geçmişim hakkında konuşmam için beni sıkıştıran her erkeğe söylediğim şey aynıydı.

"Kapanışın bir yanılsama olduğunu söylemiştin," diye devam etti. "Geri dönemeyeceğimizi söyledin. Bir şeyleri düzeltemeyiz. Ve denemek sadece daha fazla acı getirir."

Bekledim. Bir *ama* geliyordu.

"Buna inandığın için sana çok hayranım. Her gün bunu yaşadığım için. Senin gibi olmak istedim. Denedim, denedim, Daphne, ama senin kadar güçlü değilim. Sona erdirmek istiyorum. Buna ihtiyacım var ve bunu bulmak için yardıma ihtiyacım var."

Elindeki kartviziti bana doğru itti. Uyuşmuş bir şekilde baktım.

Dr. Matthew Cerny, PhD, zarif yazı tipi okundu. Baskens Enstitüsü. Dunfree, Georgia.

"O bir terapist. Bir psikolog," dedi Heath.

Bir terapist. Tek işi size sırlarınızı söyletmek olan biri. Hayatınızı ya da bir başkasınınkini mahvedecek bilgileri gönüllü olarak verene kadar sizi dürtmek ve dürtmek. Bir keresinde bir psikoloğa açılmıştım ve bu iyi bir adamın dünyasını paramparça etmişti. Benimkini de parçaladı. Buraya adımımı attığımdan beri yuttuğum korku, içime doğru yayıldı.

göğsüne saplanmış.

"İyi misin?" diye sordu.

"Terapiye inanmadığını söylemiştin." Sesim zayıftı.

", ama belki de . İhtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçıyım."

"Tamam." Tereddüt ettim. "Birdenbire büyük bir değişim gibi görünüyor. Ama fikrini değiştirmiş olsan bile Dunfree'ye kadar gitmen için bir neden yok.

Orası en az üç saat uzaklıkta, değil mi? Dağların tepesinde mi? Eminim Atlanta'da bir doktor bulabilirsin. Bu konuyu kapatmana yardımcı olabilecek biri." Barmen kaşlarını kaldırarak beni işaret etti ama ben başımı salladım, ve bara geri döndü. Kajuları sıktım.

"Eminim buralarda bir sürü iyi doktor vardır," diye devam ettim. "Lenny çılgın ailesini bildiği için muhtemelen bir tabur doktor önerebilir." Koluna dokundum. "Senin gibi büyümek. Annen ve onun erkek arkadaşları. Belki de bu yüzden kâbuslar görüyorsun-"

"Heath. Dostum."

Kötü dikilmiş mavi takım elbiseli genç bir adam arkamızda belirmişti. Bir basketbol arkadaşı ya da eski bir üniversite arkadaşı. Onu tanıyamadım. Heath'in omzuna vurdu ve elini uzattı. "Nerelerdeydin?"

Heath adamla yüzleşmek için döndü. "Meşgulüm, dostum. Çalışıyorum. Yeni bir işim var."

Sırtımı onlara döndüm ve Heath'in Cabbagetown'ın eteklerinde apartman dairelerine dönüştürdüğü depoları anlatışını yarı yarıya dinleyerek nefesimi tuttum. Heath bizi tanıştırmaya zahmet etmedi, haklı olarak yabancılarla sohbet edecek havada olmadığını sezmişti ve bunun için minnettardım. Barmene işaret ettim. Kollarını barın kenarına dayadı ve alçak sesle isteğimi söyledim. Kredi kartıma kaşlarını kaldırdı ama aldı. Bara geri döndüğünde, Heath takım elbiseli adamı yoluna gönderiyordu.

"Yani terapist," dedi.

Göz ucuyla barmenin bej rujlu kızla konuştuğunu görebiliyordum. Bakışları bir kez bana kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"Dunfree yakınlarında, dağın tepesinde yaşıyor. Burası ilişki araştırma laboratuvarı ve inziva merkezi olarak kullandığı eski bir malikane," diyor Heath. "Alanının en iyilerinden biri, on yılı aşkın bir süredir bu inzivalara liderlik ediyor. Çiftlerin nasıl etkileşime girdiklerini gözlemliyor; vücut dillerini, konuşmalarını inceliyor ve bunların hepsini odalarındaki gizli kameralarla yapıyor."

"Ciddi misin?"

"Görünüşe göre harika sonuçlar alıyor. Ve ben uyurken beni gözlemleyebilecek. Orası gerçeklikten tamamen kopmak gibi bir şey. Çok yoğun. Cep telefonu ya da bilgisayar kullanmanıza izin vermiyorlar."

Sadece başımı salladım.

"Dünyanın her yerinden insanlar Dr. Cerny'yi görmek istiyor. Baskens'e girmek gerçekten çok zor."

"Ama sen yaptın."

"Ofisteki bir adam bana ondan bahsetti ve iyi bir söz söylemiş olmalı, çünkü bugün aradım ve yeşil ışık aldım."

Boğazımı temizledim. "Biliyor musun, benimle konuşabilirsin." Nazikçe gülümsedi. "Bunu söylemen ilginç."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana geçmişimle ilgili her şeyi anlatsam ama sen kendininkini saklasan, bu dengemizi bozar. Bu işin bu kadar iyi yürümesini sağlayan mükemmel, tehlikeli dengeyi. Sence de öyle değil mi?"

Cevap vermedim. Heath ilk defa geçmişimden bahsediyordu.

-Ve o kadar kendinden emindi ki, o kendininkini açsa bile ben bu konuda konuşmak istemezdim. Bu yeni bir duyguydu - güvensizliklerimi şımartıyordu, sanki çocuğu yatağın altında bir canavar saklandığına ikna olmuş bir ebeveyn gibiydi.

"Zaten bunu sana takmazdım, Daphne. Dr. Cerny bir profesyonel. Her şeyi yaptı - çift terapisi, ilişki araştırması, rüya terapisi de. EMDR denen bir şey yapıyor. Göz Hareketleri . . um, bir şey mi? İnsanların geçmiş olayları hatırlamalarına yardımcı olmak için kullandıkları bir teknik. Çocukluk travması."

Ensemden bir damla ter aktı; kajuları avucumun içinde yuvarladım.

"Oraya gitmek istiyorum," dedi. "Baskens Enstitüsü'ne, onunla buluşmaya. Ama"-tereddüt etti-"yedi gün var."

Tüylerim diken diken oldu. "Yedi gün nedir?"

Başımızın üzerinde oynanan oyuna tepki olarak tüm bar havlamaya başladı ve ben Heath'e daha da yaklaştım.

"İnziva," dedi daha yüksek sesle. "Dr. Cerny'nin çiftler için düzenlediği inziva. Pazartesi sabahı başlıyor ve Pazar günü sona eriyor. Aradığımda kayıt yaptırmamızı önerdi. İkimiz için de gerçekten iyi bir fikir olabilirmiş."

"Ama eğer terapi isteyen sensen, neden bir çiftler ihtiyacımız var?"

"Madem evleneceğiz, ne yapmam gerekiyorsa yapmamı önerdi. seni de dahil ederek-"

"Ama öyle değil," diye ağızımdan kaçırdım. "Ve açıkçası, uğraştığımız şeyin tek çözümünün bir haftalık çiftler kaçamağı olduğuna inanmıyorum. Bu şey ne kadar ki? Eminim ucuz değildir. Yani, bir düşünsene. Bu adam bir satıcı. Bir ürün satıyor."

"Bu alaycı bir şekilde bakmak olur."

"Heath. Havasız bir ofiste oturup yedi gün boyunca aralıksız konuşmanıza gerek yok, böylece kibirli, para düşkünü bir doktor size neden kabus gördüğünüzü söyleyebilir. Yani, milyar dolarlık bir kişisel gelişim kitabı endüstrisi var."

Rüyalarımızı neden gördüğümüzle ilgili muhtemelen onlarca kitap vardır. Ve bunu duymak istemezsin ama daha iyi uyumana yardımcı olması için bir bayıltıcı hap alabilirsin. Yani, Ambien aldın diye sana erkeklik kartını iade ettirmezler."

Artık gevezelik ediyordum ama o sadece beni izliyordu, gözleri sabırlıydı. Bu bakış, az önce söylediği her şeyden daha fazla korkuyla doldurdu içimi.

"Bak-" diye tekrar başladım.

Bir elini uzattı. "Bir saniye beni dinle. Dr. Cerny, onunla görüşmekten rahatsız oluyorsanız, bunun sorun olmayacağını söyledi. Yine de gelebilir, seanslarda olmadığım zamanlarda benimle birlikte olabilir, enstitüde vakit geçirebilirsin. Ev gerçekten eski ve arazinin çok güzel olduğunu duydum. Sadece dinlenebilirsin. Rahatlayabilirsin. Bir hafta izin seni öldürür mü?"

"Hayır." Sesim kendime bile huysuz geliyordu.

"Eğer açık olursan, senin de kâbuslar hakkında bir fikir verebileceğini söyledi." İçkisine baktı. "Eğer istemiyorsan, bu senin seçimin elbette. Ama Daphne, sana şunu söylüyorum. Benimle gelsen de gelmesen de yarın gidiyorum."

Bu noktada şaka yaptığını söylemesi gerekiyordu - tüm bu terapi konuşmalarının büyük bir şaka olduğunu ve aslında yapmak istediği şeyin benimle eve gitmek olduğunu, böylece sevişebileceğimizi ve sonra birbirimizin kollarında uyuyabileceğimizi. Ama bunu söylemiyordu. Sanki ona bir perisi tarafından verilmiş sihirli bir anahtarmış gibi aramızda duran o aptal kartvizite bakıyordu. Daha iyi bir hayat vaadi. Zaten geride bırakıldığımı hissediyordum.

Çok hareketsizdi. "Sensiz hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama eğer bunu çözemezsek, Daphne, bilmiyorum. Bize ne bilmiyorum."

"Yani diyorsun ki ..." Sesim titriyordu. "Bunun terapi olduğunu ya da işimizin bittiğini mi söylüyorsun?"

Boğazını dikkatle temizledi. "Söylediğim şey-"

"Heath-"

"-yaşama şeklimizin -birbirimizle ilişki kurma şeklimizin- uzun vadede sürdürülebilir olup olmadığını bilmiyorum."

Bunlar onun sözleri değildi. Bir terapistin ona söylediği bir şeydi ve şimdi o da bana tekrarlıyordu. Ama kelimelerin nereden geldiği önemli değildi. Her şey açıldı, Heath geçmişiyle yüzleşmek istiyordu. Onu açığa çıkar. Ve sonra -gök gürültüsünün şimşeği takip ettiği gibi

-Sırada benimki var.

Karanlık, kalabalık bar havasıydı. Sanki giderek küçülüyordu ve kalırsam ezilecektim. Barmene bir parmak kaldırdım. "Bir tane daha alacak." Kredi kartımı çantama geri koydum, sonra Heath'e döndüm. "Yavaş iç. İşin bitince eve gel, konuşuruz. Ve ne olursa olsun

yaparsan" -tabureden kaydım- "bir daha asla ama asla seni aramak için gelmeme neden olma."

Joan of Arc ile Beyoncé arasında bir şey gibi kalabalığı yararak geri dönerken, aşağılanmışlık ve meydan okumayla yanıp tutuşuyordum. Heath'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ve mavi kirpikli kızın gözlerini de. İlk vuruşu yaptıktan kendimi alamamıştım. Gecenin hesabını ödedim ve böylece ona açık bir mesaj gönderdim: *Bana bulaşma, erkeğime bulaşma.*

Eğer sistem bana bir şey öğrettiyse, o da sert davranmanın gerçekten sert olmanın yerine geçebileceğiydi. Tıpkı bu bar ve Cumartesi gecelerini burada içerek geçiren insanlar gibi. Heath'in basketbol arkadaşı, mavi kirpikli kız, gülen barmen. Hepimiz kaybedecek bir şeyi olmayan bir grup belalı gibi davranıyorduk. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Ben bir yalandım. Zayıftım ve korkuyordum. Heath'i kaybetmek, ruh eşimi kaybetmek, yapımı yirmi sekiz yıl süren kumdan bir kalenin tek bir dalga tarafından süpürülmesini izlemek gibi bir şey olacaktı. Bedenen olmasa bile ruhen sonumu getirecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Barın dışında bir çöp kutusu buldum ve kajuların elimden düşmesini izledim. Avuçlarımdaki tuzu sildim ve bir dakika boyunca orada durup planımı düşündüm.

Heath'le birlikte inzivaya çekilirdim. O doktorla görüşürken ve zor kapanışını ararken destekleyici nişanlı rolünü oynardım. Bu arada ben de kendi çapımda biraz araştırma yapar, durumun önüne geçmeye çalışırdım. Heath'in kâbuslarına neyin sebep olduğunu Dr. Cerny'den önce bir şekilde bulabilirsem, belki bu süreci kısa kesebilir ve bizi ait olduğumuz yere, eve götürebilirdim. Her şeyi normale döndürebilirdim.

Elimde başlangıç için bir şey vardı, ilk olduğunda çok sarsıldığım için pek dikkat etmediğim bir şey. Şimdi bunun bir ipucu olduğunu fark ettim, sadece bir tohum olsa bile. Heath'in kötü rüyalarından birinde söylediği sözler, sesi çiğ ve dehşetten paçavraya dönmüştü.

Aynayı kır, beynimde yankılanana kadar tekrar tekrar söylemişti. *Aynayı kır.*

İkinci Bölüm

14 Ekim Pazar Beş Gün Önce

Ev, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen, yükselen, geri dönen, sonra midem bulanana kadar tekrar yükselen, bozuk çakıllı bir yolun sonunda yer alıyordu. Koyu renkli çam ağaçlarından oluşan bir koyda yer alıyordu, dik kızıl duvarları ve vitray pencereleri sert bir ifadeyle gelişimizi izliyordu.

Gözleri olan bir ev.

Paranoyak ya da dramatik davranmıyordum. Heath'in de söylediği gibi, kameralar Baskens Enstitüsü'ndeki anlaşmanın bir parçasıydı. Ünlü Baskens inzivalarına katılan çiftler sadece terapi seansları için değil, aynı zamanda parmaklarını oynatırken veya günlük tartışmalarıyla uğraşırken gözlemlenme ayrıcalığı için de para ödüyorlardı. Kendi sömürülmeleri için para ödeyen bir grup laboratuvar hayvanı.

Heath'in hırpalanmış Nissan'ından kendimi dışarı attım. Hava yosun ve çürümüş odun kokuyordu ve Atlanta'dakinden en az on derece daha serindi. Bir bulut güneşi kapatarak mavi gökyüzünü ve yeşil ormanı mürekkep grisine boyadı, sonra tekrar yoluna devam etti. Güneş ışığında titredim ve arka koltuktaki paspasın altına güvenli bir şekilde sıkıştırdığım iPad'imi düşündüm. Heath onu sakladığımı görmemişti. Daha sonra geri alana kadar güvende olacağını umuyordum.

"Sence kameralar nereye saklanmıştı?" Buğulu gözlüklerimi kazağımın buruşuk kolunda parlattım. Dairesel sürüş alanındaki tek araba bizimkiydi. İnzivaya katılan diğer iki çiftin uçakla gelip gelmediklerini ve dağa kadar servisle götürölüp götürölmediklerini merak ettim. Onlar hakkında hiçbir şey duymamıştım.

"Odaların içindeler. Burada değiller."

Heath dışarı çıktı, boynunu kırıp gerindi. Atlanta'dan buraya sadece üç saatte gelmişti ama küçücük arabasının içinde on iki saat gibi gelmişti. Talihsiz bir yanardöner kraliyet mavisi Nissan, üniversite günlerinden kalma, ne kadar önemli bir işi olursa olsun asla bırakmayacağına yemin ettiği bir arabaydı. Onun eski arabaya tutunması, benim için

onu severdi. Olayları dış görünüşlerine göre değerlendirmezdi; yüzeyin altını görürdü.

Parlak dağ güneşinin altında Heath art arda iki kez hapşırıldı.

"Tanrı seni korusun," dedim.

"Bir şey çiçek açıyor." Sandığın yanına gitti.

Görebildiğim kadarıyla her şey ölüyordu, sonbaharın kahverengi, kırmızı ve altın rengi yamaçlarda ortaya çıkıyordu. Evin batı tarafını çevreleyen bir dizi teraslı çimenlik, dağın yamacından aşağıya doğru gözden kayboluyordu. Arka ve doğu tarafları sık ormanlarla çevriliydi. Daha uzakta, dağın yamacında, granit kayaların arasından yuvarlanan ince bir şelaleye gözüm takıldı.

Ev koyu kırmızıya boyanmıştı; ahşap dış cephe kaplaması, panjurlar, hatta karmaşık zencefilli süslemeler bile. Kapı hariç, o da canlı bir hardal sarısıydı. Dış cepheye sarkan büyük bir beşik hâkimdi ama evin geri kalanı merkezden uzak kanatlar, çıkıntılı saçaklar ve tehlikeli eğli balkonlardan oluşuyordu. L şeklinde etrafı saran bir sundurma ve en üst kattan yükselen altıgen bir kule vardı. Victoriana'nın bir cümbüşü.

Ev büyüktü ama bu kadar yakından bakınca solmuş, soyulmuş boyları ve küften çürümüş saçakları fark etmemek imkânsızdı. Pencere çerçevelerinin üst kısımları sarkmıştı. Çatı çizgisinin ve duvarların garip açılarla nasıl birleştiğini. Ev de dağın yamacına iyice sıkışmıştı. Uçurumdan düşme riskini göze almadığım sürece koşu yapabileceğim bir yer değildi.

Otomatik bir sayım yaptım; iki kapı, dört baca, kapalı bir balkona benzeyen o büyük, ön cephedeki on sekiz cam bölme. O zaman kendimi biraz daha iyi hissettim. Sakin kalmak önemliydi. Paniğe kapılmama izin veremezdim.

"İnsanlar nasıl buluyor?" Dedim.

Heath bagajdan çantalarımızı aldı. "Dr. Cerny'nin inzivaları kulaktan kulağa ve tavsiyelere dayanıyor. Radarın altında, süper özel. Söylentiye göre Bill ve Hillary'nin bakımlarını o yapıyormuş."

"Acaba onların odasını alabilir miyiz? Onların yatağında uyuruz."

Çantalarımızı bıraktı. "Bunu ister miydiniz?" Kaşlarını kaldırdı ve birlikte sırtttık. Bir an için, sadece bir an için, Divine'daki konuşma hiç olmamış gibi aramızdaki her şey mükemmel görünüyordu. Sanki son dakikada bir dağ kaçamağı yapmak için şehirden ayrılan normal bir çiftmişiz gibi. Ama öyle davranamazdım.

Bir gece önce Divine'dan eve döndüğümde bilgisayar başında bir saat geçirmiş, önce Google'da *Baskens Enstitüsü'nü* araştırmış, sonra da ertesi gün gidebilmek için önümüzdeki haftaki diğer randevularımı yeniden planlamıştım.

Arama sonuçları seyrekti: inziva merkezi için resmi bir web sitesi yoktu ve hakkında sadece az sayıda yazı yazılmıştı, bunların çoğu

yaşındaydı. Bunlardan biri, *Wall Street Journal*'da Baskens'in platin düzeyinde ilişki kurtarma merkezi olarak ününü anlatan bir makale, mekanın ayrıcalığını vurguluyordu. Gizlilik anlaşmaları, müşterilerin Cerny'nin alışılmadık yöntemleri hakkında herhangi bir ayrıntı sızdırmasını engelliyordu, ancak ünlülerin kirli çamaşırları ya da Baskens'in güvenlik kameralarının yakalamış olabileceği sapkın eylemler gibi ilginç skandal söylentileri ortalıkta dolaşıyordu.

Önümüzdeki haftanın görevlerini Kevin ve Lenny'ye dağıtmaya başladım. Cevaplamak istemediğim milyonlarca soruyla uğraşmak zorunda kalmayacak kadar geç olduğu için memnun bir şekilde her birine kısa ve öz, aşırı neşeli bir e-posta gönderdim.

Evet, psikoterapiyle alay eden Daphne Amos, nişanlısına bir hafta dağlarda eşlik ediyordu. Hayır, ben katılmıyordum; ona destek olmak için peşine takılmışım ve bu süreçte ortağıma ve çalışanımıza bir ton ekstra iş yüklemişim. Lenny'nin e-postayı okuduğunda inanamayarak çılgılık attığını duyar gibiydim.

Son görevime geçerek Instagram'ı açtım ve nefesimi tutarak bir isim yazdım. Bu ismi sadece bir kez duymuştum, Heath'le tanıştığım ilk gün Lenny'den. *Annalise Beard*.

Instagram'da adı @fairlyweirdbeard'dı ve üretken bir . Çoğunlukla soğuk, meyveli içecekler, plaj gün batımları ve soluk yüzlü bir cocker spaniel. Dağınık selfie'lerde sarı plaj saçları birbirine karışmış, dudaklarını bilerek bükmüş, etkileyici bir fotr şapka ve ayak bileği botu koleksiyonuna uzun bacaklı bir kadın görülüyordu. Aslında biraz bana benziyordu. Ya da belki daha güzel, sosyal açıdan kendine daha çok güvenen kız kardeşime. Onu takip ettim, sonra bir mesaj yazmak için tıkladım.

İşim bittikten sonra bilgisayarı kapattım, masamın alt çekmecesine yerleştirdim ve yatağa gittim. Daha sonra-çok daha sonra-Heath yorganın arasına girdi ve bana doğru kıvrıldı. Soğuktı ve sonbahar gecesi havası ve dökülen yapraklar gibi kokuyordu. Dışarıda yürüyor olmalıydı, benim hayal ettiğim ve endişelendiğim gibi barda takılıp içmiyordu.

Rahatlamış bir şekilde elimi çıplak göğsüne koydum ve bir bacağımı onunkinin üzerine attım. Ona evet, onunla birlikte inzivaya gideceğimi ama yine de Dr. Cerny ile görüşmeyi söyledim. Haftalardır ilk kez seviştik. Uykuya dalarken, anda umutsuzca yardımına ihtiyaç duyduğum güzel Annalise Beard'ı düşünmemeye çalıştım.

Heath gecenin geri kalanında huzur içinde uyudu ve iyi bir ruh haliyle uyandı. Sanırım bu da bir şeydi. Dağa çıkarken de alışılmadık derecede neşeli görünüyordu, sohbet ediyor ve radyoda şarkı söylüyordu. Şimdi, kıpkırmızı Baskens'in önünde dururken, öyle hissetmesem bile destekleyici davranmaya karar verdim. Bir ilişki araştırma tesisinde gece misafiri olma fikri beni düşük seviyede paniğe sürükleyse bile.

Nefes aldım ve Heath'e sinsi bir sırıtış gönderdim. "Eğer aynı yatakta uyuyorsan

Bizi kurtarmak için Bill ve Hillary'nin uyuması gerekiyorsa bunu yapacağım," dedim. "Bunu ironik bulacağım ama yapacağım."

Bileğimden yakaladı ve beni kendine çekti. Yüzümü omzuna gömdüm ve kokusunu içime çektim - sabun, deodorant ve saçına sürdüğü şeyler. Kendine özel, 1.80 boyunda bir ruh hali dengeleyicin varken kimin terapiye ihtiyacı vardı ki?

Çenesindeki bıyıklar şakağımı tırmaladı. "Her zaman biz," dedi alçak bir sesle.

"Her zaman biz," diye cevap verdim. "Ve Bill ve Hillary."

Parlak yüzlü, kaplumbağa kabuğu gözlüklü ve çamurlu kahverengi saçları olan genç bir adam verandadan bağırarak bizi selamladı. Arabayla ilk geldiğimizde orada değildi. Belki de gizli kameralardan yaklaştığımızı görmüştü. Verandanın basamaklarından aşağıya zıpladı ve geniş çimenlerin üzerinden geçti.

"Bayan Amos? Bay Beck?" Adam bana doğru tombul bir el uzattı. Kolalı oxford düğmeli gömleğinin koltuk altlarında ter lekeleri vardı ve haki pantolonunun boyu biraz kısaydı. "Dr. Reginald Teague. Reggie, lütfen. Baskens'a hoş geldiniz. Sakıncası yoksa arabanızı arka tarafa park edeceğim."

Heath ona anahtarları uzattı, Reggie de başıyla çantalarımızı işaret etti. "Şunları taşımana yardım edeyim mi?"

Heath çantamın askısını omuzlarına attı. ", teşekkürler.

Sadece bana doğru yönü gösterin."

"Tabii ki. Bu taraftan." Omzunun üzerinden konuşarak bizi önce yürüyüş yoluna, sonra da verandanın merdivenlerine götürdü. "Diğer iki çift, Siefferts ve McAdams çoktan geldiler ve yerleşiyorlar. Özel turunuzu yapacaksınız, doktorla tanışacaksınız ve sonra odanızda akşam yemeği yiyeceksiniz. Yarın kahvaltıdan sonra Bay Beck, Dr. Cerny ile ilk seansınızı yapacaksınız."

Herhangi bir seansa katılmayı reddettiğim için Reggie'nin yan gözle bakmasını bekliyordum, ama en ufak bir hıçkırık bile duymadan bizi hardal kapısından geçirdi ve ön salona adım attık. İzlerimde durdum.

"Vay canına."

Modern ofis binalarının geniş, açık katlarına alışkındım - prefabrik bölmeler, işbirliğine dayalı toplantı odaları ve köpek dostu avlular. Buralarda her şey parlak ve görünürdü. Her şey hareketli, ayarlanabilir, geçiciydi.

Bu ev sanki bin yıldır buradaymış gibi görünüyordu, sanki uzun zaman önce yaşanmış bir geçmişin küflü havasını soluyordu. Duvarların alt yarısı kabartmalı meşe, üst yarısı ise iz bırakan bir asma deseniyle kabartılmış çatlak deri panellerle kaplanmıştı. Zeminler kirli kahverengi damarlı mermerdi ve birden fazla sahanlığı olan meşe bir merdiven odanın ortasından yukarıdaki katlara doğru yükseliyordu. Merdivenler az önce çıktığımız yol kadar çok virajlı görünüyordu.

Yıpranmış ipek döşemeli sandalyeler, devasa büyüklükteki büfelerin arasına serpiştirilmişti. Elektriğe dönüştürülmüş süslü pirinç gaz lambaları odayı aydınlatmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ancak mekân hâlâ bunaltıcı derecede karanlıktı. Hava sanki pencereler hiç açılmamış gibi bayattı. İçimdeki klostrofobi hissini görmezden gelmeye çalışarak ön holün hemen dışındaki odalara baktım. Birkaç oda vardı; yemek odası, salon ya da müzik odası olabilir. Bir kütüphane. Ama kapıları kapalıydı ya da karanlıktı ve içeriyi göremiyordum. Kapalı odaları ve kat kat ıvır zıvırı olan eski evler bana hep bunu yapardı. Heath'e gizlice bir göz attım ama onun buraya karşı tepkisini ölçemedim. Yüzü bomboştu.

Reggie parladı. "Ah, sürpriz, sürpriz. Görünüşe göre McAdams'lar alt kata geri dönmüş. Turdan önce onlarla tanışabiliriz."

Heath çantalarımızı bıraktı ve Reggie bizi daha tozlu ipekler ve kasvetli kadifelerle döşenmiş, bir duvarında devasa, oymalı bir kitaplık bulunan bir kütüphaneye götürdü. On iki raf, hepsi eski kitaplarla doluydu. Bileğimdeki saç bandıyla oynayarak arkamı döndüm ve yanında duran çifte odaklandım. Otuzlu yaşların ortalarındaydılar, adamın boynunda kamuflaj neopren bir kayışlailmeklenmiş bir çift Oakley vardı, kadın ise salaş şal desenli bir elbise ve kovboy çizmeleri giymişti. İkisinin de elinde kırmızı şarap dolu kristal kadehler vardı.

"Heath Beck ve Daphne Amos, sizi McAdams, Jerry ve Donna ile tanıştırmak istiyorum. Kendileri bu ayki seansımızdaki üç şanslı çiftimizden biri."

Üç. Neden üç olmak zorunda?

Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye zorladım. El sıkışma ve selamlaşma telaşından sonra kadına döndüm. "Buralardan mısınız?"

Reggie'ye baktı.

"Aslında Bayan Amos," dedi, "tüm Baskens katılımcılarından kişisel bilgilerini birbirleriyle paylaşmamalarını istiyoruz. Bu hafta diğer çiftleri çok az göreceksiniz. Tüm yemekler, çok az İngilizce bilen aşçımız Luca tarafından özel sütlerinizde size teslim edilecek. Seanslar herkesin en üst düzeyde mahremiyeti düşünülerek planlanmıştır. Boş zamanlarınızda diğer çiftleri görebilirsiniz, ancak Dr. Cerny herkesin deneyiminin yoğunluğuna saygı göstermenizi ve sosyalleşmekten kaçınmanızı istemektedir. Doktor, dikkat dağıtıcı unsurlar ne kadar az olursa, partnerinize o kadar çok odaklanabileceğinize ve kendinizi terapiye o kadar çok açabileceğinize inanıyor. Bu, Baskens'in benzersiz yaklaşımının ayırt edici özelliklerinden biri. Bu arada, cep telefonlarınızla ilgili anlaşmayı okudunuz, değil mi?"

Heath, "Evet," dedi.

"Sessizlik armağanı, biz buna böyle deriz." Reggie küçük bir sepet çıkarıp uzattı. Heath cep telefonunu içine bıraktı. "Dr. Cerny ve benim acil durumlar için telefonlarımız var. Aşağıdaki en yakın köy

Dunfree dağında itfaiye ve gerekirse hastane var. Gerçi hiç olmadı," diye aceleyle ekledi.

Bir tür tıbbi acil durumla o bozuk çakıllı yoldan geri dönmenin korkunçluğunu hayal etmemeye çalıştım. İnsanların toplumdan neredeyse tamamen kopuk bir şekilde burada yaşamayı seçtiklerine inanamıyordum. Ve SuperTargets.

"Bebeğim," dedi Heath.

Çantamdan telefonumu çıkardım. "Ah, doğru ya. Bir saniye. İşten bir şey var, hemen kontrol etmem gerek." Döndüm ve Instagram'ı açtım. Birkaç bildirim - @fairlyweirdbeard beni takip etmişti. Ve bana bir mesaj bırakmıştı. Açtım.

Senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum. Şimdi e-posta gönderiyorum.

"Daphne," dedi Heath.

Telefonumu kapattım ve sepete tıkırdamasına izin verdim. Annalise Beard bana e-posta gönderiyordu. Bu iyiye işaretti. İyiden de öte.

Reggie saatini kontrol etti. "Tamam o zaman. Sizi süitimize götüreyim. Bavullarınızı boşaltabilir, yolculuktan sonra biraz dinlenebilirsiniz. Luca saat yedide akşam yemeğinizi getirecek -balık sanırım- yanında da bir şişe şarap."

Heath nefesinin altından, "Balık," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ama o başka tarafa baktı.

"aslında bir çeşit krema soslu deniz tarağı.
yok, değil mi?"

"Alerjisi yok," diye araya girdim. Donna McAdam'a baktım, gülümsedim ve gözlerimi devirdim. Karşılığında aldığım tek şey ilkel bir bakış oldu.

Reggie boğazını temizledi. "Akşam yemeğinden sonra doktor her bir çiftle çalışma odasında görüşecek, bu yüzden ondan önce evi ve araziye özel olarak gezmenizi istiyoruz. Mülkte birkaç tuhaflık var ve kaldığınız süre boyunca herkesin kendini rahat hissetmesini istiyoruz. Sieffert'ler kendi turlarını bile. Sırada McAdams'lar var, sonra da ben sizi götüreceğim."

McAdams'lara baktım. Pencereleere geri dönmüşlerdi, ellerinde hâlâ şarapları vardı.

Ana salonda Reggie üst kata çıkan yolu gösterdi. "Eşyalarınızı odanıza bırakabilir, isterseniz üzerinizi tazeleyebilir ve sonra turunuz için aşağıda buluşabiliriz. Evin adının neden Baskens olduğunu bileneğiniz var mı?"

Heath konuştu. "Bu mülk ve ev aslında Dr. Cerny'nin anne tarafından Baskens ailesine aitti ve altına hücum döneminde inşa edilmişti. Dr. Cerny burayı miras aldı, bir süre burada yaşadı ve sonunda burayı bir danışmanlık merkezine dönüştürdü."

"Vay canına," dedim. İnternette bulabildiğimden çok daha fazlası olduğu kesindi. "Çok iyi," dedi Reggie.

Heath, "Bunu bana iş yerinden Mason söyledi," dedi.

"İşte " diye pufladı Reggie ve Heath bir parmağını

Benim.

İlk sahanlığa adımımı attığımda arkama baktım. Kemerli bir açıklıktan karanlık yemek odasında duran bir kadını görebiliyordum. Gölgede bile parlayan gümüş ya da sarı saçları ve uzun, zarif bir boynu vardı. İlk başta tek görebildiğimin bu olduğunu düşündüm ama bu tam olarak doğru değildi. Daha fazlası vardı, garip bir şey. Bize -özellikle de bana- çıplak, gizlenmemiş bir merak ifadesiyle bakıyordu.

Üçüncü Bölüm

Dokuz Ay Önceki

Ocak ayında *Atlanta Business Chronicle*, Lenny ve beni yıllık "Otuz Yaş Altı Otuz" sayısına seçti, bu bizim için inanılmaz bir başarıydı - küçük şirketimiz Silver Sisters'ın ön sıralara sıçrayabileceği ve daha prestijli işlere teklif verebileceği anlamına gelen bir PR roketi.

Bu aynı zamanda ahlaki olarak (tek çalışanımız olan asistan-kasiyer Kevin ile birlikte) dışarı çıkıp üç çeşit akşam yemeği ve bir şişe gerçek Fransız şampanyası için harcama bütçemizi çarçur etmek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Ertesi gün, Lenny ve ben muhabirle Farm Burger'de öğle yemeğinde buluştuk ve ikimiz de Silver Sisters'ı nasıl kurduğumuza dair köpek ve midilli gösterimizi yaptık.

Lenny şovunu yaptı. Sessizce oturdum ve bileğimdeki saç bandını o kadar çok çıtlattım ki gecenin ilerleyen saatlerinde duşta bileğimin iç kısmındaki deri yandı.

Lenny muhabire ikimizin de tek çocuk olduğumuzu ve her ikimizin de hep bir kız kardeş özlemi çektiğini anlattı. Savannah College of Art and Design'da tanışan arkadaşlar, bir çift yıldız gözlü, kavgacı kız; birinci yılımızda Space Planning'de tanıştığımız günden beri birlikte bir iş kurmayı hayal ediyorduk. Mezun olduktan sonra sonunda başardık; ben tasarım yeteneğine, Lenny de iş dünyasındaki becerisine sahipti. Büyük bir irade gücüyle (ve babasından gelen bir miktar başlangıç parasıyla) hem kendi işimizi hem de hep özlemini duyduğumuz kardeşlik bağına kurduk.

Elbette bu hikaye beni Zeus'un kafasından fırlayan Athena gibi sanat okuluna gitmişim gibi gösteriyordu ama gerçek hikaye farklıydı. Gerçek şu ki, oraya zor yoldan gelmişim - Macon'un güneybatısındaki bir grup koruyucu ailede yedi yıl geçirdim, bu süre zarfında evde olmayan annem aşırı dozda uyuşturucudan öldü. O ilk yılları çoğunlukla yara almadan atlattım, görünen tek yaram gizli ama çoğunlukla kontrollü bir yemek takıntısıydı.

Bir devlet burs programı sayesinde SCAD'a katıldım ve orada

Lenny Silver. Lenny benden hemen hoşlandı ve beni annelik kanatları altına aldı. Çiftlikten ya da annemin ölümünden bahsetmekteki isteksizliğim onu sinirlendirmiş olmalı, ama bunun beni dostluğuyla kucaklamasına engel olmasına asla izin vermedi. Mezun olduktan ve Atlanta'nın hemen dışındaki Decatur'a taşındıktan sonra, ailesi beni başıboş bir yavru gibi sıcak, kaotik ailelerinin içine çekti. Hap Silver'ın ısrarı üzerine onun mülklerinden birine, Ansley Caddesi'ndeki sevimli, yenilenmiş bir bungalov eve taşındım. Ona gülünecek kadar düşük bir aylık kira ödedim ve Barbara Silver'ın on dokuzuncu yüzyıldan kalma zarif eşyalarıyla döşedim. Her sabah şafak sökerken Agnes Scott Koleji'ne yürüdüm ve Piney Woods Kız Çiftliği'ne ait, müthiş psişik duvarlarımı aşip bilincime sızmış olabilecek herhangi bir anı güvenli bir şekilde ortadan kaldırılana kadar koşu parkurunda depar attım.

Silver ailesinin sağladığı istikrar sayesinde yiyecek istifleme olayı da hafifledi. Artık yatağımın altına kurabiye ve granola saklamıyordum. Artık endişeli hissettiğimde, yakınımda ne varsa sessizce sayıyordum. Daha ince fiziğim yeni sakinliğimi (ve koşmaya başladığımı) yansıtıyordu ve çok fazla kimseyle çıkmasam da - güçlü bir bağ hissettiğim kimseyle tanışmamıştım - hayatımdan memnundum. İş beni yeterince meşgul ediyordu. İhtiyacım olan tek terapi buydu.

Chronicle için fotoğraf çekimi şehir merkezinde, Ponce de Leon'un bir yan sokağındaki sıkıcı bir depoda yapıldı. Otuz meshedilmiş kişi (Lenny ve ben bir kişi sayıldık) grup çekimi için soğuk bir mekanda toplandık. Gardırop görevlisi etrafımızda dönüp duruyor, az giyinmiş olduğu düşünülenlere gömlekler, blazerler ve eşarplar giydiriyor, iki makyaj sanatçısı da kadınların arasında telaşla koşuşturuyor, macunluyor ve saçlarını kabartıyordu.

Bana gereğinden fazla zaman ayırdıklarını düşündüm, çekimlerde patlayacağını tahmin ettikleri soluk tenimi ve "duran" uzun, sırik sarı saçlarımı kokladılar. İçlerinden biri gözlüklerimi çıkarıp gözlerimin güzel olduğunu söyleyip duruyordu. Ama hiçbir şey göremiyordum, ben de tekrar taktım.

Grup çekiminden sonra, görevli kadın bize tek tek fotoğrafları hızlıca, on beş dakikalık aralıklarla çekeceklerini söyledi. Herkes telefonlarını kontrol etmek için dağıldı. Lenny ve ben listede son sıradaydık, bu yüzden el sanatları hizmetleri masasında beklemek ve son Cool Ranch Dorito'yu saymamaya çalışmak için yerleştim.

Bembeyaz saçları ve dar siyah deri pantolonuyla elf bir kadın olan fotoğrafçı işe koyuldu ve ilk konuğu, eyalet çarpıcı bir kadın avukatı konumlandırdı. Avukat bir *Vogue* modeli gibi pozlar veriyordu ve korkunun içimi kemirmeye başladığını hissettim. Bu özgüven seviyesini yakalayabilmemin hiçbir yolu yoktu. Taklit bile edemezdim.

Dikkatimi dağıtmak için el işi masasındaki ikramları değerlendirdim. Yıgınlı taze meyve, cips, kraker, patlamış mısır ve kurabiye, hepsi gurme, üst üste yığılmıştı.

masaya güven verici yığınlar halinde. Loş ışıklara şükrederek bir tabak hazırlamakla meşgul oldum. Kendimi daha sakin hissederek, Lenny odanın içinde dolaşırken ben de yemekten bir şeyler .

Yulaflı kuru üzümlü kurabiye yemeye başlamıştım ki, daha önce sohbetle çınlayan stüdyonun birden etrafımda sessizleştiğini fark ettim. Herkes hep bir ağızdan siyah kâğıttan yapılmış arka fona doğru yönelmiş gibiydi; burada şimdiye kadar görmediğim uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam, sıcak tungsten ampuller ve gümüş şemsiyelerin yarattığı ışık havuzunda duruyordu. Çok güzeldi ama hepsi bu değildi. Onda daha ilginç bir şey vardı. O . . .

Benim gibi, diye düşündüm, şaşırdım ama bir şekilde şaşırmadım. *O da benim gibi.*

Bu tuhaf, beklenmedik bir düşünceydi, çünkü ışıklardaki adam dikkat çekici bir manzaraydı, güzel ve düşünceli - açıkça benim gibi değildi. En iyi ihtimalle ortalama biriydim, belki biraz üstündeydim ve o da saçlarımın güzel olduğu bir gündü. Ayrıca kamera önünde rahat, kendi halinde ve gizemliydi, ki bu kesinlikle benim için geçerli olmayacaktı.

Ne olursa olsun, onda beni çok özel ama tanımlanamaz bir şekilde etkileyen bir şey vardı. Gözlerimi ondan alamıyordum. İçimde küçük bir elektrik patlaması oldu - derimin altında ayak parmaklarıma kadar cızırdayan bir yük. Onu daha önce nasıl fark etmemiştim? Nerede kalmıştım? Bu adam gözden kaçırılacak türden biri değildi. Soluk tenli, elmacık kemikleri ve çenesi keskin hatlı, dağınık, biraz fazla uzun kömür rengi saçları ve geniş, koyu kahverengi gözleri vardı.

"Heath Beck." Lenny'ydi, saat beş yönünde, kulağıma fısıldıyordu. "Emlak işinde bir dahi. Holland Şirketi ile çalışıyor. Foster ve Spring arasındaki tüm alanın satışı için pazarlık yaptı."

Devam etti. Holland Company'nin Midtown ve Westside'in ihmal edilmiş bazı bölgelerinin yeniden canlandırılmasında nasıl ön saflarda yer aldığından, Cabbagetown'da yüksek kaliteli loft dairelere dönüştüreceği metruk bir depoyu bizzat satın aldığını duyduğundan bahsetti. Söylediklerini zar zor algılayabiliyordum. Heath Beck'in bir melek gibi aydınlatılmış silueti, sesini bir sivrisinek vızıltısına dönüştürdü.

Bir kutu diyet kolaya uzanarak, "Bu çok saçma, gerçekten," diye sözlerini tamamladı. "Ne saçma?"

"Sözde biriyle çıkıyor ama onları birlikte gördüğümü hiç sanmıyorum."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Kiminle çıkıyor?"

"Şu reklamcı, Annalise Beard, Hawks için çalışan. Çok güzel bir kadın. Ama dediğim gibi, hiç yok. söyleyeyim, onunla çıkıyor olsaydım? Yüzde yüz gözümün önünden ayırmazdım." Kendi şakasına güldü, sonra bana baktı ve gözlerini kıstı. "Oh, hayır. Gerçekten mi? Ciddi misin? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Tekrar ona bakmak için geri döndüm.

"Demek hiçbir erkeğe yüz vermeyen kadın sonunda boyun eğiyor," diye hayret etti. Ve arkadaşım haklıydı. Resmen yenik düşmüştüm.

Daha sonra, Lenny odada biraz daha çalışmak için gittiğinde, Heath Beck el işi masasının diğer tarafında belirdi. Üstüne oturan mavi bir elbise gömleği, siyah bir kravat ve son derece iyi dikilmiş siyah bir pantolon giymişti. Atıştırmalık tabağımı indirdim ve bir peynir kamışının kalıntısını yutmaya çalıştım.

Yakından bakınca fark ettiğimden daha da uzundu. Güzel kokuyordu ve kaslıydı. Doğrudan ona bakmamaya çalıştım. Ya da sıcak, kahverengi ve o kadar yoğun ki, sanki derimi delip geçiyorlarmış gibi hissettiren gözlerine. Öksürdüm. Peynir pipeti aşağı inmiyordu.

Bir yudum su aldı. "Adil uyarı mı? Bu cehennem gibi bir deneyim."

Boğazımı olabildiğince dikkat çekmeyecek şekilde temizleyerek güldüm. Eşek anırmasına benziyordu. "Harika görünüyordun. Sonuna kadar başardın." Öfkeyle kızardım. Sesim genç bir kız gibi çıkıyordu. Ondan hoşlanıyor gibiydim.

"Ben Heath." Bana uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca baktı. O kadar uzun süre ki tüm vücudumun ısındığını hissettim. "Adın neydi senin?" Sessizce, kasıtlı bir şekilde sordu, sanki yanıma gelmeden önce bu soruyu kafasında çalışıyormuş gibiydi.

"Daphne," dedim. "Daphne Amos."

"Şirketiniz Silver Sisters, değil mi?"

"Daphne!"

Arayan Lenny'ydi, stüdyonun karşısından beni arıyordu. Kalkmıştık. Heath'in hâlâ el işi masasının arkasında durduğunun ve muhtemelen -hayır, kesinlikle- dört kokteyl peçetesinin üzerine koyduğum tuhaf atıştırmalık tabağını (dört peynirli çubuk, dört üzüm, dört deniz tuzu ve çikolatayla kaplı badem) fark ettiğinin farkında olarak ışıkların oluşturduğu nimbusa doğru koştum.

Tahmin ettiğim gibi, fotoğraf çekimi dayanılmaz derecede garipti. Lenny kasıldı, büzüldü ve kameraya suratını astı, ben de onun yanında durdum ve fotoğrafçının ona biraz tavır yapması yönündeki teşviklerine uymaya çalıştım. Bunu ona vermek istiyordum, gerçekten istiyordum ama bunun yerine yüzüm hareketsizleşti, kaskatı kesildim ve karşı konulmaz bir işeme dürtüsü hissettim.

Korkunç sürecin ortasında bir yerde Heath fotoğrafçının arkasından yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

"Beş dakika mola, hanımlar." Asistanı koşturarak uzaklaştı.

Heath, Lenny ve bana ışıkların altında katıldı.

"Lenny Silver-Hirsch," diye cıvıldadı Lenny, elini uzatarak.

"Heath Beck," dedi. "Ortağını bir saniyeliğine çalmamın sakıncası var mı Lenny?"

Lenny'nin gözleri kocaman oldu. Kadın gülümsedi. "Misafirim ol."

Heath elini koluma koydu -aslında kolumun üst kısmının hemen içine, dirseğimin biraz üstündeki noktaya- ve beni ışık havuzunun dışına çıkardı. Karanlıkta bana doğru eğildi ve ben de içime çektim. Harika kokuyordu - ne olduğunu anlayamadığım bir tür sarhoş edici koku. Bana dokunduğu yerde kolum karıncalanıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Bu mu?" Parmağımı aramızdaki boşlukta sallayarak sordum. Daha fazla yanılmış olamazdı. Çok hoşuma gitmişti.

Gülümsedi. "Fotoğraf çektmekten bahsediyorum." "Oh, doğru. Hayır. Yani, evet. Bundan nefret ediyorum."

"Ben de."

Ona göz kırptım. "Ama orada harikaydın. Yani, tamamen ... harikaydın." Yüzüm yanıyordu. Işığın dışında olduğumuza sevinmiştim.

"Benim bir numaram var. şeyleri atlatmama yardımcı olan bir sır."

Gözlerimi ona diktim.

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sordu nazikçe. Boğazımı temizledim. "Kesinlikle. Evet."

"Odadaki en seksi kadını seçiyorum ve ona yaklaşıyormuşum gibi yapıyorum. Karşısında durduğumu ve ona ilk kez çıkma teklif etmek üzere olduğumu hayal ederim. Tüm kaynaklarımı -tüm çekiciliğimi, zekamı ve özgüvenimi- toplarım ve sonra onu tüm muhteşemliğimle öldürürüm."

Hâlâ gülümsüyordu ama karanlık gözlerine baktığımda benimkilere kilitlenmişlerdi.

O da benim gibi. Biz aynıyız.

"Anlıyor musun?" diye sordu.

Bir şekilde konuşmayı başardım. "Sanırım öyle. Şaşırtıcılığım ile öldürün."

"Öyleyse devam et. Yapın bunu. Etrafına bak ve en seksi adamı seç. oda."

"Oh." Gözlerimi onunkilerden ayırıp odayı taramak için tek yapabildiğim buydu. Bakışlarım grup fotoğrafında yanımda duran adama, bir plastik cerraha takıldı. Tırtıl kaşları ve dağınık keçi sakalı olan, kırmızı yüzlü, biraz terli bir adamdı. Kocaman altın bir serçe parmağı yüzüğü vardı.

"Gerçekten mi? O adam mı?" Heath'in sesi kuşkulu geliyordu. Biraz da üzgün. Gülümsedim, sonra ağzımı kapattım. "Ben, uh-"

"Hayır, hayır. Sorun değil. Eleştirmek istememiştim. Ben sadece Sanırım başka birini bekliyordum. Ama her şey farklı." Genişçe sırtı ve koluma tekrar dokundu. Tüylerim diken diken oldu.

"Fotoğrafi çektiğinde, tek yapmanız gereken o adamın önünde duruyormuş gibi davranmak - az önce seçtiğiniz o kaslı adamın. O adamın karşısında güçlü, güzel ve zeki bir kadın gibi . Ve ona şöyle bir bakış atarsınız: "Hey, üzgün sakallı terli adam."

ve serçe parmağındaki yüzük. Daha sonra burrito yemeye gidelim." Bir kaşımı kaldırdım.

"Burrito mu?"

"Doğru, burrito."

Beni nazikçe ışıklara doğru itti. Sonrasında bildiğim tek şey, Lenny ve benim birbirimize sarılmış, gülüyor ve poz veriyor olduğumuzdu. Kamera durmaksızın tıklıyordu ve bu sırada gözlerimi Heath Beck'ten ayıramıyordum; tesadüfe bakın ki, üzgün sakallı ve serçe yüzüklü adamın yakınında durmuyordu.

Daha sonra, Lenny ve ben otoparktan onun arabasına doğru ilerlerken, telefonum bir mesajla titredi. Tanımadığım bir numaradan gelen tek kelimelik bir mesajdı.

Daphne.

Lenny etrafımda dans edip, çekimden, kocası Drew'dan ve onun fotoğrafları ne kadar çok seveceğinden kalbim küt küt atarak durdum.

"Ona numaramı verdin mi?" Ona sordum.

Sadece sırtıttı ve sonra ilkinin hemen altında başka bir metin belirdi.

Burrito yemeye gitmeliyiz.

19 Ekim Cuma Akşamı

Dağın yamacından aşağı doğru yanlamasına kayıyorum, ıslak yaprak örtüsünün üzerinde kayıyorum, denge için ince kayın ağaçlarını kullanıyorum. Büyük montum etrafımda uçuşuyor ve iPad'i kot pantolonumun bel bandında sırtıma sıkıştırmış durumdayım. Gözlüklerim kaymaya devam ediyor. Onlar da buğulanıyor ama durup silmek için etmiyorum. Zamanım yok. Hava kararmadan önce yolu bulmalıyım, neresi olursa olsun.

Ben orman insanı değilim, gündüzleri bile. Gün batımından sonra, daha derin, daha karanlık, daha labirentli, korkunç bir peri masalının dekoru gibi hissedecekler. Ayılar, çakallar ve Tanrı bilir daha neler vardır burada sinsice dolaşan, takip eden. Ama bir de adam var. Ve ben ondan herhangi bir vahşi hayvandan korktuğumdan daha çok korkuyorum.

Şimdi sıırıslıklamım, kendi terimden ve hatta belki de kanımdan, ama devam ediyorum. Pistteki tüm o şafaklar bana geri geliyor. Nedense kendimi hep daha fazla zorlamaya çalışıyordum. Hepsi bu an için olmalı.

Dördüncü Bölüm

**14 Ekim Pazar Beş
Gün Önce**

İkinci kata çıkan merdivenler daha fazla büfe, gardırop ve şifonyerle dolu uzun bir koridora açılıyordu -geçmiş bir çağdan kalma maun devler. Koridor boyunca üç kapı ve en sonda bir kapı saydım. Hepsi kapalıydı.

Reggie mükemmel bir uçuş görevlisi hareketi yaptı. "İlk oda boş ve kapı kilitli. McAdams ve Siefferts sonraki iki odada kalıyor. Siz" -salonun en ucunu işaret etti- "evin ön tarafına bakan en büyük süit olan şu odayı alacaksınız."

"Arka tarafta ne var?" Merdivenlerden sadece birkaç adım ötede, koridorun diğer ucunu kapatan kapalı bir cep kapısını işaret ettim.

"Bu Dr. Cerny'nin süiti. Tüm kanat kesinlikle yasak bölge ama mutfığa ve arka kapıya inen kendine ait merdivenleri var. Bir diğeri de tavan arasına çıkıyor. Tavan arası da yasak tabii ki."

"Bunu bir kez daha söylersen, sana garanti ederim ki oraya biri gizlice girer." Sırıttım ama o karşılık vermedi, sadece odamıza doğru ilerledi, kapıyı açtı ve geri çekildi. Göğsünü kabarttı ve ben içeri girerken yavaşça, takdir dolu bir altmışlık dönüş yaptım ve nedenini gördüm.

İlk geldiğimizde gördüğüm yatak odamızdı. Neredeyse tamamı camdı, duvarlar eskiden bir sundurma olan yerin milleri üzerine uyarlanmıştı. Ağır krem rengi ipek perdeler pencerelerin duvarını kaplıyordu ve mobilyaların her parçası -yatak, komodinler, şifonyer ve çalışma masası- titizlikle restore edilmiş orijinal Danimarka moderniydi. Oturma odasının en ucunda, Delft çinili bir şöminenin yanına ustaca yerleştirilmiş deri ve ceviz bir koltuk vardı. Elbette bu şömine de davetkâr bir şekilde odunla döşenmiş ve yakılmaya hazırды. Oda aydınlık ve tertemizdi ve limon mine çiçeği kokuyordu.

Heath çantaları yatağın ayak ucuna bıraktı ve sarı ahşap şifonyerin üzerinde asılı duran küçük oval aynaya doğru ilerledi. Yansımasına baktı, sonra pencere duvarına doğru ilerledi. Güneş kırılmış olmalıydı.

Bulutların arasından geçip ağaçların ağır örtüsünü deldi, çünkü oda bir anda ışıkla doldu.

Şömineyi incelemek için eğildim ve şaşkınlıkla irkildim.

"Oh, evet," dedi Reggie. "Seni uyarmalıydım."

Heath döndü.

"Arkada bir yüz var," dedim.

"Biz ona ateşli şeytan diyoruz," dedi Reggie. "Evdeki her şöminenin içinde o var. Bana orijinal tasarımın bir parçası olduğu söylendi."

Odaya bir göz attım. "Peki ya kameralar? Onlar nerede? Umarım banyoda bir tane yoktur."

Teague başını öne eğdi. "Kamera, tekil. Ana odada. Ve benim tavsiyem her şeyi unutmanız. Orada değilmiş gibi davranın. Ne kadar doğal davranırsanız, ne kadar kendiniz olursanız, Dr. Cerny'nin o kadar çok çalışması gerekecek."

Heath birkaç pencerenin kilidini açmış ve onları açmıştı. Serin hava içeri doluyor, nehir, kaya ve çam kokusu limon kokusunu bastırıyordu.

"Kameralar her sabah sekizde devreye giriyor ve akşam saat ondan gece yarısına kadar kapalı kalıyor, bu noktadan sonra sabah beşe kadar tekrar çalışıyor. Boş bir blok." Kaşlarını kaldırdı, sanırım ne demek istediğini anlamamız için bize bir an verdi. "Bunun biraz rahatsız edici olduğunu biliyorum ama hastaları filme almanın araştırma ve teşhis için meşru bir teknik olduğunu unutmayın. Dünyanın dört bir yanında bunu büyük bir başarıyla uygulayan saygın laboratuvarlar var. Learman'ın BYU'daki Yakınlık Enstitüsü ve James Deshpande'nin işle ilgili şiddeti araştıran tesisi gibi."

Heath'e gizlice bir göz attım. Pencerelerden birine eğilmiş, uzaklara bakıyordu. Hayvanat bahçesi hayvanları gibi izlendiğimiz gerçeğinden etkilenmemişti. Ya da suçlular gibi.

Reggie ellerini kavuşturdu. "Peki o zaman. İkinizin yerleşmesine ve temizlenmesine izin vereceğim, sonra tam elli dakika sonra tur ve Dr. Cerny ile görüşmeniz için aşağıda buluşacağız. Sizi etrafı gezdirip akşam yemeği için saat yediye kadar odalarınıza geri göndereceğiz."

O gitti ve ben eşyalarımı yerleştirirken Heath banyoya girdi.

"Buradaki program gerçekten hassas görünüyor," diye seslendim. Cevap gelmedi. Geri döndüğünde, açık pencerelere döndü ve kararan gece havasına doğru eğildi.

"İyi misin?" Dedim. "Pencereler açık olduğu için biraz serin görünüyor."

"Dağların kokusunu seviyorum." Bana döndü, yüzünde şakacı bir ifade vardı.

onun gözleri. "Biliyor musun, Reggie elli dakikamız olduğunu söyledi."

"Şu anda daha çok kırk beş gibi." Odanın etrafını işaret ettim. "Ama daha da önemlisi, gösteri zamanı, unuttun mu? İzleniyoruz. Yine de, ben

ki, henüz ibranameleri imzalamadık."

"Bahse girerim Sieffert'ler sütlerinde sert bir şekilde sevişiyorlardır." Yatakta arkasına yaslandı ve göz kamaştırıcı seksi sırtışını bana yöneltti.

Arkamı döndüm. Bayan Sieffert ya da yemek odasında gizlenmiş bizi izleyen her kimse, kesinlikle, yüzde yüz, yukarıda kocasıyla sevişmiyordu.

", Daph. Çabuk ol."

Bir kaşımı kaldırdım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Gel. Buraya gel." Bunu o sesle söyledi; karnımın altındaki bölgeyi sızlatan o derin, yavaş tempolu sesle. Bir parmağını eğdi ve ben de yatağa doğru ilerledim.

"Yaklaşmamı ister misin?" diye sordum. "Asla *çok çabuk* deme."

Saçlarım yüzüne düşecek ve göğüslerim göğsüne değecek şekilde ona doğru eğildim. İnledi. Bana doğru uzandı ve ben de yanına doğru süründüm. Bir koluyla beni kucaklayarak beyaz yorganı üzerimize çekti ve vücudunun uzunluğunu sırtıma ve bacaklarıma yerleştirirken gözlerimi kapadım. Çoktan sertleşmişti.

Ben konuştum. "İçeri girdiğimizde bir kadın vardı. Aşağıdan bizi gözetliyor gibiydi. Onu gördünüz mü?"

"Hayır." Boynuma sokuldu.

"Bize bakıyordu, sanki ..."

Boynumu nazıkçe öptü, uzandı ve gözlüklerimi çıkardı. "Gibi ..."

Kulağıma fısıldadı. "Ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım, sakın kıpırdama."

Yorganın altında pantolonumun fermuarını açtığında, sonra dizlerimin ve ayak bileklerimin üzerinden aşağı indirdiğinde yapmadım. Aynı şeyi iç çamaşırlarıma yaptığında da. Elini kalçamın iç kısmında gezdirdiğinde bile.

Dayanabildiğim kadar bana dokunmasına izin verdim, sonra yüzümü yastığa çevirerek içime girmesine rehberlik ettim. Bittikten sonra başını boynumun kıvrımına gömdü ve son bir kez fısıldadı, "Her zaman biz."

Belki seksten belki de aylardır iyi bir uyku çekememiş olmamdan kaynaklanıyordu ama hemen ardından hızlı ve sert bir şekilde rüyasız bir uykuya daldım.

Uyandığımda oda banyodaki gece lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanmıştı ve Heath uyuyordu. Pencere hâlâ açıktı ve serin, keskin havayı bir ciğer dolusu içime çektim. Sanırım aylar süren kâbuslar ikimizi de fark ettiğimden daha fazla yormuştu. Başka bir şey olmasa bile, ikimiz bu ürkütücü evde uykusuzluğumuzu giderebilirdik. I

komodinin üzerinde el yordamıyla telefonumu aradım. *Doğru ya*. Dr. Teague'e teslim etmiştim. Reggie'ye. *Hay aksi*.

Yastığının altında gözlüğümü buldum, sonra da yorganın altından pantolonumu aradım. Yataktan kalkıp şömineye doğru süzıldüm ve ateşten şeytanın grotesk, alaycı yüzünü düşünmemeye çalıştım. Ellerimi şöminenin üzerinde gezdirdim. Üzerindeki küçük pirinç saat usulca tik tak ediyordu: 21:40. Dudağımı ısırdım. En son ne zaman böyle uyuduğumu hatırlayamıyordum.

Dr. Cerny ile ilk toplantımızı kaçırmıştık. Turu ve bültenlerin imzalanmasını da, ki bu hiç de planladığım gibi bir başlangıç değildi. Genelde uyuyakalan, randevuya geç gelen ya da müşterilerin siparişlerinin ayrıntılarını unutan biri değildim. Ama yine de, genellikle bir yerime , sağa sola uyarılar gönderen bir telefonum vardı.

Akşam yemeğini de kaçırmıştık. Lanet olsun. Deniz tarağı, özlemle hatırladım. Reggie deniz tarağı ve şarap olduğunu söylemişti. Birinin yemeklerimizi buzdolabında saklamış olması mümkündü. Mümkündü ama emin değildim ve beni asıl etkileyen de buydu, bilmemek. Ve şu anda, ev etrafında bir labirent gibi yayılırken, yiyecek bir şey bulamayacağım endişesi - eski yemek takıntısının kenarlarda dans ettiğini hissedebiliyordum. Kendimi paniklemeye yakın hissedebiliyordum.

Daphne. Dur.

Banyoya girip makyaj çantamı karıştırdım, bir saç bandı çıkardım ve elime geçirdim. Bir, iki, üç ve dört kez bileğime geçirdim. Sonra nefes alıp verdim ve acının beni fiziksel odaya geri çekmesine izin verdim. Panik yapamazdım. Şimdi olmazdı. Organize olmalıydım, planımı düşünmeliydim. Arabayı nasıl bulacağımı ve e-postalarımı nasıl kontrol edeceğimi. Annalise Beard'in paylaşmaya karar verdiği bilgilerle, eğer varsa, nasıl başa çıkacağımı.

Kapıdan Heath'e baktım ve bir an nefes alışını izledim. Onu o halde görmek içimi rahatlatmıştı -pratik olarak komada, kollarını açmış ve ağzı açık. Küçük sıcacık evimizde uyuyamazken, burada masum bir bebek gibi kendinden geçmesi ne kadar garipti. Uykunun benim için o kadar kolay geri gelmeyeceğini hissediyordum, kemiren midem ve sinirlerimle değil. Ama ayakta olmak o kadar da kötü bir şey değildi. Reggie'nin arabamızın anahtarlarını nereye koyduğunu bulmaya çalışabilirdim.

Karanlık koridordaki tüm kapılar kapalıydı. McAdams ve Siefferts da erken yatmış olmalıydı. Koridorun diğer ucundaki, Dr. Cerny'nin odasına açılan, kararmış pirinç aksamı cep kapısı sadece birkaç santim açıktı.

Parmak uçlarımla yaklaştım ve aralıktan baktım. Arkasında, yatak odamız kadar büyük, geniş bir vardı. En uçta, başka bir kapalı kapı gördüm - şüphesiz Çerny'nin süiti. Sahanlığın sol tarafında, muhtemelen mutfığa inen bir dizi merdiven vardı. Sağdan, başka bir merdiven seti

Diğerlerinden daha dar olan merdivenler bir üst kata çıkıyordu.

Tavan arası.

Tavan arası merdivenlerinden gelen bir ses duydum. Bir klik sesi, sonra alçak bir vızıltı. Sahanlığın karşı ucundaki Cerny'nin kapısına baktım. Dikkatli olursam muhtemelen duymadan içeri girebileceğim kadar uzaktaydı. Cep kapısını iterek açtım ve içeri girdim.

Tavan arası merdivenlerine süründüm, ayağımı ilk basamağa koydum. Bekledim. Hiçbir şey olmayınca bir sonraki basamağa çıktım, sonra bir tane daha ve bir tane daha, tahtalar gıcırdamasın diye kenarda durdum. Merdivenlerin tepesinde, aralanmış siyah, yanmaz bir kapı buldum. Vızıltı daha yüksekti; kesinlikle kaynağı bulmuştum. Cerny'yi rahatsız ettiğime dair herhangi bir belirti var mı diye kulak kabarttım. Hiçbir şey duymayınca kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Küçük, altıgen çatı katı her türden büyük boy metal donanımla tıka basa doluydu. Makineler ve raflar, mekanik devlerden oluşan bir kabile gibi odayı çevreliyordu. Çıplak ahşap zemin üzerinde düzinelerce kalın siyah kablo uzanıyordu. Sağımda, sarkık bir kontrplak rafın üzerinde üç kutu gibi video monitörü sıralanmıştı. Sol tarafta ise buzdolabı büyüklüğünde, sıra sıra renkli düğmeler, kadranlar ve göstergelerle kaplı iki devasa makine vardı. Ve bunların yanında daha tanımlanamayan makineler.

"Merhaba, Dr. Strangelove," diye fısıldadım.

Odanın ortasında, yıpranmış metal bir masa ve katlanır sandalye monitörlere bakıyordu. Masanın üzerinde sadece sarı bir bloknot ve kalem vardı. Çekmeceleri açtım -altı tanesini de- ama hepsi boştu. Araba anahtarı yoktu. Masanın etrafında dolanarak garip düzeni inceledim. Bilgisayarlar, eğer öyleyse, alt kattaki kameralara ve buradaki monitörlere bağlı ana sunucular olmalıydı. Büyük olasılıkla zamanlayıcılara da. Ve muhtemelen bir yerlerde, Dr. Cerny'nin daha sonra inceleyebilmesi için çekilen görüntüleri kaydetmek için bir mekanizma vardı. VHS kasetlerin sıggibi görünen yuvalar görebiliyordum ama teknoloji konusunda umutsuzdum ve geri kalan düğmeler, butonlar ve kadranlar benim için anlamsızdı. Açıkçası, tüm tablo 1980 civarındaki KGB'ye benziyordu.

Monitörleri inceledim. Oda içi kameralarımızdan gelen yayınlar olabilir mi? Karanlıktılar, en azından ilk bakışta öyle görünüyorlardı - ama sonra birinin köşesinde bir perde dalgalandı ve korkuyla sıçradım. Saat onu geçmesine rağmen kameralar çalışıyordu. Ya biri işi berbat etmişti ya da zamanlayıcılar çalışmıyordu.

Yaklaştım.

Her kamera bir şömine şöminesinin yanına monte edilmiş olmalı, böylece süitin geniş bir görüntüsü, hatta pencerelerin bir kısmı bile çekilebiliyordu. En sağdaki monitörümüzde yatağı, banyo kapısını ve küçük oturma alanını görebiliyordum. Monitörler birazcık aydınlatılmıştı.

Evin dışındaki ışık kaynağı olabilir. Ay ya da saçaklardan birinde bir projektör.

Heath hâlâ yayılmıştı, bacağı yorganın altından dışarı fırlamıştı. Yatağın benim tarafımdaki yorganı geriye doğru atmıştım ve suçluluk duygusuyla yerde duran iç çamaşırını fark ettim. Dikkatimi tekrar nişanlıma -o güzel, güçlü, eziyet çeken adama- çevirdim ve onun uyumasını izlerken altı ay öncesini, ilk kâbusunun olduğu geceyi düşündüm.

Heath mükemmel bir Nisan gecesinde bana evlenme teklif etti.

Bizim evdeydik; Lenny'nin babasının Heath'in Atlanta'daki emlak işine yeni girmesini desteklemek için bize satmayı kabul ettiği bungalovda. Buzdolabından bulabildiğim tüm artık sebzelerle dolu pizzaları yemiştik ve şimdi arka güvertede dinleniyorduk. Gökyüzü mükemmel ve berraktı, baharın keskin alaca karanlığı geçtikten sonra yıldızlarla dolu bir gölgelik vaat ediyordu.

Barbara Silver'in elden düşme Adirondack sandalyelerinden birine birlikte yığılmıştık, başım Heath'in omzuna yaslanmıştı. Gecenin etrafımıza yerleşmesini izlerken, saçlarımı omzumun üzerinden topluyor ve hafifçe büküyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, neredeyse uyuyakalacaktım.

Bir süre sonra bir parmağını kolumda gezdirdi. Benimki gibi soluk ama zeytin rengi olan teni sıcaktı. Elimi kaldırdı ve avucumun ortasına bir yüzük koydu. Antika gibi görünüyordu, basit bir gümüş banttı ama ağırdı, oyulmuştu ve elmaslarla süslenmişti. Avucumun çizgileri yüzüğün merkezinde birleşiyordu.

"Büyükannemindi." Heath'in sesi kulağımda yumuşacıktı. Gözlerimi yüzükten ayırıp sandalyede dönerek ona baktım. Arkasındaki mutfak penceresi parlak bir ışık bloğuydu, bu yüzden yüzündeki ifadeyi zar zor seçebiliyordum, ama gülümsediğini biliyordum.

Gümüşler harikaydı ama benim hiç ailem olmamıştı, kendime ait gerçek bir ailem olmamıştı. Keş annemin bana bıraktığı tek şey, aile yadigârları değil, muazzam bir mahremiyet ihtiyacı ve sinir bozucu bir yeme bozukluğuydu. Ama şimdi, o geceden itibaren her şey değişecekti. Yeni bir ailenin parçası olmak üzereydim. Heath ve benim birlikte yarattığımız ailenin.

"Daphne," dedi ve bu kez sesinde düzensiz bir kenar vardı. Aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlanmış hissetmeme neden olan savunmasız, açık bir ihtiyaç.

"Evet," dedim. "Evet." Sonra uzanıp parmaklarımı kalın siyah saçlarının arasından geçirdim ve yüzünü kendime çektim. Gözlüklerimi çıkarıp beni öptü ve ben de onunla tanıştığımдан beri bininci kez hiç bu kadar

Hayatımda çok iyi öpüştüm.

Yatak odasında sabırsızlanıyordum, önce kendi gömleğimi, sonra Heath'inkini çıkardım, ama o beni yavaşlatmak için bileklerimi kavradı. Onu yatağa çektim ama ben ne kadar aceleyle hareket edersem o da o kadar direniyordu. Ne zaman ona bastırsam, yaptığı inanılmaz lezzetli şeyi durduruyor, gözlerini benimkilere diyor ve beni nazikçe itiyordu. Parmaklarını yüzümün her noktasında gezdirdi.

Koridordan gelen ışıktaki, kahverengi gözlerinin saf, yansıtıcı bir kehribar rengine dönüştüğünü görebiliyordum - yorgun olduğunda olduğu gibi. Dudakları aralandı, sonra birbirine bastırdı. Sanki söylemek istediği bir şey var gibiydi.

"Ne oldu?" İçimdeki alarm titrerken bile onu şakacı bir şekilde salladım. Bu benim için her zaman zor bir konuydu; açılmak, duygularım hakkında konuşmak. Heath'le de genellikle o konulara girmezdik ama bu gece farklı hissediyordum. Başını salladı ve kehribar rengi gözleriyle bana bakmaya devam etti. Gözlerinde yorgunluktan öte bir şey vardı -daha önce hiç tanık olmadığım bir şey. Korkuyordu, bana bir şey söylemekten korkuyordu.

Birden ben de korktum. Ellerimle ağzını kapatmak ya da odadan kaçmak için çılgınca bir istek duydum. Ama ikisini de yapmadım. Bunun yerine sakince çarşafı kenara çektim, iç çamaşırını indirdim ve tüm konuşma düşünceleri unutulana kadar vücudu üzerinde çalışmaya başladım.

Daha sonra çarşafı omuzlarıma çekti ve kulağıma mırıldandı. Basit bir düşün, dedi; belki arka bahçemizde, belki de adliyede. Karayipler'de bir balayı. Hepsini başımla onayladım. Düşününün ayrıntıları benim için önemsizdi. İkimizin de sayılabilecek kadar ailesi yoktu ve sadece bir avuç arkadaşımız vardı. Önemli olan normale dönmüş olmamızdı. Ne söylemek istemiş olursa olsun, fikrini değiştirmişti. Aramızdaki hassas denge yeniden sağlanmıştı. Güvendeydim.

Heath saçlarıma bir öpücük kondurdu, ben de battaniyenin içine gömüldüm, gözlerim sol elimdeki elmas yüzükte sabitlendi. Banyodan gelen ışıktaki göz kırpmıyordu. Heath bana tam uyması için ölçüsünü almıştı.

Her şey mükemmeldi.

Her şey mükemmeldi.

Gecenin bir vakti battaniyenin sarsıldığını hissettim ve kafam karışmış bir şekilde uyandım. Sokak lambaları sönmüştü ve oda kapkaranlıktı. Heath, elleri ve dizleri üzerinde, bir şeyler arıyormuş gibi mırıldanıyor ve yorganları karıştırıyordu.

"Aynayı kır," dedi. "Kır onu. Parçala onu."

Ayağa fırladı ve odanın bir ucundan diğer ucuna koşarak yatak odamızdaki pencerelerin panjurlarını açtı. Ellerini ortadaki pencerenin dalgalı eski camına koydu, önce nazikçe, parmakları dışa doğru açıldı. Aralarında, camda nefesinin bulutunu görebiliyordum.

"Heath?" Dedim ama cevap gelmedi. Sadece nefes alışının sesi geliyordu. Ağırdı, sanki görünmez bir bitiş çizgisini aşmış gibiydi.

"İstersen pencereyi açabiliriz." Sesimde bir titreme duyabiliyordum. Belki de panik atak geçiriyordu ve temiz havaya ihtiyacı vardı. Kendime sakin kalmamı söyledim.

"Sen-" Ben başladım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini yumruk yaptı ve vurdu. Cam çatladı ama . Nefesim kesildi, sonra tekrar geri çekildi ve yumruklarını diğer tarafa geçirdi. Pencere parçalandı, milyonlarca üçgene bölündü.

Başının etrafında bir güve kanat çırpı ve tül perdeler arkasından dalgalandı. Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatmıştı ve ön kollarından boncuk boncuk kan damlıyordu. Gözleri kocaman açıktı ama içi boştu ve yüzündeki ifade nefesimi kesti. Daha önce hiç kimsenin yüzünde tanık olmadığım bir zaferdi bu.

"Ben yaptım anne," dedi.

Tahta yatak başlığına yaslanıp bekledim, ne için, bilmiyordum. Birkaç saniye sonra Heath yatağa doğru ilerledi ve vücudunu benden uzağa doğru kıvrarak tekrar uzandı. Bir kez derin derin iç çektiğini, sonra da horlamaya başladığını duydum.

Yataktan kalktım ve diğer tarafa doğru süründüm. Loş ışıktaki görmek zordu ama en kötü kesik elinin kenarı boyunca, bileğinden aşağıya kadar uzanıyor gibiydi; parmak eklemleri boyunca bir dizi kızgın, sızan çapraz çizik. Ama bir kısmı altındaki mavi çarşafa bulaşmış olsa da kanama çoktan yavaşlamıştı.

Mutfakta kendime bir fincan çay yaptım ve ayakta içtim, arka kapıdan dışarı bakarak çarpan kalbimin yavaşlamasını diledim. Kilerin kapısını açtım. Sıra sıra konserveler, kutular ve paketler her rafı kaplıyordu. Şimdilik yeterli kadar yiyecek. Her zaman için bolca. Nefesim kesilene kadar saydım.

Ertesi sabah duştan çıktığımda Heath yerleri süpürüyordu. Ona rüyanın ne hakkında olduğunu sorduğumda başını salladı.

"Hatırlamıyorum." Çömeldi ve bardağı farasha süpürdü. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Tavayı bir çöp torbasına attı.

"Annenle ilgili bir şey miydi?" Boğazım korkuyla düğümlenerek sordum.

Soru aramızda havada asılı kaldı. Bu onun bana sakladığı her şeyi söyleme şansıydı. Benim de aynısını yapma şansım vardı.

"Bir-" hakkında bir şeyler söylemiştin.

"Daphne," diye araya girdi. "Sadece kötü bir rüyaydı. Konuşmanın anlamı yok

bu konuda. Ama pencere için üzgünüm."

Çantayı omzuna attı. Sözlerinin kırılmış tonundaki bir şey, yüzünde daha önce hiç görmediğim kapalı ifade, daha fazla zorlamamı engelledi. Belirsiz bir yere girdiğimiz izlenimine kapılmıştım. Eğer dikkatli olmazsam onu kaybedebilirdim. Başımla onayladım ve o da odadan çıktı.

Kâbuslar haftada en az iki ya da üç kez olmak üzere devam etti. Heath ara sıra fiziksel şiddet uyguluyor, kaburgalarımın sert bir tekme ya da yumruk . Bir keresinde çeneme bir dirsek yedim ve çenem morardı. Lenny ertesi gün beni ofiste gördüğünde gözleri büyüdü ve Kevin'i kahve almaya gönderdi.

Sessizliği beni tedirgin etti. "Bir kazaydı," dedim. "Uyuyordu, rüya görüyordu ve telaşlandı. Ben de tesadüfen yoluna çıktım, hepsi bu."

"ne bahsetti mi? Zombi Naziler mi? Katil T. rex'ler? IRS?"

Onun keskin bakışlarından kaçındım. "Hatırlamadığını söyledi."

"Belki de seninle ya da herhangi biriyle tartışmaktan hoşlanmadığı gizemli, karanlık geçmişiyle ilgiliydi. Siz de bunu yanına bıraktınız çünkü aranızda konuşmamanız konusunda garip bir anlaşma var gibi görünüyor."

İçimi çektim. "Herkesin mahremiyet hakkı vardır. Sadece bazılarımızın diğerlerinden daha fazlasına ihtiyacı var."

"Biliyorum," dedi. "Burnumu sokmaya çalışmıyorum, yemin ederim. Ben sadece ... Seni seviyorum, Daph. Ve sanırım her şeyi geride bırakmak beni rahatlatılabilir."

"Mm-hm," dedim.

"Düşünecek bir şey var," dedi. "Hepsi bu kadar."

"Mathison çizimlerini CAD'e aktarmamız gerekiyor," diyerek omzumun üzerinden küçük mutfağımıza doğru yürüdüm.

"Seni seviyorum," diye bağırdı .

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdim ve her şey sona erdi.

Heath'in bir tacizci olduğunu düşünmekte haksız olabilirdi, ama kâbusların Heath'te daha fazla bir şeyler olduğunun işareti olduğu konusunda haklıydı. Gerçek şu ki, Heath'in mükemmel dış görünüşünün altında, içinde bir vahşilik yattığını bir süredir biliyordum - bunu ilk gece fark etmişim çünkü bende de aynı şey vardı. Daha önce, bu beni ona kelimelere dökemediğim bir şekilde bağlı hissettirmişti. Ama şimdi ciddi bir sorun olduğunu biliyordum - nişanlımın bana söyleyemeyeceğini düşündüğü bir şey.

Ve ilk defa ikimizin de kaybolabileceği aklıma geldi.

-O uçsuz bucaksız, düşmanca vahşi doğada bu kadar kolay ve hiçbir kurtarma umudu olmadan.

Beşinci Bölüm

Rafin sol ucundaki monitör, bizimkinin modern tarzından ziyade alt kattaki gibi Viktorya dönemi parçalarıyla döşenmiş bir odayı gösteriyordu. Yatakta bir çift huzur içinde uyuyordu. Ortadaki monitördeki oda da hemen hemen aynı görünüyordu, ancak eski moda gül desenli bir kâğıtla kaplanmıştı.

Bir hareket gözüme çarptı ve ekrana yaklaştım. Çift -muhtemelen bizden önce gelen Sieffert'ler- uyanmışlardı. Bunu daha önce fark etmemiştim ama yatakta değillerdi. Kameraya yakın konumlandırılmış, birbiriyle uyumlu bir çift sedirin üzerinde oturuyorlardı. Ve görünüşe göre kavga ediyorlardı. Bay Sieffert arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karısı ise öne eğilmiş, çenesi çıkık, dudakları hızla kıpırdıyordu. Bir şeye kızgın olduğu kesindi.

Düşük ışık ve grenli görüntü nedeniyle bunu söylemek zordu ama daha önce yemek odasından bizi izlerken gördüğüm kadın olabilirdi. Zayıftı ve saçları aynı açık tonda, sarı ya da griydi, bir tokayla geriye doğru toplanmıştı.

"Bu şeyin sesini nasıl açıyorsun?" Mırıldandım.

Monitörün altındaki birkaç düğmeyi çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Belki başka bir ses kontrolü vardı. Ya da belki Cerny geceleri sesi kapatıyordu. Geri çekildim, küçük tırnağımı çiğnedim, özel anlarına burnumu soktuğum için bir an utandım. Bu his uzun sürmedi, çünkü sol monitörden gelen başka bir bip sesi dikkatimi çekti.

Jerry McAdam -ekrandaki bulanık gri bir lekeden başka bir şey değildi- yataktan kalkmış, çarşafın arasından yavaşça dışarı çıkıyordu. Banyoya girdi, birkaç saniye sonra geri döndü ve oturma alanına doğru ilerledi. Kendini yere bıraktı, omzunun üzerinden yatağa bir bakış fırlattı ve eski model kapaklı bir telefonu karıştırmaya başladı.

"Jer, seni sinsi piç," diye nefes alarak monitöre yaklaştım. "Baskens'a telefon mu soktun? Oyun için bayrak istiyorum."

Sandalyenin koluna koydu. Birkaç saniye sonra parladı; onu kaptı ve tekrar yazmaya başladı.

"Biriyle , değil mi? Karınız değil tabii ki, çünkü o sadece birkaç metre ötede."

Birden arkamda yüksek bir tıkırtı ve vızıltı duydum. Geriye doğru sıçradım ve masaya çarparak kalça kemiğimi kırdım. Bir çığlık attım, sonra bir elimle ağzımı kapattım. Topallayarak diğer tarafa geçerken sarı bloknot gözüme çarptı ve sayfayı düzelttim. Üzerinde büyük harflerle yazılmış dört isim vardı.

SIEFFERT.
MCADAM.
AMOS/BECK.

Tekrar monitörlere baktım. Kadın, Bayan Sieffert, şimdi yalnızdı, kocası kadrajın dışındaydı. Tuvalete gitmiş olmalıydı. Başını ellerinin arasına almış, omuzları titriyordu. Ağlıyordu.

Arkamdaki cihaz tekrar bipledi, uzun, teneke gibi bir ısıklık sesi ve monitörler karardı, odayı karanlığa boğdu. Dondum kaldım, kalbim küt küt atıyordu. *Vay anasını.* Bu oda kablolar ve metal köşelerle dolu bir mayın tarlasıydı. Kendimi kazığa oturtmadan buradan nasıl çıkacaktım? Kollarımı uzatarak odadan çıktım, bir şekilde takılmamayı ya da başka bir vücut parçasına çarpmamayı başardım. Kapıyı yavaşça arkamdan kapattıktan sonra aceleyle merdivenlerden aşağı indim. Dr. Cerny'nin odasında kısa bir süre durakladıktan sonra beni mutfağa götüreceğini umduğum merdivenlerden inmeye devam ettim.

Tanrı'ya şükür haklıydım, kendimi Baskens'in son derece modern ve tertemiz mutfagında buldum. Ticari aletler pırıl pırıl parlıyordu; üstlerinde raflar tencere, tava ve akla gelebilecek her türlü pişirme doluydu. Devasa çift kişilik buzdolabının hemen ötesinde bir kapı gördüm ve hemen keyifli bir dopamin artışıyla ödüllendirildim.

Ah, evet. Kiler.

Kapıyı açtım. İçeride ahşap raflar duvara dizilmişti; birinde çorba, turşu ve kurutulmuş domates kutuları, diğerinde kuru gıdalar vardı. Gerisi boştu. Etrafıma bakındım, her şeyi incelerken kendimi saymaktan alıkoyamadım. İçinde birkaç patates, soğan ve elma olan asılı bir sepet vardı. Bir cam kavanoz şeker. İki kutu mısır gevreği. Tam olarak görmeyi beklediğim bir bolluk değildi. Ama belki de aşçı her gün taze yiyecek getiriyordu.

Birkaç paket fıstık ezmeli kraker, bir elma ve bir paket M&M's aldım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım, talih kuşumu mutfağa geri taşıdım. Bunu yaparken bir paket kraker elimden kaydı ve yerde dönmeye başladı. Çenemle her şeyi sabitleyerek ilerledim ve onlara uzandım, ancak bir çift pahalı görünümlü siyah deri mokasenle karşılaştım.

Doğrudum, yüzüm zaten sıcaktı.

Koyu renk bir kazak, özel dikim pantolon ve mokasen ayakkabılar giymiş olan adam altmışlı yaşlarının sonlarındaydı. Etkileyici bir gürlükte, çoğunlukla gri ve bal rengi çizgiler taşıyan saçları ve düzgünce kesilmiş sakalı vardı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, derin gamzeleri yanaklarını yarıyordu ve içimde bir şeyin sert ve hızlı bir şekilde büküldüğünü hissettim, acı o kadar beklenmedikti ki nefesimi kesti. Çok tanıdık geliyordu, tanıdığım birine benziyordu. Sevdiğim birine...

Bay Al olduğunu fark ettim. Piney Woods'dan.

Elindeki kraker paketini uzattı. "Özür dilerim, uyanık olduğunuzu fark etmemiştim."

Onları kabul ettim. "Özür dilerim. Heath ve ben akşam yemeğinde uyuduk." "Özre gerek yok. Ben Matthew Cerny. Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk. seninle tanışmak."

"Daphne Amos."

Garip bir tokalaşmayı başardık. Sıkı ve sıcak bir tutuşu vardı.

"Bir şeyden memnun olmadığınız için beni ekmediğinizi umuyordum. Muhtemelen konaklamanızdan. Dr. Teague'in söylediği bir şey." Yine sırtıttı. Ve içimin derinliklerinde bir kez daha o burkulma hissi oluştu. Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Daphne?"

"Affedersiniz. Hayır, her şey çok güzel. Biz sadece ... yolculuktan dolayı çok yorgunduk."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Daha dinlenmiş?" "Evet. Teşekkür ederim."

"Yemeğinizi ister misiniz?" "Oh, bu iyi olacak."

"Saçmalama," dedi. "Otur." Pencerenin yanındaki küçük masayı işaret etti. Oturdum ve o buzdolabını açıp bir dizi plastik kap çıkarmaya başlarken elimdekileri bıraktım. "Harika bir aşçımız var, Luca, ama her gece eve, Dunfree'ye gidiyor ve sabaha kadar dönmüyor. Bu yüzden korkarım benimle baş başa kaldınız. Yine de korkmayın. Mikrodalga'nın nasıl çalıştığını iyi bilirim." Yemek artıklarını bir tabağa kaşıkla koydu.

"Gerçekten zorunda değilsin," diye itiraz ettim.

"Hayır, lütfen, izin verin. Bu bir ilk, birisi benim inzivalarımdan birine para ödüyor ama benimle görüşmeyi reddediyor. İtiraf etmeliyim bir yandan da kendimi kickball takımına en son seçilen kişi gibi hissetmeme neden oluyor."

Yutkundum.

"Diğer yandan ..." Şimdi döndü ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bu arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyor. Sanırım bu hafta müşterim olmayan biriyle karşılaşmak hoşuma gidecek." Tabağı mikrodalga'ya koydu ve birkaç düğmeye bastı. Tezgâhın üstündeki rafta asılı duran iki şarap kadehini kendisine doğru çekti. "İçecek bir şeylere ne dersiniz? Kırmızıya ne dersin?"

"Su iyi," dedim. "Alkolle ilgili bir sorun mu var?"

Tereddüt ettim. "Hayır. Sadece başının belaya girmesini istemiyorum."

"Sorun değil. Ben de bir bardak istiyorum." Tezgâhın üzerindeki bir şişeyi inceledi. "Bize yarım bırakmışlar." İki bardağı da doldurdu, sonra kendi bardağını havaya kaldırdı. "*Keşke yeniden bir kız olsaydım, yarı vahşi, dayanıklı ve özgür.* Sözü biliyor musun?" Umutlu görünüyordu. Ve ilk başta düşündüğümünden daha çok Bay Al'a benziyordu. Sol gözünün hemen üstünde bir sakal vardı. Bay Al'ın üzerinde sevimliydi, onu geniş gözlü bir çocuk gibi gösteriyordu. Doktora da belli bir çekicilik katmıştı.

"Hayır, üzgünüm," dedim.

"*Wuthering Heights*'tan. Bir klasik."

"Bu iyi bir tane. Çağrıştırıcı." *Kadeh kaldırmak için biraz tuhaf olsa da.* Bardağını benimkiyle tokuşturdu ve güçlü, yumuşak kırmızıyı içtik. "Sana baktığımda aklıma hemen bu geldi. Heathcliff'in kızı, eski eve geri dönüyor, kayıp masumiyetini arıyor. Çocukluk aşkını."

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve o da dumanı tüten tabağı çıkardı.

"Bu arada sadece Heath. Nişanlımın adı. Heathcliff değil."

"Not edildi." Yemeği, mutfak eşyaları ve peçeteyle birlikte önüme koydu, sonra diğer sandalyeye yerleşti. "Peki, bu karanlık mutfaktaki fili tartışalım mı?"

Kızardım.

"Psikoterapiden hoşlanmaman."

Deniz taraklarına odaklandım. "Güven bana. Benimle buluşmayarak çok şey kaçırmıyorsun. Ben biraz sıkıcıyım."

"Oh, bundan şüpheliyim." Biraz daha şarap doldurdu. "Özellikle de neden konuşmak istemediğinizi merak ediyorum."

"Terapi bana değil."

"Ah." Parmaklarını birleştirdi. "Olumsuz bir deneyim yaşadınız."

"Şart değil. Bu ..." Gözüm tezgahın üzerindeki ekmek kızartma makinesine takıldı. Doktor ve ben onun pırıl pırıl yüzeyinde bir Picasso tablosuna benziyorduk.

Doktora söylemek istediğim de tam olarak buydu. Geçmiş, çılgın bir aynanın yüzeyi gibiydi. Bazı şeyleri yüksek sesle söylediğinizde, ağzınızdan çıktıklarında değişiyorlardı. Sözcükler ya tuhaf bir şekilde büyütülüyor - orantısız bir şekilde şişiriliyor - ya da hiçbir şeye sıkıştırılmıyordu. Doğru yanlış gibi görünebilir, iyi kötü gibi görünebilir, dönüşe bağlı olarak. Kimse geçmiş hakkında bir şeyler çarpıtılmadan ve bunun sonuçları olmadan konuşamazdı. Her zaman sonuçlar vardı.

"Karmaşık bir durum," dedim sonunda.

Cerny'nin dudakları kıvrıldı. "Ah, karmaşık. Bir konuşmayı sona erdirmeye gücüne sahip o büyülü kelime."

"Özür dilerim."

"Özre gerek yok. Beni . Ama yardım edemedim ama ..." Bileğimdeki saç bandını başıyla işaret etti. Özellikle onun alanındaki biri için dikkat çekici olması gerektiğini fark ettim. Kim olduğuma dair bir ipucu.

Boğazımı temizledim. "Birkaç yıl önce bir yerde okumuştum. Yoldan çıktığımda beni gerçekliğe döndürmek için kullanıyorum." Belki biraz kendini ifşa etmek merakını giderir, daha derine inmesini engellerdi. "Ben evlatlık bir çocuktum. On bir yaşımdan on sekiz yaşına kadar Georgia'nın güneyinde bir kız çiftliğinde büyüdüm. Harika bir yer değildi ama olabileceği kadar da kötü değildi. Yakın olduğum bir adam vardı, evin babalarından biriydi. Uzun lafın kısıası, iyi bir adamdı ama sonunda hapse girdi. Ağır uyuşturucu bulundurma ve çocukları tehlikeye atma suçlarından."

Nefesim daraldı, kafam karıştı. Sanki yabancı bir varlık bedenimi ele geçirmiş ve bilmediğim bir dilde bir sözcük selini serbest bırakmıştı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi sessizce. "Sizin için çok zor olmuş olmalı."

"Öyleydi." Tabağımda kalan dört deniz tarağını düzenli bir sıraya dizdim. Çatalımın dişleriyle onları dalgınca saydım.

Arkasına yaslandı. "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Daphne. Güvenini takdir ediyorum ve bunu hafife almıyorum. Sen yemeğini bitir, ben de odana dönmene izin vereyim."

Ama daha fazla yiyemedim. Cerny bulaşıklara yardım etmeme izin vermedi ve bunun yerine bana arka merdivenlerden -kendi özel merdivenlerinden-, odasının önünden ve tavan arasına çıkan basamaklardan yukarıya kadar eşlik etti. Koridorun en sonunda durduk, orada odamızın kapısının azıcık aralık olduğunu görebiliyordum.

"İyi geceler, ihtiyatlı dostum." Cerny hafifçe eğildi, gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Bir şey var," dedim.

"Evet?"

"Anahtarlarımızı alabilir miyim diye merak ettim. Arabada bir şey unutmuşum."

"Özür dilerim. İnziva süresince herkesin anahtarlarını topluyor ve saklıyoruz. Umarım anlayışla karşılırsınız." Sonra elimi tuttu ve yukarı kaldırarak iki paket fıstık ezmeli kraker, bir elma ve bir paket M&M'i bıraktı. Dört, tam da sevdiğim gibi. "İyi uykular."

Beni orada bıraktı, karanlık koridorda tek başıma duruyordum, ellerim atıştırmalıkların etrafındaydı.

19 Ekim Cuma Akşamı

Açık orman yerini, sadece ilerlememi yavaşlatmak için varmış gibi görünen karışık bir dal yığınınına bırakıyor. Yavaşlıyorum, sonra tamamen duruyorum.

Dokuma tünel dağ defnelerinden oluşuyor, kıvrımlı, uzun bacaklı yığınları görüşümü engelliyor. Uzun koyu yeşil yaprak katmanları başımın üzerinde aşılmaz bir gölgelik oluşturuyor. Sanırım doğru yönde ilerliyordum. Ama şimdi emin olmak imkânsız. Dalların oluşturduğu perde, birkaç metreden görmemi engelliyor. tek şey kararan gökyüzünün parçaları.

Yukarıda.

Paniğe kapıldığımı, yakınımıdaki bir daldaki yaprakların sayısını saydığımı hissedebiliyorum. Ayaklarımdaki kökleri, sonra botlarımdaki metal gözleri sayıyorum. Beynim yarım yamalak düşüncelerle, kötü tasarlanmış çözümlerle fokurduyor. Gerçek şu ki, panikten adamdan korktuğumdan daha fazla korkuyor olabilirim. Kontrolümü kaybedemem. Kaybedersem beni yakalar.

Bu yüzden yapmayacağım. Bu kadar basit. Dalların arasından tırmanıp aşağıya inmeye devam edeceğim ve bir dereye ya da yola ulaşacağım, her ikisini de takip ederek kasabaya varabilirim.

Kasabaya gitmeliyim.

Altıncı Bölüm

*15 Ekim Pazartesi
Dört Gün Önce*

Yağmur pencerelere vuruyor, camları öyle sert tıkırdatıyordu ki uyandım. Bir kolumu Heath'in vücuduna doladım, o da uykulu gözlerle ve sıcacık bir şekilde döndü. Üstüme yuvarlandı, sonra dudaklarını dudaklarıma indirdi.

"Bekle, saat kaç?" Ağzının içine mırıldandım.

"Umurumuzda mı?" Dudakları omzuma kadar indi.

Sıkışık tavan arası odasındaki monitörleri düşündüm. Sarı yasal ped.

"Evet, önemsiyoruz. Hatırlamıyorum. Reggie ne dedi? Kameralar ..."

"Sekiz." Dirseklerini dayadı ve şöminenin üzerindeki saate baktı. "Ve saat sekizi beş geçiyor. Kahretsin." Üzerimden düştü. "Buradan nefret ediyorum."

Gülümsedim. "İronik, çünkü buraya gelmemiz için ısrar eden sendin. Ama bu her şeyi çözmemize yardımcı olacak, o yüzden neşelen asker. Ayrıca" -kulak memesini ısırıp ve fısıldadım- "benimle saat bir buçukta burada buluşursan kameralar kapanacak."

Yuvarlandı ve gözlerimin içine baktı. ". "Beklemek eğlencenin yarısıdır."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, bu işi doğru yapmıyorum demektir."

Çenesinin çizgisini takip ettim. "Oh, güven bana. Doğru yapıyorsun." Bir iniltiyle doğrulup oturdu. "Beni öldürüyorsun, kadın."

Çıplak sırtını okşadım. Parmak uçlarımda tüyleri diken diken oldu. "Kabus görüyor musun?"

"Hayır. Bir tane bile yok."

Parmaklarımı omurgasında gezdirdim ve her hareketimde tüylerimin nasıl diken diken olduğunu görüp gülümsedim. Yakınına eğildim, dudaklarım kulağında. "Dün gece ilginç bir şey buldum. Tavan arasında. Bir sürü eski tip gözetleme ekipmanı dolu bir oda. Bizi orada izlediklerinden oldukça eminim."

Dönüp bana baktı. "Dün gece odadan çıktın mı?" "Şşş." Sırıttım.

"Uyandım ve akşam yemeğini kaçırmıştık. Açlıktan ölüyordum." "Etrafı karıştırmamalıydın," diye fısıldadı sertçe. "Neden?"

Arkasını döndü ve kaşımaya devam etmem için omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece buradaki diğer insanları tanımıyoruz. Dr. Teague ya da Dr. Cerny'yi tanımıyoruz."

"Delirdin mi sen?"

"Hayır. Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum. Ve yasak yerler hakkındaki kuralları duydun."

"Dikkatliydim. Biliyorsun, Jerry McAdam'ın cep telefonu var."

Sanki kameranın vücut dilimizi yakalayabileceğinden endişeleniyormuş gibi odaya göz gezdirdi. "Diğer çiftleri izledin mi?"

"Sadece bir iki dakikalığına, evet."

"Daphne, Tanrım," dedi. "İnsanları gözetlememen gerekiyor. Buradalar çünkü sorunları var ve bu da onları savunmasız kılıyor. Bunun yanı sıra, belki de doktorun yöntemlerini bir şekilde tehlikeye atıyorsun." Arkasını döndü.

İçimi çektim. "Biliyorum. Tamam mı? Bunu biliyorum." Başımı sırtına yasladım. Elimini önce göğsüne, sonra da karnına götürdüm. "Kapı açıktı ve merak ettim."

Azarlayıcı bir ses çıkardı. "Ya tesadüfen o odaya bizi izlemeye karar verirlerse? Sizi izlemeye mi?"

"Yani açık bir kapı ve bir duvar dolusu gözetleme monitörü görseniz, en ufak bir ilgi duymayacağınızı mı söylüyorsunuz? Bir göz bile atmadan geçip gideceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben izlemem," dedi, o kadar sertti ki dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ona Dr. Cerny ile karşılaştığımı söylemeyecektim. Bir hafta boyunca yoğun terapi göreceği adamla bir şişe şarabı paylaşmamın onu emindim. Her neyse, fısıldamaktan yorulmuştum. Demek başka bir sır daha vardı. Sanırım eski kız arkadaşına ulaşma konusunda sakladığım sırda bunu da ekleyebilirdim.

Kapının keskin bir şekilde çalınması beni ürküttü. Kapıyı açtığımda içeride kimse yoktu, sadece ayaklarımın dibinde porselen, kristal ve gümüşten oluşan özenle hazırlanmış gümüş bir tepsi duruyordu. Üzerinden yükselen keskin kahve ve taze pişmiş *bir şeyler* kokusu ağzımı sulandırdı. Hayalet, İngilizce konuşamayan aşçı Luca'yı özlemiş olmalıyım.

Bir köşede bir not duruyordu, ağır kremalı kırtasiye. Gözlüklerimi taktım ve Heath yemeği hazırlarken ona yüksek sesle okudum.

8 a.m. Kahvaltı (oda)

9 a.m.-9:50 .m. Heath Beck oturumu (güneşlenme odası)

10 a.m.-10:50 a.m. Heath Beck okuma ödevi (Dr. Cerny Oturumda)
11 11:50 Sabah. Heath Beck
Değerlendirmeler (Dr. Cerny Oturumda)
12:30 Öğle Yemeği (oda)
1:30 -2:30 Serbest blok (kameralar kapalı)
3 p.m.-3:50 p.m. Dr. Cerny ile Heath Beck oturumu
(güneşlenme odası)
4 p.m.-4:50 p.m. Heath Beck yazma ödevi (Dr. Cerny Oturumda)
5 p.m.-5:50 p.m. Heath Beck meditasyonu (Dr. Cerny Oturumda)
6 p.m.-7 p.m. Serbest blok (kameralar açık)
7 p.m. Akşam yemeği (oda)
8 Öğleden sonra 10:00 - 10:00 Serbest
blok (kameralar açık) Öğleden 10:00 -
12:00 Serbest blok (kameralar kapalı)

Notu yatağın üzerine attım. "Buna göre, günlük altı saatlik terapiye kaydolmuş oluyorsunuz."

"Her şey terapi değil." Çırpılmış yumurtaya yumuldu. "Kişilik testleri var. Okuma ve günlük tutma. Meditasyon."

"Bedava bloklar," diye eklemeyi edemedim.

"Deneyene kadar eleştirme," dedi yumuşak bir sesle, bir sucuğu ikiye bölerken. "Hayatında bir saniye bile meditasyon yapmadın."

"kadarıyla."

Karşısına oturdum ve bir fincan kahve doldurdum. Buna karşılık söyleyecek bir şey yoktu. O haklıydı. Muhtemelen onun hakkında bilmediğim binlerce ayrıntı vardı, iç huzuru karşılığında vazgeçmeyi seçtiğim bir bilgi hazinesi.

Çatalını yere bıraktı. "ama Daph, bunu dört gözle bekliyorum değilim. Ama kafamı toparlamak için yapmam gerekeni yapıyorum. Böylece normal bir hayatımız olabilir."

"Normal bir hayatımız vardı," dedim.

Yeni tarifler denemek gibi yüce bir niyetle yüksek fiyatlı organik keçi peyniri, Kudüs enginarı ve tuhaf renkli zeytinler aldık, ancak paket pizza lehine hepsinin buzdolabında bozulmasına izin verdik. Pazar öğleden sonraları berbat filmler izledik ve gerçekten keyif aldık. Neredeyse her gece seviştik.

Sen kadar normal bir hayatımız vardı.

İşimiz bittikten sonra banyoya girdi. Onu takip ettim, duşu açıp iç çamaşırlarını çıkarırken kapı çerçevesine yaslandım.

"Keşke evde kalıp bu işi Atlanta'da halledebilseydik," dedim.

"Atlanta'da Dr. Cerny gibisi yok. Bana yardım edecek, Daph, gerçekten içimde bir his var. Geçmişimi anlamama yardım edecek ve bunun için daha iyi olacağız."

Suyun akışına doğru döndü. Parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Harika görünüyordu. Lezzetliydi. Keşke sabahki programı atlayabilseydik. Hayır, keşke Nissan'a binip dağdan aşağı inebilseydik. Büyük, karanlık, örümcek ağılı mobilyalar ve kadife saçaklı perdeler olmadan kendimize ait bir kulübe bulmayı. Birkaç şişe şarap açıp jakuzide oturarak dağlara bakabilir ve bütün hafta boyunca birbirimizi yıpratabilirdik.

Sorunlarımızı eski çözelim. Seksle.

Alt katta Dr. Cerny ile karşılaştık; tüvit pantolonu ve pahalı görünümlü siyah kaşmir kazağıyla biraz kibar, biraz yırtık pırtık taşra şatosunda takılan yaşlı bir düke benziyordu. Bizimle aynı anda fuayeye girdiğinde, evdeki hareketlerimizi takip eden kameralar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. İzlendiğim hissi beni hiç terk etmeyecek gibiydi.

"Daphne Amos," diye ağızımdan kaçırđım, elim bir ok gibi Dr. Cerny'ye doğru fırladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi sıktı, kaşlarını kaldırdı. "Ben de memnun oldum, Bayan. Amos. Matthew Cerny."

Gözleri parlıyordu, sırrımız belli ki ona muzip bir zevk veriyordu. Benimle birlikte takdir ediyordum, ama şey beni rahatsız ediyordu. Dün gece bileğimdeki bandı fark etmesi, atıştırmalık aradığımı anlaması gibi. Bana yöneltilmiş gibi görünen garip tost.

O eski söz aklımdan geçti: *O senin numaranı aldı.*

Heath, "Bu kadar kısa bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

"Acil bir ilişki müdahalesini tüm kalbimle onaylıyorum. Evlilik konusunda gevezelik etmek istemem elbette." Cerny bana gülümsedi. "Senin gibi genç insanların bu kuruma geçişlerini bu kadar ağırbaşlı bir şekilde yapmalarından etkilendim." Heath'e döndü. "Bay Beck. Nihayet bir zevk."

Heath düzgün bir sesle, "Ben de," dedi. Gergin görünüyordu ya da saldırıya hazırlanıyordu, hangisini söyleyeceğimi bilemiyordum.

Cerny ellerini birbirine sürttü. "Önce iş. Dr. Teague Dunfree'ye gitti. Aile , endişelenecek bir şey yok. Yani, ne yazık ki,

size mülkü gezdirebilecek kimse yok. Ya da imzalamanız için doğru evrakları getirecek kimse yok. Görünüşe göre asistanım olmadan çaresizim."

"Bir yere gidecek değiliz ya," dedim. "Kendime etrafı gösterebilirim."

Ve Reggie Teague'in arabamızı sakladığı yeri bul.

"Mükemmel," dedi Cerny. "O zaman Heath ve ben ilk seansımızı yapacağız. Bu arada, dışarıda meditasyon yapabileceğiniz ya da günlük tutabileceğiniz bir yer bulmanızı tavsiye ederim."

Heath'in ağzının bir köşesinin seğirdiğini gördüm. "Olur," dedim.

"Bay Beck? Hazır mısınız?" Dr. Cerny ofisine giden koridoru işaret etti, sonra tekrar bana baktı. "Sanırım yağmur durdu. Biliyor musun Daphne, dışarı çıkıp kuş bahçesini ziyaret etmelisin. Kuşları izlemenin oldukça huzurlu bir uğraş olduğunu düşünüyorum. Çoğu kişi için."

Gamzeleri belirdi ve elimde olmadan Bay Al'a baktım. Sonra Heath'e baktım, ama o çoktan doktorun ofisine doğru dönmüştü, sanki başlamak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Yedinci Bölüm

Yağmur tamamen dinmemişti ama içeride kalıp düşüncelerimi bir günlüğe not edecek ya da bir kuş bahçesinde dolaşacak değildim. Bu evden çıkmam gerekiyordu. Etrafımı sarmaya başlayan klostrofobinin dokunaçlarını çekip çıkarmalı ve proaktif bir şeyler yapmalıyım.

Başlangıç olarak, bir bıçak bulmam gerekiyordu. O sabah duştayken birden Heath'in arabanın altında fermuarlı bir bağla sabitlenmiş yedek bir anahtar seti sakladığını hatırladım. Makyaj çantamdaki dayanıksız tırnak makasının fermuarı kesmesine imkân yoktu ama bir mutfak bıçağı işimi görebilirdi. Anahtarı aldıktan sonra arabada saklanabilecek ve Annalise Beard'ın benim için herhangi bir cevap bulup bulmadığını görmek için iPad'i kontrol edebilecektim.

sonra ne yapacağımdan daha az emindim.

Belki de her şeyi masaya yatırırdım. Heath'e Dr. Cerny'ye ihtiyacı olmadığını söyledim, çünkü ona gerçekten ne olduğunu biliyordum. Belki de annesinin tacizci erkek arkadaşıydı, ona fiziksel ya da Tanrı korusun cinsel işkence yapan bir adamdı. Her neyse, bunun hayatını mahvetmek zorunda olmadığına, bir terapistin müdahalesi olmadan her şeyi birlikte, özel olarak halledebileceğimize dair ona güvence verirdim.

Konuştuktan sonra, gerçek ortaya çıktıktan sonra, bu dağdan defolup gidecektik. Evimize, küçük evimizin güvenliğine ve düzenli hayatımıza geri dönecektik. Her şeyin eskiden olduğu gibi olduğu yere.

Mutfakta mıknaatıslı bir rafın ucundan bir soyma bıçağı aldım, kazağımın koluna soktum ve ön koridordan verandaya doğru ilerledim. Dışarıda hava hissedilir bir serinliğe bürünmüştü ve her şey hâlâ yağmurdan kayganlaşmış bir halde parlıyordu. Baskens arazisi dağ defneleri, meşe yapraklı ortancalar ve çok sayıda çam, meşe ve akçağaç çeşidiyle kaplıydı. Bitki örtüsü sık, gür ve su damlacıklarıyla ağırlaşmıştı. Üstümde bir yerlerde şelalenin belli belirsiz kükreyişini duyabiliyordum ama evin bu tarafındaki görüş alanından gizlendiği için sadece gırtlaktan gelen bir gümbürtü gibi geliyordu. Eski, pütürlü balıkçı kazağıma sarıldım ve temiz havanın zihnimi kurcalayan düşünceleri uçurmasını umdum.

Evin hemen ötesinde arabaların park edildiği yeri buldum. Orada

Beş tane; eski gümüş bir Mercedes, beyaz bir minivan, orman yeşili uzun kabinli bir Tacoma, Heath'in mavi Nissan'ı ve eski kahverengi bir Buick. Ve sıranın sonunda bir John Deere Gator oturuyordu.

Çalıların arasına daldım ve Nissan'ın ön tamponunun altından geçerek ıslak yapraklardan oluşan bir yatağa yerleştim. Bıçağı toprağa sapladım ve ellerimi yağlı ızgaranın altında gezdirdim ama anahtarı bulamadım. Aynı şeyi arabanın arkasında da tekrarladım. Orada da anahtar yoktu. Lanet olsun. Heath yakın zamanda yedek anahtarı kullanmış ve bundan bahsetmemiş miydi?

Bıçağı elime aldım ve arabalardan uzaklaşarak arka bahçeye doğru yürüdüm. Yosun tutmuş taş verandanın etrafına nemli sandalye ve masalardan oluşan hüznü bir koleksiyon dizilmişti; bunların arasında eve doğru itilmiş eski bir saksı bankı da vardı. Verandanın arkasında, bir yaz bahçesinden arta kalan kırık dökük şeylerin bulunduğu yükseltilmiş yataklardan oluşan bir ızgara uzanıyordu. Biraz daha geride, ağaçların arasına kurulmuş, küçük, boyasız bir ek bina vardı; orantısız çift kapısı zincirlenerek kapatılmıştı. Görebildiğim kadarıyla kuş bahçesi yoktu.

Görünüşe bakılırsa bir ahır olan yapıya doğru ilerledim. Ağaçlar etrafını sarmış, sarkan dallarının uçları yoğun tırtıl ağlarıyla kaplanmış, bir ebeveynin koruyucu kolları gibi uzanıyordu. Çift kapı büyük, paslı bir asma kilitle tutturulmuştu. Kilitle bir dakika oynadım, sonra kapıya çarpıp düşmesine izin verdim, bir gözümü çatlağa dayadım ve görüşümün karanlığa alışmasını bekledim. Görebildiğim tek şey, kirli çarşafarla örtülü bir grup eski mobilyaya benzeyen şeydi. Karanlığın içinde üç beyaz güve kanat çırpıyordu.

Evin yukarısında bir kapı çarptı ve içgüdüsel olarak kendimi ahırın kenarına yaslardım. Altmışlı yaşlarında bir kadın arka verandada duruyordu, üzerinde yürüyüş kıyafetleri vardı - kargo pantolonu, termal bir bluz ve saçlarını arkada tutan bir bandana. Bayan Sieffert. Reggie Teague bize odalarımızı gösterirken bizi izleyen kadın. Dün gece kocasıyla kavga ederken gördüğüm kadın.

Nefesimi tutmuş onu izliyordum. Bir su şişesini küçük bir sırt çantasına yerleştirdi, sonra çantayı omuzlarına attı ve hızlı adımlarla önce bahçeyi sonra da yolu geçerek dağa doğru ilerlemeye başladı.

Bir iki saniye sonra, kimsenin içeri girip onu yerde bulmayacağını umarak bıçağı çatlak ahır kapılarının arasına ittim. Sonra onu takip ettim.

Patika şaşırtıcı derecede dikti. Sonsuza kadar tırmanacakmış gibi görünen kıvrımlı bir patika - sadece birkaç yerde tekerlek izi vardı. Bayan Sieffert'in beni duyamayacağı geride durdum, ki bunu yapmak yeterince kolaydı, çünkü görünüşe göre mükemmel bir formdaydı ve pratik bir adımla etkileyici miktarda yol kat etti. Bana gelince, üç gün koşmadıktan sonra ciğerlerimin köreldiğini hissettim.

Ağaçlar patikayı doldurmuş, gökyüzünü kapatmış ve ışığın etrafını çevirmişti.

Ben griydim. Yapraklar renklerinin zirvesine yaklaşmıştı; meşe, akçağaç ve kızılcağaç ağaçları yanan sarılar ve kırmızılar içindeydi; baldıran ağaçları, eğrelti otları ve devrilmiş ağaçlardaki yosunlar yaprak dökmeyen vurgular sağlıyordu. Orman, büyük olasılıkla kampçılardan gelen hafif bir duman kokuyordu. Küf kokusu midemi bulandırdı.

İnsanların bunu gönüllü olarak yaptıklarına asla inanamazdım - ıssız bir yere gider, çadır kurar ve bütün gece ateşin etrafında otururlardı. Kızların çiftliğini işleten insanlar bir süre kızları yılda bir kez Amicalola Şelalesi'ne götürdüler. Oradaki ilk yılmda gitmemiştim ve daha sonra geziyi süresiz olarak iptal etmişlerdi. Hiçbir şey kaçırdığımı hissetmemiştim. Artık bir yetişkin olduğumda bile, dağlar çıkıntıları, boşlukları ve kıvrımlı patikalarıyla beni ürkütüyordu. Bir sonraki köşede ne olduğunu asla bilemezdim.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir yolculuktan sonra arazi düzleşti ve geniş bir kaya çıkıntısına çıktım. O da çarpıcı bir manzaraya açılıyordu. Güney Appalachia'nın yayılan sıradağları. Ayaklarımın dibinde bir dağ denizi. Tepede rüzgâr şiddetliydi -saçlarımı ağzıma savuruyor ve gözlerimi yakıyordu- ama güneş de güçlüydü, Georgia'nın o geç dönem sıcaklığının bir kısmını şimdi ağaçların örtüsüyle engellenmemiş olarak yansıtıyordu. Işıktaki bir gözümü kısıttım. Kadın çıkıntının uzak tarafında durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, manzarayı seyreliyordu. Tehlikeli bir şekilde kenara yakın görünüyordu.

İçimi bir telaş kapladı ve koşup onu kolundan tutmak için neredeyse dayanılmaz bir istek duydum.

Nefesimi üfledim ve kendimi ondan uzağa, manzaraya bakmaya zorladım.

Tanımlayabileceğim tek bir sıra yoktu, haritadaki gibi düz bir dağ çizgisi de yoktu. Bu dağlar farklıydı. Okyanus dalgaları gibi hareket ediyorlardı. Yeşil ve griden oluşan sonsuz bir dalgalanma her yöne yayılıyor, yamaçları arasında kasabaları, evleri, çiftlikleri, nehirleri, dereleri ve şelaleleri saklıyordu.

Tam Bayan Sieffert su şişesini kaldırıp beni gördüğünde manzaraya doğru döndüm. Kendimden utanarak selamlamak için elimi kaldırdım. Şişeyi indirdi ve bana baktı. Bileğimdeki bandı gergin bir şekilde şaklatarak bekledim. Bana el sallamıyordu ama sinirlenmiş de görünmüyordu. Sonra, tam dağdan aşağı inmeme gerektiğine karar vermiştim ki, bana doğru gelmeye başladı. Doğrudum, karışmış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, ama birkaç metre ötede durdu ve bir eliyle gözlerini gölgeledi.

"Sizi rahatsız etmek istememişim," diye seslendim. "Nereye gittiğinizi biliyor gibiydiniz, ben de peşinizden geldim. Ama yalnız kalmak isterseniz ben giderim. Dr. Cerny'yi tanıyorum-"

"Onun ne dediği önemli değil," diye araya girdi. "İstediğimizi yapabiliriz." Sonra sırtıttı; beyaz dişlerinin parıltısı onu en az yirmi yaş genç gösteriyordu. Ve çok güzeldi. Kesinlikle onun

Altmışlı yaşlarında, ince çizgili bir cilde ve hafif, etkileyici gözlere sahipti. Birden, kocasının onu bu kadar üzecek ne yapmış olabileceğini merak ettim.

"Susadın mı?" Elindeki şişeyi havaya kaldırdı. "Al bunu. Bende bir tane daha var."

Ona yaklaştım, şişeyi aldım ve yarısını bir dikişte yuttum. "Teşekkür ederim. Çok iyi bir yürüyüştü."

"Yürüyüşçü değil misin?"

"Hayır. Aslında ben koşucuyum. Yani, egzersiz için bir pistte koşuyorum. Ama çoğunlukla koşarım. Bu yüzden"-Çenemi patıkaya doğru uzattım

-"Neredeyse beni öldürüyordu."

"Evet, burada dağın size hiç beklemediğiniz şekillerde meydan okuduğunu görürsünüz. Her neyse, hiçbir koşulda erzaksız yola çıkamazsınız. Rocky Dağları gibi olmayabilir ama burada işler yine de çok çabuk ters gidebilir."

Gözlerimi onun delici bakışlarından kaçırdım. Dağlarda işlerin ters gitmesi düşünmekten hoşlandığım bir şey değildi.

"Konuştuğumuz için başımızın belaya gireceğini düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Söylemezsek olmaz." Tekrar gülümsedi. "Kocanız ilk seansında mı?"

"Nişanlım. Ve evet, öyle."

"Ben Glenys, bu arada," dedi.

"Daphne."

"oldum, Daphne."

Onu ve kocasını nasıl gözetlediğimi düşünmemeye çalışarak onu inceledim. Onların kavga edişini, onun ağlayışını nasıl izlediğimi ve gizlice dinlediğimi Heath'e nasıl savunduğumu.

"Sieffert, değil mi?" Zihnimi susturmak için söyledim. "Evet."

Manzaranın üzerinden dışarı baktı. "Kocam zorunlu okumasını yapıyor. Ben de buraya geleyim dedim. Düşüncelerimi toplarım. Burası çok huzurlu. Vahşi ama huzurlu."

Bandanasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ben de ona yan gözle baktım. Kadın çok sakın, çok birlikte görünüyordu, sanki burayı idare ediyor gibiydi. Acaba evliliği yıllardır sallantıda mıydı, yoksa kocasıyla yeni ve aşılmaz bir sorunla mı karşılaşmışlardı ve bu sorun ancak terapiyle çözülebilirdi. Bir ilişki miydi? Düşümlenmiş bir mali mesele mi? Şimdi o kadar sakın görünüyordu ki, dün gece onu hıçkırırken gördüğüme inanmak zordu. Belki de Cerny'nin evliliğini düzeltebileceğine o kadar güveniyordu.

"Onunla buluşmayacağımı duydum," dedi.

Başımı eğdim. "Bunu duydun mu?"

"Belki de bundan bahsetmemeliydim ama buraya nişanlınızla gelip terapiyi reddettiğiniz için biraz ünlü sayılırsınız. Tam bir rock yıldızı

sen."

"Oh, . Doğrusu, ben bu tür şeylere pek inanmam. I Yani, kendi payıma düşen saçma kişisel gelişim kitaplarını okumadığımı söylemiyorum. Bilirsiniz, *Sürekli Panikleyenler için Tavuk Suyuna Çorba*. Ama hayır, sanırım tüm bunlar hakkında konuşmak yerine pistte hızlı bir koşuyu tercih ederim."

Gözleri parladı. "İlginç. Yani hiç terapi görmedin mi?"

Birden boğazımda bir yumru oluştu ve bu yumrunun etrafında konuşmak zorlaştı. Öksürdüm.

"Aslında bir keresinde yaşadığım yerdeki bir olaydan sonra biriyle görüşmüştüm." Boğazımdaki yumru artık bir kaya parçası gibiydi. "Her neyse, sanırım onu, yani doktoru, ondan sonra birkaç kez daha görmem gerekiyordu ama nedense hiç olmadı. Sistem aşırı yüklüydü ve böyle şeyler çok fazla gözden kaçıyor gibiydi."

Belirsiz, cevapsız bir cevap, eğer öyle bir şey varsa. Ama Glenys'in neden bahsettiğime dair soruları varsa da bunu belli etmedi. Her şey ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı.

"Öyle mi?" Ben sordum. "Terapi gördün mü yani? Sormamın sakıncası yoksa."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Evet, daha önce de terapistler gördüm. Şüpheli olmakta da haklısın. Birçoğunun ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yok. Diğerleri beceriksizliğin ötesine geçip gerçekten yıkıcı oluyor. Sanki insanların kafasını karıştırmak için doktor olmuşlar gibi." Saçlarını tekrar karıştırdı. "Yine de iyi olanlar"-içini çekti-"iyi olanlar sihirlidir. Sanki sonunda kendinizi bıraktığınızda, sorunlarınızı onlara bıraktığınızda, acınızın bir kısmını alırlar ve aniden hafıflersiniz. Yüksüz ve hayatını yaşamakta özgürsün."

Bunu düşündüm.

"Seni ikna edebiliyor muyum?" Güldü. Ben de güldüm, sonra gözlerimiz buluştu. "Yapmaya çalıştığın şey bu mu, beni ikna etmek mi?"

Elini salladı. "Tanrım, hayır. Akıllı bir kadına benziyorsun.

Kendisi için en iyi olanı bulabilecek biri gibi."

sessizlik yerleşti. Tepemizde bir tür kuş . Glenys adındaki bu kadın benim hakkımda ne kadar yanıldığını bilmiyordu. Ben akıllı bir kadın değildim. Korkmuştum, bocalıyordum, Heath'i kaybetme düşüncesinden dehşete düşmüştüm. Ama yine de bunu söylemesi hoşuma gitmişti. Bu bana Barbara Silver'in Lenny'yle konuşma şeklini hatırlattı. O anaç ses tonu - hem koruyucu hem de kızının sonsuz becerikliliğine güvenen bir ses tonu. Bana yöneltildiğinde verdiği his hoşuma gitmişti.

"Yani Dr. Cerny'nin biri olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?" Dedim.

"Ben biliyorum. Onu ilk kez yıllar önce gördüm. Ve hiç kimseyi onun kadar anlayışlı bulmamıştım."

Bunu özümstedim.

"Oğlumu kaybettim," diye devam etti. "Uzun zaman önceydi ama çok ani oldu. Bir gün yanımdaydı, ertesi gün ..." Parmaklarını göğsüne bastırdı. "Çok zordu. Dürüst olmak gerekirse hâlâ da öyle. Görünen o ki öyleyim." Bana hüzünle gülümsedi.

Düşünmeye vakit bulamadan konuştum. "Benim için sorun değil. İyi ki varsın."

Başını salladı. "Kimse sana sevdiğin birini kaybetmeyi asla atlatamayacağını söylemiyor, değil mi?"

"Hayır," dedim.

Hayır, .

Ayıldı. "Buraya acımın bir kısmını dindirmek için geldim. Benim için ileriye dönük bir yol olup olmadığını görmek için."

"Ve kocan."

"Evet. Bu doğru." Bana baktı. "Eminim sizin sorunlarınız farklıdır. Ama siz de kendiniz ve nişanlınız için aynı şeyi istiyor olmalısınız."

"İstiyorum ama kulağa bir peri masalı gibi geliyor. Gerçek bile olamayacak bir şey gibi." Gözlerimin yaşla dolduğunu hissederek bakışlarımı kaçırdım.

"Bu gerçek." Bir sonraki cümleyi o kadar gerçekçi bir tonda söyledi ki, bu beni şaşırtmadı bile. "Neden buradasın, Daphne? Sadece nişanlın için değil, değil mi?"

Başımı salladım. Tüm çabalarımın rağmen gözyaşlarım başlamıştı.

"Özür dilerim. Seni ağlatmak istememiştim."

Burnumu çektim ve gözlerimi sildim. "Ah, pekala. Muhtemelen vaktim geldi."

Başka bir şey söylemek ister gibiydi ama sonunda tekrar manzaraya döndü. Onun incelemesinden kurtulduğum için minnettar bir şekilde burnumu çektim ve akan burnumu koluma sildim.

"Hey," dedi aniden. "Bir şahin." Eliyle işaret etti, ben de baktım ama bir şey göremedim. "Az önce ağaçların arasına daldı. Aşağıda lezzetli bir şey görmüş olmalı."

Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca boş gökyüzüne baktık. Konuşmak, sessizliği bozacak bir şeyler söylemek istiyordum ama ağzımdan çıkacaklardan korkuyordum. Artık fiziksel bir his haline gelmişti, karnımın en alt kısmına kadar inen acı verici bir kramp, anıların içime bastırma şekli. Elimini boynuma doğru gittiğini fark ettim. Tırnaklarımı boynuma batırıyordum.

Bir süre sonra Glenys bana döndü. "Neden bir doktorla konuşmak istemediğini anlayabiliyorum," dedi sessizce. "Özellikle de Cerny gibi biriyle. Ama başka biriyle konuşmayı düşünür müsün?"

Anlamayarak ona baktım.

"Demek istediğim, benimle konuşabilirsin. Ben bir profesyonel değilim, biliyorum ama belki bu sizin için daha kolay olur. Bir doktora gitmeden önce normal bir insanla konuşmak." Gülümsedi. "Yanlış söyledim."

Ben de gülümsedim.

"Oldukça iyi bir dinleyiciyimdir. Bunu bir olarak düşünebilirsin."

Başımı salladım ve Heath'i düşündüm. "Teklifin için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama bu kuralları çiğnemek olur."

"Teknik olarak evet, ama bunu zaten yapıyor gibiyiz."

"Bilmiyorum."

Gülümsedi. "Oh iyi. Sadece bir düşünce."

Uçurumun kenarına doğru ilerledi, sonra beni yanına çağırdı. "Bak. Geri döndü." Kanatlarını açmış, üzerimizde tembelce dönüp duran şahini işaret etti.

"Aman Tanrım. O muhteşem."

"Kanatlarını nasıl çırpmadığını görüyor musun? Süzülüyor. Onu yukarıda tutmak için hava akımlarını kullanıyor. Saatlerce havada kalabilir, hiç çaba harcamadan dönüp avını izleyebilir."

Gözlerimi kapattım, güneşi, baş döndürücü yüksekliği ve rüzgârı yüzümde hissettim. Dönen şahini hayal ettim. Onun gibi olmayı, ağırlıksız ve özgür olmayı, dünyanın üzerinde dönmeyi arzuluyordum. Sorunlarımın ve korkularımın üzerinde. Ve bir şekilde bu kadın, bu mutlak yabancı, bunu anlıyor gibiydi. Onu kandırmıyordum. Peki neye karşı savaşıyordum?

Gözlerimi açtım. Ciğerlerimi dağ havasıyla doldurdum. "Annem bir fahişeydi," dedim hızlıca, yüz ifademi değiştiremeden.

Zihin. "On bir yaşımıdayken Georgia eyaleti velayetimi bir kız çiftliğine verdi."

Sekizinci Bölüm

Piney Woods Kız Çiftliği olarak bilinen arazinin kenarındaki kahverengi tuğla eve vardığımda Chantal dışında kimsenin dikkatini çekmemiştim. Tabii daha sonra Chantal'ın benimle neden bu kadar ilgilendiğini anladım.

-Sonunda besin zincirinde ondan daha aşağıda olan bir şey olay yerine gelmişti.

On bir yaşında tombul bir çocuktum; bacaklarım sivrisinek ısırıklarından kan içindeydi, uykusuzluktan gözlerim kararmıştı, sinirlerim gergindi, tırnaklarım çığdı. Eylül ayının başlarında bir akşamdı ve geçen haftadan beri kötü bir şeylerin olmak üzere olduğunu biliyordum. Annem bu sefer on yedi gündür yoktu, bu şimdiye kadarki en uzun süreydi ve sonunda Bayan Tully tarafından DFCS'ye teslim edilmişim çünkü kocasının benim etrafta olmamdan bıktığını söylemişti. Görevliye, Tanrı adına elinden geleni yaptığını ama beni yanına alacak tek bir akraba bile bulamadığını söylemiş.

Bayan Tully beni duşa göndermişti ama dizlerim ve dirseklerim hâlâ kir içindeydi. Uzun bulaşık suyu sarısı saçlarımın umutsuzca kesilmesi gerekiyordu ve yanımda getirdiğim birkaç giysi lekeli ve yırtık pırtıktı. Yine de kahverengi tuğlalı evdeydim ve genel olarak bundan memnundum. Korkmuştum ama artık annemi beklemek zorunda kalmayacağım için de rahatlamışım. Ayrıca sıcak bir yatak, bir yemek ve belki de köpüklü bir küvet için biraz daha heyecanlıydım. Kendimi yalnız dairemde çok daha kötü bir yerde bulmuş olabileceğim aklıma geldi - belli belirsiz bir şekilde - ama evdeki hiçbir şey yanlış görünmüyordu, bu yüzden midemin sürekli çırpınıştan gerginliğe geçişini görmezden gelmeye çalıştım.

Kahverengi tuğlalı evde üç işkenceci vardı - kendilerine Süper Serseriler diyorlardı ve Bayan Bobbie onları ne zaman azarlasa (takma adları, işkenceleri değil, Bayan Bobbie'nin bundan haberi yokmuş gibi görünüyordu) öfkeyle çılgılık atıyorlardı: "Rock grubundan hemen sonra! Bay Al'ın en sevdiği grup!" Bay Al'ın Supertramp'ı sevdiği konusunda haksız değillerdi. Oturma odasında kurduğu devasa stereo sisteminde sürekli bu albümü çalardı, öyle ki ortalık biraz sessizleştğinde "The Logical Song" kafamın içinde çıldırtıcı bir şekilde dönüp dururdu.

Bayan Bobbie kızların kendilerine grubun adını vermesinden nefret ederdi. Sanırım kocasının da bu müziği çok sevmesinden nefret ediyordu. O tam da böyle bir kadındı. Kilise ve okul dışında kimsenin fazla eğlenmesini hoş karşılamazdı. Muhtemelen bu yüzden ya Bay Al'ı görmezden gelmek ya da ona sürekli olarak fevkalade sinirlenmek zorunda kalıyordu.

Yele gibi sarı saçları ve dost canlısı, uykulu gözleri olan karmakarışık bir adamdı. O zamanlar fark etmemiş olsam da bir keşti. Her gün eğlenen ve zerre suçluluk duymadan Bayan Bobbie'nin hoşnutsuzluğunu kazanan bir adamdı. O zamanlar bu ayrıntıların hiçbirini fark etmemiştim. Sadece adamı sevdiğimi ve ona güvendiğimi biliyordum. Garip yan sarılmaların ustası, saçları nazıkçe karıştıran, eğlence getiren biriydi. Hepimizin sessizce, farkında olmadan özlemini çektiğimiz baba.

Süper Serseriler takma adlarının kökenleri konusunda teknik olarak haklı olsalar da, Bayan Bobbie onların saçmaladıklarını ve sadece kendisini kızdırmaya çalıştıklarını biliyordu, bu yüzden genellikle onları üst kata sürgün ediyordu. Bu pek de ceza sayılmazdı. Paylaştıkları odaya girerler, kapıyı çarparlar ve odanın ortasına yerleştirdikleri üç ikiz yatağın üzerinde kıkırdarak yatarlardı. Duvarların arasından her şeyi duyuyordum ve her bir parçası beni içine çekiyordu. Özellikle o kahkahanın sesini seviyordum. Gırtlaktan geliyordu, iğrenç ve bilerek atılıyordu. Bu kızların her zaman bir şekilde Bayan Bobbie'ye karşı son sözü söylediklerini hissediyordum.

Süper Serseriler, ben oraya gitmeden önce on dört yaşındaki Chantal'la birlikte toprak yolun sonundaki iki katlı kahverengi tuğla evde yıldırlıyorlardı. Tam olarak kaç yıl olduğunu bilmiyordum. O düzeyde bir güvenlik iznine sahip değildim. Yeni ev arkadaşlarım bana başka, daha önemli bilgiler verdiler:

Gözlerinde sümük var ve pislik gibi kokuyorsun. Bana asla ama asla bakmasan iyi edersin. Anladın mı?

Pinkey'ler geliyor, muhtemelen yarın, seni evlat edinmek için.

Öğrendiğime göre Pinkeyler, çiftliğin arkasındaki ulusal ormanda yaşayan, dişleri ayı kapanı olan bir yamyam ailesiymiş. Bana her iki yılda bir gelip ev işlerini yapmak üzere yanlarına alacakları genç bir kız seçtikleri ve işler yolunda gitmezse olası bir çocuk kurban etme ritüeli düzenledikleri söylendi.

Bayan Bobbie kahverengi tuğlalı evin günlük rutinini devam ettirirken - sabah altıda ve öğleden sonra tam saatinde servis edilen yemekler, okuldan eve döndüğümüzde biz kızlar için dönüşümlü olarak yapılan ev işleri ve her gece yatmadan önce zorunlu aile İncil çalışması- burayı aslında Süper Serseriler yönetiyordu. Liderleri Omega on yedi yaşındaydı; Kleopatra saç kesimi ve fuşya renkli ucuz bir eczane rujuyla kaplandığında Bayan Bobbie'nin banyo dolabında sakladığı *Glamour* dergisinin kopyalarından birinin fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünmesine neden olan yastık gibi kadın dudaklarıyla son derece güzeldi.

Yine de onunla mutfak temizliği yapmak istemezsiniz. Bıçakları yıkarken onlarla konuşurdu, sanki onlar gerçek insanlarmış gibi.

"Hiç birini bıçakladın mı?" diye mırıldanırdı bir bıçağa, sonra gözlerini bana dikerdi.

Tré ve Shellie on altı yaşındaydı, çiftlik kızlarının burslu olarak devam ettiği Mount Olive Hristiyan Akademisi'nde birinci sınıftaydılar. Shellie güzeldi ama solgundu, kafası peroksitli samanla doluydu ve çenesinde sürekli bir sivilce püskürüyordu. Tré, Bay Al'ın ona hediye ettiği bir çift erkek Carhartt tulumu, çamurlu, öküz kanı kırmızısı Doc Martens (nasıl elde ettiğini asla anlayamadım) ve bilezik olarak gökkuşağı rengine saç bantları takan çilli bir varlıktı. Herkese bir Wiccan baş rahibesi olduğunu söylerdi, Baptist olan ve bunu takdir etmeyecek olan Bayan Bobbie ve Bay Al hariç. On bir yaşındaydım ve Wiccan'ın ne hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yeni kız kardeşlerim beni dehşete düşürmüştü.

Bayan Bobbie de öyle olduğunu söyledi. Chantal'la birlikte onlar benim yeni ablalarımıdı.

Çiftlikteki o ilk gece, sosyal hizmet görevlisinin beni kahverengi tuğlalı eve bıraktığı Eylül ayının sıcak gecesi, nedenini o zaman söyleyemesem de bunalmıştım. Bunun bir nedeni de küçük bir apartman dairesine, daracık bir oturma odasına ve dolap büyüklüğünde yatak odalarına alışmış olmamdı. Bu evin duvarları vardı ama bana sınırları yokmuş gibi geliyordu. şimdiye kadar bulunduğum en büyük evdi ve kendimi açık bir arazide, korunmasız, yanlarım görünmeyen, pusuda bekleyen bir düşmana açkımış gibi hissediyordum.

Herkes nereye aitti?

Düzenli, limonlu balçık kokulu oturma odasında dururken, yetersiz eşyalarımın oluşan ikinci el sırt çantam yuvarlak omuzlarımdan sarkarken, kileri hayal ettim - boyutlarını ve orada ne kadar ve ne tür yiyecek bulundurulması gerektiğini. Sabah yiyebileceğim kadar yiyecek olmayabileceği düşüncesi bana ağırlık yapıyor, gergin hissetmeme neden oluyordu. Geleceğimi biliyorlar mıydı? Bu taşrada kahvaltıyı nereden bulacaktım? Açlık midemi kemiriyordu. Beni çiftliğe götürmek için acele eden sosyal hizmet görevlisi akşam yemeği yemediğimi unutmuştu.

Etrafımda genişleyen uçsuz bucaksız bilinmezliğin ortasında titriyordum ve midem gurulduyordu. Bayan Bobbie bana üst katta üç büyük kız olduğunu söyledikten sonra (onlara *kız kardeşler* diyordu), ekose kanepenin yanında duran ve parmağını kumaştaki bir deliğe sokan Chantal'ı tanıttı. Bayan Bobbie, benden çok büyük olmamasına rağmen Chantal'ın on dört yaşında olduğunu söyledi. Uzun, kıvrıcık saçları vardı, sarıya çalan hastalıklı bir yeşil tonu vardı ve Bayan Bobbie onu yaklaştırdığında, biri yeşil, diğerı mavi olmak üzere farklı renklerde gözleri olduğunu gördüm; bu bana eskiden apartmanımızda dolaşan bir köpeği hatırlattı. Huysuz, cılız bir köpekti ve yeterince yaklaşmama izin verdiğinde onu hep yemek artıklarıyla beslemeye çalışırdım.

"Chantal," dedi Bayan Bobbie. "Daphne bizimle kalmaya geldi çünkü annesi kendini iyi hissetmiyor."

Bir noktaya kadar doğruydu. Düzenli olarak, annem -kendisini daha iyi hissettiren her ne ise- günlerce apartmanımızdan kaybolur, beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakırdı. Bu durum beş ya da altı yaşımdan beri devam ediyordu ve komşularımız her zaman nazikti. Kapılarını her çaldığımda beni içeri alırlardı. Bay Tully'yi suçlamıyordum. Bir süre sonra, tüm mısır gevreğinizi ve cipsinizi yiyen ve tuvalet kağdınızı kullanan a , kokan bir çocuktan bıkmamız kaçınılmazdı.

Chantal benimle aşırı derecede ilgileniyor, tuhaf gözleriyle beni izliyordu.

"Merhaba," dedi. Sesi derin ve hırıltılıydı. Sesi dünyevi ve yaşımdan daha büyük çıkıyordu.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Neden gözlerini öyle kısıyorsun?" diye sordu, bir insanda gördüğüm en acayip bakışlı gözlere sahip olduğunu düşünürsek, bunu fark etmesinin garip olduğunu düşündüm.

"Belki Daphne'nin g zl ğe ihtiya ı vardır, Chantal," dedi Bayan Bobbie, sanki bir anaokulu bebeğiymişim gibi şakıyan bir sesle. "Annen seni hiç göz doktoruna götürdü m , Daphne?"

Başımı hayır anlamında salladım. Tam o sırada, işlemeli düğmeli gömlek giymiş iri yarı bir adam odanın önünden geçti. Durdu, elini kaldırdı ve bana gülümsedi.

"Selamlar, prenses." İki gamzesi tombul, bıyıklı yanaklarını kesiyordu. Ben de gülümsedim. değildi.

"Bay Al, gelin de Daphne'ye merhaba deyin," dedi Bayan Bobbie.

Adam hızla yanıma geldi ve o uzun, karmaşık, gizli tokalaşmalardan biriyle elimi sıktı. Ayak uydurmaya çalıştım. "Daphne-Doodle-Do, nasılsınız?"

"Tamam." Yumuşakça

kıkırdadım. "Ka  ?" diye

sordu. "On bir."

"Ben otuz iki yaşımdayım, sanırım seni yendim." Bana göz kırptı. Bay Al bir şey söyleyemedi Bayan Bobbie, "Yatma vakti," diye anons etti. Daha fazla.

Süper Seraseriler'in koridorunun sonunda Chantal'la aynı odayı paylaşacaktım. Bir ranza ve bir şifonyerden oluşan küçük bir odaydı. Chantal bana üst çekmeceleri ve üst ranzayı alacağımı söyledi. Banyoyu kullandım, Bayan Bobbie'nin bana verdiği yırtık pırtık Strawberry Shortcake geceliğimi giydim ve merdivene tırmandım. Sırt çantamı direklerden birine astım, sonra altımda bir sarsıntı hissettim.

Aşaağıya baktım. Chantal sırtüstü yatıyordu, denizkızı saçları yastığının üzerinde dağılmıştı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuşt , ayakları

Ranzamın dibinde. Bana sırtı ve ön dişinin kırık olduğunu söyleyebildim.

"Deprem," dedi.

Glenys'e bu kadar çok şey anlatmak istememiştim. Aslında, bitirdiğimde midem düğümlenmişti. Hikaye anlatıcısının pişmanlığı.

Aşağıya baktım, ayaklarımın altından kayıp giden dik uçurumun üzerinden.

-Ve birkaç adım geri çekildim. Uçurumdan yuvarlanan küçük bir bedenin görüntüleri tarafından bombardımana tutulmadan kenara bu kadar yakın duramazmışım gibi görünüyordu.

Gözlerimi zorla saatime indirdim. "Oh, vay canına. Yarım saat içinde öğle yemeği.

Özür dilerim, seninle konuştuğum için."

"Saçmalık." Glenys kollarını kavuşturdu ve yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı. "Hoşuma gitti." Tek gözünü kırıştırdı. "Bana bunları anlatmak gerçekten korkunç muydu?"

Güldüm. "Biraz, sanırım."

"Daha hafif hissediyor musun?"

". Aslında, gizlilik atmosferinin ve ince dağ havasının etkisiyle kendimi biraz sarhoş .

"Aşağıya doğru yürümek ister misin?" diye sordum. "Yarı yolda , böylece kimse arkadaşlık ettiğimizi anlamaz."

Gülümsedi. "Sakıncası yoksa biraz daha kalacağım sanırım. Biraz daha yalnız vakit geçirmek istiyorum."

"Tabii ki."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Daphne," dedi. Ben de gülümsedim. "Ben de."

"Ve eğer konuşmaya ihtiyaç duyarsanız, sizi dinlemekten her zaman mutluluk duyarım."

Cevap vermedim ama bunun onu rahatsız etmediğini hissettim. Tuhaf bir kadındı - sessizliğin uzamasına aldırıyor ya da yalın gerçek dışında bir şey söylenmesini beklemiyor gibiydi. Ona her şeyi anlatmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek için kendime kısa bir süre izin verdim. Yıllar önce kapıyı açmak ve hikâyenin geri kalanının nihayet ortaya dökülmesine izin vermek. Boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim ve bunun bir hıçkırık olduğunu fark ettim. Birkaç adım geri çekildim ve patikadan aşağı inmeye başladım.

Gidişimi izleyip izlemediğini merak ettim. Kayaların ve köklerin üzerinden geçerken kazağımın koluyla yüzümdeki yaşları sildiğimi fark edip etmediğini. Umarım fark etmemiştir. Son bir saat içinde son on yılda ağladığımdan daha fazla ağlamışım ama bunu birinin görmesine izin verirsem lanetlenirdim.

Issız odamıza döndüğümde yüzüm kıpkırmızı ve çiğdi. Köşedeki mini buzdolabından bir şişe su içtim, sonra saçlarımı topladım ve yüzümü soğuk suyla yıkadım. Saat on iki buçukta kapının sertçe vurulduğunu duydum ve kapıyı açtığımda Heath'i, içinde tek bir dal kırmızı akçaağaç yaprağı bulunan tomurcuk vazoyla tamamlanmış, şık bir şekilde hazırlanmış yemek tepsimizi tutarken buldum.

"Oh, vay canına." Sırıttım. "Garsonlar buralarda gerçekten çok seksi."

Masamızı şöminenin yanına kurdum. Akçaağaç yapraklarından birinin soluk alt tarafında sürünen küçük beyaz bir solucan vardı. Onu kaşığımın kenarına aldım ve yavaşça çıtırdayan ateşin içine attım. Kıvranışını, sonra da cızırdamasını izledim ve midem bulanarak arkamı döndüm. Heath karşıma oturdu, peçetesini açtı ve etli siyah fasulye yahnisine başladı. Son derece normal görünüyordu - o kadar normaldi ki, az önce doktorla seansa girdiğine inanmak zordu.

"Nasıl gitti?" Hafifçe sordum.

"Açıklayıcıydı."

"Öyle mi?"

"Oh evet. Ben kesinlikle deliyim. Yüzde yüz. Beni kurtaracak hiçbir şey yok." Çenem çözüldü ve o da sırtıtmaya başladı. "Daphne, biraz nefes al. Sadece konuştuk. Önemli bir şey değildi."

Çatalımı pirinç, fasulye ve yumuşak domuz etinden oluşan karışıma batırdım. Ağzıma götürdüm ve kendime çiğnememi söyledim. Daha birinci gündü ve Heath, Dr. Cerny ile büyük bir ilerleme kaydedememişti. Heath'in eski kız arkadaşı Annalise'den bir şeyler öğrenmek için hâlâ zaman vardı. Belki her şeyi bir fiyonkla tamamlayıp Heath'i eve dönmemiz gerektiğine ikna edecek kadar değil, ama belki bir başlangıç.

"İyi misin?" diye

sordu. "Mm-hm."

"Görünüyorsun ..." Beni inceledi. "Gergin."

"Gerçekten mi?" Bir çatal dolusu kürek çektim. "Kendimi iyi hissediyorum. Muhtemelen ev yüzündendir. Sadece burada henüz rahat değilim. Ben de bu kadar boş vaktim varken rahat değilim."

"Sanırım kuş bahçesine günlük tutmaya gitmediniz." Homurdandı.

"Dağın tepesine kadar yürüdüm."

Çatalını yere bıraktı. "Sen mi yaptın?" Başımı salladım.

"Nasıldı?"

"Güzel. Aslında güzel."

"Ve komşularımızı gözetlemekten daha iyidir."

Güldüm ve yemeğimizin geri kalanını sessizce yedik, sonra Heath yıkandı.

kalktı ve dudaklarını şakağıma değdirdi. "Gitmem gerek."

"Ama sen zaten seansını yaptın," dedim. "Bu bizim serbest bloğumuz. Hani çok heyecanlandığın serbest blok vardı ya?"

"Oh, Tanrım. Evet. Özür dilerim. Bazı evrakları doldurmam gerekiyor. Kişilik değerlendirmeleri. Yetenek ve teşhis testleri ve bunun gibi şeyler. Hazır başlamışken seninkileri de alayım. Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Elbette. Tabii ki. Kütüphaneye gidebilirim. Okuyacak bir kitap bulurum."

Parmaklarımı yakaladı. "Teşekkür ederim. Bunu yaptığın için. Neyi feda ettiğini biliyorum."

Elini sıktım. "Pekala. Ortak çalışma alanı kapsülleri monte etmektense burada senin için olmayı tercih ederim. Bu konuda sana söz verebilirim."

Sırıttı. "Bu pek de iltifat sayılmaz." "Her zaman biz."

Onu öptüm.

O gittikten sonra ayakkabılarımı giydim ve aşağıya indim. Antrenin etrafında dolaştım, birilerini dinledim, dolapları açtım ve her büyük büfenin çekmecelerini çektim. Kimseye rastlamadım ve mobilyalardan hiçbir şey çıkmadı; ne bir anahtar, ne de en küçük bir kâğıt parçası. Kütüphanede de anahtar yoktu. Reggie onları daha güvenli bir yere saklamış olmalıydı: doktorun güneşlenme odasındaki ofisine ya da belki de süitine. Bunu öğrenmek için daha uygun bir zamanı, ofisinin boş olduğu zamanı beklemem gerekecekti. Şimdilik zihnimi meşgul edecek başka bir şey bulmalıyım.

Oymalı kitaplığa doğru sürüklendim. Toz kaplı kitapların çoğu uzun zamandır okunmamış gibi görünüyordu. Bu da mantıklıydı. Muhtemelen Baskens'a gelip de okumaya vakti olan tek kişi bendim. Rafları inceledim. Tüm eski ama güzel kitaplar. Dickens, Shakespeare, Hawthorne. Brontë kardeşlerin kitaplarının her biri: *Jane Eyre*, *Shirley*, *Villette*, *Profesör*, *Agnes Grey*, *The Tenant of Wildfell Hall* ve *Wuthering Heights*.

Cerny'nin dün gece mutfakta yaptığı tuhaf tostı düşündüm: *Keşke yeniden bir kız olsaydım, yarı vahşi, dayanıklı ve özgür.*

Uğultulu Tepeler'i kanepeye götürdüm ve sayfaları çevirdim, hikâye parça parça aklıma geldi. Uğultulu Tepeler'deki evine geri dönen Bay Earnshaw, çocukları Catherine ve Hindley'e bir sürpriz yapar. Heathcliff, koyu tenli, koyu gözlü, anlamsızca konuşan bir Çingene çocuğudur. Araya giren bu çocuk, Hindley'de yoğun bir kıskançlık uyandırır, çünkü Hindley zorba, ırkçı ve tam bir pisliktir. Catherine ise anında etkilenir ve Heathcliff'e bir ördek yavrusu gibi yapışır.

Bir süre okudum, sonra kitabı yere bıraktım ve kanepeye uzandım, bacaklarım ve belim yürüyüşten ağrıyordu. Hikayenin nasıl sona erdiğini, Heathcliff ve Catherine'in hayatlarını birbirlerini sevmeye, sonra da yok etmeye nasıl adadıklarını biliyordum. Emily Brontë melodramatik olabilirdi ama gerçek bir şeyi yakalamıştı. Bu doğrudu, benzer ruhlar birbirini .

Hasarlı hasarlıya yöneldi, aynı Heath ve benim birbirimizde kendimizi tanıyıp sarsılmaz yörüngemize kilitlendiğimiz gibi. Hikayenin bu kadar trajik bitmesi çok kötüydü. Heathcliff ve Cathy'nin birbirlerine ait olduklarını kabul edememiş olmaları kötüydü.

Çünkü kesinlikle birbirlerine aitlerdi.

Uyku hızla üzerime çöktü. Bir süre sonra uyandığımda kitap gitmiş, rafların Brontë bölümüne geri dönmüştü. Bunu her kim yaptıysa, yakındaki bir masaya bir şişe su ve bir tabak küçük hindistan cevizli kurabiye de bırakmıştı. Ayaklarımı aşağı salladım ve suyu kana kana içtim. Şaşkınlık içinde ön merdivenlere yöneldim. Bacaklarım ağaç gövdesi gibiydi, başım üç beden büyüktü. Şekerlemeden sonra bile kendimi bitkin hissediyordum. Belki de yürüyüşten ya da Glenys'e çiftlikten bahsetmiş olmamdan kaynaklanıyordu. Ön salondaki şöminenin üzerindeki saate baktım. Üçü beş geçiyordu. *Harika*. Odamızda, kamera tekrar çalışır durumda olacaktı.

Merdivenleri çıkarken Catherine'le Heathcliff'in lanetlenmiş güzel hayatlarını düşündüm. Bir dağın uçurumunda dururken Glenys'e Süper Serseriler'i, Chantal'ı ve Bay Al'ı anlatmanın ne kadar iyi geldiğini. Belki de her şeyin bir düzeni vardı. Belki de evren beni buraya neye ihtiyacım olduğunu bildiği için getirmişti - dayanıklı ve özgür olmaya, sonunda yükümü bırakıp uçmaya.

19 Ekim Cuma Akşamı

Nihayet ormandan çıktığımı fark edene kadar yolun ortasında duruyorum. Güneş bulutlar tarafından örtülmüş ama havada alacakaranlığın bıçak sırtını hissedebiliyorum. Kasabaya varmadan önce hala uzun bir yolum olduğunu biliyorum.

Hiç ses yok; ne uzaktan gelen araba motorları, ne de yaprakların arasından gelen ayak çıtırtıları. Ama kafamın içinde bir kasırga kopuyormuş gibi hissediyorum, o yüzden iyi duymuyor olabilirim. Ayrıca hiç zıplama hareketi yapmamış biri gibi nefes nefese kalıyorum. Kayalar, kökler ve gizli deliklerle dolu bir patikada takılmamak için gereken konsantrasyonu hesaba katmayı başaramadım.

Bir yanımda beni zorlayanın efor değil, korku olduğunu biliyor. Bu da ironik. Pistte deli gibi koştuğum onca zaman boyunca korkunun bir insanı nasıl doldurabileceğini, ona nasıl ağırlık hiç düşünmemiştim. Korkunun gerçek bir kütlesi olduğunu hiç bilmiyordum.

Birden sessizliğin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anladım. Polis geliyor sanmıştım. Bunca zamandır onları bekliyordum ama ne araba ne de siren sesi vardı. Polis gelmiyor. Hiç gelmediler.

Yönümü bulmak için bir dakikamı ayırıyorum - aşağıya doğru gittiğimden emin oluyorum, dağın diğer tarafına ya da Tanrı korusun, yukarıya doğru değil. Kot pantolonumun arkasındaki iPad'i ayarlıyorum ve çakıllı yoldan aşağı doğru tırıs kalkıyorum.

Polisi kendim bulacağım.

Dokuzuncu Bölüm

16 Ekim Salı Üç Gün Önce

Evrenin neye ihtiyacım olduğunu bildiğine dair tüm o şeylerin saçmalık olduğuna karar verdim. Evren gidip bir yumurta emebilirdi; gerçekten ihtiyacım olan şey biraz internet ve bir Domino's pizzaydı.

Ve Annalise Beard'dan Heath'in geçmişi hakkında ne bildiğini anlatan bir e-posta.

Söyleyeceği her neyse duyması kolay olmayacaktı ama en iyisi buydu. Heath'i bu tuhaf doktordan, bu ürkütücü dağdan ve eski evden uzaklaştırmak benim olduğu kadar Heath'in de yararınaydı. Yaptığım şey bizim içindi.

Ama bugün Salı'ydı. Ondan Instagram mesajı alalı üç gün olmuştu. Ve iPad'i almak için arabaya binebileceğime olan inancımı kaybediyordum. Ve eğer alabilseydim, Annalise'in hiçbir şey bilmeme ihtimali hâlâ vardı. O zaman ne yapacaktım?

Beynim hızlandı. Benim gibi Heath de yalnız biriydi. Aşırı değil, sadece biraz içe dönüktü ve çoğunlukla kariyerini ilerletmeye odaklanmıştı. Arkadaşları vardı ama Georgia Üniversitesi'nde okuduğu yıllardan pek fazla arkadaşı yoktu. Divine'daki kötü takım elbiseli adam onlardan biriydi ama oda arkadaşı değillerdi. Sadece bir kez bir oda arkadaşıyla tanışmıştım -Evan ya da başka bir şey. Graham? Gilbert? Annalise çıkmaz, belki onu Facebook ya da Instagram'da bulabilirdim. Heath'in hiç uykusunda konuşup konuşmadığını sorabilirdim.

Odanın içinde volta attım. Baskens beni etkiliyor, sinirlerimi yıpratıyor ve beni gerginleştiriyordu. İlk geldiğimde kâbuslar yüzünden o kadar bitkin düşmüştüm ki, bir yanım Baskens'in ihtiyacım olan molayı vereceğini ummuştu. Ama Viktorya döneminden kalma narin bir hanımefendi gibi nasıl gezineceğimi, işeyeceğimi ve dinleneceğimi bilmiyordum. Vücudum müşterilerle heyecan verici yoğunluğuna, bakır tadı ağzımı doldurana ve vücudumdaki her kemik ağrıyana kadar bir pistin etrafında koşmanın günlük ağrı kesicisine alışmıştı. Bunun amansız sessizliği

beni deli ediyordu.

Birini boğmadan önce arabamızın anahtarlarını bulmalıydım.

Kahvaltıdan sonra Heath'i merdivenlerden aşağıya, sonra da mutfığa giden koridora kadar takip ettim. Doktorun onu ofisine götürdüğünü ve arkalarındaki Fransız kapılarını kapattığını duydum. Birkaç saniye bekledim, sonra geri geri giderek daha iyi görebilmek için cam kapılara yaklaştım.

Görünen tek şey ofisin antresiydi - ötesindeki doktorun muayenehanesini görmemizi engelleyen küçük, mobilyasız bir köşe. Kapının yanındaki duvarda, bir dizi metal kancada, kırmızı-siyah Georgia Bulldogs fobundan tanıdığım Nissan'ınki de dahil olmak üzere birçok anahtar seti duruyordu. Kapıyı ittim ve birkaç santim gıcırdayarak açıldı.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" Dr. Cerny'nin duvarın diğer tarafından söylediğini duydum.

Heath, "Daha iyi," diye cevap verdi. "Bunu tahmin etmemiş değildim."

Sesinin şiddeti azaldı ve söylediklerinin geri kalanını duyamadım. Ama bunun bir önemi yoktu. Buraya anahtarlar için gelmişim, nişanlımın terapisine kulak misafiri olmak için değil. Açık kapıdan içeri süzıldüm ve kancalara doğru ilerledim.

"Sizce onu burada tutmak gerçekten iyi bir fikir miydi?" Doktorun dediğini duydum.

Dondum kaldım. Kimden ? Benden mi?

"Bana çok komik geliyor" -Heath yine- "siz doktorların geri için neyin en iyisi olduğunu bildiğinize dair yaptığınız varsayımlar. Bırakıyorsunuz . ." Sesi alçaldı.

Tanrım, sesi çok kaba geliyordu. Doktorla böylesine kavgacı bir ilişki geliştirmek için biraz erken görünüyordu. Ama belki de Cerny'nin çalışma şekli buydu - belki de hastalarını açık sözlülüğe teşvik ediyordu. Anahtarları yavaşça, kolayca kancadan çıkardım ve cebime koydum, sonra kapıya doğru geri çekildim, şişkinliği gizlemek için kazağımı aşağı çektim.

Ön kapıdan çıktım ve evin yan tarafına yöneldim. Arabaların sıralandığı yerde, Nissan'ın yanında durdum ve yolcu tarafındaki kapının kilidini açtım. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra paspasın altına uzandım. iPad canlandı ve çubuklar dolduğunda içimi bir heyecan kapladı.

"Merhaba, sen," diye .

4G tanrıları sağ olsun, uygulamalarımda küçük kırmızı noktalar bir kızamık döküntüsü gibi ortaya çıktı. Yirmi bir yeni e-posta, iPhone'umdan gönderilen bir avuç mesaj ve sosyal medya uygulamalarımda bir sürü bildirim. Önce Lenny'den gelen mesajları açtım.

Bu gerçekten son dakika gibi görünüyor, D. Götlük etmek istemem ama bu hafta bir sürü işimiz var. H birkaç hafta önceden haber veremez miydi?

Sonra:

Ben danışmanlıktan yanayım ama H, kafa sallayanların size nasıl hissettirdiğini biliyor. Buna saygı duymalı.

Ardından:

Onun için her şeyi bırakmaya neden bu kadar istekli olduğunu anlamıyorum. Tamam, belki de bana hiç açılmadığın için duygularım incindi. Neyse, siktir et. Ne de götlük yapıyorum. Bak, bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum. Seni seviyorum, D. Senin için buradayım. bulduğunda kontrol edebilir misin? İyi olduğunu bilmeme izin verir misin? Seninle konuşamamak gerçekten sinir bozucu. Bilgin olsun diye söylüyorum, annem endişeleniyor ve beni durmadan arıyor.

Ve son olarak:

Tamam, önceki mesajların hepsini görmezden gel. Ben kıskanç bir divayım. Seni seviyorum. Eve geldiğinde konuşuruz. Bu arada, duydun mu? Divine's'ı kapatmışlar. xx L

Sinirlerime rağmen gülümsedim. İşte benim Lenny'm buydu, bir avuç mesajla tüm duygularını ortaya koyuyordu. Onu ve Barbara'yı endişelendirdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama başka ne yapabilirdim, gerçekten bilmiyordum. Heath'le gelmekten başka çarem yoktu. Ona daha sonra mesaj atacaktım ve eve döndüğümde Barbara'yı yemeğe çıkaracaktım.

Ama şu anda yapmam gereken başka şeyler vardı. Annalise Beard'ın benim için ne hazırladığını görmem gerekiyordu. Parmaklarım titreyerek e-postasını açtım.

Daphne,

Bir parçam benimle temasa geçtiğin için rahatladı. Heath'in acı çekmesine sevindiğimden değil, sadece birilerinin onu yardım almasını sağlayacak kadar önemsemesine sevindim. Heath Beck sorunlu bir insan, Daphne, ama bunu biliyorsun, yoksa bana yazmazdın. Belki de sana uzun zaman önce ulaşmalıydım. Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim.

Siz tanıştığınızda Heath ve ben çıkıyorduk, ama sanırım şimdiye kadar bunun farkına varmışsınızdır. İşler pek iyi gitmiyordu. Kabuslar görüyordu. Başlarda düzensizdi ama sonlara doğru daha sürekli hale geldi. Uyurgezerdi, yatak odamın pencerelerindeki tüm panjurları yırttı. Bir keresinde büyük büyükannemden bana miras kalan antika bir aynayı bile kırmıştı. Rüyaların ne hakkında olduğunu bilmiyorum - asla söylemezdi - ama bir süre sonra umursamadım. Sadece korkuyordum, sadece kendim için değil.

Mobilya.

Geçmişine gelince, Heath bana anne ve babasının Georgia'nın doğusunda bir yerlerde hippy yaşam tarzına sahip, alternatif bir hayat süren tuhaf insanlar olduğunu söyledi. Kendisine fiziksel şiddet uyguladıklarını, onu dış dünyadan izole ettiklerini ve on altı yaşında kaçtığından beri onları görmediğini söyledi.

Doktora gitmeyi reddetti, ancak bir keresinde duymuş bir çiftler inzivasına katılmamız fikrini ortaya attı. O zamana kadar eve gelmemeye başladı, bazen günlerce. Sonra arkadaşlarımdan biri onu başka bir kadınla gördüğünü söyledi. Meğer senmişsin. İyi de oldu. Onunla işim bitmişti, aramızda olanları unutmaya hazırdım. Belki de yanılmıştım - ya da yeterince sabırlı değildim- ama sorunlarımızın gerçekten bir ilişki sorunu olduğunu düşünmüyordum. Onunla ilgili bir şeylerin yanlış olduğuna inanıyordum.

Umarım işleri koymasına yardım edebilirsin, ama bilemiyorum. O kilitli bir kapı, Daphne. Ve çok sert vurmandan hoşlanmıyor. Belki de sende daha anlayışlı birini bulmuştur. Her neyse, eğer sakıncası yoksa, ona ismimden bahsetmemeni tercih ederim. Onu tanıdığımı unutmayı tercih ederim.

Annalise

Gözlerimi e-postaya dikmiş, söylediklerinin aklımda yer etmesine izin veriyordum. Heath'in hikâye tam olarak bu değildi. Bana Annalise'le ayrı düşüklerini ve biz tanışmadan önce ilişkilerini bitirdiklerini söylemişti. Birbirlerine uygun olmadıklarını söylemişti ve ben de bu açıklamayı kabul etmiştim. Ve evet, Annalise farklı görse bile, bu o kadar da olağandışı değildi. Her ayrılık hikayesinin iki tarafı vardır.

Ama . . .

Bir çiftler inzivası mı? Bu biraz tesadüften de öte bir şeydi. Annalise'getirmek istediği Baskens miydi? Eğer öyleyse, burayı en az bir yıl önce biliyordu ve ofisindeki adamdan duyduğu konusunda bana yalan söylemişti. Bu aynı zamanda buraya gelmeye çalıştığı ilk kadın ya da terapiyi düşünecek kadar ciddiye aldığı ilk kadın olmadığım anlamına geliyordu. Ne?

O aptalca cümle neydi? Özensiz saniyeler.

Başka bir şey daha: bana bekâr bir anne tarafından büyütüldüğünü, bir dizi zorba erkek arkadaşı olduğunu ve on altı yaşındayken öldüğünü söylemişti. Annalise'e de ıssız bir köy kulübesinde bir anne ve baba tarafından büyütüldüğünü ve on altı yaşında kaçtığını söylemişti. İki farklı hikâye; belli ki en azından birimize, belki de ikimize birden yalan Çocukluğuyla ilgili gerçekleri hâlâ kendine saklıyor olma ihtimali vardı.

Arabanın tavanına bir şey çarptı ve ben sıçradım. Pencereden dışarı baktım ama orada kimse yoktu, en azından benim görebildiğim kimse yoktu. Sonra yine bir şey çarptı, bu sefer kaputa. *Bu da ne-*

Ön camın dışında küçük bir arabanın kaputuna sıçradığını ve yere yuvarlandığını gördüm. Bir meşe palamudu. Kalbim gümbür gümbür atarak koltuğa yığıldım. Lanet olası şey bir füze gibi ses çıkarıyordu. Derin bir nefes aldım ve üfledim. Kapıyı araladım ve serin havayı nefes nefes içime çektim. Sakinleşmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. İstedğim buydu - Heath hakkındaki gerçeği bilmek, böylece onunla başa çıkabilirdik. Ve şimdi biliyordum.

Bir sonraki hamle benimdi.

Peki bu ne ? Heath'in yanına gidip, neredeyse bir yıl boyunca ona güvendikten ve geçmişi hakkında bana anlattığı her şeye inandıktan sonra, aniden eski kız arkadaşına ulaşmaya karar verdiğimi mi söylemeliydim? *Bu arada bilgin olsun, anlattıklarından bazıları birbirini tutmuyor ve ayrıca, senin yanında kendini güvende hissetmemesinin tek nedeni senin onun evini dağıtman mı?*

Bu tartışmanın iyi sonuçlanmasına imkan yoktu.

Gözlerimi kapattım ve çocuk psikoloğunun ofisini gördüm; yıpranmış halı ve çerçeveli diploma ve sertifikalarla asılı kirli duvarlar. Kaygan, rahatsız kanepenin uyluklarımın altında hissettim. Havayı kaplayan bayat dumanı kokladım. Bıyıklı, sigaradan kıvrılmış dudakları ve kan çanağı gözleri bir kadın, tel çerçeveli okuma gözlüklerinin üzerinden bana soğuk soğuk baktı. Bana sorular sordu, sesi sert ve balgamlıydı:

Bay Al'ın sana ne yaptığını söyle, Daphne. Söyle ve evine git.

Nedense o doktor sürekli yanlış sorular soruyordu. Bayan Bobbie'nin dediği gibi, tavşan izine doğru gidiyordum. Ona gerçekte ne , çiftlikteki gerçek kötü kişinin kim olduğunu ama o zaman başım belaya girerdi. Polis beni Omega'dan ve diğer kızlardan uzaklaştırırdı. Evimden.

Onun yerine Bay Al'ın ne kadar iyi biri olduğunu anlatmaya çalıştım. Böyle erkekler hakkında bir şeyler duymuştum ama o bize o kadar kötü bir şekilde dokunmadı ve bana hiç elini sürmedi. Gerçekten iyi biriydi. Bizimle kulüp binasında takılır, köpek kulübeleri yapar ve bizi kütüphaneye götürürdü. Bizimle güler ve aptalca davranırdı.

Onu doğru sokacak kadarını söyledim. Ve Bay Al'ın çiftlikten kelepçelenerek götürülmesini. Trajedi şuydu ki, o artık

Ot içmeyi seven bir adamdan daha aptal biriydi, evet, çünkü genç kızlarla kafayı bulmak kimsenin standartlarına göre iyi bir şey değildi. Ama zararsız biriydi. Daha da iyisi, nazikti. Benim için duyduğu endişe samimiydi ve birinin beni gerçekten önemseydiğini bilmek beni rahatlatıyordu. Hap Silver'a kadar, bir babaya sahip olduğum en yakın şeydi.

Gözlerimi açtım, iPad'i paspasın altına geri koydum ve arabadan indim, daha sonrası için kilidi açık bıraktım. Anahtarları cebime atıp aceleyle eve döndüm, tam zamanında vardığımda bir adamın -muhtemelen Luca'nın- paravan kapıdan eve girdiğini gördüm. Saatime baktım. Öğle yemeği vakti. Burada birileri yemek yiyor olmalıydı.

Çimenleri geçtim ve teraslı katlardan aşağı inen çakıllı bir yürüyüş yolu buldum. En altta, ortasında beton bir bank bulunan budaklı ağaçlardan oluşan bir koru görebiliyordum. Heath orada oturuyordu, yanında iki gümüş kaplı tabak vardı.

"Demek burası kuş bahçesi," dedim yaklaşıp.

Heath arkasını döndü. "Odada değildin, ben de yürüyüşe çıktığını düşündüm. Luca bize öğle yemeği getirdi, belki sana rastlarım diye."

Bana gülümsedi ve elimde olmadan Instagram Annalise'i hayal ettim, evi kırılmış camlarla doluydu. Erkek arkadaşının önünde korku içinde sinmiş. Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım.

"Bu güzeldi," dedim. "Ama yemeklerimizi odalarımızda yememiz gerekmiyor mu?"

Heath omuz silkti ve bir kapak çıkardı. "Yani bir ihtar aldık. Kimin umurunda?"

Kuş bahçesine baktım. Olgun erguvan ağaçları, oturduğumuz küçük, pürüzsüz çimenliğin etrafında bir halka oluşturunuyordu. Ağaçların kalp şeklindeki yaprakları bronzlaşmıştı ve her dal bir Noel ağacı gibi düzinelerce ahşap kuş eviyle süslenmişti. Evler kelimenin tam anlamıyla hareketliydi. Kuşlar içeri girip çıkıyor, yuva yapmak için malzeme, solucan ya da her ne yiyorlarsa onu aramak üzere uçuyor ve geri dönüyorlardı. Dev bir kuş partisi apartman kompleksi.

Alçak bir dalda asılı duran evlerden birini inceledim. Duvarları bir zamanlar detaylı bir mor-yeşil-gri şal deseniyle boyanmıştı. Minik noktalardan oluşan minyatür kuşlar evin tabanının etrafında bir daire çizerek yürüyordu. Uzun zaman önce boyanmış olmalıydı. Dağ havası renkleri o kadar soldurmuştu ki ancak yaklaştığınızda görülebiliyordu.

"Gel yemek ye," dedi Heath.

Bankta ona katıldım ve bir kase kalın balkabağı çorbasına daldım. "Kötü müydü? Seansın mı?"

Başını iki yana salladı. "sayılmaz."

Dr. Cerny'nin ofiste söylediklerine kulak misafiri olduğumu düşündüm. *Sence onu burada tutmak gerçekten iyi bir fikir miydi?* Bacaklarımı sıkıştırdım. Bahçede hava mükemmeldi, güneş ağaçların arasından benek benek parlıyordu. Kuşların ısıkları. Evin sadece kırmızı bir lekesi görülebiliyordu.

Burada, tepemizin üzerinde. Huzurun içime işlemesine izin vermeye çalıştım. Cerny'nin benim hakkımda konuşmasını düşünmemeye çalıştım. Ya da Annalise'in e-postasında yazdıklarını.

"Bana anılarımı sordu," dedi Heath. "Üniversitedeki ilk günüm. Tiyatro büyüklüğünde bir sınıfta diğer tüm öğrencilerle birlikte oturmak ne kadar garip bir duyguydu. Karıştırılan kağıtlar ve çizilen kalemler. Başkalarının çamaşır deterjanlarının kokusu." Uzaklara, ağaçların ve sallanan kuş evlerinin ötesine bakıyor gibiydi. "Orada olduğum için çok mutluydum. Kalabalığın içinde kaybolmak, on binlerce kişiden biri olmak. Bunun hakkında konuşmak güzeldi, bu da sürpriz oldu. Düşündüğümünden daha kolay oldu."

Yemeğine geri döndü. "Ona annemden de bahsettim." Tereddüt etti. "Ona her şeyden çok onu affedebilmeyi istediğimi söyledim." Durakladı.

Ne yaptığını biliyordum. Terapisine katılmam için bana bir şans veriyordu. Kapanış arayışında ona yardım etmem için. Kendimi konuşmaya zorladım.

"Onu ne için affetmek zorundasın?"

Kıpırdamadan durdu. Bir ürperti tenimi okşadı. "Erkek arkadaşları var mıydı?" diye sordum.

Çatalını yere bıraktı. "Hayır. Annemi affetmem gereken şey farklı bir şeydi. Sana hiç söylemediğim bir şey."

İki elimle bankın kenarını kavradım, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Tüm bunları kontrol edebileceğimi, gerçeğin ortaya çıkış şeklini bir şekilde yönetebileceğimi düşünerek ne büyük bir aptallık etmişim. Bu yük treni sert ve hızlı bir şekilde geliyordu ve ben raylara bağlanmışım.

Devam etti. "Annem beni doğurduğunda bekardı ve kırk yaşını geçmişti. Uzun zamandır fahişelik yapıyormuş. Ben doğmadan önce dansçıymış. Ve muhtemelen bir dansçıdan daha fazlasıydı, her ne kadar buna bir kanıtım olmasa da. O kariyeri bıraktıktan sonra bir taco dükkanında işe girmiş. Banliyölerdeki zengin çocuklara ot -ve muhtemelen daha sert şeyler- satıyordu." Uzun bir nefes verdi. "Bana hayatta adil bir şans vermediği için suçlu hissedecek kadar Katolik büyümüştü. Bu yüzden ben daha çok küçükken, tanıştığı bir çifte beni verdi. Tam olarak vermedi. Paranın el değiştirdiğinden oldukça eminim."

Yani temelde Annalise'in dediği gibiydi. Her birimize gerçeğin bir söylemişti.

"Üç ya da dört yaşımdan itibaren onlarla birlikte yaşadım." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Yaşlı bir çifttiler. Ve beni istediler -Ebeveyn olmak istedikleri için değil, başka nedenlerle. Rahatsız edici nedenler."

Sözleri üzerime yıkıldı ve uyuşmaya başladım.

"Bana sahip oldular. Fiziksel tacizde bulunmadılar. Cinsel istismar da yoktu, bir şey de yoktu. Bu ..." Bahçenin ötesindeki ormanı taradı.

"Akıl oyunları."

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Biliyorum, Daphne. Ama onlar benim ailemdi. Hayatımın büyük bölümünde beni yetiştiren insanlar. Sana onlardan bahsetmek istiyorum."

Kaşığımı yere bıraktım, iştahım kaçmıştı. Çılgın bir kurmalı oyuncak gibi başımı bir kez, sonra iki kez salladım.

"Daphne," dedi. "bir şey yok." "Sadece, üzerinde baskı hissetmeni istemiyorum."

İnanamayarak güldü. "Sana yalan söyledim, Daphne. Annemle büyümekle ilgili koca bir hikaye uydurdum. Onun iki işte çalışması, bizim fakir olmamız ve etrafına topladığı erkeklerin beni hırpalaması hakkında. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Umurunda değil mi?"

". Sadece-" Durdum.

Gitmeye korktuğum tek yer burası.

Gidemediğim tek yer.

"Geri adım atacağımdan korkuyorsun," dedi. "Bana geçmişini anlatmanı bekliyorsun. Bu doğru değil mi?"

"Bence şu anda Dr. Cerny ile seanslarınıza odaklanmalısınız, hepsi bu. Bu yüzden buradayız. Buraya gelmemizin tek sebebi bu."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Bana bir kız çiftliğinde bir evde yaşadığını söylemiştin. Orada vekil ebeveynlerin ve birlikte yaşadığın başka kızlar olduğunu ve onların sana sanat okulunda burs sağladığını söyledin. Hepsi bu kadar. Tek bildiğim bu. Bana başka bir şey anlatmadın."

Yüzüm yanıyordu. Bütün vücudum alevler içinde kaldı. "Çünkü sen istemedin!" Neredeyse bağıracaktım. "Çünkü geçmişin yeniden konuşmaya değmeyeceği konusunda anlaşıştık!"

Nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Haklısın. Anlaşmıştık ama ben hatalıydım Daphne. Bazı şeyler olmamış gibi davranmak bizim için kötü bir fikirdi. Bazı olaylar bizi değiştirmede. Başıma gelenler beni değiştirdi. Bir bakıma beni zehirlediler. Ve eğer olanlar hakkında konuşmazsam -eğer zehri dışarı atmazsam- bunun beni öldürmesinden korkuyorum."

Gözlerim yandı ve yaşların aktığını hissettim. Kahretsin. *Lanet olsun.* Dinlemeyi reddedemezdim, onun bu şekilde acı çekmesini izleyemezdim. Kendimi toparlamalı ve sevdiğim adamın yanında olmalıydım.

Burnumu çektim. "Öyleyse anlat bana. Her şeyi anlat." "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Ellerine baktı. "Tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Yalnız ve tecrit edilmişim, o kadar yalnızdım ki bazen delirdiğimi düşünüyordum. Hiç kimse beni kontrol etmek için çiftliğe gelmedi, ne polis, ne de

çocuk refahı. Elbette yasal olarak evlat edinilmemiştim ama kimin umurundaydı ki? Kimse bilmiyordu ve dürüst olmak gerekirse, yarı aç bir fahişeden istenmeyen bir çocuğu satın almak ne kadar zor olabilirdi ki?

"Kaçtıktan sonra o kadar travma geçirmiştik ki onları ihbar etmeyi kendime yediremedim. Beni bir şekilde bulacaklarına, o yere geri götüreceklerine inandım." Sesi kesildi ve başını salladı. "Artık öldükleri için mutluyum. Sadece sana gerçeği söyleyemediğim için üzgünüm."

"Öldüler mi?" Sormak için düşünebildiğim tek soru buydu.

Bocaladı. "Yani, öyle olduklarını varsayıyorum. Ben çocukken onlar yaşlıydı. Ayrıldığımdan beri onlardan haber almadım."

Bir an sessiz kaldık, sonra ben konuştum. "Peki ya ayna?" "Ne aynası?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Rüya görürken hep aynadan bahsediyorsun. Aynayı kırmak, aynayı parçalamak, bunun gibi şeyler. O insanlarla geçirdiğin zamana ait bir şey olabileceğini düşündüm. Kilidi açmak için bir ipucu olabileceğini düşündüm..." Kendimden utanarak güldüm. "Bilmiyorum. Şimdi söyleyince kulağa aptalca geliyor."

Bir süre bana baktı, sonra ayağa kalktı ve çimenliğin karşı tarafındaki budaklı ağaçlardan birine doğru yürüdü. Hemen sağımda, neredeyse ulaşabileceğim bir yerde asılı duran kuş yuvasına baktım. Yeterince yakından bakarsanız, yeşil ve sarının tüm tonlarında yaprak ve sarmaşıklardan oluşan bir tasarımla dikkatlice boyandığını görebilirdiniz. Birisi bu küçük barınak üzerinde çalışmış, onu eşsiz ve güzel kılmak için muhtemelen saatlerini harcamıştı. Peki ne için? Farkı anlayamayacak birkaç kuş için mi? Çok saçmaydı. Onu aşağı çekmek ve ağacın gövdesine vurmak istedim. Milyonlarca parçaya ayrılan kadar ezmek.

Bakışlarımı kuş yuvasından kaçırdım. Heath önümde duruyordu, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Yaşadığım evde beni korkutan herhangi bir ayna hatırlamıyorum," dedi. "Ya da bile, sanırım bunu unutmuş olma ihtimalim var. Tanrım. Bu benim ne kadar berbat biri olduğum anlamına gelir?" Sert bir şekilde güldü.

Kıpırdamadan durdum. "Özür dilerim Heath."

"Sana söylemediğim için özür dilerim." Uzun, titrek bir nefes verdi, elleriyle yüzünü ovaladı. "Nasıl yetiştirildiğimi bilersen beni hasarlı biri olarak görmenden korktum. Bir ucube. Beni terk edebileceğini düşündüm."

Başımı salladım.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Dr. Cerny tüm bu olanlar ve beni nasıl etkiledikleri hakkında konuşabilirsem kâbusların sona ereceğini düşünüyor."

"Bu çok iyi. Gerçekten iyi. Cesaretinize hayranım."

Bana tekrar baktı, yüzü kırılmış ve sarkmıştı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, nasıl görüneceğini hayal edebildiğimi düşündüm

yaşlı bir adamken.

"Beni tanımanı istiyorum, Daph," dedi. "Gördüklerin hoşuna bile.
Karşılığında aynı şeyi istemesen bile."

Bir şey söylemeye başladım ama sonra
durdum. "Sadece gitme," dedi.

"Yapmayacağım."

Yanağını öpmek için ayağa kalktığımda soğuk geldi.

Onuncu Bölüm

Kuş bahçesinde yarım saat daha oturduk ve kuşların soluk evlerine girip çıkmalarını izledik. Tüneklerin üzerinde zıplayıp birbirlerini bombaladılar, tepenin kralının gizemli bir kuş versiyonunu oynadılar.

Heath bana çocukluğuyla ilgili birkaç ayrıntı daha anlattı. Onu yanlarına alan çift, Atlanta'nın doğusunda, bir dere ve nadasa bırakılmış pamuk tarlalarıyla çevrili geniş bir arazide, kırsalın derinliklerinde bir evde yaşıyordu. Mülkün dışına adım atmasına asla izin verilmemiş.

Devlet okulu söz konusu değildi ve ne kiliseye gidiliyordu ne de sosyal toplantılar yapılıyordu. Heath, birlikte yaşadığı çiftin dindar olmadığını ya da en azından ona Tanrı'dan hiç bahsetmediklerini söyledi. Anlayabildiği kadarıyla, onu yaşlılarından ve diğer yetişkinlerden ayrı tutmak daha çok bir mahremiyet meselesiydi. Çocuk satın almaktan tutuklanmak istemiyorlardı.

Annalise Beard'den ya da e-postasından bahsetmedim. Şu anda konunun dışında gibi görünüyordu ve onu gündeme getirmek muhtemelen durumla ilgili daha fazla gürültü yaratacaktı. Heath'in buna ihtiyacı yoktu, şu anda olmazdı. İhtiyacı olan şey, az önce anlattığı hikâyeyle oturup bunun farkına varmaktı. O zaman belki, sadece belki, bunu düzeltmek için burada kalmak zorunda olmadığı sonucuna varabilirdi. Dr. Cerny'ye ihtiyacı yoktu, çünkü onun için burada olan başka biri vardı. Belki de ilk tanıştığımızda bana söylediği şeyi, inandığı tek şeyin doğru insan olduğunu hatırlayacaktı.

Ve ben o kişiydim.

Heath'in biraz boşluğa ihtiyacı olduğunu düşündüm, bu yüzden o bulaşıkları toplayıp bir sonraki seansa hazırlanmak için içeri girdiğinde, ben geride kaldım ve arazide dolaştım. Şimdiye kadar girdiğimden daha uzağa, ormana doğru ilerledim; bir dereye inen ve sonra tekrar bahçeye çıkan dar bir patikayı takip ettim. Ahırın çift kapısı zincirlenmiş ve asma kilitle kilitlenmişti. Onlara baktım, çürümüş ahşap ve liken görmedim ama soğuk mavi gökyüzünde zahmetsizce sallanan bir şahin hayal ettim. Ah, bir şahin olmak. Herhangi bir kuş türü olmak.

Başım zonkluyor, ağrı boynumdan aşağıya doğru yayılıyor ve

Sağ omzumun derinliklerine. Uzandım ve düğümlenmiş kasımı deştim. Kuş olmayı unutun; sert bir içki ve Lenny'yle iyi bir kahkahaya razıydım. Ya da bunun dışında Glenys'le bir sohbet daha. Ona Chantal'dan ve kızların çiftliğinden söz ettikten sonra dağda hissettiğim o hafifliği, o inanılmaz kaldırma kuvvetini yeniden hissetmek istiyordum. Bu son derece ironikti. Heath'le geçmişim hakkında konuşmamak için o kadar şiddetle mücadele etmişim ki, Glenys'in yanında hikâye dilimden dökülüvermişti.

Heath'e söylemekten bu kadar korkmama neden olan şey neydi? Beni ona açılmaktan alıkoyan neydi? Belki de onunla -bu şekilde sevdiğim tek erkekle- kaybedecek daha çok şeyim vardı.

Zincirli kapıları ittim ve gözümü aralığa dıktım. Dünden beri hiçbir şey değişmemişti; çarşaf kaplı mobilyalar uzak köşeye sıkıştırılmıştı. Tek kişilik iki yataklı bir çerçeve, altına itilmiş dört sandalyeli bir yemek takımı gibi görünen bir şey vardı. Bir berjer koltuk ve bir çeşit masa ya da belki bir şifonyer.

Ahırın zeminindeki bir şey gözüme çarptı; dün kapıların arasına soktuğum bıçak. Çömelip parmaklarımı açıklığa soktum ve sapına doğru ilerledim.

"Hafiyelik mi?" diye bir ses geldi .

Döndüğümde Dr. Cerny'nin birkaç adım ötede durduğunu, elleri cebinde, esrarengiz bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. Elimi gizlice geri çektim. Rose ve başparmağımı tekrar ahıra soktum.

"Sadece içeri girebilir miyim diye bakıyordum. etrafa bakacağım. Buralarda yapacak pek bir şey yok."

"Hayır, korkarım yok. Çoğu insan terapi için geldiğinden, ders dışı etkinliklere pek önem vermiyoruz." Başını eğdi ve bakışlarımı üzerinde tuttu. *Ukala.*

Kaşlarımı kaldırdım. " arada, muhtemelen hastalarınızdan birini bekletiyorsunuz, değil mi?"

"Beklemek o kadar da kötü bir şey değil. Bir insanın gerçek karakterini aydınlatır."

Çenemi kaldırdım. "Ya da belki de sizi bekleten kişinin karakterini aydınlatıyor."

Gülümsedi. "Biliyor musun, insanların yapacak bir şeyleri varsa, en anlamsız aktivite bile olsa beklemekten şikayet etmeyeceklerini söylerler. Örneğin Disney World'de kuyruktaki o gereksiz köşelerden birini dönmek gibi. Ya da bir aynada kendilerini incelemek gibi."

Ayna mı?

Kaşlarını çattı. "Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı, Daphne? Heath'in tedavisiyle ilgili bir şey? Sinirli görünüyorsun."

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece, telefonumu geri alabilir miyim diye merak ediyordum? Sadece e-postalarımı kontrol etmek için."

Gülümsedi. "Politikamızı biliyorsun."

"Bir istisna yapabilirsin." Ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. "Yapabilirim ama burada telefon çekmiyor."

Bu doğru değil.

"Wi-Fi o zaman,"

dedim. "Wi-Fi da yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Burada Wi-Fi yok mu?"

Bana sabırlı bir sırıtış fırlattı. "Bende Wi-Fi var. Sende yok." "Peki ya LTE ağı?"

"Daphne, Daphne." Başını iki yana salladı. "Nişanına yardım etmeye çalıştığımı anlamıyor musun? Cihazlarınızla bağlantınızı kesmek, ruhunuzla temasa ilk adımdır."

"Peki, tamam." İçimi çektim. "Sen kazandın."

"Biliyorsunuz, bu ev zengin bir maden arayıcısı tarafından inşa edilmişti ve onun da Wi-Fi'si yoktu," dedi. "Ya da iPad'ler, telefonlar ya da internet yayınları... her neyse. Ama sanırım o ve ailesi kendilerini eğlendirecek yollar bulmuşlardır. Sizce eğlenmek için ne yapıyorlardı?"

"Bilmiyorum. Şeker çekme ve şarkı söyleme? Ara sıra yamyamlık olayları?"

"Belki. Belki." Güldü. "Biliyorsun, seanslarımızda Heath seninle tanışmasının onu nasıl değiştirdiğini anlattı. Senin ihtiyacın olan adam olmak için her şeyi yapmaya nasıl kararlı olduğunu." Gözleri keskin bir şekilde beni izledi. Ve itiraf etmeliyim ki, hissettiğim sıcaklıktan nefret etmiyordum.

"Daha fazla bir şey yapmasına gerek yok. O zaten başarılı."

"Senden hoşlanıyorum, Daphne. Umarım bunu söylememin bir sakıncası yoktur."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Heath sana ailesi hakkındaki gerçeği söyledi mi? Annesi onu terk ettikten sonra ona bakan çift hakkında?"

", biraz."

"Sanırım geçmiş hakkında konuşmak onun için çok zor oldu. Özellikle de senin kendi geçmişin hakkında daha ketum olmayı seçtiğin gerçeği göz önüne alındığında. Sanırım şimdi karşılık vermek için biraz baskı hissediyorsun. Sosyal sözleşmeyi yerine getirmek. Belki ona çiftlikten ve orada başına gelenlerden bahsedersin."

Yutkundum. "Şart değil."

"Heath zaten sana karşı oldukça korumacı hissediyor. Ona vekil babanın hapishaneye gönderildiğini söyleseydin, sana tamamen sempati duyacağına inanıyorum."

Omuz silktim.

"Sadece bir seyircinin görüşü tabii ki." Dalgınca yanağını kaşıdı. "Tabii adamın hapsedilmesiyle bir ilgin yoksa. Bu durumda, suskunluğunuz tamamen mantıklı olurdu - eğer bir şekilde sorumlusanız."

Ses tonu hafıftı ama yine de içimde bir telaş vardı.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedim sertçe. "Ve eğer gerçekten ne olduğunu bilmek isteyen varsa, Google'da arama yapması yeterli. Wi-Fi erişimi olanlarımız için."

"Touché." Dostça gamzeleri ve dalgalı saçlarıyla sıırttı. Bunun biraz rahatsız edici olduğunu kabul etmeliydim. Bay Al'a çok benziyordu ama hiç benzemiyordu. Bu adam dikkatliydi ve tek bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmış gibi görünmüyordu.

Derin bir nefes aldım. "Yalnızken beni köşeye sıkıştırmaya devam edemeyeceğini ve senin için içimi dökmem için beni kandıramayacağını biliyorsun. Bu yüzden vazgeçebilirsin."

Ayıldı. "Burada yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle konuşmaktan zevk aldığımı hiç düşündün mü?"

"Hayır. Ama muhtemelen etik dışı görünüyor."

"Psikologların hastaları olmayan insanlarla sohbet etmelerine izin verilir. Arkadaş edinmek."

"Tamam, o zaman sohbet edelim. Senin hakkında konuşalım."

"Ah, ha. Çok zekice." Çenemi kaldırdım ve o da bana gülümsedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Yüzük takmıyorsun. Evli misin?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Her şeyin tam kalbine, ha? Pekâlâ. Cevabım, hayır, evli değilim ve hiç olmadım. Çocuğum da yok."

"Bu çok ilginç. Hiç evlenmemiş bir ilişki uzmanı." "Evlilik tek ilişki türü değildir. Çok aşık oldum. defalarca."

"Tamam, dokunmayacağım." Güldü.

"Şöminelerdeki canavar suratları da neyin nesi?" diye sordum.

"Ah." Bana gülümsedi. "Ateşli şeytan. Sanırım atam Horace Baskens biraz eksantrik biriydi. Muhtemelen bugün paranoid şizofren teşhisi konulabilir. Altına hücum günlerinde kendine bir servet edinmiş ama her zaman bu servetin arkadaşları, hatta ailesi tarafından çalınmasından korkmuş. Bu yüzden evini dağın o kadar yukarısına inşa etmişti; zulasını kaybetmekten çok korkuyordu. Zebaniler Baskens'in bekçi köpekleriydi, ziyarete gelenlerin her hareketini izliyorlardı. Ya da aile üyelerini. Duyduğuma göre, kendi karısı ve çocuklarının ona karşı komplo kurduğunu saplantı haline getirmiş."

"Yikes."

"Çocukken onlardan çok korkardım. Aslına bakarsanız, onların dikkatli bakışları beni pek çok yaramazlıktan alıkoydu."

"Ve kameralar için ilham kaynağı mı oldu?"

"Zekice bir gözlem," dedi gülümseyerek. "Annem vefat edip evi bana bıraktığında Atlanta'da çalışmaya başlamıştım. Sanırım

Baskens'in tüm parası o zamana kadar çarçur edildiğinden, ateşli şeytanlar işlerini yapmamışlardı. Ama evet, onların arasına geri dönmek muhtemelen hayal gücümü harekete geçirdi. Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Burada ilginç şeyler görmüş olmalısın." Kıkırdadı.

"Gördüm."

Sesimin sıradan çıkmasını umarak devam ettim. "Tekrar gelen müşterileriniz oluyor mu? Yani, bazı insanlar bir partner getirdikten sonra başka bir partner getiriyor mu?" Huzursuzca yutkundum. Sesim bir çekiç kadar ince çıkıyordu.

Bana baktı. "Anladığım kadarıyla Heath'ten bahsediyorsun. Bana Baskens'a hiç başka bir kadın getirip getirmediğini mi soruyorsun?"

"Merak ediyorum, programı kontrol etmek için hiç aradı mı? . . kendisi ve başka biri için? Benden önce?"

"Üzgünüm, Daphne. Bu bilgiyi vermekte özgür değilim. Ama, izin verirseniz ..."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Bu soruyu sormak, kendimi bir yabancıya bu şekilde açmak, kendimi savunmasız hissetmeme neden olmuştu. Uzun zamandır tecrübe etmediğim bir şekilde savunmasızdım. İçimde hesaplayamadığım bir keder dalgası hissettim. Savunmalarımı bırakıp küçük bir kız gibi ağlama arzusu.

"Anlıyorsun, değil mi," dedi nazikçe, "bazen insanlar kim olduklarının, kim olduklarının bazı yönlerini sevdikleri insanlardan saklarlar? Kasıtlı olarak onları incitmeye çalıştıkları için değil, sadece en çok değer verdikleri kişinin onları reddedebileceğinden derinden, çok derinden korktukları için."

Elbette bunu anlamıştım. Temelde tüm hayatımın tek motive edici faktörüydü: kimsenin gerçeği bilmesine izin verme, çünkü öğrenirlerse seni terk ederler. Heath korkuyordu, tıpkı benim gibi. Hayal ettiğimden çok daha fazla yönden aynıydık.

Tek söylediğim "Anlıyorum," oldu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Konuyla ilgili daha fazla şey söylemek ister gibi birkaç kez başını salladı ama sonra vazgeçti. "Gerçekten çok iyi." Ve arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

Üst üste üçüncü gece Heath uyudu. Gece yarısı bağırmak, yataktan fırlamak ya da bana rastgele vurmak yoktu. Acaba bunun nedeni bana birlikte yaşadığı çiftten bahsetmesi miydi, itirafı bilinçaltını bir şekilde rahatlatmış olabilir miydi?

Ve eğer terapi işe yarıyorsa, neden şikâyet edeyim ki? Burada olmaktan hoşlanmasam da istediğim buydu.

Gözlüklerimi taktım. Şöminenin üzerindeki saat gece yarısını gösteriyordu.

Heath usulca horlarken, ben pencerelere doğru baktım. Kamera tam olarak nereye saklanmıştı? Cerny'nin devasa makineler, sallanan iğneler ve yanıp sönen ışıklarla dolu o ürkütücü tavan arası odasında, metal masanın başında oturup bizi izliyor olabileceği düşüncesi beni tedirgin ediyordu.

Doğrudum, komodinden bir saç bandı aldım ve saçlarımı topladım. Yakın zamanda uyumayacaktım ama burada yatıp kontrol edemediğim şeyler hakkında endişelenemezdim. Tavan arasına gizlice çıkıp Jerry McAdam'ın yasak telefonu ile neler yaptığına bakmaya karar verdim. Belki biraz casusluk yaptıktan sonra -bir değişiklik olsun diye başkalarının sorunlarını düşünerek- beynim durulur ve biraz uyuyabilirdim.

Yataktan kalktım, kapıdan çıktım ve Sieffert'lerin ve McAdams'ların odalarının önünden parmak uçlarımla geçtim. Karanlık koridorun sonunda, cep kapısını hafifçe geri çektim. Çatı katına çıkan dar merdivenleri tırmandım ve adrenalinin hoş bir çarpışını hissettim - yanmaz kapı kırılarak açılmıştı. Sürünerek içeri girdim, kapıyı açık bırakmaya dikkat ettim, sadece kapanmayacak kadar. Kendimi buraya kilitlemek akıllıca olmazdı.

Garip şekilli oda aynen bıraktığım gibi görünüyordu, tek fark masanın çıplak olmasıydı. Bloknote ya da kalem yoktu. Monitörler açık ve çalışır durumdaydı - grimsi, gri ve hareketsiz. Soldaki monitör McAdams'ları gösteriyordu, yatmışlar ve derin bir uykuya dalmışlardı. Ortadaki ekranda Glenys ve kocası da yataklarında, sırt sırta, hareketsiz bir şekilde uyuyorlardı. Bizimkinde Heath yatağın boş tarafına kıvrılmıştı.

Sieffert'lerin monitöründe bir şey titriyordu. Yaklaştım. Ekran karanlık ve görüntü sadece gölgeli bir lekeydi ama net bir şekilde görebiliyordum. Glenys yataktan çıkıyordu. Geceliğinin içinde sırtı düz ve dardı, açık renk saçları omuzlarına dökülüyordu.

Pencereye doğru yürüdü, açtı ve dışarı eğildi, Heath'in geçen gün yaptığı gibi. Gece havasını içine çekti, sonra geriye doğru eğildi ve başını ince kollarının arasına bıraktı. Garip bir yoga esnemesi yapıyormuş gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum çünkü geceliğinin altında omuzları ritmik bir şekilde titriyordu. Gerinmiyordu, ağlıyordu. Daha doğrusu hıçkırıyordu.

Aniden kendini yukarı çekti, serin hava yüzünü okşadı ve gözyaşlarını kuruttu. Hayaletimsi figürü ekranda dalgalandı. Vücudunun üst kısmı çok hafifçe öne doğru eğilmeye, pencereden dışarı doğru eğilmeye başladı. Anında üşüdüğümü hissettim. Yatak odası sadece ikinci kattaydı, yerden belki on beş metre , ama doğrudan beton verandanın üzerindeydi ve eğer

...

Döndüm, ilerledim, körlemesine bir kabloya takıldım ve duvara dayalı uzun bir rafa çarptım. Sert siyah plastik nesnelerden oluşan bir sel başımdan aşağı yağarken kollarımı havaya kaldırdım. Tufan bittiğinde gözlerimi açtığımda kendimi bir VHS dağının ortasında buldum

kasetler. kenara iterek, üzerlerinden kayarak, ezerek, kendimi kurtarmak için telaşla dışarı çıktım.

Basamaklardan takırdayarak indim ve koridorda soldaki son kapıya doğru koştum. Hafifçe vurarak yaklaştım.

"Glenys," dedim boğuk bir fısıltıyla. "Glenys!" Cevap gelmedi. Kapıyı daha yüksek sesle çaldım, sonra tokmağı dedim ama kilitliydi. "Glenys, ben Daphne. Kapıya gel lütfen."

Hiçbir şey yok. Cevap yok, kapının diğer tarafından gelen bir hareket sesi yok. Yanlışlıkla mı düşmüştü? Ya da belki bilerek mi atlamıştı? Karanlık monitörden neler olduğunu anlamak zordu.

Merdivenleri ikişer ikişer inerek koştum, nabzım kulaklarımda atıyordu. Merdivenlerin dibine geldiğimde ayak parmağım pijama pantolonumun paçasına takıldı ve ayağım takılarak yere yuvarlandım. Ayağa fırladım ve evin içine, koridora ve mutfığa geri döndüm. Kapıyı açtım ve dışarı koştum.

Verandada Glenys'in penceresine doğru baktım. Evin arka köşesindeki projektörün parıltısı o kadar parlaktı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Ama bunu yaptığımda pencerenin kapalı, perdelerin çekili olduğunu gördüm. Glenys gitmişti.

19 Ekim Cuma

Akşamı

Dunfree'ye giden bozuk çakıllı yolda sendeleyerek ilerlerken birden ses duyuyorum. Bir araba motorunun hafif gürültüsü. Arkamdaydı.

Durdum, tüm duyularım harekete geçti. Arabanın sesi dağın yarım mil gerisindeymiş gibi geliyor ve beynim bunun kim olabileceğine dair olasılıkları gözden geçiriyor.

Yoldaki kulübelerden birinden gelen bir tatilci olabilir. Yedi posta kutusunun yanından geçtim, hepsinde de oyma ahşap tabelalar vardı: "Pete's Peak" ya da "The Bear's Lair" ya da "Set a Spell."

Ya da başka biri. Bana zarar vermek isteyen biri.

Gümbürtü daha da artıyor ve hızlı bir yürüyüşe geçiyorum. Yolun bu kısmı bir yarıkla kesilmiş, eğim her iki tarafta da dik bir şekilde yükseliyor. Ama yamaçlarda bronz yapraklı kayın ağaçları ve gerekirse arkasına saklanabileceğim bir avuç devasa kaya var. Kulaklarımı zorluyorum. İlk başta arabanın sesini duymuyorum ve bir yerde durup durmadığını merak ediyorum. Ama sonra . . . hayır. İşte orada, kısık bir devir.

Koşuya başladım. Sağa dönüyorum, sığ hendeğe doğru kayıyorum, sonra ayı gibi sürünerek tepeye çıkıyorum. metre önümdeki kayalara doğru ilerliyorum, yaprakları ve yosunları çılgınca tırmalıyorum. Tam kayanın arkasına daldığımda motorun sesi daha da yükseliyor. Yaklaşan araba ve kalbimin gümbürtüsüyle zaman durmuş gibi görünüyor. Ama nefesim nihayet düzleştiğinde en kötü şekilde işemem gerektiğini fark ediyorum.

Önemli değil. Zamanımız yok. İki kayanın V'si arasını görebilecek şekilde yanlara doğru ilerliyorum. Araba görüş alanıma giriyor, sonra yavaşlıyor ve rölantiye geçiyor. Bu bir kamyon, koyu renkli, eski model yeşil bir kamyon, sağ tamponunun yanında uzun bir çizik var.

Büyük paltomu üzerime çekip büzüşerek kendimi taşın bir parçası haline getiriyorum. Bu Baskens'in araçlarından biri miydi? Arabaların sırasını hayal ediyorum. Bir minivan, bir Mercedes. Sanırım bir kamyon. Ama eski miydi, yeni miydi, mavi miydi, siyah mıydı, yeşil miydi? Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Ama herhangi bir yerden olabilir ve herhangi biri kullanıyor olabilir, bu yüzden gözden uzak durmalıyım.

Motor tekrar devirleniyor ve kamyon yolda ilerlemeye devam ediyor, dağın aşağısında benden uzaklaştıkça derin gürültüsü azalıyor. Her şey yeniden sessizleştiğinde, kayaya yaslanıp rahatlıyorum, pantolonumu ıslatmış olduğumu umursamıyorum bile.

On Birinci Bölüm

*Çarşamba, 17 Ekim İki
Gün Önce*

Bir kapının gıcırtısı ve çarpmasıyla uyandım. Bir erkek sesi İspanyolca'ya benzeyen bir şeyler söylüyordu ve ben sabahın erken saatlerindeki gri ve yapışkan gözlerimi kısıarak baktım. Dışarıda, eski bir metal şezlongun üzerinde uyuyakalmıştım. Sonra dün gece bir anda aklıma geldi.

Glenys monitörde, pencereden dışarı eğiliyor. Ben onu durdurmak için dışarı koşuyorum. Kapalı pencere.

Şimdi, gözlerim odaklandığında, hemen altımdaki iki veranda taşının arasına sıkışmış siyah, plastik bir şey gördüm. Gözlerimi kırptırdım, ovuşturdum ve aldım. Kesilmiş bir fermuarın parçası.

O anda botları gördüm ve fermuarı bırakarak başımı kaldırdım. Hayalet aşçı ve uşak Luca, ellerini kalçalarına dayamış, önümde duruyordu. Gençti, belki yirmili yaşlarının başındaydı, düzgün bir vücudu ve kısa kesilmiş açık kahverengi saçları vardı. Gömlek kolları pazularına kadar kıvrılmış, soluk ekose bir fanila giymişti. Ön kolları bir ayıya bağlymış gibi görünüyordu ama yüksek elmacık kemikleri ve muhtemelen bir heykeltıraşı çıldırtacak yarık çenesiyle nazik bir yüzü vardı.

Doğrudum ve bacaklarımı o kadar hızlı salladım ki başımın döndüğünü hissettim. Aynı anda gözlerimi ovuşturmaya, gözlüklerimi takmaya ve saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Bu, bir kadının kendisini uyandıran adam çekici olduğunda yaptığı bir hareketti ve ben anında utandım. Çok açık bir şekilde yaptığım şeyi yapmıyormuşum gibi davranarak örtbas etmeye çalıştım - sonuç olarak gözlerimi dürttüm ve tutarsız bir şeyler geveledim.

Cevap olarak İspanyolca anlamadığım bir şeyler söyledi ve paravan kapıdan geri kayboldu. Hızlıca bir envanter çıkardım. Pijamalarımı giymiştim ama üzerimde bir yorgan vardı. Belki Luca'nın katkısıdır. Dün gece Glenys'in penceresinin altında bekleyip ama hiçbir şey olmayınca aşırı tepki verdiğim, monitörde gördüklerimi çok fazla yorumladığım sonucuna varmak zorunda kaldım. Yine de kendimi gitmeye ikna edemedim ve havanın soğumasından sonra bile

Hava buz tutmuş ve çiy oluşmaya başlamıştı, şezlonga kıvrılıp kalmıştım.

Yorganı üzerime çektim, şafağın soğuşunda titriyordum. Birkaç dakika sonra Luca elinde dumanı tüten bir fincan kahve ve tarçınlı ekmekle döndü. Minnetle kabul ettim ve ısırđım. Kollarını kavuşturmuş beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Daphne," dedim ağzımı kapatıp yutkunarak. Kahveden bir yudum aldım. Boğazımın arkasını yaktı. "Ah, bu çok sıcak. Ama güzel. Teşekkür ederim."

"Luca."

"Luca. Tanıştığımıza memnun oldum." Hızlıca el sıkıştık, sonra kahveyi tekrar h  p  rdeterek içtim. Elimde değildi. Mükemmeldi. Bir tutam şeker, daha da az krema. Tam sevdiğim gibiydi. Luca bir şeyler söyledi ve başıyla evi işaret etti ama ben ne dediğini anlamamıştım. Ve konuştuğı şeyin gerçekten İspanyolca olduğundan da emin değildim. Garip bir tonu vardı. Ama yüzündeki o ifade. Beni yargılıyor muydu? Her hareketinin bir doktorun izleme keyfi için kaydedilmesi fikrinden hoşlanan zengin, çılgın beyaz bir kadın olduğumu mu düşünüyordu?

"Her şey yolunda," dedim lezzetli tarçınlı rulonun etrafında. "Dün gece buraya geldim ve uyuyakalmışım. Ben ..." Durakladım. "Uyuyakalmışım."

Cevap vermedi. Ya anlamadı ya da umursamadı.

"Pekala." Ayağı kalktım. "Yukarı çıkıp giyinmeliyim. Bugün yapmam gereken s  r   amaçsız gezinti var." Nissan'ın anahtarlarının kaybolduğunu anlamadan önce Cerny'nin ofisine geri götürmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. "Tamam, kahvaltı için tekrar teşekkürler. Görüşmek   zere."

Luca bana sıkı bir gülümseme gönderdi.

Üst katta yorganı üzerimden attım ve Heath'in sıcacık uyuyan bedeninin yanındaki yatağı girdim. Az önce içtiğim kahveye rağmen, topaklı şezlongda uyumaktan bitkin düşmüştüm ve saniyeler içinde kendimden ge  mişt  m. Daha sonra uyandığımda gitmişti, kahvaltı tabakları hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Soğuk yumurtaları atlayarak bir tarçınlı rulo daha aldım ve Luca'nın sıcak kahvesi kalıp kalmadığını merak ettim.

Bir kot pantolon ve kazak giydim, saçlarımı tepeden topladım ve anahtarları buldum. Alt katta, güneşlenme odasına yaklaştığımda alçak sesler duydum

-Dr. Cerny ve Heath.

"Sanki birisi güneşin üzerine bir filtre koymuş gibi," diyordu Heath, "bu filtre her şeyin her zaman aynı görünmesini sağ lıyor."

Kapıdan içeri s  z  ld  m ve anahtar kancalarına doğ ru

ilerledim. "Bir takıntıdan bahsediyorsunuz," dedi Dr. Cerny.

Elim anahtarlara birkaç santim kala durdu. "Peki.

Nasıl durduracağımı söyle."

"  nce karar vermelisin. Daphne'yi dahil etmek istiyor musun?"

Cevap gelmedi.

"soru, onun anlayabilecek kapasitede olduğuna inanıyor musunuz?"

Kapıdan geri geri çıktım ve arkamdan kapattım. *Anlama kabiliyeti mi?* Gerçekten mi? Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım adama destek olmak için bu küflü eski eve gelmeyi kabul etmiştim. Tabii ki her neyle uğraştığını anlayabilirdim. Mutfığa daldım ve Luca ocağın başında durmuş bir tencere çorbayı karıştırırken başını kaldırıp bana baktı.

"Merhaba," dedim arka kapıyı işaret ederek. "Ben de tam dışarı çıkıyordum."

"*Espere,*" dedi ve buzdolabından bir şişe su aldı. Omzunun üstündeki bulaşık beziyle sildi ve bana uzattı. Sonra tezgahın üzerindeki kaseden bir granola bar aldı. "*Para mais tarde,*" dedi.

"Üzgünüm, ben sadece İngilizce konuşan bir pisliğim." Suyu kaldırdım.

"Ama teşekkürler. Öğle yemeği için döneceğim."

"*Cuidado,*" dedi arkamdan. İşte bunu biliyordum.

Durdum ve arkamı döndüm. Berrak, yoğun gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Neden bana dikkatli olmamı söyledin?" diye sordum.

Cevap vermeden tenceresine geri döndü, bu sinir bozucuydu. Ama adam İngilizce bilmiyordu, bu yüzden çok fazla yorum yapmamaya çalıştım. Ve uyarısının mantıklı olduğunu tahmin ettim. Muhtemelen insanların ne kadar uzağa gittiklerinin farkına varmadan dışarı çıktıklarını biliyordu. Dağa en son çıktığımda suyu unutmuştum.

"Ah," dedim, aklıma hemen o düşünce geldi. "Portekizce, değil mi? Sen Brezilyalısn."

Omzunun üzerinden bana bir gülümseme gönderdi. Gerçekten güzel, düzgün dişleri olduğunu fark ettim.

"Ya da belki gerçekten Portekiz?" diye sordum. Başını salladı.

"Tamam o zaman. Brezilya. Rio de Janeiro. Büyük taş İsa." Kollarımı açtım. "Orasının çok güzel olduğunu duymuştum."

Ayıldı. Sonra tezgâha doğru ilerledi ve mıknaatıslı bıçak rafını işaret etti. Ucundaki boş alanı.

"*Onde está a faca?*" Manyetik şeride dokundu ve ben de gözleriyle buluştum.

Ona şaşkın bir bakış gönderdi. Kaşlarını kaldırdı. "*Você pegou.*"

Gülümsedim. "Üzgünüm, anlamıyorum. Ve gerçekten gitmeliyim. Kuşlar beni bekliyordur, eminim. Ama dikkat *edeceğim*. Söz veriyorum."

Mutfaktan kaçtım, evin uzak tarafına, kuş bahçesine doğru kayarak mutfığın görüş alanından çıkana kadar durmadım. Luca'nın bu şaşkın numaramı yutmadığından emindim. Bıçağı aldığımı biliyordu. Gidip bıçağı almam ve geri vermek için uygun bir zamanı beklemem gerektiğini düşündüm. Beni Cerny'ye ihbar etmesine gerek yoktu.

Avlunun uzak ucundaki ahıra bir göz attım ve neredeyse zıplayacaktım

derimden dışarı çıktım. Tam o sırada kapılar gıcırdayarak açıldı ve içinden bir figür çıktı. Zayıf bir kadındı, siyah yoga pantolonu ve termal bir üst giymişti, sarı beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekmişti. Glenys. Ahırda ne işi vardı?

Beni görmedi. Şimdi ahırın kenarına yığılmıştı, ellerini yüzüne bastırmıştı. Kendini toparlamaya çalışır gibi bir kez nefes aldı, sonra tekrar. Sonra yavaşça doğruldu, kolunu yüzüne sildi ve ahırın arkasındaki ağaçlığa doğru gitti.

Peşinden yola koyuldum. Arazi düz ve yol çoğunlukla açık olmasına rağmen, bu patikayı daha yavaş kullanıyordu. Aramızda güvenli bir mesafe bırakmak için geri çekildim. Onu bu şekilde takip etmek riskliydi. Kadını çok az tanıyordum ve gerçekten de onun özel yasının içine girmeye hakkım yoktu. Pencerenin pervazına oturmuş halini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. İnce sırtının üzüntüsünün ağırlığı altında nasıl kıvrıldığını. Kendime zorlamayacağıma söz verdim. Onu neyin rahatsız ettiğini bana söylemek istemezse, gidecektim. Ama iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Bir arkadaş gibi hissettirdi.

Çamurlu yaprakların üzerinde yürüdüm, orman belli belirsiz küf, organik çürüme ve çürüme kokuyordu. Melankolik bir koku. Her ne kadar aydınlık olsa da orman sonbahara girmişti -ölümün yarısıydı- ve belli belirsiz bir hüznün duygusunun üzerime çökmesine izin vermemek için biraz çaba sarf etmem gerekti. Yaklaşık on beş dakika sonra, ileride suyun dalgalandığını duydum ve yavaşladım. Hafif bir yamacın dibinde, patikanın geniş ama sık bir dereyle birleştiği yerde Glenys durmuştu.

Ben de durdum, hâlâ birkaç metre gerideydim ve onu izliyordum. Derenin ötesindeki kırmızı yapraklı kızılçık ağaçlarına baktı, sonra gözlerini kapatıp başını arkaya eğdi. Her ne düşünüyorsa, bu iyi bir şey olamazdı. Onun kendi karanlık düşüncelerine dalmış olduğunu bilmek sinirlerimi geriyordu.

Ona yaklaştım. "Glenys."

Döndü. Gülümsedi. "Oh, Daphne. Merhaba." Ağırlığını kaydırdı. "Bunun için özür dilerim. Korkarım bir anlık dalgınlığıma geldi ve biraz duygusallaştım." Yanına vardığımda bana el salladı ve kolumu okşadı.

"Hayır, ettiğim için özür dilerim. Oğlunuzu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum. Dereyi inceledi. "Ve başka şeyler."

"Özür dilerim."

Elini salladı. "Ah, pekala. Hayat bir kalbi kırabilecek pek çok şeyle dolu, değil mi? Yine de seni gördüğüme sevindim. Aslında çok sevindim."

"Öyle mi?" Göğsümde beklenmedik bir sıcaklık hissettim.

"Sen rahatlatıcı bir varlıksın, Daphne." Bana doğru uzandı ve ben de elimi tutmasına izin verdim. "Eminim nişanlının seni bu kadar çok sevmesinin bir nedeni de budur. Çok güvenli bir insana benziyorsun. Çok güvenilir."

"Umarım öyledir."

"Sen derin kuyu dedikleri şeysin." Elimi sıktı, sonra havaya kaldırıp inceledi. "Ne güzel bir yüzük."

"Heath'in büyükannesiydi."

"Çok güzel." Elimi bıraktı. "Sen nasılsın?" "Oh, iyiyim, sanırım." Ona alaycı bir gülümseme gönderdim.

"Yaptığın şeyleri paylaşmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Umarım bana sırlarını açtığına pişman olmazsın."

". Sen haklıydın. İçimi dökmek beni rahatlattı."

"Burası insanın sınırlarını bozuyor, değil mi?" Sık ormana doğru baktı. "Bu çok garip. Buranın bir şifa yeri olması gerektiğine göre. Bilmiyorum. Bazen kaçabileceğimiz bir yer var mı diye merak ediyorum. Bize çektirilen ya da bizim çektirdiğimiz acılardan."

Derenin kıyısındaki büyük bir kayanın üzerine oturdu, ben de onun yanına oturdum. Rüzgâr yaprakların örtüsünü hışırdatıyor, su aşağıda kayaların ve dalların üzerinden gürül gürül akıyordu. Heath'in eve döndüğünü, doktorun güneşlenme odasındaki ofisinde oturup daha fazla hikâye anlattığını düşündüm. Benimle paylaşabileceğinden emin olmadığı takıntıları hakkında hikâyeler. Ama dürüstçe paylaşmasını istediğimi söyleyebilir miydim? Bu, er ya da geç benim de kendimi ona açmam gerektiği anlamına gelmez miydi?

Derenin diğer tarafındaki kırmızı yapraklı kızılçık ağaçları dikkatimi çekti. Üç tane olduklarını fark ettim, düz bir çizgi halinde, suyun kenarına paralel olarak dikilmişlerdi. Ne tuhaf.

Glenys beni dürttü. "Çok , değil mi? Pembe kızılçık ağaçları. İlkbaharda muhteşem. Sonbaharda ateşli."

"Evet."

"Şimdi konuşmak ister misin?" Glenys söyledi. "Biraz zamanım var."

Islak yapraklara bastım. Altında, soluk beyaz, toprakla kabuk bağlamış üç mantar çıkmıştı. Zehirli türden olup olmadıklarını merak ettim. Gerçi ben bir şehir kızıydim, yenilebilir bir mantarla insanı öldüren bir mantar arasındaki farkı anlayamazdım.

"Karmaşık bir durumdu," derken duydum kendimi. "Çiftlikte olanlar. Çocuktum ve çok geç olana kadar ne yaptığının farkında değildim."

On İkinci Bölüm

Kızların çiftliğinde birkaç gün geçirdikten sonra, Chantal'ın benim kişisel depremim olduğuna karar verdiği anlaşıldı.

Oradaki üçüncü günümde, evimizin ve bahçemizin her santimini keşfetme arzumu tatmin etmiştim. Uzun bir toprak yolun sonunda, ormana sırtını dayamış son ev bizdik ve diğer evleri ve arazinin geri kalanını merak etmeye başlamıştım. Pazar günü kiliseden sonra Bayan Bobbie, Chantal'ın bana altmış dönümlük geniş araziye gezdirebileceğini söyledi.

Kız beni evin arkasına ve ormanın içine götürdü, çiftliğin kilometrelerce uzanan kırmızı toprak yolunun devlet yolundan ayrıldığı girişe geri döndü. El oyması ahşap bir tabela bir sakız ağacının dalında sallanıyordu ve onu daha önce görmüş olmama rağmen gülümsedim.

"Piney Woods Kız Çiftliği'ne hoş geldiniz," diye tur rehberi sesiyle anons etti Chantal ve sonra koşarak yola çıktı. Onu takip ettim, nefes nefese kalmıştım ve Güney Georgia'nın yapış yapış Eylül sıcağına ayak uydurmaya çalışıyordum, ta ki ana ofislerde yavaşlayana kadar. Binalar bir Eski Batı kasabasına benzeyecek şekilde tasarlanmıştı, köhne ve kiremitli ve "Ofis", "Kütüphane" ve "Genel Mağaza" yazan eski zaman tabelaları asılmıştı. Bir tahta kaldırım onları birbirine bağlıyordu ve üzerinde yürürken ayaklarımız tatmin edici sesler çıkarıyordu.

Sondaki bina müdür Bay Cleve ve personelinin çalıştığı yerdı. Onunla ilk gece tanışmıştım; beyaz sakallı, neşeli bir adamdı. Ev yapımı kitap rafları olan seyrek bir kütüphane, pinpon masası ve dolaplarda masa oyunları olan bir oyun odası ve grup etkinlikleri ve toplantılar için bir bina daha vardı. Eski Batı kasabasından iki büyük sebze bahçesini geçerek bir tepeden aşağıya, Chantal'ın her evden herkesin Pazar akşamları Vespers denen bir şey için bir araya geldiğini söylediği açık hava pavyonuna yürüdük. Köşkü geçtikten sonra, bizimki de dahil olmak üzere tüm evlerin iki düzensiz sıra halinde oturduğu toprak yoldan geri dönmeye başladık. Çoğunlukla toprak ve yaban otu olan ön bahçemizde bir dakika oyalandık.

"Eğer içeri girersek, Pazar okulu dersimizi bitirmek zorunda kalacağız," dedi. "Göle gitmeyi tercih etmez misin? Ve belki başka bir yere, sana göstermediğim bir yere?"

O sabah kiliseye gitmiştik. Ondan sonra da bir bayanın İsa'nın evini süpüren bir kadın hakkında anlattığı bir kıssa üzerine çalışma kağıtları dağıttığı Pazar okuluna. Öğretmen, hikâyedeki karakterlerin kâğıttan kesilmiş resimlerini bir pazen tahtaya yerleştirirken, sanki özellikle benim öğrenebileceğimi düşündüğü bir dersmiş gibi bana bakmaya devam etmişti. Birkaç kez bakışları kıyafetlerime kaydı ve burnunun kırıştığını gördüğümü sandım. Koridordaki giysi dolabına bakma fırsatım olmamıştı, bu yüzden evden getirdiğim eski, lekeli, paçaları sökülmüş sarı pantolonu giyiyordum.

Ve şimdi düşündüm de, Chantal bana gölü neden en başta, turumuzda göstermemişti? Tıpkı onun gibi, bir şeyleri saklıyordu. Bana kimin patron olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Chantal'a göle gitmek istediğimi söyledim.

Aslında bir göletti, yeşil yosunlarla kaplanmış ve kalın, keskin kenarlı otlarla çevrili, insan yapımı bulanık bir şey. Üzerinde bir sivrisinek bulutu dolaşıyordu ve iğrenç derinliklerine asla ayak parmağımı bile sokmamaya karar vermiştim. Sonuna doğru yürüdüğümüzde ayakkabılarımıza takılan çivi başlarıyla tuzağına düşmüş, kıymıklanmış tahtadan kısa, sallantılı bir rıhtım vardı. Chantal, yazın kızların çiftlik evinde tuttukları oltalarla yüzmelerine ya da balık tutmalarına izin verildiğini söyledi. Kıyıda, örümcek ağlarıyla kaplı bir kano ters dönmüş yatıyordu. Bunu sorduğumda, sanki şimdiye kadar hiç fark etmemiş gibi bir an boş boş baktı.

"Kullanmıyoruz. Kürek yok."

Spor ayakkabımın burnuyla bir ucunu ittim ama kolumu tuttu. "Yapma. Muhtemelen altında yılanlar vardır."

Kafamın içinde bir şey uğuldadı - bir uyarı zilinden çok, yeni bir bilginin varlığına işaret ediyordu. Ters dönmüş kano Chantal için önemliydi ve bunun neden böyle olabileceğine dair aklıma birkaç neden geliyordu, özellikle de oranın en iyi saklanma yeri olduğunu hemen fark ettiğim için.

"Gizli bir yer görmek ister misin?" Chantal çabucak söyledi.

"Tamam."

"Kimseye söylemeyeceğine annenin mezarı üzerine yemin et."

"Nasıl olur?"

"Sadece yemin et."

"Pekâlâ. Yemin ederim," dedim, annemin ölmediğinden bahsetme zahmetine girmeden. Ayrıca, muhtemelen gerçekten gizli bir yer yoktu, yani kimin umurundaydı ki?

Chantal ve ben yola koyulduk, ormana ulaşana kadar gölün kıvrımını takip ettik. Yaklaşık yarım mil sonra hedefimize vardık; ağaç evle kale arası bir şeye benzeyen küflü kontrplak bir yapı. Uzun zaman önce çiftlikte, hatta belki de aynı kahverengi tuğla evde yaşayan bazı kızlar tarafından inşa edilmişti. Tahtaları bir yerlerden aşırımlardı - muhtemelen ben geldiğimden beri her öğleden sonrasını çiftlikte geçiren Bay Al'dan.

Etrafı kereste ve alet yığınlarıyla çevriliydi. Bitsy için bir köpek kulübesi inşa ediyordu, evden eve dolaşan, artık dilenen ve herkesin ön bahçesine kakasını yapan çiftlik köpeği. Bunun çok tatlı olduğunu düşündüm.

Kulüp binasının içi bambaşka bir dünyaydı; eski Noel çelenkleri ve kirli, döküntü yastıklarla dolu uzak bir gezegen; atıştırmalıklar, dergiler ve yırtık pırtık kitaplarla dolu etkileyici bir zula. Bana bir cin şişesinin içinin nasıl görünmesi gerektiğini hatırlatıyordu ve aynı şekilde kokuyordu - Omega, Shellie ve Tré'ye yapışan aynı tatlı kolonya kokusu. Hayatımda gördüğüm en güzel yerdi.

"Bu ormanlar çiftliğe ait değil," dedi Chantal. "Burası ulusal bir orman. Yani burada istediğimiz her şeyi yapabiliriz; sigara içebilir, bira içebilir ya da müstehcen kitaplar okuyabiliriz. Yakalansak bile Bayan Bobbie'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

Başımı salladım, gerçekten ve haklı olarak büyülenmişim.

"Hiç porno kitap okudun mu? Burada var. Omega ve onlar da bazen erkekleri buraya getirip seks yapıyorlar. Ama sen daha on bir yaşındasın, o yüzden bu konuda başka bir şey söyleyemem." Ağzına bir kilit vurdu. Rahatlamışım.

O gece hepimiz yemeğe oturduktan ve Bay Al kutsama konuşmasını yaptıktan sonra Bayan Bobbie yer minderimin sağ üst köşesinde duran büyük turuncu bir hapı işaret etti. Masayı taradım. Diğer kızların hepsinin minderinde de aynı haplar vardı. Chantal'da biri turuncu, diğeri küçük mavi olmak üzere iki tane vardı.

"Önce vitaminler," dedi Bayan Bobbie.

Hapı büyük bir yudum vişneli Kool-Aid ile yuttum, sonra diğer kızların sadece yudumladıklarını fark ettim. Nedenini merak ettim.

Bayan Bobbie beni keskin bir gözle izledi. "Bu bir multi." *Çoklu göz* gibi söyledi. "Çünkü siz kızları şu, bu ve diğeri için kasabaya götürmeyi göze alamam. Buralarda ateşiniz çıkarsa vaizi çağırırız, çünkü o bedavaya elini sürer."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı Süper Serserilerden biri.

Kızlardan biri kıkırdadı, sonra hepimiz gülmeye başladık; Bay Al bile sırıttı ve başını salladı. Bayan Bobbie herkesi susturdu. Söyleyecek başka bir şeyi olduğunu söyledi ve bir anda her yer sessizleşti. Midem altüst oldu - annemin işten dönmesi için çok erken olmasına rağmen eve geldiğimde dairemizin kapısını kilitli bulduğum her olduğu gibi. Bu mide fesadı hissi onun içeride olduğu ve iyi bir şey yapmadığı anlamına geliyordu ve karanlık çökene kadar bekleyecek bir yer bulmam gerekiyordu. Bu, otoparkta takılan büyük çocukların gözünden uzak kalmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Biraz yiyecek eksik," diye duyurdu Bayan Bobbie. "En üst rafımdan."

Ayrıntı vermedi ya da yiyeceğin ne olduğunu söylemedi, ama iyi bir şey olduğunu düşündüm, kurabiye ya da şekerleme ya da başka bir şey. Kilerin içini görmüştüm - bir sabah kimse uyanmadan önce her şeyi baştan aşağı saymışım. Bayan Bobbie geniş bir kadındı ve muhtemelen çocukların onun atıştırmalıklarını yemesinden hoşlanmıyordu.

"Biz burada yiyecek saklamayız, Daphne," diye devam etti Bayan Bobbie ve ben şaşkınlıkla irkildim. "Büyümekte olan kızlara yetecek kadar yiyecek var. Hem zaten odana yiyecek sakladığında hamam böcekleri gelir, o yüzden hemen bana geri getirmelisin."

Masanın etrafına bir göz attım. Süper Serserilerin hepsi bana bakıyordu - güzelce büzülmüş fuşya dudaklarıyla Omega, durgun gözleriyle Shellie ve tel tel saç perdesinin ardındaki Tré. Onların ilgisinin ağırlığını hissedebiliyordum, sanki nefesimi kesen taşlar gibiydiler. Gözleri tanımadığım bir ifadeyle alev alev yanıyordu. Hayranlık olabilirdi. Ya da kana susamışlık.

Tabağıma baktım. Hepimize bir kaşık peynirli makarna ve içine doğranmış sosisli sandviç konmuştu. Tüm karışımın üzerine ezilmiş patates cipsi serpilmişti. Yemeğin yanında sebze ya da meyve yoktu, sadece yarım bardak Kool-Aid içiliyordu. Yemeğin alınmış olması bir şok değildi ama yine de bunu yapan ben değildim.

"Bayan Bobbie'nin doktorundan aldığı özel bir diyeti var, tatlım," dedi Bay Al. "Yeterince kalori almazsa hastalanıyor." Sarkık sarı saçlarının altındaki yüzü kibardı ama söylediklerine inanmakta zorlanıyordum. Böyle bir hastalığı hiç duymamışım.

"Ben almadım," dedim.

Bayan Bobbie *tabii ki öyle der* gibi bir ses çıkardı. Sanırım bu işi daha iyi bilecek kadar uzun süredir yapıyordu. Evlatlık çocukların nasıl olduğunu biliyordu.

Chantal sesini yükseltti. "Ben odamızı kontrol edeyim."

"bakalım." Bay Al elini uzattı, ama Bayan Bobbie ona başını salladı. Chantal sandalyesini geriye itti, koşarak odadan çıktı ve şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde üç küçük kutu yoğurtlu kuru üzümle geri döndü. Onları masanın üzerine düzgün bir sıra halinde dizdi ve ben de ağzım açık bir şekilde onlara baktım.

"Şiltede bir delik açtı ve onları içine doldurdu," diye açıkladı ve tepkimi görmek için döndü.

Yüzüm kızardı ve gözlerim yaşardı. Bunu ben yapmamışım. bir delik olduğunu bilmiyordum. Ama Chantal bilirdi. Kesinlikle bilirdi. Orospu!

Bayan Bobbie dudaklarını büzerek bana baktı. "Gerisi nerede, Daphne? Daha fazlası vardı."

"Hayır, . Bilmiyorum. O kuru üzümleri ben almadım." Sesim

salladım.

Ama kanıtlar tabağımın yanına dizilmişti, üç küçük kırmızı kutu. Bir tür yardım umuduyla Bay Al'a baktım, ama o Chantal'a baktı.

"Hadi yiyelim kızlar," dedi ve sosisli makarna ve peynir tabağının üzerine çöktü. Bana bir daha bakmadı.

Daha sonra, Bay Al ve Bayan Bobbie akşam haberlerinin önüne yerleştikten ve biz mutfağı temizledikten sonra, Süper Serseriler lavaboda etrafımda toplandılar. O kadar yakındılar ki kokuları beni sarmıştı. Tatlıydı, tanımadığım bir tür pamuk şekeri parfümüydü.

"Bayan Bobbie'nin yemeğinin geri kalanını ne yaptınız?" Omega söyledi. "Eğer bize söylersen, seninle paylaşırız."

"Bilmiyorum." Masadaki kırıntıları bir bulaşık beziyle silip süpürdüğüm zemine püskürten Chantal'a bir bakış attım. "Ben almadım."

Bana birkaç korkunç saniye daha boş boş baktılar, sonra Chantal ve bana mutfağı onlar için bitirmemizi emrettiler. Sonra hep birlikte üst kattaki odalarına çıktılar.

"Ev ödevi, hanımlar!" Bayan Bobbie'nin televizyon odasından arkalarından bağırıldığını duydum ve yanıt olarak üstümüzden bir kapı çarpıldı. Chantal lavaboda bana yardım etmek yerine masadaki kırıntıları karıştırmaya devam etti. Tek kelime etmeden köpüklere döndüm.

Işıklar söndükten sonra Chantal'ın ranzamı tekmelemeyi bitirmesini sabırla bekledim. Sonunda bıraktığında ve nefes alışının derinleştiğini duyduğumda merdivenden indim ve parmak uçlarımda koridora çıktım. Süper Serseriler'in kapısına cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle vurdum ve kapı hemen açıldı. Tişört giymiş, saçları kısa örgülü Tré karşımda duruyordu. Arkasında pembe bir ışık parlıyordu. Diğer iki kızın da uyanık olduğunu görebiliyordum, dirseklerine dayanmışlardı, başları yataklarını birleştirdikleri yere yakındı. O pamuk şekeri kokusu beni tekrar sardı. Gerçekten hoşuma gitmişti.

"Ne?" Tré söyledi. Parmakları kapının üzerine yayılmış, tırnakları ıslak siyah cilayla kayganlaşmıştı.

"Sanırım yemeğin nerede olduğunu biliyorum," dedim.

Gözleri büyüdü ve bana sevinçli bir gülümseme fırlattı. Birden saçları arkaya toplanmışken ne kadar güzel görüldüğünü düşündüm. Beni porselen gibiydi, bacakları uzun ve sıkıydı. Annesi ve babasının onu neden evlatlık verdiklerini merak ettim. Ve neden kimsenin onu evlat edinmediğini. Birden Omega kapı aralığında belirdi ve Tré'yi kenara iterek kalçasını çerçeveye dayadı. O da bir tişört giymişti ama onunkinin kollarını ve boynunu kesmişti ve göğüs kafesinin kaburgaları görünüyordu. Küçük göğüslerinin yükselişi.

Tek söylediği "Nerede?" oldu.

Ona devrilen kanodan bahsettim. Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

Sabah mısır gevreği ile yaptığımız kahvaltının ardından sırt çantalarını, ceketleri ve ayakkabıları toplama telaşı vardı. Bende bunların hiçbirini yoktu, bu yüzden bizi okula götürecek beyaz otobüsün beklediği yere doğru yürüdüm. Biri gömleğimi çekiştirdi. Döndüm. Omega'ydı.

"Elini uzat." Uzattım, o da iki tane Chips Ahoy kurabiyesi attı. "Onları kimsenin görebileceği bir yerde yeme. Kızlar yalnız olmalısın. Tek başına, bir kabinde kilitli. Tamam mı?"

Parmaklarımı ufalanmış kurabiyelerin etrafında kıvrarak başımı salladım. Kurabiyelerin ağzımda eridiğini hayal ederken midem gurulduyordu. Azı dişlerimin yarıklarında çikolata parçalarının keskin, tatlı tadı.

"Kulüp binasının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Omega söyledi.

Gözlerimi kısarak sabahın delici güneşine, onun muhteşem yüzüne baktım. Kirpikleri maskarayla kaplanmış ve kalın siyah bir çizgi çekilmişti. Ağzı fuşya renginde parlıyordu. Televizyonda olması gereken bir kıza benziyordu.

"Chantal bana gösterdi," dedim.

Yastık gibi dudaklarını büzdü. "Gizlice gireceğini bilmeliydim. Eminim yalan söylemiştir ve içeri girmesine izin verdiğimizizi söylemiştir, değil mi?"

Cevap vermedim. Yanlış cevap verip şansımı mahvetmek istemedim.

"Çünkü onu içeri almıyoruz," dedi Omega. "Ve asla da almayacağız." Gülümsedim.

Omega da öyle yaptı. "Nedenini bilmek ister misin? O iğrenç bir bok parçası. Pisliğin teki. Ailesi birbirini öldürdü, bunu biliyor muydun? Annesi babasını yüzünden vurdu, sonra da Chantal'ın gözleri önünde kendini vurdu."

Boğazım kurudu.

"Ondan sonra ne yaptı biliyor musun? Pizza sipariş etti ve film izledi. Şaka bile yapmıyorum."

Bekledim. Daha fazlası olduğunu Omega'nın gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordum. "Yatak odana kustu mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Evet, öyle olacak. Nöbet geçiriyor ve her yere kusuyor. Kulüp binamızda hastalanmasını istemeyiz. *The Exorcist* filmindeki şeytan çarpmış kız gibi kriz her yere kusmasını istemeyiz." Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama başımı salladım.

Omega dar gözlerle beni inceledi. Göz kalemini her iki tarafa da mükemmel bir şekilde nasıl sürdüğünü merak ettim.

"Kulüp binasında daha iyi bir şeyimiz var, eğer olmazsa," dedi. Sesinde şeytani bir ton vardı. "Okuldan sonra, tamam mı küçük Daphne-Doodle-Do? Kulüp binasına gel ve bizimle takıl." O

Uzanıp sol meme ucumu çimdikledi ve bunun şoku, acısı gözlerimi yaşarttı. "Meme twister!" diye bağırdı omzunun üzerinden. Hiçbir şey söylemedim. Yeni tomurcuklanan göğsüm yanıyordu.

Dar, düşük belli kot pantolonunun içinde kalçaları sallanarak uzaklaşmasını izledim. Otobüse yaklaştıklarında yardımcıları onun yanında koşuyordu. Onlar hesaba katılması gereken bir güçtü, Süper Serseriler. Ve ben de onlardan biri olacaktım.

Okula vardığımda kızlar tuvaletine girdim, kurabiyeleri bir kez daha saydım ve sonra çöpe attım. İçimde sıcak ve güçlü bir şey kabarıırken avuçlarımdaki kırıntıları fırçaladım. Bu yeni bir duyguydu, kendimi bir metre boyunda hissettiren bir duygu. Kurabiyelere ihtiyacım yoktu. Ve artık şişman bir sikik olmayacaktım. Omega bana bir hediye vermişti. Ve beni tamamen farklı birine dönüştürmüştü.

Yeni Daphne'ydi.

Ve bir milyon depreme dayanabilir.

On Üçüncü Bölüm

Glenys'le ayrıldıktan sonra kendimi ham ve ürkek hissettim; çiftlik hakkında konuşmaktan içim dışıma çıkmıştı. Muhtemelen bu yüzden bıçağı ahırdan alıp Luca'nın mutfağına götürme planımı unutmuştum.

Bitirdikten sonra Glenys hikâyesinin sonunu ona anlatıp anlatmayacağımı sordu. Sonuçlarını düşünmeden kabul ettim ve ertesi öğleden sonra saat iki buçukta dağın tepesinde onunla buluşacağıma söz verdim.

Ayrılmadan önce bir kez daha elimi tuttu. "Sana garip gelebilir ama senin hikâyesini dinlemek bana yalnız olmadığımı hissettiriyor."

"Bu Dr. Cerny'nin terapisi için pek bir şey ifade etmiyor."

"Onunla durum farklı." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Açıklaması zor. Seninle birbirimizi Matthew Cerny gibi bir adamın asla anlayamayacağı şekilde anladığımızı hissediyorum." Yüzümü inceledi. "Arkadaşlığın için minnettarım, Daphne. Tanıştığımıza da memnunum." Ben daha ne olduğunu anlamadan bana sarıldı. "Yakında görüşürüz."

Glenys'le konuşmak bana yaprakların dökülmesi kadar doğal gelmişti ama şimdi eve döndüğümde onunla tekrar buluşmayı neden bu kadar çabuk kabul ettiğimi merak ediyordum. Terapi hakkında söyledikleri mantıklıydı - onunla konuştuktan sonra kendimi daha hafiflemiş hissediyordum - ama tüm hikâyemi tamamen bırakmaya hazır olduğumu söyleyemezdim. Gerçek şu ki, bu kadını tanıımıyordum ve sırrımı saklayacağına dair ona güvenebileceğimin hiçbir garantisi yoktu. Hâlâ saklanması gerekiyorsa bile.

Birinci kattaki koridordan aşağı inerken, Cerny'nin arka merdivenlerden kendi süitine doğru hantalca çıktığını duydum. Luca'ya rahatsız edilmemesi için seslendi ve ben de durakladım.

Ofisi boştu. Muhtemelen kilitli değildi.

Bekledim, süitinin kapısının kapanmasını dinledim. Sonunda uzaktan gelen tıkırtıyı duyduğumda aceleyle ofise doğru ilerledim. Kapıyı denedim ve açıldı. Cerny muhtemelen uzun süre kalmaya niyetli değildi. Belki de sadece tuvaleti kullanmak için yukarı çıkmıştı, her halükarda elimi çabuk tutmalıyım. Eğer Heath'le ilgili dosyalar varsa, bu benim öğrenmek için tek fırsatım olabilirdi.

bir şey.

Ofis aydınlık ve ferahtı, evin yan tarafını boydan boya kaplıyordu ve tıpkı bizim odamız gibi camla çevriliydi. Bir masa, birkaç yumuşak sandalye ve hiç de sürpriz olmayan şık siyah deri bir kanepe ile döşenmişti. Tuğla duvarda Mark Rothko-vari birkaç tablo ve birkaç dev palmiye ağacı asılıydı. Tamamen dolu kitaplığa döndüm. Freud, Skinner, Piaget, Ainsworth, Jung-okulda aldığım psikolojiye giriş dersinden tanıdık isimler. Daha karanlık türde başka kitaplar da vardı. Marx ve Kipling, Hitler ve Machiavelli.

En iğrenç sırlarınızı dökmek için ne kadar zevkli bir oda.

Cerny'nin kakma işlemeli zarif masası şık bir masaüstü bilgisayar, siyah bir sabit telefon ve bir tablet dışında bomboştur - tıpkı benimki gibi bir iPad. Doktor dosyalarını sarı kağıtlar yerine iPad'de mi tutuyordu? Odada hiç dosya dolabı yoktu. Ama kişilik değerlendirmelerini bir yerde saklıyor olmalıydı. Tüm mülakatlar ve gözetleme videoları da bir yerde saklanmalıydı. Tavan arasında VHS kasetler çığ gibi üzerime düştüğünde, *Beck/Amos* etiketli hiçbir kaset fark etmemiştim, dürüst olmak gerekirse, gerçekten bakmak için zaman ayırmamıştım. Ama bu çağda onları bu şekilde saklamadığı kesindi.

Masanın etrafından dolandım ve tabletin ekranını kaydardım. Kilit ekranı aydınlandı. Oturdum ve masanın tek dar çekmecesini açtım; zarflar, kâğıtlar, yapışkan notlar ve makbuzlardan oluşan bir dağ ortaya çıktı. Dudağımı ısırıp ve bir elimi yığının içine daldırdım, etrafı yokladım ve lastik bantla bağlanmış bir yığın kartvizit çıkardım. Birkaçı Cerny'nindi, birkaçı yemek şirketinden, bir avukattan, bir limuzin servisinden. Ama beni durduran yığının en altındaki kartvizit oldu.

JESSICA KYUNG, ARAŞTIRMACI
GEORGIA EYALETİ PSIKOLOGLAR SINAV KURULU

Cerny dönmeden önce ne kadar zamanım olduğunu zihnimde hesapladım ve şansımı denemeye karar verdim. Telefonun ahizesini kaldırdım ve karttaki numarayı tuşladım.

"Jessica Kyung," dedi bir kadın kaba bir sesle - o kadar hızlıydı ki kendimi toparlamak zorunda kaldım.

"Merhaba Jessica," diye kekeledim. "Ben sadece, ah... belirli bir terapisti inceliyordum ve kuruldaki durumunu doğrulayıp doğrulayamayacağınızı merak ettim."

"Üzgünüm, bireysel vakaları halkla tartışmıyoruz. Bu kim demiştiniz?"

"Sorun olmazsa size adımları söylememeyi tercih ederim."

"Öyle." Tereddüt etti. "İsterseniz sizi yönlendirebileceğim bir lisans doğrulama veri tabanı var."

"Bulunduğum yerde bilgisayara erişimim yok. Ve sanırım bir noktada onunla tanışmış olabilirsin. Belki ona kartınızı vermişsinizdir?"

"Özür dilerim. Ben gerçekten-" "Ben Matthew Cerny."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra tekrar konuştu, sesi alçaktı. "Zorlamak istemem ama adını bilmemin gerçekten yardımcı olur."

Boğazımı temizledim. Zaman azalıyordu ve bu işi bitirmem gerekiyordu. "Benim adım Daphne Amos. Bir haftalığına nişanlımla birlikte Dunfree'deki Baskens Enstitüsü'nde kalıyorum. Sadece bilmek istiyorum - Matthew Cerny'nin onu tedavi etme yeteneğini sorgulamam için herhangi bir neden var mı?"

"Bakın," dedi sakın bir sesle, "belirli bir doktorla, Georgia eyaletindeki herhangi bir lisanslı doktorla ilgili sorularınız ya da endişeleriniz varsa, sitemize girmenizi tavsiye ederim. Bilgisayar başında olmadığınız için size Dr. Matthew Cerny'nin Georgia eyaletinde lisanslı bir psikolog olduğunu ve şu anda iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

"Tamam."

"Ama ..." Sustu ve ben de kapıya doğru baktım. Cerny'nin bağırsakları bir izcinin ipinden daha sıkı düğümlenmiş olsa bile, zaman azalıyordu.

"Kartınızı alsam nasıl olur?" Ben önerdim ve o da boğazını temizledi.

"Evet. Neden bunu yapmıyorsun?"

Telefonu kapattım ve kartı cebime koydum. Masanın üzerinde duran iPad'in ekranı kararmış, yüzümün yansıması bana bakıyordu. Her şey burada, tam önümde olabilirdi. Nişanlımın benimle paylaşmak istemediği her şeyi birine anlattığı bir kayıt. Bana anlatırken kendini güvende hissetmediği şeyleri. Kabuslarının gerçek sebebini. Sırlarının. Takıntıları.

Ve muhtemelen Cerny hakkında bazı profesyonel pislikler.

Ana ekranı tekrar kaydurdum. Geçici olarak bir tahminde bulundum: *C-E-R-*

N. Ekran reddedildiğini titreşerek bildirdi. Tekrar denedim, bir kez daha ıskaladım ve bir kez daha. Hâlâ bir şey yoktu. Sonra bir ses duydum, kapının duvara çarpma sesi. iPad'i kapattım ve masadan uzaklaşıp odanın ortasına geri döndüm, tam Dr. Cerny içeri girerken. Kolları kıvrılmıştı, gömleğinin yaka düğmeleri açıktı. Beni görünce gülümsedi.

"Daphne. Ne beklenmedik bir sürpriz. Beklenmedik ama istenmeyen bir şey değil. Seni buraya getiren nedir?"

Yüzümü dikkatli bir şekilde nötr hale getirdim. "Heath'i arıyordum."

"Sanırım odanıza geri dönmüştür. Öğle yemeği için. O saatte değil mi?" Bana doğru ilerliyordu. Babasının kokusu odayı dolduruyordu: ter, tıraş losyonu, odun talaşı. "İyi görünüyorsun. Işık, canlılık ve temiz hava dolu. Güneş, ay, yıldızlar. Kendinle ne yapıyordun?"

Daphne, biz hasarlı ruhlar burada akıl sağlığımızı geri kazanmaya çalışırken?"

"Geziniyorum, sanırım. Ormanda yürüyorum."

"Robert Frost gibi davranıyorsun, ha?" Masaya gitti. iPad'i kaydırıldı. Birkaç kez dokundu. "Bugün dağa mı çıkıyorsun, dereye mi iniyorsun?"

"Dereye."

"İyi seçim. Söylesene, Heath seanslarımız hakkında sana daha fazla sır verdi mi?"

"Hayır, ailesiyle ilgili olaydan sonra olmaz."

"İlginç." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bilirsiniz, çoğu insan başarılı bir ilişkinin anahtarının iletişim olduğunu düşünür. Ama öyle değil. İletişimin sorunları çözmek için sihirli bir yeteneği yoktur." Parmaklarını birleştirdi ve beni gözlemledi. "Sorunlar ortadan kalkmaz -en azından çoğu. Heath neyse o, sen de osun. Bunun hakkında konuşmak hiçbir şeyi değiştirmez."

"O zaman neden buraya geldik? Ve size kocaman bir çek yazdığımızı söyleyebilir miyim?"

Kıkırdadı. "Heath'in benimle yaptığı şey konuşmak değil, tam olarak değil. Daha çok bir yeniden ayarlama gibi." Arkasına yaslandı. "Zaptedilemez bir ilişki kurmanın püf noktası, çözölemeyeni kucaklamaktır. Hiç vahşi problem diye bir şey duydun mu?"

Başımı salladım.

"Cebir alanından. Vahşi problem, sınıflandırma, grafikler ve titreme denilen bir şeyi içeren çözölemeyen bir denklem veya kavramdır, ki bunu açıklayabildiğimi iddia etmeye bile başlamayacağım. Mesele şu ki, aramızdaki en zeki kişilerin bile çözemediği çözölemez problemler var. Bunlar matematikte olduğu kadar bilim, felsefe ve sanatta da var. Her yerde. Öyleyse neden insan psikolojisindeki çözölemeyen sorunları kabul edemiyoruz? Sevdiğiniz insanla aranızdaki anlaşmazlıkları boğazınız düğümüne kadar konuşabilirsiniz. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Ve sonsuza dek mutlu olmanızı sağlamaz."

"Ama Heath'in vahşi sorununu seninle paylaşmasını istiyorsun," dedim. "Bu bir çelişki gibi görünüyor."

"Bu, hastalarımı yönlendirdiğim sürecin bir parçası. Jung buna, bütünlüğe ulaşmanın önemli bir parçası olan gölgeyi bilinçli benliğe getirmek diyor. İnsan ifade edemediği bir sorunla başa çıkamaz. Ancak bundan sonra, ne olduğunu gördükten sonra, onunla nasıl başa çıkmak istediğinize karar vermelisiniz. Bu konuda konuşup durabilir, durmadan dönüp durabilir, binlerce doları boşa harcayabilirsiniz. Ya da ..."

Öne doğru eğildim. "Yoksa ne olur?"

Vücudunu bana doğru eğerek benim pozisyonumu yansıttı. Sesi ancak bir fısıltıdan daha yüksekti. "Onu kendine çekebilir, kollarını ona dolayabilirsin,

Tüm uzmanlar, kitap satıcıları ve TED Konuşmacıları tarafından silmeniz gerektiğine inandırıldığınız anathema'yı kucaklayın."

Bir tutam saç alnına düşmüştü ve gözlerindeki yoğunluk tenimde bir diken dalgası yarattı.

"Bunu yaparsınız - karanlığı, gölgenin hazinesini kucaklarsınız - ta ki onunla aranızdaki çizgiler çözülene ve o bir müttefik haline gelene kadar. Hatta belki de bir varlık."

Oda durgunlaştı ve birkaç ay önceki yağmurlu bir Pazar öğleden sonrasını hatırladım. Heath ve ben evdeydik ve yere uzanmış, şimdi hatırlayamadığım bir aksiyon filmi izliyorduk. Biz sevişirken arka planda lastik gıcırtiları ve silah sesleri çalıyordu.

Daha sonra bana baktığında, sonunda anlaşılmanın ve sevilmenin ne demek bildiğimi hissettim - kim olduğuma rağmen değil, kim olduğum için. O anda, kimsenin keşfetmemesi için dua ettiğim içimdeki o sert, gizli metal damar açığa çıkmıştı. Bu garip bir duyguydu, dehşet verici ama heyecan vericiydi, bu şekilde açılmak. Dünyanın en dik uçurumunun kenarında durmak gibi bir şeydi.

Boğazımı temizledim. "Bize güç veren şeyin karanlığımız olduğunu söylüyorsunuz."

Başını salladı. "Bu bizim güzelliğimiz."

"Dünyadaki gizli silahımız," dedim. "Yani Heath'in bana her şeyi anlatmasına izin vermem gerektiğini düşünüyorsun. Sonra yolumuza devam edebiliriz."

Elini göğsünün üzerine koydu. "Ah, Daphne. Gerçekten anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle." Ve bu doğrudu. Doğru.

Gülümsedi. "Ne büyük bir sürprizsin sen. Hem de ne sürpriz. Buraya benim rakibim olarak geldin ve şimdi bak ne oldu. Gittin ve kalbimi kazandın."

Buna nasıl cevap vereceğimi, tanıdığım tek babaya çok benzeyen ama aslında sadece bir yabancı olan bu adama ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Tekrar düşünür müsün-" dedi Cerny benimle aynı anda. "Sadece odama dönmem gerektiğini düşünüyordum."

Tereddüt etti, sonra itiraz etmeden kapıya doğru işaret etti.

Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim. Konuşma ve her şey için."

"O zevk bana aitti."

Merdivenleri yavaşça çıktım, düşünüyordum. Heath'e yaklaşma konusunda kararsızdım, tıpkı Glenys'le konuşma konusunda kararsız olduğum gibi. Bir yanımda Heath'in gizemli geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Diğer yanımda ise gözlerimi kapatıp her şeyi unutmak istiyordu. Kuş bahçesinde yaptığımız o konuşmadan beri ikimizin etrafındaki atmosfer değişmişti. Şeyler farklı, garip ve anlam veremediğim bir şekilde dengesiz hissettiriyordu.

Ve işleri daha da ileri götürürsem, yolumuzu asla bulamayacağımızdan Geri. korkuyordum.

Odamıza girdiğimde beni akan duşun sesi karşıladı. Odanın Banyo kapısı aralıktı ve buhar yatak odamızın soğuk havasına karışıyordu. Kartviziti bavuluma yerleştirdim ve banyo kapısına doğru ilerledim. Sinirlerimin gerildiğini, gerildiğini hissedebiliyordum. Parmak eklemlerimi kırdım, geri dönüp pencereleri taradım. Toplamda on sekiz cam. Üstte sekiz, altta on. Sekiz ve on, sekiz ve on. Bileğimdeki saç bandını bir kez sertçe kopardım, sonra iyi bir önlem için bir kez daha kopardım. Güvendedim.

Banyoya gidip soyunacak ve duşta nişanlıma katılacak kadar güvendedim. Konuşmaya gerek yoktu. Henüz gerekmiyordu. Cerny'nin dediği gibi, Heath'in ve benim vahşi sorunumuz hiçbir yere gitmiyordu. Ve eğer doktor haklıysa, bunları bizi daha güçlü yapmak için kullanabilirdik.

Soyundum ve giysilerimi yere yığdım. Buhar dolu banyoya öyle sessizce girdim ki Heath fark etmedi. En azından ben cam kapıyı açana kadar. Beni görünce gözlerindeki suyu sildi.

"Şu bak," dedi. "Aynı eski ben."

"Asla. Buraya gelmen gerek. Şimdi."

Tanrım, sesindeki huysuzluğa bayılıyordum. Sadece ses bile tahrik olduğumu hissedebiliyordum. İçeri girdim ve beni kollarının arasına aldı. Sırılsıklamdı ama umurumda değildi. Sıcak ve mükemmel hissettiriyordu.

"Merhaba," diye gürledi.

Parmak uçlarımda yükseldim, onu öptüm ve o da beni kendine çekti. Başımın arkasını tuttu ve vücudunun uzunluğunu içime doğru bastırdı. Ağzı açık ve sıcaktı, dili nazikti. Başımı geriye eğdim ve karnımdaki tanıdık arzu sıçramasının tadını çıkararak üzerime eğilmesine izin verdim. Sanki bu şekilde yaratılmışız gibi birbirimize uyduk, göğsü ve karnı benimkiyle aynı hizadaydı. Bir kolunu etrafımda dolaştırdı ve sendeleyerek duş duvarına yaslandık.

"Daphne," dedi ağzımın içine.

Birdenbire püskürtülen su yüzüme çarptı. "Oh, Tanrım," diye tükürdüm, kısmen inledim, kısmen güldüm. "Hiç seksi değil."

"Bekle," dedi ve başlığı aşağı doğru çevirdi. Arkasını dönerek beni yukarı kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım. Beni tekrar öptü ve nefesinin boynuma doğru aktığını hissettim. İçime girdiğinde başımı arkaya eğdim, onun içimde olduğunu ve suyun üzerimizde çağladığını hissettim. Birbirimize mükemmel uyum sağlamıştık. Her zaman öyleydik.

Zevkle inledim, ona doğru süründüm. O da bundan zevk alıyordu, eli kalçamın altındaydı, beni öperken parmakları daha da yukarılara uzanıyordu. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru hamle yaptı ve beni fayansa doğru itti. Başım duvara çarptı, o kadar sertti ki görüş alanımda yıldızlar patladı.

Nefes alacaktım ama ciğerlerim çalışmıyordu. Haykırmak, protesto etmek istedim ama sesimi çıkaramadım. Donup kalmıştım. Kendime gelmeye çalışarak birkaç kez göz kırptım. Ayağı mı kaymıştı?

Sormak için ağzımı açtım ve yine aynı şey oldu; başım fayansa çarptı.

Bu sefer haykırdım. Bu bir kaza değildi. Ve şimdi, yüzünün benimkine dönmüş hali, beni tutuşu, duvara yaslayışı, sanki benimle hiçbir ilgisi olmayan bir fantezinin içinde kaybolmuş gibiydi. Banyonun ışıkları bulanıklaştı ve suyun sesi kesildi. Şoktan, acıdan ve buhardan nefesimi tutamıyordum. Zihnim dönüyor, sinapslar düzensiz bir şekilde ateşleniyordu. Ona durmasını, beni bırakmasını söyleyemedim.

"Dur. Yapamazsın-" Sonunda nefesim kesildi. "Durmak zorundasın." Durdu. Ve bana baktı.

Başımı salladım. "Bunu neden yaptın?"

"Ne demek istiyorsun? Ne yapmak?" Yüzü o kadar boş görünüyordu ki, içim öfkeyle doldu.

"Başıma vurdun. Canımı yaktın, Heath!" Sonunda sesim yüksek ve tiz çıktı.

Gözleri anında pişmanlıkla doldu. "Aman Tanrım, Daph. Öyle demek istemedim.

Sadece yakalandım ..."

"Yakalandım." Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve sert bir kahkaha attım. Ya da bir feryat, aradaki farkı anlayamadım. "Kafamın duvara vurulmasından hoşlandığımı mı sandın? Bu tür şeylerden hoşlanır mısın-"

Bana doğru yaklaştı. "Ben . Fark etmedim-"

Elimi göğsüne koydum. "Bana bir saniye izin vermeni istiyorum, mı?"

Orada durdum, parmaklarımı ona doğru uzattım. Su yüzüğümün üzerinden akıp kolumdan aşağı damlıyordu ve o kıpırdamadan bekledi. Ama ben kendimden şüphe etmeye başlamıştım bile. Aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyordum. Belki de Heath kendini aşmıştı. O iri bir adamdı. Güçlü. Muhtemelen gücünün etkisinin farkında değildi.

Göğsünü elime bastırdı. "Daphne."

Dirseğim hafifçe büküldü. Ezilmiş yüzüne bakmaya daha fazla dayanamadım. Su tabakasının içinden fayans zemine odaklanarak aşağıya baktım. Su ılıklaşmıştı.

"Gitmemi istiyor musun?" dedi. "Sadece söyle ve gideyim."

Ona cevap veremedim. Evet, gitmesini istedim. Ben de kalmasını istedim. Gözlerini oymak, derisinden kan akıtmak istiyordum. Sesim kısılana kadar ona bağırarak.

Annalise Beard'ı düşündüm. Bu onun korktuğu türden bir şey miydi? Onu tanıdığını unutmayı tercih edeceğini söylemişti.

"Seni çok seviyorum, Daphne," dedi Heath. "Seni asla bilerek

canını yakarım, yemin ederim." Ellerini kaldırdı ve bu öylesine savunmasız, öylesine çaresiz bir hareketti ki, bocaladığımı hissettim. Tüm olasılıklar içimden akıp geçti.

En olası olanın, istediğimin üzerinde durdum. Beni incitmek istememişti. Beni seviyordu, bunu biliyordum. Bu sadece onun vahşi sorununun, henüz kucaklayamadığı karanlığının bir tezahürüydü. Kendime sarıldım, gözlerimi kapattım ve ılık suyun üzerimden akmasına izin verdim.

"Daphne-"

"Hayır," dedim. "Konuşma. Tek bir kelime bile etme. başlayacağız."

Titrek bir nefes aldım, bir parmağımı akan göğsünden gergin karnına kadar gezdirdim ve öylece bıraktım. Ağzını kapattı.

"Bunların hiçbiri olmadı," dedim. "Sen ve ben sadece duşa girdik ve öpüşmeye başladık."

Bunun mantıksız, hatta belki de aptalca olduğunu biliyordum ama sadece onu geri istiyordum, tüm bu acı ve kafa karışıklığının ortadan kalkmasını istiyordum. Ve eğer ikimiz de kabul , neden geri dönüp hiç söyleyemiyorduk? Gerçek şu ki, Baskens'e gelmemiş olsaydık böyle bir şey olmayacaktı. Bu tuhaf yer aklımızı karıştırıyor, bize normalde yapmayacağımız şeyler yaptırıyordu. Normalde hissetmediğimiz şeyleri hissettiriyordu.

Mesela şu anda, küçük, karanlık bir parçamın Heath'i kollarımın arasına alıp, sırf ben de onun canını yakabileyim diye onu kendime çektiğimi hayal etmesi gibi.

Karnında gezinen parmağımı daha aşağı bir noktaya bıraktım.

"Yapmamalıyız-" diye başladı ama ben başımı salladım.

"Sen şanslı bir ," dedim. "Yeniden başlıyorsun."

Onu belinden tuttum ve az önce beni kısırdığı duvara doğru döndürdüm. Onu duvara doğru bastırdım.

"Ama artık yetki bende."

19 Ekim Cuma Gecesi

Küçük Dunfree kasabasına girdiğimde hava kararmıştı. Saatlerdir koşuyormuşum gibi hissediyorum ama muhtemelen en fazla kırk ya da elli dakika olmuştur. Donuyorum, yanıyormuş gibi hissettiğim ayaklarım dışında her yerim donuyor. Boğazım susuzluktan yanıyor.

Dunfree'nin ana caddesi sokak lambaları ve yeni dikilmiş, cılız dallarında hala birkaç kırmızı yaprak bulunan akçağaç ağaçlarıyla süslüdür. Caddenin yarısına kadar uzanan tek katlı, taş ve yeşil metalden yapılmış belediye binası ise en önemli mücevheri sayılabilir. Sokağın her iki ucunda sırasıyla Mama June's ve Paw-Paw's adında iki ev tarzı restoran bulunuyor. Buraya gelirken Heath ve ben Paw-Paw's'da yemek yedik.

Kaldırımda bir aşağı bir yukarı, caddenin bir ucundan diğerine dolaşıyorum ama yeşil kamyon görünürde yok. Şu an için temizim.

Kaldırımlar insanlarla dolu ve Cuma gecesi akşam yemeği telaşına fark ediyorum. Sabahtan beri bir şey yemedim ve çok susadım ama param yok, cüzdanım yok, hiçbir şeyim yok. Mama June'un kapısını iterek açıyorum (renkli ilanlar, çınlayan zil) ve içeri giriyorum, kalabalık yemek salonunun ortasında kısa bir süre duruyorum. Restoranın her köşesinde tehlikeli görünümlü raflarda duran birkaç kutu gibi eski televizyon, eski bir Georgia futbol maçını tekrarlıyor. Boş bir masada yarısı boş bir bardak su görüyorum, ama tam ona doğru ilerlerken bir garson beliriyor ve onu ve diğer kirli tabakları plastik bir küvete süpürüyor.

Banyoya yöneliyorum ve tek lavaboda musluğu açıp ağzımı akıntının altına sokuyorum. Mideme kramp girene ve kusacağımdan endişe edene kadar yutkunuyor ve yutkunuyorum. Tuvalet sifonunun sesi beni sarsarak ayağa kaldırıyor. Kabinlerden aynı anda üç kadın çıkınca musluğu kapatıyorum, kolumla ağzımı siliyorum ve duvara yaslanıyorum.

Bölüm On Dört

*Çarşamba, 17 Ekim İki
Gün Önce*

Luca'nın (ben onu bir görünüp bir kaybolan) kapımızın önüne bıraktığı öğle yemeğini yedik. Beyaz fasulye, domuz pastırması ve lahana çorbası, yanında da ince bir somun ktır ekmek. Dışarıda hava sıcaklığı dramatik bir şekilde düşmüştü, soğuk pencere camlarının çatlaklarından içeri sızıyordu. Ama biz rahattık. Küçük bir gaz ocağı olmasına rağmen şömine yine de çok güçlüydü. Kara şeytanın yüzünün alevlerin arasından bana nasıl parladığını fark etmemeye çalıştım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Heath bardağındaki buzu karıştırdı. "Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Daphne. Çok özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırakmalısın. Cidden. Bu iş bitti. Bitti."

Heath, "Ama hiçbir şey olmamış gibi davranamayız," dedi.

"Numara yapmıyorum. Sadece bunu ölene kadar konuşmamız gerektiğini düşünmüyorum. Aslına bakarsanız, Dr. Cerny bile bir ilişkiyi bir arada tutan şeyin konuşmak olmadığını kabul ediyor. Bunu bana daha bugün söyledi."

"Onu ne zaman gördün?"

"Daha önce. Sadece kısa bir süre, biz

..." Başını salladı. "Hm."

"Sen de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silebilirsin," dedim. "Beni *terapi* etmiyordu. Sadece diyorum ki, her ne kadar çocukluğunu ve yaşadıklarını dinlemek istesem de, bazı şeyleri -bazı parçalarımızı- kabullenmemiz gerekiyor."

"O burada, bizimle değildi. Sana ne yaptığımı görmedi." "Kendini kaptırdın ama ben iyiyim. Ve bir daha asla olmayacak."

Derin bir nefes aldım. Masanın karşısında sakince oturuyordum. Tek parça halinde, saplantılı bir şekilde saymıyor ya da zihinsel bir çöküşün fark edilebilir belirtilerini göstermiyordum. Ama gerçekten iyi miydim? Baskens'e geldiğimizden beri o kadar çok şey olmuştu ki, o kadar çok şey değişmeye ve altüst olmaya başlamıştı ki, artık *bizim ne* anlama geldiğimizi bilip bilmediğimden emin değildim.

Heath şifonyerin üzerindeki aynaya doğru ilerledi ve iki gündür uzamış olan sakalını okşadı. Ona sert bir görünüm veriyordu. Vahşi ve evcilleşmemiş. Normalde yanına gidip onu kendime çeker, tenimi onunkine sürterdim ama bedenim . Başımın arkasındaki hassas noktaya dokundum ve hafifçe bastırdım. Acı başıma yayıldı ama bu nerede olduğuma odaklanmama yardımcı oldu. Alevlerin arkasındaki şeytan gözüme ilişti ve bu sefer ben de ona ters ters baktım.

Heath son seansı için ayrıldıktan sonra egzersiz kıyafetlerimi giydim, öğle yemeği tepsisinden bir şişe su aldım ve dışarı çıktım. Ciğerlerimi keskin ve soğuk havayla doldurmam gerekiyordu. Bulanık beynimi şok ederek berraklığa kavuşturmalıyım. Dağda bir yürüyüş mükemmel bir şey olurdu. Belki Glenys'le tekrar karşılaştırdım. Belki de hikâyemi bitirir, Heath'e anlatmaya cesaret edemediğim şeyleri ona anlatırdım ve sonunda ruhumun biraz olsun gevşediğini hissederdim.

Yukarı çıkarken anılarım canlandı. Biz çiftlik kızlarını ve Warner Robins yakınlarındaki Maranatha 'nden gelen erkekleri gönderdikleri Mount Olive Hristiyan Akademisi. Okul kulağa havalı geliyordu ama aslında endüstriyel bir otoyolun kenarında eski bir paten pistiydi ve arka tarafında fazladan sınıf olarak kullanılan birkaç köhne römork vardı.

Her sabah, her zamanki bağlılık yeminini ettikten sonra, Hristiyan bayrağı için farklı bir yemin ettiriyorlardı, ama ben hiçbir zaman tamamını hatırlayamıyordum, bu yüzden ses çıkarmadan dudaklarımı oynatıyordum. Öğle yemeğinde Hollyhock Community Kilisesi'nden bir bayan İncil çalışması bize yemek getirdi - fıstık ezmeli ve jöleli sandviçler, Fritos ve Capri Suns.

Mount Olive'deki ilk haftamın sonunda, eski, elden düşme okul otobüsü bizi uzun yolun başında bıraktığında, hep birlikte kahverengi tuğla eve geri yürüdük. Odamızda sırt çantamı köşeye bıraktım ve sonra işemeye gittim. Banyonun içinden Omega ve diğer kızların koridorda koşuşturduklarını duyabiliyordum. Kahkahaları bir gök gürültüsü gibi yükseliyor ve ince duvarları sarsıyordu.

Tuvalette otururken içimi bir heyecan kapladı. Onların kahkahalarının içinde yaşamak istedim. O kadar büyük, sıcak ve sarmalayıcıydı ki, gizli bilgilerle, şakalarla ve inanılmayacak kadar çılgın olduğunu düşündüğüm hikâyelerle doluydu. Ama bu hikâyeleri yakında kulüp binasında dinleyecektim. Onların kahkahalarının yumuşak rahminde keyif yapacaktım. Koridorda yürürken Chantal yatak odamızdan bana seslendi.

"Skip-Bo oynamak ister misin?"

Yatağında sırtüstü uzanmış, ayaklarıyla ranzamın alt kısmına gizemli bir koreografi çiziyordu. Kart oynamak istemiyordum. Onun yakınında olmak istemiyordum.

"Nasıl oynanacağını bilmiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece şu anda yapamam. Meşgulüm."

Doğrulup bacak bacak attı. "Nasılsın, Pizza Surat?" Dün geceden sonra bana taktığı isimlerden biri buydu. Gece ışıklar söndükten sonra ranzasına uzanmış, yatağına tekmeliyor ve şarkı söyler gibi bir sesle şarkı söylüyordu: *Pizza Surat, Kıllı Bacaklar, Squinty McGee, Yumurta Salatası*. Konuşmasına izin verdim. Bitmek bilmeyen isim verme töreni sırasında kararımı verdim, Onunla ilgili bir şeyler yapmam gerekecekti. "Nereye gidiyorsun?" Chantal tekrar sordu.

"Dışarı," dedim ve bekledim. Tüm zehrini kusmamıştı ve bitirmesine izin verirsem kazanmış gibi hissedeceğini biliyordum. Ve belki de beni takip etmezdi.

"Sen bir yığın yumurta salatasısın. Çürük yumurta salatası ve şişman bir sikik."

Yüzümü ifadesiz tutmaya dikkat ediyordum ama yine de ısınıyordu. Kollarım ve bacaklarım onunkilerden daha kalın, yuvarlak ve yumuşaktı ve koştuğumda sallanan bir göbeğim vardı. Ayrıca beni bebek gibi gösteren yanaklarım vardı. Sanırım bu beni şişman yapıyordu. Yumurta-salata olayı hiç mantıklı değildi. Kendimi hiçbir zaman sıradan görünmekten başka bir şey olarak görmemiştim. Sade yuvarlak bir yüz, sade mavi gözler ve sade sarı saçlar. En azından başka hiç kimse bana isim takmamıştı.

Tekrar yatağa uzandı, ayaklarını üstündeki şilteye sıkıştırdı. Bir, iki, üç kez o kadar sert tekmeledi ki şilte yerinden fırladı ve çerçeveden yuvarlandı. Yere kaydı ve bana doğru sırttı.

Beyaz bir öfke iğnesi kalbimi delip geçti ve gözyaşlarımın üzere olduğunu hissettim. Chantal onları görmeden odadan koşarak çıktım. Arka bahçenin kenarına varıp çakıllı yolun karşısına geçtiğimde yeniden ortaya çıktı. Yanımda, nadasa bırakılmış sebze bahçesinin içinden geçip pavyonun yanından geçerek göle, oradan da kıyı boyunca ilerleyip ormana doğru koşarken onu görmezden geldim.

Uzun, kıvrıkcık yeşil saçları koşarken hafifçe arkasına dökülüyordu ve nefes alış verişinde yaşlı bir köpeğinki gibi bir mırıltı vardı. Onu görmezden gelmeye çalıştım ve daha hızlı koşmayı düşündüm, ama bunun bir yarışa dönüşmesini istemiyordum. Chantal'ı öfkeli bir canavara dönüştürecek bir şey varsa o da rekabetti.

"Süper Serseriler oradayken kulüp binasına gidemezsin," dedi çalılarla kaplı ormanda ilerlemeye başladığımızda.

Cevap vermedim, sadece devrilmiş kütüklerin ve dikenli çalılarının üzerinden ilerlemeye devam ettim.

"Sizi içeri almazlar. Kulüpte olman gerekiyor ve sınavı geçene kadar da olamazsın."

Ona baktım. Çenesini yukarı kaldırdı ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Neden iki vitamin alıyorsun?" Dedim.

Bir kez olsun şaşırmış görünüyordu. "Çünkü seni ." "Bir hastalığınız mı var?"

"Hayır."

"Bulaşıcı mı?"

"Hayır." Tedirgin olmaya başlamıştı. Bunu yapmışım ve iyi hissettirmişti. Daha fazlasını istedim.

"Peki neden onları alıyorsun?"

"Sadece ekstra vitamine ihtiyacım var, hepsi bu. Annemle yaşarken bir keresinde beni bir hafta boyunca aç bıraktı ve yetersiz beslendim. Bu yüzden Bayan Bobbie bana ekstra vitamin veriyor. Eczacıdan almanız gereken bir vitamin."

"Peki, tamam. Sadece soruyordum."

Yolun geri kalanında sessizdi ve kulüp vardığımızda küçük kulübe boştu. Chantal'ın yine de içeri dalacağını düşünmüştüm, ama birdenbire sessizleşerek geri çekildi. Gözleri irileşmiş, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. Kapıyı çaldım, ama kimse cevap vermedi. Bir kez daha denedi.

"Sizi içeri almayacaklar."

Ve sonra kahkahalar, keskin dumanlar, tatlı parfümler ve Bubblicious sakızlarından oluşan bir kasırga gibi ağaçları yararak üzerimize geldiler. Kraliçe ve iki hizmetçisi. Omega önce beni gördü, sonra Chantal'ı gördü ve durdu. Tré ve Shellie arkasından kısa bir süre durdular.

Omega Chantal'ı işaret etti. "Sen. Sana ne demiştin?"

"Kulüp binasının içeri görmek istedi," diye tükürdü Chantal, ama çoktan Tré ve Shellie'nin etrafından dolanmaya başlamıştı bile. "Seni ele verecek. Bayan Bobbie'ye söyleyecek. Şişko herifin teki o."

Tré sessizce, "Sen şişko bir ," dedi. Uğursuzca.

Omega bana baktı. "Bayan Bobbie'ye söyleyecek misin?"

Başımı salladım.

"Seni içeri alsak ama onu almasak bile mi?" Omega gözlerini Chantal'a kaydırarak konuştu. Mükemmel dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşmüştü ve aynı anda hem korktuğumu hem de sevindiğimi hissettim.

"Anlatacak. Şişko herif," dedi Chantal ve Omega ona doğru hamle yaptı. Chantal bir canlandı ve tepeye doğru koşmaya başladı, ince fidanların etrafından dolanıyor, çürümüş yaprakların üzerinde kayıyordu.

Shellie kıkırdadı. "Aman Tanrım. Şu küçük tavşanın gidişine bak."

O anda hepsi gülmeye başladı ve bir an için Chantal için azıcık da olsa üzuldüm. Ama sonra beni cinin şişesine, kahkahalarının sıcak kucağına aldılar ve bir dizi gül renkli ışığı (pille çalışıyordu, sordum) yaktılar ve çalışan tek bir hoparlörü olan bir CD çaları açtılar.

Bana orada sakladıkları her şeyi gösterdiler (her birinin kapağında bir adamın yağlı gövdesi olan iki kirli kitap; Bayan Bobbie'nin zulasından ekşi krema ve soğan cipsleri ve Snickers çubukları; ve ezilmiş bir L&M sigara paketi) ve bana özel bir sürpriz için orada beklememiz gerektiğini söylediler. Sonra küflü, yarık kontrplak kapıya vuruldu.

Sürprizin Bay Al olduğu ortaya çıktı, ancak ortaya çıkışını bu kadar şaşırtıcı kılan şeyin ne olduğunu tam olarak anlamamıştım. Ne de olsa o bizim babamızdı. Elbette kulüp binasını biliyordu ve buraya gelmişti. Kızlar onun kapıda olduğunu duyunca hemen ayağa fırladılar ve dışarı çıktılar. Sıradaki son kişi olan Tré bana döndü.

"Dışarı çıkma," dedi, siyah gözleri beyaz yüzünde parlıyordu. "Ciddiyim." Güvenebileceğimi anlaması için başımı kuvvetlice salladım. "Tamam."

Kapı çarparak kapandı ama kıkırdamalarını ve Bay Al'ın alçak sesini duyabiliyordum. Sonra tüm sesler kesildi ve ben sessizlikte kaldım. Kitabı açtım ve yumuşak, köpek kulaklı bir sayfaya geldim.

Everlane, Dex'in vücudunun sıcaklığını ve ağırlığını üzerinde hissetti, onu ıslak kumun içine bastırdı. Dex'in göğsünün, leğen kemiklerinin ve kaslı kalçalarının vücuduna çarpışını, kaba sakallarının yüzüne vuruşunu hissetti ve ağzı istemsizce açıldı. Adam fırsattan istifade ağzını kendi ağzıyla kapattı ve kadın nefes alıp alamayacağını ya da boğulup boğulmayacağını merak etti. Dili ağzına girdiğinde, vücudunun her hücresi eriyip sıvılaştı ve umursamadığını fark etti. "Bırak beni ezsin," diye düşündü. "Her şeyimi yok etmesine izin ver ki onunla bir olayım."

"Hey, ufaklık," dedi Omega ve ben irkilerek başımı kaldırdım. "Hâlâ burada mısın?"

Ayrıldıklarından beri asırlar geçmiş gibi geliyordu ama yarım saatten fazla sürmüş olamazdı. Omega açık kapı aralığında duruyordu, güneş ışığı halesiyle arkadan . İçeri girdi, onu Tré ve Shellie izledi. Yanlarında mis gibi kokan bir duman getirmişlerdi ve üçü de yere serpilmiş yastıkların üzerine bağdaş kurmuşlardı. Gülümsediler ve saçlarıyla ve gömleklerinin kollarıyla oynadılar - yarım gözlü, ağır çekim prensesler. Beklentiyle etrafıma bakındım, tam olarak anlamasam da benim dışımdaki herkesle ilgili önemli bir şeyin değiştiğini biliyordum.

"Ah, Dex ve Everlane hakkında bir şeyler mi okuyorsun?" Omega söyledi.

"Ona oral seks yaptığı kısma geldin mi?" Tré sordu. Omega ona vurdu. Bay Al kafasını kapıdan içeri soktu ve loş odaya şöyle bir göz gezdirdi.

"Pekâlâ hanımlar," dedi ve sonra bana odaklandı. Yüzü bir iki saniyeliğine gevşedi, sonra gözlerini kırıştırdı ve güneşli bir gülümsemeye büründü. "Aman Tanrım. Merhaba, Daphne Doodle Dandy," dedi. Sesi sıcak, derin, kıvrımlı bir nehirdi ve bana doğru yol alıyordu.

"Merhaba," dedim.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi.

Süper Serserilerin hepsi kahkahalara boğuldu, ki bu hiç mantıklı değıldi, çünkü o komik bir şey söylememiştii.

"Susun hanımlar. Burada Daphne ile konuşuyorum. Buraya bakın, Bayan Doodle Dandy. Ben eve gidip Bitsy'nin köpek kulübesi üzerinde çalışmaya başlayacağım. Belki biraz sonra boyamada bana yardım edebilirsiniz. Buna ne dersin?"

Sözsüzce başımı salladım.

"Tamam o zaman. Güzel." Elimdeki kitaba bir bakış attı. "Ve buraya bak. Eğer bir ara kütüphaneye gitmek istersen, seni götürürüm."

Kitabı bir kenara bıraktım, utancım boynuma doğru yayılıyordu. Beni onaylamasını istiyordum. Artık Everlane ve Dex hakkında bir şey okumayacaktım. Bay Al'ın kütüphaneden seçmeme yardım ettiği kitaplar dışında hiçbir şey okumayacaktım.

O bana sırtıttı, ben de ona sırtıttım. Açıklaması zordu ama Everlane gibi ben de onun ağırlığını hissediyordum. Vücudunun değıl, cinsel bir şekilde de değıl. Bunun yerine sesinin nazık, sabit tınısını, nezaketini ve beni gerçekten ve gerçekten önemsemiğine dair verdiği güvenceyi hissettim.

Tüm bu şeylerin bir ağırlığı vardı. Gerçekten bir anlamları olabilirdi, büyük ve önemli bir anlam, diye düşündüm ve Bay Al benim gerçek babam olsaydı nasıl olurdu diye merak etmekten kendimi alamadım.

On Beşinci Bölüm

Kendimi dağa doğru ittim, dinlenmek ya da bir yudum su içmek için bile durmadım. Yolun düz kısımlarında koştum, dikleştiğinde kaya çıkıntılarının üzerinden dağ keçisi gibi tırmandım ve sıçradım.

Bir dağ yürüyüşü, pistte koşmakla aynı şey değildi ama yine de işimi görürdü. Ve doğrusu, ciğerlerim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. Ayrıca, bir noktada, o zor bulunan iç şalter atmış, durmadan dönen hamster çarkını tekmelemiş ve zihnimin daha sessiz bir frekansa yerleşmesine izin vermişti. Aşağıdaki sıradağlara bakan kavisli kireçtaşı tepesine çıktığımda kalbim gümbür gümbür atıyor, vücudum ter içinde kalıyordu. Ama kendimi daha iyi hissediyordum.

Glenys orada değildi. Hayal kırıklığımı atlattıktan sonra, muhtemelen evde bir seansı olduğunu ya da doktor için tamamlaması gereken başka ödevleri olduğunu düşündüm. Yola çıktığımda programı düşünmemiştim, sadece klostrofobimi ve hareket etme ihtiyacımı - o ürpertici, bunaltıcı evden uzaklaşmak için - düşünmüştüm. Diğer hastaların -müşterilerin- doktorun kameralarının dikkatli gözlerine boyun eğerek odalarında takılmakta nasıl bir sakınca görmediklerini aklım almıyordu. Onlardan birine, hatta kendini beğenmiş Donna McAdam'a rastlamayı diledim. Şu anda başka bir insan yüzü görmek hoşuma giderdi.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup nefesimin yavaşlamasını bekledim. Kaşın kenarında rüzgâr sertleşti ve solumda bir yığın kara bulut birikti ve uzak dağlara yağmur yağdırdı. Bulutlar bu tarafa doğru hareket ediyordu; şu anda bile yağmur damlalarının tükürüğünü hissedebiliyordum. Sırılsıklam olmadan geri dönmek istiyorsam koşmak zorundaydım.

Rüzgâr terimi dondurunca patikadan aşağı inmeye başladım. Eve doğru son yokuşu inerken titriyordum. Ve bir fincan sıcak çikolata hayal ediyordum, tercihen biraz da Baileys. Belki Luca'ya mutfakta uğrayıp özel bir istekte bulunabilirdim. Kendimi planıma o kadar kaptırmıştım ki, neredeyse üzerine basana kadar kuşu görmemiştim.

Dişi bir guguk kuşu olduğunu düşündüm; uzun, ince kahverengi gövdesinin altı beyazdı ve parlak sarı bir gagası vardı. Bay Al bir keresinde bana bir tanesini göstermişti.

Çiftlik ofisinin otostop direğinde oturuyordum. Bazen yumurtalarını başka yuvalara bıraktıklarını fısıldadı. "Biz kızlar gibi," diye yanıtladım. "Biz de başka yuvalarda yaşıyoruz."

Bu kuş çimlerin üzerinde kıpırdamadan yatıyordu. Ayağımla hafifçe dürttüm ama vücudu gevşekti. Çömeldim ve minik bedeni nazıkçe ters çevirdim. Ne bir delik izi vardı, ne de bir kedinin pençesinden ya da dişlerinden kaynaklanan bir yara, görebildiğim kadarıyla hiçbiri yoktu ama ben veteriner değildim. Acaba kuş bahçesinde başına bir şey mi geldi ve ölmek için çimenlere mi uçtu diye düşündüm.

Topladım ve verandaya, evin karşısındaki uzun, cılız saksı bankına taşıdım. Bir mala bulana kadar plastik saksıları ve neredeyse boş toprak torbalarını eledim. Sonra bahçeyi taradım, iyi bir mezar yeri aradım. Bakışlarım ahıra takıldı. Rüzgârdan ve yağmurdan korunaklı, uygun bir dinlenme yeri gibi görünüyordu.

Ahırın uzak tarafında, evin görüş alanından gizlenmiş bir yere guguk kuşunu yerleştirdim ve çalışmaya başladım. Kısa sürede, yaklaşık altı ya da yedi inç derinliğinde mükemmel bir küçük dikdörtgen elde ettim. Yeterince derin olduğunu umuyordum. Bir kedinin -ya da katil her kimse- cesedi koklayıp daha korkunç bir eğlence için kazıp çıkarması düşüncesine dayanamıyordum.

Topraktan birkaç yosun şeridi koparıp kuşun etrafında derme çatma bir kefen oluşturduktan sonra zavallı paketi çukura bıraktım. Kafası bir tarafa doğru bükülmüş, uyuyor gibi görünüyordu. İnsanlar ölümler için böyle derdi, değil mi? Çok huzurlu göründüklerini. Tabutunun önünden geçerken Chantal için de böyle demişlerdi.

"Özür dilerim küçüğüm," dedim ve hemen homurdanan bir hıçkırık yükseldi ve gözlerim yaşardı. Bir elimle ağzımı kapattım. Sonra iki elimi de, kir ve ölü kuş mikropları içinde kabuk bağlamış olmalarına rağmen. Benim sorunum neydi? O sadece bir kuştı, her gün ölen milyonlarca kuştan sadece biriydi. Dramatik davranıyordum.

Biraz gevşek toprağı sıkıştırdım ve üzerine birkaç parça ot ve saman serpmeye çalıştım. Gözyaşlarımı kolumla silerek eve doğru yürüdüm.

Avlunun ortasında durdum ve bir dakika boyunca yağmur kokulu serin havayı ciğerlerime çektim. Ellerimi koşu taytına sürttüm, sonra gözlerimin etrafındaki şişmiş deriye hafifçe bastırdım. Bu yer beni çıldırtıyor, yıpranmış sinirlerimle oynuyor, kafamı karıştırıyordu. Dağda mahsur kalmaya daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Luca'ya viskisi olup olmadığını sormayı düşündüm.

Sonra iPad'i hatırladım ve neredeyse sevinçten havalara uçacaktım.

"Kesinlikle evet." Aptal kameranın görüş alanından uzakta banyo yapar ve birkaç hafta önce indirdiğim *The Americans*'ın bir düzine bölümünü izlerdim. Gerçek hayattakileri aklınızdan çıkarmak için Rus casusların ortalığı kasıp kavurması gibisi yok. Döndüm ve çakıllı yola ve Nissan'a doğru yöneldim.

Sahilin temiz olduğundan emin olmak için kontrol ettim, sonra

Arabalar. Nissan'ın kapı kolunu çektim ama kilitliydi. Geri çekilip şaşkın şaşkın baktım. Dün kapıyı kilitlemeden bırakmışım, bunu biliyordum. Arka bahçeyi taradım. Boştu. Ama belki Dr. Cerny beni burada görmüştür. Belki de benim dağa çıkmamı beklemiş ve arabayı kilitlemek için geri dönmüştü.

Ya da başka biri . Gerçek anahtara ihtiyacınız yoktu, eski tip kilidi elle de açabilirdiniz. Ama neden biri bunu yapsın ki, benimle uğraşmak dışında?

Koşarak eve döndüm. Boş mutfakta kendime bir viski soda aldım. Yarısını içtikten sonra bir yudum daha doldurdum. Buzdolabından yarısı bitmiş bir şişe Chardonnay alarak koridora kaçtım. Doktorun muayenehanesinin önünden geçerken Fransız kapılarından içeri baktım. Güneşlenme odası karanlık ve sessizdi. Şarap şişesini kolumun altına sıkıştırdım ve kapıyı denedim. Kilitliydi.

Evin ön tarafı da sessizdi; salon, kütüphane ve yemek odası yaklaşan bulutlar yüzünden karanlığa gömülmüştü. Merdivenleri çıktım ve kendimi süitimize bıraktım.

Heath'in öğle yemeğinden sonra odaya döndüğüne dair hiçbir iz yoktu. Yatağımız yapılmıştı ve oda yeni süpürülmüş gibi görünüyordu. Şarap şişesini bir kenara bıraktım ve elimde viskiyle banyoya yöneldim. Çoktan ısınmışım, hoş bir şekilde gevşemişim.

Viski bitene ve banyo suyu soğuyana kadar ıslandım. Giyindim, sonra Chardonnay'i alıp koridora çıktım ve yemek tepsimizi kapımızın önünde bulunca şaşırdım. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Hem McAdams'ların hem de Siefferts'ların kapıları kapalıydı ama tepsileri çoktan toplanmıştı. Siefferts'ların kapısına vurdum.

"Glenys? Ben Daphne. Merak ediyordum da..." Şarabı kucakladım. "Gelip odamda takılmak ister misin? Güzel bir Chardonnay şarabım var, eğer Chardonnay seviyorsan. Emin olamadım."

Cevap yok.

Düğmeyi denedim. Kilitli.

O neredeydi? Sanki ev onları bütünüyle yutmuş, beni de boş odaları dolaşmak zorunda bırakmıştı. McAdams'ların kapalı kapısını geçip koridorun sonuna kadar süründüm, orada cep kapısını iterek açtım ve Dr. Cerny'nin köşesine girdim. Kapısı açıktı, arkasındaki oda karanlıktı ama bir davet sunuyor gibiydi.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama bana oldukça normal bir daire gibi göründü. Bir yatak (kraliçe boy, gri yorganlı), bir şifonyer, küçük bir masa ve sandalye vardı, hepsi pırıl pırıl Viktorya dönemi antikalarıydı. Ayrıca pencerenin yanında bir gardırop vardı. Üst kısmında meleklerin uçtuğu, parlak, oymalı ceviz kakmalı, güzel oymalı bir parça. Şarap şişesini yere bıraktım, kapağını açtım ve ellerimi karanlık derinliklere daldırdım. İpek, kaşmir, yün. Bir gömlek çıkardım, yumuşak krem rengi bir kadın bluzu.

siyah inci düğmeler.

Masayı ve şık bilgisayarı incelemek için hareket ettim. Fareyi oynattım ve ekran aydınlandı.

Sayma zorlama-gerçek OKB MI? Ya da
bağlı çocuklukta yiyecek
istifleme/sabitleme?

Muhtemelen 11 yaşına kadar düzenli ve sağlıklı beslenmeden mahrum kalmıştır.

Çocukluk obezitesi mi? Aşırı egzersiz, ortoreksiya?

Komorbid psikiyatrik sorunlar?

Yüzümün kızardığını hissettim. Yani Dr. Cerny benim hakkımda notlar alıyordu -daha doğrusu gizli alışkanlıklarım hakkında, ki görünüşe göre o kadar da gizli değilmiş. Buna şaşırmamalıyım. O bir psikologdu ve şüphesiz o ilk gece beni kilerde yakaladığında noktaları birleştirmişti. Ve tabii ki Heath ona eyalet çocuğu olduğumu söylemişti. Ama bunların hiçbirisi daha az istilacı, daha az ihlal hissettirmiyordu.

Midemin bulandığını hissederek belgeyi simge durumuna küçülttüm ve ekranı bir dizi görüntü doldurdu. Diğer belgenin arkasında zaten açık olan pencere.

Nefes almayı bıraktım.

Tanrım.

Dokuz farklı kamera tarafından dokuz farklı açıdan görüntülenen odamızı bu şekilde görmek şok ediciydi. Ama baktığım şey kesinlikle buydu, bizim odamız. Cerny'nin odamız için bambaşka bir gözetleme düzeni vardı. Çok daha modern ve çok daha kapsamlı bir şey. Sadece bizim için.

Aman Tanrım.

Reggie sadece tek bir kamera olduğu konusunda çok kesin konuşmuştu, yokmuş gibi davranmamız gereken tek bir kamera. Pencereyi küçülttüm, masaüstü ekranı ve sayılar ve harflerle etiketlenmiş dört dosyadan oluşan bir sıra ortaya çıktı. Programı tekrar büyüttüm ve ana menüyü aşağı çektim. Dokuz kamera ve daha fazlasına dair bir işaret yok. Yani McAdams ve Siefferts'ın odalarında bir şey yoktu, eğer bir şeyi gözden kaçırmıyorsam.

Orada durmuş her şeyi özümsemeye çalışıyordum ki bir ses duydum. Koridorun aşağısında bir yerden gelen uzak bir trompet sesi. Dondum kaldım, tekrar duymak için zorladım. Bir an geçti ve ses kayboldu, ama nefesimi tutarak bekledim ve ses geri geldi. Trompet. Ve şarkı. Şarkı söyleyen bir adam.

Sese doğru yöneldim. Gölge sahanlıkta, Cerny'nin

kapıyı yavaşça arkamdan , sonra döndüm ve şok içinde bağırdım.

Luca birkaç metre ötede, tavan arası merdivenlerinin yanında duruyordu. Arkasında daha önce fark etmediğim bir kapı vardı. Merdiven altı, Harry Potter tarzı bir kapı.

"Luca," dedim. "Beni korkuttun."

Birbirimize baktık, Sinatra'nın dumanlı, boğucu sesi aramızdaki boşluğu dolduruyordu, sonra ikimiz de konuşmaya başladık-

"Arkamı döndüm," dedim.

"Vim para sua bandeja," dedi.

Sinatra yüksek bir notaya bastı ve birlikte koridordan aşağıya, cep kapısının diğer tarafına baktık. Luca bir parmağını dudaklarına götürdü. Beni takip etmemi işaret etti ve kapı aralığından geçip koridora süzüldük, McAdams'ların kapısında durduk.

Karanlıkta gözlerimiz buluştu ve dinlemek için kapıya yaslandım. Bir sonraki şarkı başladı. Notaların -klarnet, piyano ve ziller- beynimde kristalleşmesi bir dakika sürdü. "Why Can't You Behave?" şarkısı. Heath'in Sinatra'nın bir anlaşma bozucu olduğu konusunda şaka yaptığı o gece restoranda çalan şarkı. Ve işte bu garip kırmızı evdeydik, bir dağın yarısına sıkışmıştık ve McAdams'ların odasında da aynı şarkı çalıyordu.

Aniden, müziğin üzerinde, sesler duydum. İki kişi, merdivenlerden yukarı doğru süzülüyorlardı, bir erkek ve bir kadın. Cerny ve Glenys olabilir mi? Emin olamadım ama kesinlikle kavga ediyor gibiydiler. Parmak uçlarımda tırabzana doğru yürüdüm, görüş alanımdan çıkmamaya dikkat ettim.

". . önemli değil," diyordu adam. Dr. Cerny'ye benziyordu. "Ve burası ne yeri ne de zamanı."

Kadının cevabının sadece bazı kısımlarını duyabildim. "... seni manipüle ediyor," dedi. "Bunu neden göremiyorsun? Hawthorne Etkisi her şeyi değiştirir ..."

Luca elini koluma koydu ve ben sıçradım. Yanımdaydı, eli kazağımın kolunda sıcacıktı. Beni odama doğru hafifçe itti. O yöne doğru hareket ettim ama arkama baktığımda çoktan cep kapısını kapatmıştı. Durdum, konuşmanın geri kalanını duymak için zorlandım.

"Git, ," diyordu Cerny. "Kendini daha iyi hissettiğinde konuşuruz."

Glenys'in cevabının tamamını duyamadım, sadece son birkaç kelimesini duyabildim. "... benden aldın ..." Ama başka bir şey duymadım ve birkaç dakika sonra aceleyle odama döndüm. Ancak kapıyı çarpıp pijamalarımı giydikten sonra Chardonnay şişesini hatırladım. Onu Cerny'nin odasında bırakmıştım.

Eylül sonunda, sonbahar kamp gezisi hakkında her şeyi duymuştum. Kırk mil ötedeki erkek çiftliğinin müdürüyle birlikte, kız çiftliğinin müdürü Bay Cleve her yıl bu geziyi organize eder ve iyi davranış için bir havuç olarak kullanırdı. Her kız gitmek isterdi - her kız ev işlerini yapar, notlarını yükseltir ve gitmesine izin verilmesi için Pazar okulundan kaçmayı reddederdi. Kahverengi tuğlalı evdeki bizler de istisna değildik.

Bebek evi hariç çiftlikteki tüm evler gitti. Hepimiz kilisenin bağışladığı çadırları ve uyku tulumlarını topladık ve beyaz minibüslerle Georgia'nın kuzeyindeki halka açık bir kamp alanına gittik. Amicalola Şelalesi. Bay Cleve akşam duasında, şelalenin kayalık yüzüne tırmanan bir dizi gıcırtilı merdiveni olan çılgınca güzel bir yer olduğunu duyurdu.

Omega bile buranın şimdiye kadar gördüğü en güzel yer olduğunu kabul etti.

Şenlikler parkın piknik çardaklarından birinde başladılar. Müdür Cleve dua eder, ardından kız ve erkek çiftliklerinden gelen herkes öğle yemeği yerdi. Daha sonra Bayan Bobbie'nin "dostluk" adını verdiği bir zaman geçirilirdi; bu zaman diliminde büyük erkek ve kızlar birbirlerini tanıma ve o gece kiminle buluşacaklarını belirleme gibi önemli bir iş yaparken, bir dizi süper hafif (Omega'ya göre) takım kurma oyunu oynanırdı. Çiftlikler o zaman ayrılırdı. Bay Al ve Bay Barry kızları dağa doğru yürüyüşe çıkaracak, erkeklerin liderleri ise ters yöne gidecekti.

Bayan Bobbie, ayrı kamp alanlarının bizi "saf bölgede" tutacağını söyledi, ancak Omega ve diğer Süper Serserilerin bana anlattıklarına göre, bir keresinde birkaç kız sokağa çıkma yasağından sonra kamptan çıkarken durdurulmuştu. Ayrıca bir oğlan da bir kızla buluşmaya giderken kaybolmuş. Ormanın derinliklerinde bir kara ayı yavrusuna ve annesine rastlamış ve o kadar korkmuş ki avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamış. Ertesi sabah, kimse uyanmadan önce, çocuğun babası onu dağdan aşağı indirmiş ve çiftliğe geri götürmüştü.

"O çiftlik çocukları gizlice kaçabilir, ama bunun nedeni bunlardan herhangi birini almaları değil." Omega öne doğru eğilip kıpırdandı ve göğüsleri neredeyse gömleğinden dışarı fırlayacaktı.

"Hey!" Bayan Bobbie çatalını masaya vurarak tersledi. Bay Al hiçbir şey söylemedi.

"Bu adamların çoğu Fannie Teyzem kadar eşcinsel. Sevimli bir çadır arkadaşı buldukları sürece gizlice çıkmalarına gerek yok." Yüzünde sinsî bir ifade vardı. Bayan Bobbie alevler içinde kalacakmış gibi görünüyordu.

Kamp gezisinden iki hafta önce, Chantal ve ben garajın yanındaki küçük, küflü çamaşır odasında evin haftalık çamaşırlarını yıkıyorduk. Chantal bir çift gökkuşağı çizgili pamuklu külotu havaya kaldırdı ve yüzüme doğru dans etti.

"Merhaba! Ben Omega ve bütün erkeklerin önünde kokuşmuş kıcımlı sallıyorum.

Çünkü bence hepsi benimle seks yapmak istiyor!"

Sepetteki giysileri çamaşır makinesine atmaya devam ettim. Tekrar etrafıma uzandı ve bir çift külot daha çıkardı. Bunlar düz beyaz pamukluydu, benimkiler. Soğukkanlılıkla inceledi, sonra bana sırtıttı.

"Tam düşündüğüm gibi. Patinaj izleri." Burnunu sıktı. "Sorun ne Daffy Duck, okulda kakanı tutamıyor musun?" Elindeki yırtık pamuğu sallayarak odada bir tur atmaya başladı ve yüzüm yandı. "Hey, bana bakın," diye bağırdı. "Ben Daffy Duck'ım ve altıma sıcıyorum. Ben sadece küçük kız külotuna sışan şışko bir bebeğim."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için yeterince yakından bakmaya cesaret edemiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Chantal'ın bunu okuldaki herkese söyleyeceği düşüncesi yeterince utanç vericiydi. İç çamaşırına bir göz attım ve diğer giysilerle birlikte çamaşır makinesine attım. Chantal taşan bir kaşık sabun tozunu içine boşalttı.

"Hey," dedim. "Bu çok fazla. Başımızı belaya sokacaksın."

Diğer kolunu o kadar hızlı savurdu ki geldiğini göremedim ama ters vuruş beni Bayan Bobbie'nin temizlik malzemelerini koyduğu tel raflara doğru savurdu. Raflardan birinden çıkan bir tel derime saplandı ve ince bir kan akıntısı kolumdan aşağıya doğru kıvrılarak en sevdiğim zeytin yeşili kaprimin üzerine damladı.

"Tüh," dedi Chantal, sonra böcek gibi renkli gözlerini bana dikti. Kurutma makinesinin kapağını çekip açtı, kuru bir gömlek aldı ve koluma sürmeye başladı.

"Hey, dur!" Dedim ve geri çekildim. "O benim gömleğim." Gerçekten de öyleydi, hurda dolabında bulduğum en sevdiğim pembe kolsuz bebek tişörtümdü. Ama zarar çoktan . Gömleği diğer çamaşırlarla birlikte çamaşır makinesine attı ve kapağını kapattı. Orada öylece durdum, kolumdaki çizik zonkluyordu.

"Kan geliyor, seni aptal." Kadranı çevirip çıkardı ve makinenin içine su fışkırdığını duydum. "Bebek gibi davranmayı bırak."

Odamıza döndüğümüzde ağlamamaya çalıştım. Sadece üç tane güzel tişörtüm vardı ve bunlardan biri çok kısaydı ve bir şeye uzanmam gerektiğinde karnımı gösteriyordu. Şimdi en sevdiğim üstümde kan lekesi vardı. Harika, gerçekten harika. Çiftlik kızlarının hiçbirinin harika gardıropları olduğundan değil, ama ana ofisteki giysi dolabına gitmekten korkuyordum. O giysiler tuhaf kokuyordu ve 1970'lerde ikinci el bir dükkandan alınmış gibiydiler. Ağlamamak için aklıma gelen her kötü kelimeyi kullanarak Chantal'a içimden küfrediyordum.

Pizza Face, Fat Fuck, Egg Salad.

Jackrabbit.

Şeytan

Gözler. Hiç

kimse.

Çamaşır odasına döndüğümde temiz düzgünce katlamış, üst üste koymuş ve kalan yükü de kendisinin hallededeceğini söylemişti. Orada öylece durdum, ne diyeceğimi bilemiyordum, ne olduğunu bilmiyordum -başka bir hakaret, ona doğru uçup tokat atmam için iyi bir neden. Ama o sadece gülümsedi ve bir yığın sıcak giysimi uzattı, bu da aramızdaki ilişkinin bitmediğine şüpheye yer bırakmayacak şekilde emin olmamı sağladı.

On Altıncı Bölüm

Gecenin ilerleyen saatlerinde aşırı sıcak ve salyalarım akarak uyandım. Boynum öyle bir bükülmüştü ki, içgüdüsel olarak bunu günlerce hissedeceğimi biliyordum. Bu ürkütücü eski evde uykumuzu yakalıyor olabilirdik - Heath'in kâbuslarından kurtulmanın tadını çıkarıyorduk - ama kendimi daha fazla dinlenmiş hissetmiyordum.

Sadece huzursuz hissediyordum. Bizi sürekli izleyen dokuz ekstra kamera hakkında. Ve McAdams'ın odasında çalan ürkütücü Sinatra müziği.

Heath şöminenin yanındaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Belli bir şey yapmıyor, sadece uzaklara bakıyordu. Bir huzursuzluk hissi -belki de gelecek bir şeyin önsezisi- içimi kapladı. Ona ulaşmak, onu rahatlatmak istedim. Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Yatak örtülerini göğsüme bastırarak doğruldum.

Heath sandalyede kıpırdandı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim." Sesi o kadar nazik, o kadar yumuşaktı ki, kalbimdeki korku neredeyse bastırılmıştı.

"değil. Benim için sorun değil."

"Bu öğleden sonra ne yaptın?"

Sesimi hafif tuttum. "Ona bakıyorsun. Pek bir şey yok. Sen?"

Sadece başımı salladı.

"Heath. oluyor?"

Parmağını sandalyenin kolunda gezdiriyordu. Hareketi izliyor, kendi elinin yolculuğundan büyüleniyordu. Belki de sadece benimle konuşmak istemiyordu. Rahatlama mı yoksa endişe mi hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Burada olan her şey beni bölüyor gibiydi.

Parmağı sandalyenin kolunun kıvrımında durdu ve sırtı büküldü. Sanki aniden karnına bir ağırlık saplanmış gibiydi. Bir süre kambur ve hareketsiz kaldı, sonra bir ses duydum. Ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü ama anladığımda neredeyse inanamayacaktım. Ağlıyordu.

Ne yapacağımı bilemedim. Yanına gitmeli miydim? Onu bir şekilde rahatlatmaya mı çalışmalıydım yoksa geride durup onu yalnız mı bırakmalıydım? Yorgani yumruklarım sığırdı ve hiçbir şey yapmadım.

Şimdi gerçekten ağlıyordu. Acıklı feryatlarla noktalanan çırpınışlar. Kendi gözlerime doğru yükselen yaşlara direndim.

"Heath," dedim. "var?"

Bana bakmadı, konuştuğumu bile fark etmemiş gibiydi. Ama sesimi duyunca hıçkırıkları biraz azaldı. Sonunda hıçkırıkları koklamaya dönüştü ve tamamen sessizleşti. Sonunda benimle yüzleşti. Öne doğru eğildi, parmaklarını birleştirdi.

"Ben sandığınız kişi değilim," dedi.

Panik, nefesimi kesecek bir güçle üzerime çöktü. Ve sonra bir sonraki düşüncem, *Kameraların önünde olmaz.*

Ama bunu düşünemezdim. Eğer bu gerçekten oluyorsa, Heath sonunda benimle konuşacaksa, Cerny'nin gizli yedek kameraları konunun dışındaydı. Battaniyeyi attım ve yataktan sürünerek çıktım. Sandalyeye diz çöktüm ve ellerini tuttum. O da benimkileri öyle sıkı kavradı ki içimde yeni bir panik dalgası oluştu.

"Ben senin için iyi değilim," dedi Heath. "Sen hak ediyorsun-"

"Hayır." Ellerini sıktım. "Seni seviyorum. Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum ve hayatta kalmak için her ne yapmak zorunda kaldıysan seni anlıyorum. Ve ne olduğunu bilmeme bile gerek kalmadan seni affediyorum. İşte seni bu kadar çok seviyorum."

Dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı. İkna olmadığı belliydi. "Seni yargılamayacağım, yemin ederim. Ben de hayatta kalmak için bir şeyler yapmak zorunda kaldım."

"Anlamıyorsun-"

"Lütfen, dur. Sadece beni dinle." Ellerini göğsüme bastırdım. Kalbimin hızla çarptığını hissettiğinden emindim.

Ve sonra, aniden . .

Ona her şeyi anlatacağım.

"Korkunç bir şey yaptım," dedim. "Uzun zaman önceydi ama her şeyi değiştirdi. Hayatta kalmak, aklımı başımda tutmak ve dünyada işlevimi sürdürebilmek için bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu."

Ondan ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum. Sandalyeden fırlamasını mı? Şoktan bayılmasını mı? Birdenbire bana tiksintiyle bakmasını mı? Hayal ettiğim dramatik tepki ne olursa olsun, hiçbirini yapmadı. Sadece yüzüme baktı, sanki gizli kalmasını istediği bir sır varmış gibi.

"Sen bir meleksin," dedi.

"Ben ." Elini sıktım. "Ben ..."

. . *yarı vahşi ve dayanıklı ve özgür* . . .

"Sen bir meleksin," diye tekrarladı donuk bir sesle. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun. Ve bunun için seni seviyorum."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun." Cerny'nin yüksek teknolojlili casus kameralarının acımı tükettiğini, birlere ve sıfırlara böldüğünü ve doktor izlemeye karar verene kadar sakladığını düşünmemeye çalıştım.

"Ne? Dolar dükkanından bir paket sakız mı çaldın? Hile mi yaptın?"

Kimya sınavı mı? Herkesin sana uzak durmanı söylediği bir çocukla tribünlerin arkasında korunmasız genç seksi mi yaptın?" Yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı. "Bu farklı. Bunu sana söyleseydim, giderdin. Gideceğini biliyorum."

"Sen Jeffrey Dahmer , değil mi?" Bana alaycı bir gülümseme fırlattı.

"Gördün mü? İyiyiz."

Rüzgâr camları, evin gevşek derzlerini ve saçaklarını savuruyordu. İçimdeki baskının arttığını hissedebiliyordum. İkimiz de sırlarımızı saklamış, kapıları kapalı tutmuş ve sıkıca kilitlemiştik. Ve şimdi, o kapıların ardına kadar açılmak üzere olduğuna dair çok kötü bir his vardı içimde. Sırlarımız -karanlıkta büyüyen ve gizemli bir şeye dönüşen pençeleri, dişleri ve iğrenç nefesi olan canavarlar- kaçmanın eşiğindeydi.

Tekrar konuştu, sesi kasıtlıydı. "Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum, Daphne. Artık nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Utanç duyduğum şeyler yaptım. Ben bir sahtekârım. Bir *failim*."

Yüzü hareketsizdi, sakın bir maske gibiydi, gözleri yarı karanlıkta parlıyordu. Utanmış görünmüyordu. Gözünü kırpmadan bakıyordu.

"Eskiden sır sakladığımız bir evliliğin içinde olabileceğimi düşünürdüm," dedi. "Artık düşünmüyorum. Bunu yapmaktan ikimizin de çok korktuğunu biliyorum ama birimizin elini taşın altına koyması gerekiyor. Birimiz öncülük etmeli."

Bir an sessizlik oldu, sonra alçak sesle konuştum. "Ben yaparım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu. "İstedğin bu mu?"

Evet. İstedğim buydu. Nihayet, bunca zaman gerçeği örtbas edip ondan kaçtıktan sonra, Heath'e gerçekte kim olduğumu göstermek istiyordum. Karanlıkta dudağının nasıl kıvrıldığını ve başının nasıl yana eğildiğini gördüm onun da bunu istediğini anladım. Bu an bizi daha da yakınlaştıracaktı, karanlık itiraflarımız. Bu an bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacaktı.

Hikâyemi dinlemeye hazırdı. Ben de anlatmaya hazırdım.

"Birini öldürdüm," diye başladım, sesim titriyordu. "Kanıtları sakladım ve kimsenin haberi olmadı."

On Yedinci Bölüm

Chantal'ın gülümsemesinin ardındaki anlamı birkaç gün sonra Bayan Bobbie beni ve Omega'yı yatak odasına çağırdığında öğrendim.

Öğleden önce, çiftlikteki kızlar otobüsten inmiş ve hafta sonu işine koyulmaya hazır bir şekilde uzun kırmızı toprak yolda akın etmişlerdi. Sırt çantalarımızı yatak odalarımıza asmış ve birkaç saatliğine kendi aktivitelerimize dağılmıştık. Cuma günleri angarya yoktu. Omega için bu, diğer Süper Serserilerle birlikte göle ve kulüp binasına doğru yola çıkmak anlamına geliyordu.

Benim için bu, Chantal'ın nerede olduğunu bulmak ve o yerden mümkün olduğunca uzakta olduğumdan emin olmak anlamına geliyordu. Bu bazen kulüp binası oluyordu, ama oraya son birkaç Bay Al ortaya çıkmış ve Omega bana kaçmamı söylemişti. Uyduğum için yeterince mutluydum. Yeni gözlüklerimi almaya gittiğimizde Bay Al'ın beni Macon'daki devasa kütüphaneye götürmesinden bu yana bitirdiğim tüm kitapların bir listesini çıkarmıştım. *Harry Potter ve Felsefe Taşı* on yedinci kitabımdı. Ve her neyse, onları daha önce de gözetlemiştim ve yaptıkları tek şey oturup yumru görünümlü sigaralar içmekti.

Küçük Hristiyan okulumuzun cılız futbol takımı o gece yakındaki bir devlet okuluyla oynayacaktı ve Bayan Bonnie, Bay Al'ın hepimizi eski minibüsüne doldurup maça götüreceğine söz vermişti. Sadece bu da değil, maçtan önce eski moda tilt makineleri olan pizza salonuna da uğrayabileceğimizi söylemişti. Ama saat dört sularında, *Harry Potter*'la iskelede bağdaş kurup oturduğum yerde Omega ve Bay Al'in bana doğru yaklaştığını görünce, içim içimi yedi.

Omega'nın başı öne eğikti ve gözleri yere bakıyordu. Onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyordum; genellikle çenesini meydan okurcasına eğiyordu. Hâlâ birkaç metre uzakta olmalarına rağmen içimi bir telaş kapladı. Aslında tüm üvey çocuk alarmlarım çalıyor, beni savaşmaya ya da kaçmaya hazırlıyordu. Kitabı kapattım, bir kenara bıraktım ve ayağa fırladım. Parmak eklemlerimi metodik olarak teker teker patlatmaya başladım.

"Hey, Daphne-Doodle-Do," dedi Bay Al vardıklarında. "I

benimle eve gelmeniz gerekiyor. Bayan Bobbie sizinle bir dakika konuşmak istiyor."

Omega'ya baktım ama hareket etmedim. Omega yere bakıyordu, omuzları kapüşonunun içine çökmüştü, sanki kaybolmak istiyordu.

"Ne hakkında?"

"Hadi ," dedi Bay Al. "Sen farkına bile bitmiş olacak."

Bu, onun da tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmediği anlamına geliyor olmalıydı. Ama bu bir sürpriz değildi. Bayan Bobbie'nin sirk yöneticisi, Bay Al'ın da fil dışkısını temizleyen palyaço olduğunu çiftlikte bir hafta bile sürmemişti. Şimdi düşündüm de, o da en az Omega kadar sefil görünüyordu.

Avuç içlerim adrenaline doldu. Acaba sorun Bay Al ve Süper Serseriler'in kulüp binasının dışında yaptıklarıyla mı ilgiliydi? Ayrıntıları bilmiyordum ama belki de Bayan Bobbie'nin şüpheleri vardı ve beni tanık olarak istiyordu. Kimseyi ispiyonlamak istemiyordum ama Bayan Bobbie'yi düşmanım da yapmak istemiyordum.

Annem çoktan gitmişti. Benim için asla geri dönmeyecekti - avukatın Noel ağaçları ve sıcak plastik kokan parlak kırmızı arabasıyla beni çiftliğe götürürken sosyal hizmet görevlisi ve avukatın bana söylediği buydu. Mahkeme ben on sekiz yaşına gelene kadar çiftliğin ebeveynlik haklarını devretmişti ve çiftlik sadece bir "çocuk kurumu" olarak tanımlandığı için beni evlat edinmek için yasal yetkileri yoktu. O zamana kadar burada kalacaktım ve daha sonra iyi notlar alırsam ve devlet okullarından biri bana burs verirse belki üniversiteye gidebilecektim. Omega dışarıda tonlarca burs olduğunu, muhtemelen New York' FIT'e gideceğini, sonra da moda tasarımı alanında bir iş bulacağını söyledi.

Eğer Süper Serseriler'e ihanet edersem, beni bir daha kulüp binasına almazlar ve Chantal'ı tek idare etmek zorunda kalırdım. Öte yandan, Bayan Bobbie cevaplarımdan memnun kalmazsa, beni bir eve gönderebilirdi - belki de eski bir denizci olan Bay Barry'nin her sabah okuldan önce dört buçukta kızları uyandırıp egzersiz yaptırdığı ve sonra kendi kahvaltılarını hazırladığı yolun diğer ucundaki mavi kiremitli eve. Ya da sosyal hizmet uzmanıma geri gönderilebilirdim. Beni bıraktığından beri kontrol etmek için geri dönmemiş olsa da, bu beni başka bir grup evine götürmeyeceği anlamına gelmiyordu. İnsanların para için evlatlık çocuk aldığı evleri duymuştum.

herif. Bunu Chantal yapmış olmalı. Bayan Bobbie'ye kulüp binasını ya da ormanda olanları falan anlatmış olmalı. Bunun sebebi oydu - tüm sorunlarımın sebebi, tüm kötülüklerin kaynağı oydu. O , çirkin, adi herif. Elimin topuğunu onun aptal kalkık burnuna istedim, bu hareketin bir insanı öldürebileceğini duymuştum.

Onu öldürebilirdim. Kelimeler kafa derimi lezzetli bir şekilde karıncalandırdı ve

Ellerimden içime doğru adrenalın dalgası yayıldı. Chantal'ın ölmüş olabileceği düşüncesi gergin midemi yatıştırdı. Kollarımı gövdemın etrafına doladım, kitabımı kolumun altına sıkıştırdım ve Bay Al ile Omega'yı eve kadar takip ettim. Artık korkmuyordum. İçimde güvenle yuvalanmış yeni bir güç, kimsenin kıramayacağı sert bir ceviz vardı.

Eve kadar yol boyunca kendi kendime sessizce tekrarladım. Chantalın bana mızızlanarak söylediği gibi değil, Tré ve Shellie'nin çiftlikteki ilk birkaç günümde omuzlarının üzerinden bana rahatça salladıkları gibi. Sonradan düşünölmüş, kötü bir kızın iç şakasıydı. Sonra aklıma geldi, bana isim takanlar sadece Tré ve Shellie'ydı. Omega bana hiç kötü bir şey söylememişti, tek bir şey bile, bir kez bile. Gözümü korkutmuştu ama benimle sadece nazık bir şekilde konuşmuştu.

İçimi bir sıcaklık, mantıksız bir iyimserlik kapladı. Ne olursa olsun Bayan Bobbie'ye karşı birlikte duracaktık. Omega benim arkadaşımđı. Kız kardeşimđi.

Bay Al bizi yatak odasına götürdü, Bayan Bobbie dikiş masasında oturuyordu, kocaman bir tül rengi leylak rengi kumaş sandalyesinin etrafına ve kucağına yayılıyordu. Çiftlikteki tüm evlerin yastık ve perdelerini yapmaktan sorumluydu. Sirtını bize dönmüştu, makinenin vızıltısı havayı dolduruyordu. Kısa ve çılgınca bir an için benim yerime geçecek yeni bir kızın yolda olduğunu ve bunların da onun odasının yeni perdeleri olduğunu düşündüm. Chantal ve benim beyaz plastik vardı. Belki de Bayan Bobbie yeni kızın perdeleri olması gerektiğini düşünmüştu.

"Teşekkür ederim," diye burnunu çekti Bayan Bobbie Bay Al'a. "Gidebilirsin tatlım ve kızların kapının dışında takılmalarına izin verme. Mahremiyete ihtiyacımız var." Elini ona doğru salladı, sonra kumaşı iğnenin altına yerleştirmeye, katlamaya, itmeye ve yumuşatmaya geri döndü. Fransız manikürlü kalın tırnakları makineye vuruyordu. Bay Al bana ve Omega'ya başıyla selam verdi. Kapı arkasından kapandığında Omega'yla göz göze gelmeye çalıştım. Bana bakmadı.

Bayan Bobbie mavi gözlerini kocaman açarak bize döndü. Oyuncak bebek gözlerine benziyorlardı, düz, ifadesiz. Boştu. "Hanımlar," dedi. "Neden buraya, özel odalarımđa davet edildiğinizi biliyor musunuz?"

Sanki yatak odası ve banyosu Versailles'ın bütün bir kanadını oluşturunuyormuş gibi söyledi.

Başımızı aptalca salladık ve kadın kocaman, acı dolu bir iç çekti.

"Çünkü konuşmamız gereken şey çok" -önce bana, sonra Omega'ya baktı- "çok özel." Sonra özenle yerleştirilmiş kumaş yığınının altına uzanarak bir çift gökkuşağı çizgili kız iç çamaşırını çıkardı. İki parmağının arasında havaya kaldırdı, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Nedir bu?"

"Onlar külot," diye girdim, işleri bir an önce yoluna koymaya hevesliydim.

daha sonra. Bay Al ve Bayan Bobbie'nin yatak odası tuhaf kokuyordu. Yatağa bakmaktan ve içinde neler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Seks hakkında bilgim vardı, ama tatlı, köpek yavrusu Al'ın mükemmel spreyli saçları ve kocaman göğüsleriyle Bayan Bobbie'ye böyle şeyler yaptığını hayal edemiyordum. "Onlar Omega'nın altıpa ..."

Sesim kesildi. Omega'nın yüzü taş kesilmişti ve Bayan Bobbie sırtıyordu. Birinden diğerine baktım, tutunmak için mücadele ediyordum.

"Onları geri ver," diye homurdandı Omega. Uğursuz sesi içimi daralttı.

"Onun içinde ne aradıklarını açıklayana kadar olmaz" -bu noktada külotu bana doğru salladı- "sırt çantası. Daphne'nin sırt çantasında bulundular ve üzerlerinde şu mesaj yazılıydı." Bobbie külotlara baktı ve teatral bir şekilde okudu: "9-27 gece yarısı." Omega'ya baktı. "Bu kamp gezisinin olduğu gece, değil mi? Yirmi yedinci Eylül. Daphne, bu külotları birine teslim edeceğine söz verdin mi? Bir çocuğa mı?"

Omega döndü ve yok edici lazer ışını bakışlarını bana yöneltti. Sanki bir düğmeye basmış gibi titremeye başladım. "Sırt çantama nasıl girdiklerini bilmiyorum. Onları hiç görmedim." Chantal'la en son çamaşır yıkadığım zamanı düşündüm. Beni yoluma gönderirkenki gülümsemesini.

"Evet, biliyorsun," diye tersledi Bayan Bobbie. "Biliyorsun ve bana hemen şimdi söyleyeceksin yoksa yemin ederim seni yakalar, arabadan aşağı indirir ve serbest bırakırım." Külotu biraz daha salladı ve külot bir kukla gibi dans etti. Omega dudaklarını birbirine bastırdı -güzel, mükemmel parlak pembe dudaklarını- ve kısık gözlerini üzerimde tuttu. Beni felç etmişlerdi. Sanırım o da en az Bayan Bobbie benim onun külotlarından birine nasıl sahip olduğumu merak ediyordu.

"Seni serbest bırakmamı mı istiyorsun, küçük kız?" Bayan Bobbie böğürdü. "İstedğin bu mu?"

Başımı salladım. Sıcaklığın boynuma doğru ilerlemeye başladığını ve gözyaşlarımın yükseldiğini hissedebiliyordum. Ben de kusabilirim diye düşündüm. Ve şimdi gerçekten çok fena işemem gerekiyordu.

"İsa senden doğruyu söylemeni istiyor, Daphne. Bunu bilmiyor musun?"

Anlamadım, gerçek anlamda anlamadım ama yine de başımı salladım. "İsa seni yolda bırakmamı istemiyor, çünkü orada

Küçük bir kızın saflığını umursamayan bir sürü insan var. Dışarıda küçük kızlara korkunç şeyler yapıyorlar. Onları vuruyorlar. Bıçaklıyorlar. Onları iplerle boğ. Onları koli bandıyla bağlayıp arabalarının bagajlarına atıyorlar ve ormana götürüyorlar-"

Omega boğazını temizledi ve Bayan Bobbie ağzını aniden kapattı.

"Ben ... yapmadım." Başladım. Ama bitiremedim. Gerçekten de Bayan Bobbie'yi tatmin edecek ve ikimizi de paçayı kurtaracak bir yalan uyduramadım.

"Chantal bana söyledi," diye tükürdü Bayan Bobbie, sabırsızlanmaya başlamıştı.

Sorgulama.

Bunun üzerine Omega bile şaşkın şaşkın baktı.

"Sana ne demiştin?" Ben sordum.

"Benimle oyun oynama, küçük hanım!" Bayan Bobbie çılgık attı. Sonra kendini toparladı, mavi gölgeli gözlerinin altındaki göz kalemi lekesini sildi. "Onu koruduğunu biliyorum." Külotu Omega'ya doğru salladı. "Daphne'nin senin külotunu bir *çocuğa* teslim etmesi gerekiyordu. Bir *mesaj* olarak" -şimdi iç çamaşırı bana doğru savruldu- "ve ben seni *yakaladım*."

Omega sessizdi. Ben de . Bayan Bobbie çok sinirli görünüyordu.

"Günahının, sen onu uygulamaya fırsat bulamadan ortaya çıkmasına sevindim." Titrek bir nefes aldı. Ayağa kalktı. "Omega. Senin fahişelik davranışlarından bıktım usandım. Fahişeliğin, sinsiliğin ve gülüşün. *Tavırların*."

Oda aniden o kadar sıcak ve nefret dolu geldi ki nefes alamadım.

Bayan Bobbie parmağını Omega'ya doğru uzattı. "Beni dinle ve iyi dinle küçük hanım. Bir erkekle tanışmayı kabul etmeyeceksin. Bu evden ayrılana kadar bir oğlana bakmayacaksın bile. Sen bir çocuksun, yetişkin değil. Seks evliliğin kutsallığı içindir. Bay Al ve benim gibi iki evli yetişkin için. Evlilik yatağına aittir, ormanda, *çamurda* değil. Anlaşıldı mı?"

Şimdi Omega'dan birkaç santim uzaktaydı ve Bayan Bobbie'nin yanıldığını açıkça gördüm. Omega bir yetiştiki ve bu bir kadınla çocuk arasında değil, her biri kendine özgü savaş silahlarına sahip, eşit konumdaki iki akran arasında bir tartışmaydı. Ayrıca bu savaşın ne için yapıldığı konusunda hiçbir fikrim olmadığını da fark ettim. Sadece bu savaşta benim bir rolüm olmadığını biliyordum. Buraya ait değildim ve gitmek istiyordum.

"Özür dilerim, Bayan Bobbie," dedim. Bana bakmadı.

Omega külotu kaptı. Yüzü yanıyordu ama gözleri acımasızdı. Sanki gitmek üzereymiş gibi döndü.

Bayan Bobbie arkasından, "Kamp gezisi yok," diye bağırdı. "Hiçbiriniz. İkiniz de geride kalacaksınız. Burada benimle, ev işlerini yapacaksınız."

Omega bir an tereddüt etti, sonra kapıyı kırarak açtı ve hışım ile dışarı çıktı. Ellerimi ovuşturarak bir süre daha bekledim, acaba kovuldum mu yoksa ben de Omega gibi tepinerek mi çıkmalıyım diye düşündüm. Bayan Bobbie bana bakma zahmetine bile girmede. Yatağına uzandı, parmaklarıyla tüylenmiş siyah pantolonundan hayali tüyler topladı. Saçlarını düzeltti ve avuçladı. Düzeltti ve avuçladı, düzeltti ve avuçladı.

"İşte böyle," diye mırıldandı. Ama hâlâ orada durduğumu fark ettiğini bile sanmıyordum. "Bakalım bu hoşuna gidecek mi, Bay Ormana Gizlice Kaçan."

Olabildiğince sessizce dışarı süzıldüm ve gidip üst ranzama tırmandım. Uykuya daldım ve pizza ile futbol maçı boyunca uyudum. Ama bunun bir önemi olmadığı ortaya çıktı çünkü Omega ve benim okula gitmemiz yasaklanmıştı.

O da var.

On Sekizinci Bölüm

"buradan," dedi Omega.

Odasının kapısında pusuya yatmış, Bitsy'nin akşam yemeğine oturduğumuzda yemek odasının penceresinden bize baktığı gibi ona bakıyordum. Bütün hafta sonu onun etrafında dönüp durmuştum; kızdırmayacak kadar uzakta, ruh halini ölçebilecek kadar yakındaydım. Şimdiye kadar ben görünmezmişim gibi davranmıştı. Şimdi Pazar gecesi, ışıkların sönmeye on beş dakika vardı ve ben çaresizdim. Her nasılsa, Pazartesi sabahından önce aramızdaki her neyse onu onaramazsam, o ve Süper Serseriler'in geri kalanının benim için sonsuza dek kaybolacağını hissediyordum.

"Kimin yaptığını biliyorum-" diye başladım.

Arkasını döndü, yüzü fırtına bulutuna dönmüştü. "Çık dışarı dedim!"

Çok kızmadan ve bana bir kitap ya da daha önemli bir şey fırlatmadan önce oradan uzaklaştım. Odama döndüğümde yere diz çöktüm, sırt çantamı çıkardım ve klasörlerimi ve kitaplarımı gözden geçirdim, her ödev kağıdını, kitap raporunu ve matematik çalışma sayfasını düzeltiltim ve sıraladım. Önümüzdeki hafta için her ödevi tamamladığımdan emin olmak için kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim.

Bazen tıpkı Bayan Bobbie gibi organize olduğumu düşünürdüm.

Pürüzsüz ve fincan. Pürüzsüz ve fincan.

Arada bir durup zaten yıpranmış olan tırnaklarımdan birini küçük bir kan damlası çıkana kadar çiğniyordum. Kağıtlar gibi, düşüncelerim de kafamın içinde önem sırasına göre karışıyor, sonra dağılıyor ve yeniden karışıyor. Ama içimde, bir şeyin bir gibi daha sıkı ve daha sıkı sarıldığını hissedebiliyordum. Bayan Bobbie sinir bozucu olabilirdi ama aptal değildi. Omega'nın iç çamaşırlarını asla okuldaki oğlanlardan birine göndermeyeceğini biliyor olmalıydı. Bir sürü nedeni vardı:

Mount Olive Christian'daki tüm çocuklar yağlı saçlıydı ve Süper Serseriler'in etrafındayken garip davranıyor, kıkırdıyor, kıkırdıyor ve bir grup şempanze gibi birbirlerine vuruyorlardı.

Biz kızların hiçbirinin başlangıçta üç ya da dört çiftten fazla iç çamaşırı yoktu ve onları bile lavaboda yıkamak zorunda kalırdık.

okul haftası boyunca.

Eğer Omega bir çocuğa külotunu verecekse, ona asla ama asla böyle solmuş bir külot vermeyeceğini bilecek kadar televizyon izlemiştim. Ona film gibi, narin, dantelli külotlar verirdi - hiçbirimizin sahip olmadığı ve sahip olsaydık bile yağlı saçlı bir şempanzeye atmayacağımız türden.

Bayan Bobbie bunu Omega'nın yaptığını düşünecek kadar aptal olsa bile, Omega benim bir şey yapmadığımı *biliyordu*. Öyleyse neden benimle konuşmuyordu? Neden kızgındı? İkimizin de haksız yere suçlandığını anlamıyor muydu?

Her şeyi Chantal'ın ayarladığını biliyor olmalıydı. Omega bu evde olup biten her şeyi biliyordu. Burayı o yönetiyordu. Bu duvarların içinde olup biten her olayı, sıcaklıktaki her değişikliği, geçen her fırtınayı, her güneş ışınını o düzenliyordu.

Genç olmama rağmen bir şekilde bunun Bay Al'ın kulüp binasında bizimle takılmayı sevmesiyle ilgili olduğunu biliyordum. Bu Bayan Bobbie'yi çok kıskandırmış olmalı. Bu bana mantıklı ama bir o kadar da tuhaf geliyordu çünkü Bayan Bobbie istediği her şeyi yapabilen bir yetişkindi. Biz kızlar elden düşme kıyafetler ve kutudan çıkan peynirli makarna yerken, o haftalık manikür yaptırır, köpük banyosu yaptırır ve Pepperidge Farm kurabiyeleri yerdi. Ayrıca, o ve Bay Al uzun süredir evliydim, on yıldan fazla, diye düşündüm. Evin babası olduğu çocuklarla bir iki saat geçirmesine aldırılmaz gibi görünüyordu. Bu onun işiydi.

Dosyayı çantama tıktırdım, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve yeni gözlüklerimi burnuma doğru ittim. Bir şeyler yapmalıydım - Omega'ya ona asla ihanet etmeyeceğimi kanıtlamak için büyük ve gerçek bir şey. Arkadaşlığının benim için dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu bilmesini sağlamak için. Ama Chantal ve çalınan yiyecek konusunda yaptığım gibi, doğru zaman gelene kadar bekleyecektim. Bir fırsat çıkana kadar bekleyecek, sonra da hamlemi yapacaktım.

O gece kolayca uyudum - Chantal'ın düzenli sarsıntıları beni rahatsız etmedi. Sıcak yorganın içine gömüldüğümde fısıltıları -*Bat Fuck, Four Eyes, Egg Salad*- neredeyse hiç duyulmuyordu. Kız hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda altımdaydı, diye düşündüm memnuniyetle. Omega, Shellie ve Tré ile olan arkadaşlığımı mahvettiği için üzgün olacaktı. Çok ama çok üzülecekti.

İki hafta sonra, masmavi bir Ekim Cumartesi sabahı yaşadık. Portakal yaprakları uçuşuyor ve serin havada uzaklardan gelen duman kokusu bir beklenti havyaratıyordu. Kızların çoğu için bu beklentinin kamp gezisiyle ilgisi vardı.

Benim için bu Chantal'ı yok etmek demektir.

Bayan Bobbie, Omega ve bana kollarımız kadar uzun bir ev işleri listesi vermişti. Omega listeyi yırtıp yarısını bana fırlattı ve bana hiç bakmadan Bayan Bobbie'nin pembe banyosundaki derzlere Lysol püskürtmeye başladı.

Hâlâ kızgındı. Ama Tré ve Shellie ile konuşmayı da bırakmıştı, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Liderimizi hayata döndürmeye her zamankinden daha kararlıyım. Gözlerindeki kıvılcımı tekrar görmek için. Evin onun alaycı kahkahalarıyla dolduğunu duymak için. Her şey çok kasvetli bir hal almıştı.

Merkez ofise gitmek için bir bahane bulmuştum - Bayan Bobbie'ye Atlanta'daki bir kiliseden gönderilen bir kutu kumaşı almak için - ve küçük yakınında oyalanıyordum. Üzerimde yeni bir kazak vardı; göğsünde beyaz bir şerit olan soluk mavi angora. Aslında yeni değildi. Omega'nın eskitip koridordaki dolaptaki kutuya attığı bir kazaktı. Bir öğleden sonra bunu yaptığını görmüştüm ve odasına geri döndüğü anda koridorda sessizce ilerleyip onu çıkarmıştım. Şimdi parmaklarımı hafifçe tüylü bir kolun üzerinde gezdiriyordum. Gün bunun için fazla sıcaktı ama umurumda değildi. Bunu giyince kendimi yeni Daphne gibi hissettim.

Kamp gezisine gidecek kızların park halindeki üç beyaz etrafına üşüşmelerini izledim. Spor çantalarını, uyku tulumlarını ve yastıklarını hızla büyüyen bir yığının içine bıraktılar. Gruplar halinde kümelandiler, bir ya da ikisi ayrılıp başka bir gruba katılıyor ve heyecanla sohbet ediyorlardı. Beni fark etmemiş gibiydiler, ben de onlara katılmadım, el sallamadım ya da başka bir şey yapmadım. Artık geziyi kaçırdığım için kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış değildim. Düşünüyordum.

Bu benim büyük anım olmayacaktı. Chantal'ı dize getirecek ve ona bir daha bana bulaşmaması gerektiğini gösterecek son, görkemli intikam eylemini henüz düşünmemiştim. Ama kamp gezisi bir fırsat yaratmıştı.

Ofise girdim ve telefonlara bakan ve postaları tasnif eden Bayan Lacey'e Bayan Bobbie'nin paketini almak için orada olduğumu söyledim. Paketi almak için arka tarafa gitti ve ben de ofise şöyle bir göz attım. Batı temalı bir şekilde düzenlenmişti, duvarda at nalları asılı ve saksılarda kaktüs bitkileri vardı. Perdeler birbirine dikilmiş kırmızı bandanalardan yapılmıştı. Muhtemelen Bayan Bobbie tarafından.

Kâğıt tabağın üzerinde turuncu peynir ve pembe jambon parçalarıyla süslenmiş büyük bir omlet duruyordu ve Bayan Lacey omletten birkaç ısırık almıştı. Arka odadan bir gümbürtü duydum ve hızla ileri atılarak bir avuç yumurta, peynir ve jambon alıp kot pantolonumun cebine attım.

Bayan Lacey odaya girdi, önce kutu, oflaya puflaya. "Bunu eve kadar taşıyabilir misin, Daphne?" diye sordu. "Bu bir sümük."

"Evet, hanımefendi."

Kutuyu aldım ve arka ön kapıyı ittim. Kapıyı açtım.

Güneş neredeyse beni kör ediyordu. Bu kazak için hava gerçekten çok sıcaktı. Kutuyu verandaya bıraktım ve otostop direğine yaslandım. Kamp malzemeleri dağı iyice büyümüştü ve şimdi minibüslerin etrafında iki ev sahibi de dolaşıyordu. Denizci Bay Barry ve karısı Bayan Vessa.

Ciyaklayan bir grup kıza yaklaştım. Gördüklerinde ayıldılar Ben.

"Üzgünüm gidemezsiniz," dedi içlerinden biri. Adı Tiffany J.'ydi. diğeri iki Tiffany vardı, Tiffany L. ve Tiffany B. Diğeri kızların hepsi sempatik bir şekilde gıdıklıyor ve bunun ne kadar adaletsiz olduğunu söylüyorlardı. Omega ve diğeri Süper Seraserilerin ne kadar kötü olduklarını ve herkes için her şeyi mahvettiklerini söylediler. Başımı salladım ve eşya yığınının doğru baktım. Bay Barry, Bayan Vessa ve diğeri yetişkinler minibüslerin arkasında toplanmış, hararetili bir şekilde bir şeyler tartışıyorlardı.

Yığına doğru ilerledim. Chantal'ın yıpranmış sırt çantası en alttaydı. Bir zamanlar kırmızıydı ama şimdi ağarmış, düzensiz bir pembeye dönüşmüştü. Chantal arkasına siyah bir keçeli kalemle büyük blok harflerle *NSYNC yazmıştı. Muhtemelen Omega'nın iç çamaşırına, o tavşana yazarken kullandığı kalemle aynıydı. Şeytan Gözler. Büyük N harfiyle yazılmış koca bir hiç.

Omleti cebimden çıkardım, çömelip çantanın fermuarını açtım. İçinde giysiler olduğunu hissettim; bir sweatshirt, bir kot pantolon ve birkaç iç çamaşırı. Bir fırça ve bir tüp diş macunu. hepsinin üzerine sürdüm, iyice ezdim. Sonra, sırt çantasının dibinde, parmaklarım plastik bir şişenin etrafına dolandı - eczaneden aldığınız türden. Ha! Chantal'ın vitaminleri. Çıkardım ve cebime tıktırdım.

Bir omzumun üzerinden sinsice baktım, sonra ayağa kalktım. Kızlar ofisin verandasına göç etmişlerdi ve verandadaki salıncağı itip radyodan bir şarkı söylüyorlardı. Chantal da onlara katılmıştı ve her zamanki gibi onlara bağırıp çağırıyor, patronluk taslıyordu. Beni henüz fark etmemişti bile, yoksa burada aptal aptal konuşuyor olurdu. Tekrar çömelip Chantal'ın eşofmanını çantasından çıkardım, sonra fermuarını çekip çantayı yığının altına ittim.

Şelalede uyku tulumunun içinde titreyen Chantal'ı düşündüm, dağa çıkarken tişörtünü düşürüp düşürmediğini merak ediyordum. Sırıttım, sonra dudağımı ısırdım. O da vitaminlerine ne olduğunu merak ederdi. Onlar olmadan ne kadar kötü hissedeceğini bilmiyordum - belki de sadece halsizleşecek, hasta hissedecek ya da başı dönecek ve bazı aktiviteleri kaçırmak zorunda kalacaktı. Umarım tüm hafta sonu boyunca kendini perişan hissederdi. Bu ona ders olurdu. Ve bir süre sonra, bir süre geri döndükten sonra, ilaç şişesini bulması için ranzasına bırakacaktım. O zaman kimin patron olduğunu öğrenecekti. Bana bulaştığı için pişman olacaktı.

Ayağa kalktım ve cebimdeki şişenin üzerindeki kazağı kabarttım. Kazağı en yakın minibüsün altına attım, sonra verandaya doğru yürüdüm ve

kızların bakışlarını hissederek Bayan Bobbie'nin kutusunu aldım. Uzaklaşırken birinin seslendiğini duydum.

"İyi hafta sonları, Daphne Doodle-Do."

Döndüm. Chantal'dı.

Eve döndüğümde kutuyu Bayan Bobbie'nin yatak odasının kapısının önüne bıraktım ve odama koşarak hapları Chantal'ın yatağının üzerine koydum.

Şişenin üzerindeki etiketi okuma zahmetine katlanmamış, Chantal'ın bana haplar hakkında gerçeği söylemediğini ya da neden almak zorunda olduğunu düşünmemiştim bile. Etiketdeki kelimeyi görseydim bile -*Depakote*- yine de benim için bir şey ifade etmezdi.

Bunun bir vitamin olmadığını ya da yetersiz beslenen kızlar için değil, epileptik nöbetler geçiren insanlar için reçete edildiğini bilemezdim.

On Dokuzuncu Bölüm

Ben konuşmamı bitirdikten sonra Heath konuştu. "Ona ne oldu? Chantal'a mı?"

Yatağa geçtik ve vücutlarımız aynı hizada olacak şekilde yan yattık, Başlarımızı kollarımıza dayamıştık, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. Heath yüzümdeki bir tutam saçı düzeltti. Nefesi nane ve şarap kokuyordu. Gözleri bana kilitlenmişti. Konuştuğum süre boyunca yüzümden ayrılmamışlardı.

"Hastalandı. Dağda, kamp gezisinde, ilk gece. Uzaklara gitmişti, Tré ve Shellie'yi arıyor olabileceğini düşünüyorlardı. Nöbet geçirdi ve bir uçurumdan düştü. Bir arama ekibi vardı. Onu ertesi gün bulmuşlar. Cesedini."

Sadece bana baktı.

"Söyle," dedim. "Ne düşünüyorsan söyle. Bu benim hatamdı."

"Onların vitamin olduğunu sanıyordun, Daphne. Ne yaptığının farkında değildin."

"Hayır. Biliyordum. Bir yerlerde . . . içimde bir yerlerde, biliyordum. Ve onun başına korkunç bir şey gelmesini istedim."

Sessizdi. Hâlâ ruhumu kesen o bakışla beni inceliyordu. Ama buna dayanamıyordum. Bana o şekilde bakmasını istemiyordum - acıma, yargılama ya da her ne hissediyorsa. Yüzünü görmemek için döndüm.

"Sonra ne oldu?"

Sırt üstü yuvarlandım ve ellerimi göğsümde birleştirdim. "Polis geziye katılan herkesi sorguladı. Piney Woods ve Maranatha'daki çocukları. Tüm evebeynleri. Sonra eve geldiler. Sadece Bayan Bobbie ile konuştular, sanırım hapların nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için. Geziye katılmadığımız için benimle ve Omega'yla konuşmalarına gerek yoktu. Bir kaza olduğunu söylediler. Chantal haplarını unutmuş ve nöbet geçirmiş, bu kadar basit. Korkunç bir şeydi. Ama sadece bir kazaydı."

"Hapları ne yaptın?" diye sordu.

Tereddüt ettim. Kelimeleri yüksek sesle söylemek ... bir his olurdu? Gerçeğin sonunda ağzımdan çıkması? Bir şeyleri değiştirir miydi? Genç bir kızdan nefret eden bir canavar olduğum gerçeğiyle huzur bulabilecek miydim? Kim

onun mi istemişti? Ölmesini dilemiş ve ölmesini mi sağlamıştı? "Daphne?"

Kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Bayan Bobbie yolculuktan önce çantasına koymasına için Chantal'a haplarını vermişti. Onları şifonyerin altına ittim, böylece oraya yuvarlanmışlar ve o da unutmuş gibi göründüler."

Sessizdi.

"Kahverengi evdeki tüm kızları Macon'daki bir çocuk psikoloğuna götürdüler. Onunla konuşmamız için bizi teker teker içeri aldılar. Chantal ve evdeki hayatımız hakkında sorular sordu. Çiftlikteki ve evdeki. Bay Al hakkında sorular sordu. Hakkında . . ."

"Ne?"

Boğazımı temizledim. "Görünüşe göre, kamp gezisinin olduğu gece, Chantal'ın kaybolduğu gece, o ve birkaç büyük kız ormanda ot içmek için çadırlarından ayrılmışlar. Chantal onları bulmuş. Onu gitmeye zorlamışlar ve kamp alanına dönerken yolunu kaybetmiş." Alnıma dokundum. Sol gözümün hemen arkasında keskin bir acı saplanmaya başlamıştı.

"Bu korkunç bir şey."

Nefes aldım. "Psikolog beni zorladı. Bana sorular sorup durdu. Bay Al nasıl bir babaydı, çiftlikte bizimle ne yapardı? Bizimle yalnız vakit geçirir miydi? Bizi Bayan Bobbie'den uzaklaştırmanın yollarını buldu mu?" Başımı salladım. "Çocuktum ve şaşırtıcı bir şekilde hâlâ oldukça masumum. Neye çalıştıklarını anlamıyordum. Ve doğruyu söylemek gerekirse, onun hakkında ot içme meselesi dışında bir şey bildiklerini sanmıyorum. Ama ..."

"Onu kovdular."

Başımı salladım. "Hapse girdi." "Yüce Tanrım. Ciddi misin?"

"Yargıç yeniden seçilmek üzereydi ve uyuşturucu suçlarına karşı sert olduğunu kanıtlayacak birine ihtiyacı vardı."

Bekledi.

"Bay Al yaptığı şey için bir aptaldı, evet, ama biz kızları severdi. Ve bana karşı hep nazikti. Ama yaptığı her iyi şey Chantal'ın kazasının yarattığı kaostan içinde kaybolup gitti. O uygun bir günah keçisiydi, çiftliğin herhangi bir büyük yankıyla uğraşmasını engelleyen kişiydi. Her şeyin nasıl geliştiğini tam olarak bilmiyorum ama olanın bu olduğunu biliyorum. İster inanın ister , çocuk refahı hizmetleri dünyasında fazla para söz konusu. Bir sürü göz kırpması, baş sallama ve başka yöne bakma. En azından o zamanlar öyleydi."

"Onu hiç araştırdın mı? Ne olduğunu öğrenmeye çalıştın mı?"

Başımı salladım. "Onu bulabilsem bile, onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum. Yaptığım şeyden sonra olmaz. Uzaklara gitmesi benim hatamdı."

"Reşit olmayan bir grup çocukla ot içmesi onun suçuydu," dedi Heath kesin bir ifadeyle.

"Bayan Bobbie çiftlikten ayrıldı," diye devam ettim. "Ve hepimiz yeniden dağıtıldık

-Omega, Shellie, Tré ve ben. Yeni evim iyiydi. İyi ebeveynler, tatlı kızlar ve güvendeydim. Makul ölçüde mutluydum sanırım. Ve hiç kimse Chantal'ın ölümünün benim hatam olduğunu öğrenmedi."

Yüzüme dokundu. Sonra beni şefkatle öptü. O öptükçe ben ağlamaya başladım. Ağlamak istemedim ama kendimi durduramadım. Sonunda o karanlık koridora girmiş, kapıyı itip açmış ve birine anlatmışım. Muazzam bir rahatlama hissettim.

"Daphne," dedi. "Bana bak."

Baktım.

Yüzümü tuttu. "Sen bir çocuktun. Küçük bir kızdın. Epilepsi için ilaç kullandığını bilemezdin. Ve muhtemelen Bay Al hakkındaki sorular kafanı karıştırmıştı. Marihuananın ne olduğunu bile anlamadın mı?"

"Kulüp binasının dışında içtikleri şeyin sigaradan fazlası olduğunu biliyordum ve Bayan Bobbie neler olduğunu öğrenseydi onları öldüreceğini hissediyordum. Ama aynı zamanda harika da hissettiriyordu, sanki hep birlikte paylaştıkları mutlu bir sır gibi. Ve ben de bunun bir parçası olmak istedim. Ait olmak istedim."

Yatakta yer değiştirdim. Bacaklarımız artık birbirine dolanmıştı.

"Çocuk psikoloğu, Chantal'ın nasıl öldüğüne dair bir şey biliyorsam ve söylemediysem suça ortak olduğumu söyledi. Tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum, sadece Bay Al'ın bir suç işlemiş gibi görüldüğünü ve beni de hapse atabileceklerini söyledi. Korkmuştum. Ama doğru olanı yapmalıyım. Gerçeği söylemeliydim."

"Seni hapse atarlardı. Ya da cehennem gibi bir gözaltı yerine. Sen akıllıca olanı yaptın."

İçimi çektim. "Belki. Belki de değil, kesin olarak bilemem. Bir avukatla hiç konuşmadım ama anladığım kadarıyla, eğer ölümün cinayet olduğuna karar verirlerse, savcı beni bir yetişkin olarak yargılayabilirdi. Bu adamlardan bazıları çocuk suçlulara karşı gerçekten önleyici bir yaklaşım sergilemeleriyle biliniyor. Belki de en kötü ihtimalle suç teşkil eden bir ihmalkârlık bulabilirlerdi ama yine de hapse girme ihtimalim vardı. Herkesin ondan nefret ettiğimi bilmesi. Bu kesinlikle bana karşı kullanılırdı."

"Pekala Daphne, diyelim ki Chantal'ın ölmesini diledin. On bir yaşındaki beyninin bir yerinde orman kanununun işlediğini anladın - ya sen ya da Chantal. Yani, evet, ilk sen saldırdın, ama bu seni suçlu yapmaz, hayatta kalan biri yapar."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Bu beni kesinlikle bir yalancı yapıyor." "Artık değil. Az önce bana her şeyi anlattın."

Yutkundum, aramızda nazikçe bir dengeye ulaşan bir şey hissettim. Sonra gülümsedi.

"Daphne." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Bu işe dahil olmak istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Senin olduğun her yerde. Bu yüzden hayattayım. Tek nedeni bu."

"Gerçekten bunu demek , değil mi?" Fısıldadım.

Başını salladı. "Ve ne yapmak ya da yapmamak istersek isteyelim, birlikte güvende olacağız. Ne yapmış olursak olalım. Her zaman biz olacağız."

Dudağımı

ısırdım.

"Söyle." "Her zaman biz."

Zayıf bedenini benimkine bastırdı ve dudaklarını dudaklarımda, dilini ağzımda hissettim. Gözlerimi kapattım. Oda sıcak ve karanlıktı ve kendimi ona karşı gevşemeye bıraktım. Her zaman giydiğim koruyucu zırhın üzerimden düştüğünü, eklemlerimin kırıldığını, metal parçalarının şangırdayarak yere düştüğünü hayal ettim. Aramızdaki mesafenin buharlaştığını, yoğun siyah formunun hiçbir şey kalmayana kadar küçüldüğünü hissettim. Gidişini izledim - daha doğrusu gidişini hissettim- en ufak bir pişmanlık duymadan. Heath'in yaklaşmasına izin vermek artık çok kolaydı. Onun yanında yatmak ve tamamen bilinmek kolay, güzel, ışıltılı bir şeydi.

. . . *ne yaptık* . . .

O da böyle söylemişti.

Uyku bilincimin kenarlarını kemirmeye başladı. Yatak, dalgaların üzerinde hafifçe sallanan bir tekne gibiydi. Küpelerimi ve yüzüğümü çıkarmayı unutmuştum, bu yüzden onları çıkarıp komodinin üzerine bıraktım. Sürükleniyordum, sürükleniyordum, sürükleniyordum, annemle yaşadığım daireye geri dönüyordum. Küçük pembe odaya, iğ direkli beyaz boyalı yatağıma ve papatya zincirli yorganıma. Mor abajura. Çekmecenin üzerindeki küçük televizyona.

Altı ya da yedi yaşındaydım. Ya da bilmiyorum, belki de daha büyüktüm. Alt komşumuz Bayan Tully, beni içeri almak için fazladan anahtarını kullanmıştı. Annemin bütün gece dışarıda kaldığı ilk yarım düzine seferden sonra kapıcıyı yedek anahtarı kesmesine izin vermesi için ikna etmiş ve Bayan Tully ertesi sabah beni bir önceki gün giydiğim kıyafetlerle okul servisine binerken görmüştü. Bayan Tully kapıyı açtı ve bana gidip pijamalarımı giymemi ve dişlerimi fırçalamamı söyledi. Çamaşır makinesine atabileceği kirli kıyafetlerimi toplayacaktı.

Banyoda alçak ve acil bir sesle konuştuğunu duydum. Diş fırçası ağzımda dışarı çıktığımda, annemin koltuğun üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Çantasını üzerine bırakmış, sarı-sarı saçlarını toplayan tokasını çıkarmış ve parmaklarını yorgun bir şekilde kafa derisinde gezdiriyordu. Üzerinde kot bir mini etek ve ikisinin arasında hamur gibi bir teni gösteren fırfırlı bir askılı üst vardı. Üzerindekileri çıkarmak için eğildi.

Sandaletleri - eskiden içinde tepinmeyi sevdiğim yüksek topuklu kahverengi bantlı sandaletler. Derisinin bu kadar gevşek olmasına neyin sebep olduğunu merak ettim. Sanki iç organlarının bir kısmı dışarı çekilmiş ve vücudunu bir haftalık bir balon gibi bırakmıştı.

"Nerelerdeydin?" Sormak istedim ama sormadım. Bayan Tully gittikten sonra annem sonunda koridorda durduğumu fark etti, diş fırçası hâlâ ağızımdaydı.

"Bir dahaki sefere gelmek ister misin?" dedi. "Bahse girerim o küçük ateşli kıçın için bir yığın peso alabilirim." Güldü, gürültülü bir sesle ve ben de banyoya geri döndüm.

Lavaboya tükürürken bir yandan da düşünüyordum. Yüksekte olduğu için onu ikinci kattaki dairemizin balkonundan aşağı itmek, korkulukları aşmak ve aşağıdaki çatlak, yabani otlarla kaplı otoparka indirmek kolay olacaktı. Belki bir arabaya çarpar. Ya da kafasını betona çarpar. Balkonun altındaki solgun, sarkık derisiyle ölü olarak nasıl görüneceğini merak ettim.

Sonra da bir çocuğun kendi annesi hakkında böyle şeyler düşünmesi için ne kadar kötü olması gerektiğini merak ettim. Çocuklar annelerini sevmeliydi, bunu ben bile biliyordum. İyi çocuklar.

Belki de iyi değildim. Belki de bir canavardım.

Baskens'teki odamızda, gecenin ilerleyen saatlerinde, tuvaleti kullanmak için uyandım. Yatağa döndüğümde huzursuzdum. Annem bana gerçekten böyle korkunç bir şey söylemiş miydi, yoksa ben mi yılların ve acının sisi içinde onu olduğundan daha kötü biri olarak resmetmişim? Zihinlerimiz aldatici şeylerdi, zaman ve mekân manipülatörleri, olayları kişisel öfke, korku ya da arzu paletimizle renklendiriyorlardı.

Tekrar uyuyamayacağımı düşündüm, şimdi değil. Ve Cerny'nin odamıza gizlediği ekstra kameralar tarafından kaydedilirken burada yatmaya dayanamazdım. Dışarı çıkıp gece havasının üzerimde dolaşmasına izin vermeye karar verdim. Belki verandadaki metal şezlonga oturur, yıldızları görmeye çalışır ve orada uyuyakalırdım. Sabah beni bulduğunda Luca'nın üzerimi bir yorganla örtmesine izin verirdim. Gözlüklerimi bulmaya çalıştım, yatağın ayakucundaki tüylü örtüye sarındım ve merdivenlerden aşağı süzıldüm.

Ay yüksek ve parlaktı, arka bahçedeki kadife çimlerin üzerinde kırağı kristalleşmişti. Ama bu ikisinin arasında, yerin hemen üzerinde, ince ve hayalet gibi bir sis tabakası dolaşıyordu. Avlunun uzak ucunda, ahır örtüyordu. Solumdaki teraslı katların aşağısında, kuş bahçesinin üzerinde yoğun bir şekilde toplanmıştı. Üstümdeki gökyüzünün kadar berrak olması gerekirken, aşağıda her şeyin karartılmış olması ne garipti.

Hava soğuktu ve yalın ayaktım ama kendimi kuş bahçesine doğru çekildiğimi hissettim. Zihnimin sınırlarında endişe verici bir şey, bir ısrar. Sebze tarhlarının geçip erguvan ağaçlarına doğru ilerledim, her adımda içimi daha büyük bir korku kaplıyordu, ta ki ağırlığı sis kadar elle tutulur hale gelene kadar

Kuş evleri sisin içinde belirlediğinde, çıplak ayağımın altında yumuşak ve aynı zamanda sert bir şey hissettim. Sıçradım, sonra yere bakınca çimlerin üzerinde ölü bir kuş gördüm. Elim ağzıma gitti ama bir an sonra gözlüklerimi düzeltmek zorunda kaldım. Gördüğüm şeye inanamıyordum.

Kuş evlerinin altındaki çimler ölü kuşlarla doluydu. Düzinelerce.
Bir mezarlıkta duruyordum.

19 Ekim Cuma Gecesi

Mama June'un restoranının tuvaletinde, çiçeklerle bezeli duvara yaslanıyorum.

Ama üç kadın bana doğru bakmıyor bile. Durmadan konuşarak tek lavaboya yöneliyor ve etrafına doluşuyorlar. Uzun, özenle kıvrılmış kırmızı lüleleri diz hizasında tığ işi yeleği olan bir kadın yıkanırken gevezelik ediyor. "Ona dedim

ki, 'Dee, eğer bir şey yapmazsan, o sadece bütün gece porno izleyip, o fahişelerle sohbet etmek.'"

"Karı-kızlar arası," diye kıkırdıyor bir diğeri, kağıt havluları dağıtıcıdan çekip çıkarırken. "Tanrım, Natasha," der üçüncü kişi. "Bu adam bir kadınla sohbet etmiyor.

Kadınlar. O bir papaz."

Yer değiştiriyorlar. Natasha buklelerini geriye atıyor ve Fransız manikürlü parmağıyla şu anda lavaboda olan arkadaşını işaret ediyor. "O adam altı aydan fazladır ona sokmuyor. İşaretle, ya başka bir yere sokuyor ya da bunun hakkında konuşuyor. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, papazlara dikkat etmelisin."

Nihayet işleri bittiğinde onları restorana kadar takip ediyorum. Natasha ve arkadaşları uzun, plastik korumalı büfenin önündeki bir masaya yerleştiler; burada üç adam -tahminimce kocaları- kutu gibi televizyona kilitlenmiş turta tabakları üzerinde çalışıyorlardı.

Birkaç metre küçük bir masaya oturuyorum. Ketçap havuzunda birkaç vıcık vıcık patates kızartması ve yenmemiş bir bisküvi bulunan bir tabağın yanında bir hesap çıktısı ve beş dolarlık bir banknot var. iPad'i çıkarıp açmaya başlıyorum, sonra duruyorum.

Odanın diğer ucunda, Natasha kolunu tanıdığım bir adama dolamış. Yuvarlak, parlak bir yüz, çamur gibi kahverengi saçlar. Dr. Reggie Teague. Yüzü aynı, ama onu son gördüğümünden farklı görünüyor. Takım elbise giymemiş, papyon takmamış ya da tiki gözlükler takmamış.

İtfaiyeci üniforması giyiyor. Üç adam da öyle.

Şimdi titriyorum. Reggie Teague, ya da bu adam her kimse, bir itfaiyeci. Ailevi bir acil durum için Dunfree'ye geri çağrılan bir terapist değil. Matthew Cerny'nin neşeli ortağı değil.

O kadar çok titriyorum ki, hareket edebileceğimden bile emin değilim. Gözlerimi kapatıp nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Eğer bu lokantada panik atak geçirirsem, Reggie Teague beni görecektir. Sadakatinin nerede yattığından emin değilim - bu işe ne kadar derinden dahil olduğundan ya da kendi çıkarlarını korumak için ne kadar ileri gidebileceğinden - ama yakalanma riskini göze alamam. Karakola gitmemi engellerse, işim biter. Bu kadarını biliyorum.

Kemirici açlığıma rağmen bisküviye direniyorum, ama beş doları

faturayı tabağın altından çıkarmak. Kendimi korumaya yönelik bu tanıdık hareket bana adrenalin veriyor ve bu da bacaklarımı çalıştırmak için gerekli motivasyon oluyor. Olabildiğince dikkat çekmeden ayağa kalkıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Zil çalıyor ve restorana döndüğümde Reggie ve iki itfaiyeci arkadaşının az önce televizyonda olan harika bir şey karşısında şehvetle tezahürat yaptıklarını duyuyorum.

Yirminci Bölüm

Perşembe, 18 Ekim
Önceki Gün

Heath'in kahvaltı tabakları odamızdan çoktan kaldırılmıştı. Benim tabağım hâlâ masanın üzerinde duruyordu.

Esnedim. Saat onu geçtiğini gösteriyordu -ki bunu anlamak zordu. Yıllardır bu kadar geç uyumamıştım. Yorganın altına daha da sokuldum, sıcak ve memnun, ta ki isimsiz bir endişe dalgası üzerime gelene kadar. Dün geceyi hatırlayarak ayağa fırladım.

Sis. Bütün o ölü kuşlar.

Beynim nihayet neye baktığımı algıladığında, çılgınlıklarımı bastırıp eve geri koştum. Heath'i uyandırdım ve ona gördüklerimi anlattım. Muhtemelen bir çakal ya da başka bir yırtıcı hayvanın peşlerine düştüğünü, biraz uyumaya çalışmamı ve sabah Cerny'ye anlatacağını söyledi. O kadar perişan haldeydim ki neredeyse ona koridorda duyduğum Sinatra şarkısından bahsedecektim. Ama kendimi durdurdum. İçimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

Belki de şarkıyı duyduğumuzda Luca'yla birlikte olduğumuz -bir tür dedektif ikilisi gibi evin içinde dolaştığımız- ve Heath'in durumu yanlış anlayabileceği gerçeği idi. Ya da belki de benim kararlılığımdan kuşkulanmaya başladığından endişeleniyordum. Dün gece ben ölü kuşlar hakkında söylenirken yüzündeki ifade çok sabırlı görünüyordu. Sanki bahçedeki ölü kuşlar tamamen normal bir durummuş ve o sadece benim nevrozlarımın ortaya çıkmasına izin veriyormuş gibi tamamen ilgisizdi.

Sonunda uykuya dalana kadar bana sarılmıştı, bu da sabah üç civarına kadar olmamıştı, bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermişti. Sesi sakin kalmıştı. Histerimin ortasında mantığın sesi.

Yatağa döndüm ve neredeyse anında uykuya daldım. Tekrar uyandığımda odadaki ışık değişmişti ve oda soğukta parılıyordu. Battaniyenin altına daha da gömüldüm ve tavana, beni kaydettiğine hiç şüphe görünmeyen kameraya baktım. Gerilimin süründüğünü hissettim

boynuma ve omuzlarıma geri döndü. Koşmaya ihtiyacım vardı. Terlemeye, kalbimin şiştiğini ve patlayacakmış gibi çarptığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Oksijensizlikten çenemin ağrıdığını hissetmeye, ağızındaki kan izini tatmaya.

Yuvarlandım ve saate baktım. Kırk bir. Yüksek sesle küfrettim. Glenys'le saat iki buçukta dağın tepesinde buluşmamız gerekiyordu, dün derede böyle anlaşıştık. Sonunda Heath'le konuştuğumu ve ona Chantal'la ilgili her şeyi anlattığımı duysa çok sevinirdi. Muhtemelen o da hikayeyi dinlemek isterdi. Ona bu kadarını borçluydum. O olmasaydı, Heath'e açılacak kadar cesur olabileceğimi hiç sanmıyordum. Şimdi üstüme bir şeyler giyip dağa doğru koşmaya başlasam, sadece birkaç dakika geç kalırdım.

Koşu taytımı ve fermuarlı üstümü giydim, sonra örtünün altındaki yemeği inceledim. Yumurtalar soğumuştur ama pastırma hâlâ iyiydi ve meyveler de öyle. Bir bisküviyi ayırdım ve yarısını ağızıma attım. Komodinin yanında durdum. Kúpelerim ve yüzüğüm yoktu, muhtemelen dün geceki kargaşada yere süpürülmüşlerdi. Masanın altına baktım ama yer bomboştur. Onları daha sonra aramam gerekecekti. Bir bere ve eldiven taktım ve boş salona adım attım. Hava buz gibiydi. Sıcaklık dünden beri on beş derece düşmüş olmalıydı.

Ön merdivenlerden aşağı süzıldüm ve antreden geçerek hızlı bir kontrol için ön odaların her birine daldım. Kütüphanede, yemek odasında ya da salonda kimse yoktu ama evin arka tarafına doğru çekildiğimde doktorun muayenehanesinden gelen sesleri duyabiliyordum. Durdum ve seslerin üzerime gelmesine izin verdim. Garip bir şekilde, insanların konuşma sesi dünyadaki en iç ısıtan, en rahatlatıcı sestir. Hayat devam ediyordu, değil mi? Devam ediyordu.

Luca mutfakta , doğruyor, karıştırıyor, tavaları fırına yerleştiriyordu. İçeri girdiğimde arkasını döndü ve onu görünce midem bir takla attı. Gülümsememe karşılık verdi - spontane, kolay sırtış gözlerini ışıkla ve etrafımızdaki alanı elektrikle doldurdu. Tezgâhın üzerindeki kâseden bana bir elma uzattı.

"Teşekkürler," dedim. "Sanırım öğle yemeğinde uyuduğumu gördün."

Başını iki yana salladı. Yüzü kasvetli bir hal almıştı ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

"Biliyorum, , *no hablas*, yine de bunun sadece bir oyun olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Bakışları dalgalanmıyordu, gözleri bir ışılda yeşil, diğerinde gri görünen ela tonundaydı. Garipti. Sanki bana bir mesaj göndermeye çalışıyordu ama ben bunu çözemeyecek kadar kalın kafalıydım.

"Ya da gerçekten İngilizce konuşamıyorsun," diye devam ettim. "Ve ben sadece tam bir pislik oluyorum. Bu durumda, en içten özürlerimi sunar, elma için tekrar teşekkür ederim. Akşam yemeğini kaçırmamaya çalışacağım."

Bir kez başını salladı, sonra lavaboya gitti ve bulaşıkları temizlemeye başladı. Ben de aceleyle çıktım.

Arka bahçe ruh halime uyuyordu; öğleden sonra güneşi altında dingin ve altın sarısı. Bulduğum noktadan, bahçedeki kuş evleri terk edilmiş ve çimler temizlenmiş gibi görünüyordu. Yine de etrafımdaki hava keskin bir duman doluydu ve dağda bir yangın olup olmadığını merak ettim.

Ya da kuşların cesetlerinden kurtulmak için evin arkasındaki ormanda bir çalışma başlatılmış olabilir.

Kendimi tedirgin hissederek döndüm ve dağ patikasına doğru ilerledim. Soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu ama acıyı memnuniyetle karşıladım. Ne kadar hızlı gidersem o kadar canlı hissediyordum. Endorfin ve Glenys'i görme beklentisiyle dolup taşıyordum. Acele edersem geç kalmayacaktım.

Buğulu camlarımı sildim ve saatimi kontrol ettim. Tam iki buçuktu. Uçurumun alçaldığı kireçtaşı levhanın kenarına kadar yürüdüm ve temiz, soğuk havayı içime çektim. Burada ne Glenys'ten ne de dumandan eser vardı. Belki de koku bir kamp ateşinden ya da birinin bacasından geliyordu.

Esneme hareketleri yaptım, birkaç yoga pozu verdim, Lenny görseydi çok şaşırdı - ben, yola çıkmadan önce üstünkörü bir esneme hareketinden fazlasını yapmaya bile zahmet etmeyen adanmış koşucu. Saatimi tekrar kontrol ettim. On iki dakika geçmişti ama Glenys hâlâ ortalarda yoktu. Unutmuş olabilirdi ama bu pek mümkün görünmüyordu. Kendini kaptıracağı bir etkinlik programı da yoktu.

Yirmi dakika kadar sonra endişelenmemeye çalışarak dağdan aşağı indim. Gelmemesinin olası nedenlerini gözden geçirdim. Belki de istemeden onu kırmıştım. Belki de çok zor bir terapi seansı geçirmişti ve bu onu çok . Dün ahırın dışında ne kadar perişan görüldüğünü hatırladım. Acaba orada ne görmüştü de bu kadar sinirlenmişti? Ya da belki hiçbir şey görmemişti. Belki de sadece odasındaki kameradan uzakta yas tutabileceği özel bir yerdi.

Ama birden aklıma geldi; belli ki ahırın kapısındaki zincirin kilidini açmıştı. Tanrı aşkına, üzerinde kocaman bir asma kilit vardı.

Bir fidanı yakaladım, kendimi adımlarımın ortasında durdurdum.

Onu açmayı nasıl başardı?

Sormak istemesem de soru geçerli bir soruydu. Beni rahatsız etse bile. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, bu hafta yaşadıklarımın hiçbiri normal değildi. Ne kilitli Nissan, ne Sinatra şarkısı, ne tartışan sesler, ne de ölü kuşlar. Garip, açıklanamayan şeylerin listesi her geçen dakika uzuyordu. Ve şimdi de bu: ahır kapısının zinciri, benim için iple bağlanmış ve asma kilitlenmişti, ama Glenys için değil.

Yaptığım şeyin felaketleştirme olduğunu bilecek kadar kişisel gelişim kitabı okumuştum. Ama ya bu gerçek bir felaketse? Bazen gerçekten oluyordu. Bazen bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmeden hemen önce tüm işaretler oradaydı. Ve uyarıları dikkate almayan insanlar

-Tahliye etmeyenler, pencerelerini kapatmayanlar ya da fırtınaya kendilerini hazırlamayanlar genellikle sürüklenenler oldu.

"Bu normal değil," dedim yüksek sesle. Ve koşturaya başladım.

Yolun sonunda, ahıra doğru ilerledim. Kapıdaki zincir gevşek duruyordu. Kilitli değildi. İçeri daldım, gözlerimin gölgelere alışmasını bekledim. Çatı katında, günün kalan ışığını içeri alan birkaç kirli, örümcek ağı pencere vardı. Bu da mekânı daha ürkütücü bir hale getiriyordu; oyuncular sahneye çıkıp mekânı canlandırmadan önce bir oyun seti gibi. Kollarımı gövdem etrafına doladım ve mekânı inceledim.

Çatlak kapılardan ilk baktığım gün gördüğüm, çarşafarla örtülü mobilya koleksiyonu ahırın en sol köşesini dolduruyordu. Ona yaklaştım ve bir çarşafın köşesini yavaşça kaldırdım. Küçük bir yatak, ikiz boy. Çarşafı çektim ve toprak zemine düşmesine izin verdim. Yatak, yontulmuş bir başlığa sahip basit, hafif ahşap bir sayvanlı karyolaydı. Çıtaların üzerinde bir dizi eski moda yay duruyordu.

Çarşafı yatağın üzerine çektim, sonra bir sonraki mobilyaya geçtim. Bir okul sırası, şu eski moda hepsi bir arada olanlardan, yeşil metal oturaklı ve yukarı kalkan ahşap masaüstü. Üst kısmında kalem koymak için dar bir oluk vardı. Parmaklarımı yüzeyinde gezdirdim. Oldukça iyi çizilmişti. Belki de Cerny'nindi. Burada büyüdüğünden bahsetmişti. Ateşli şeytanların onu nasıl korkuttuğunu anlatmıştı. Onu ne kadar çok yaramazlıktan uzak tuttuklarından.

Yüksek pencerelerden sızan ışık hızla azalıyordu. Vakit geç olmaya başlamıştı. Masayı en yakındaki masaya doğru sürükledim ve ışık huzmesinin tam doğru açıyla vurması için masaya açı verdim. Ahşabın yüzeyi tümüyle yara bere içindeydi. Birileri dersleriyle değil, bir şeylerle meşguldü. Gözlerimi kısıtım. *H* harfini seçtim. Sonra bir *A* ve bir *V*. Bir *E* ve *N*.

Haven mı?

Yüzey boyunca ilerledim ve birbirini takip eden her harfi tanımladım. "*O, P, I, T, Y, S, O ...*" Başımı salladım. Başladığım yere geri döndüm. Oradaki çizikleri hissettim. "*Ben,*" dedim ve kaşlarımı çatarak. "*IHAVENOPITYSO ... Tanrı ne oldu?*" Başımı tekrar sertçe salladım, örümcek ağlarını temizledim. "*Hiç acımam,*" diye mırıldandım. Parmaklarımı tekrar harflerin üzerinde gezdirdim. "*Hiç acımam...*"

Sarkık sarı saçlı küçük bir çocuk olan Matthew Cerny'nin ders sırasında masasına bu cümleyi kazıdığını hayal ettim. Bir çocuğun oyması ne tuhaf bir şey. Ne kadar ıssız.

"Daphne?" Arkamda duydum ve döndüm. Karanlıkta bile sesi tanıdım. Heath. Ve sonra bıçağı gördüm, kulübenin zemininde, ayaklarının hemen yanında duruyordu.

Bölüm Yirmi Bir

"Daphne, seni aktivitelerinden alıkoyduğum için üzgünüm."

Dr. Cerny ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. Ofisinin tepe ışıkları yumuşak bir kehribara kadar kısılmıştı ve cam bölmeli duvarları karanlıkta opak hale getiriyordu. Dışarıyı göremiyorduk ama içeriye bakan herkes bizi görebiliyordu. Spotlarla aydınlatılmış bir sahnedeki aktörler gibiydik.

Heath kitap raflarını incelemek için odanın içinde dolaştı. Ahırda, Dr. Cerny ile konuşmak için ofise dönmek isteyip istemediğimi sordu. Çıkarken arkasından gittim ve bıçağı gölgelerin içine doğru hafifçe tekmeledim.

Heath şimdi parmaklarını Cerny'nin kitaplarının sırtlarında , birkaç cilde daha yakından bakmak için arada bir eğiliyordu.

Doktor iPad'ine dokundu. "Seninle konuşmak istedim, Daphne. Heath ve benim üzerinde çalıştığımız bazı konularda senin de fikrini almak istiyorum. Bu senin için sorun olur mu?"

"Sanırım öyle," dedim. "gelirse yardım etmek isterim."

Heath döndü ve bana bir bakış gönderdi; tam olarak anlayamadığım bir işaret. Ona bakmak genellikle kalbimin hassaslaşmasına, acı verecek kadar sevgiyle şişmesine neden olurdu ama ona Chantal'dan söz ettiğimden beri aramızda farklı bir şeyler olduğunu hissediyordum. Daha önce olmayan bir doğallık. Soğuk ve yapmacık bir şey.

Doktor arkasına yaslandı, ellerini kazağının üzerinde kavuşturdu. "Heath'in siz Baskens'a gelmeden önce gördüğü kâbusları hatırlayamadığını söylüyor. Bir aynaya başvurduğunu söylemişsiniz."

İçimdeki paniğin alçak gümbürtüsünü hissettim. Vücudumun her yerindeki sinirler canlandı. Ellerimi arkaya attım ve bileğimdeki bandı sıktım.

"Sen iyi misin?" Cerny sordu. "Sana bir şey getireyim mi?"

Yutkundum. "Hayır."

"İyi görünmüyorsun."

"İyi olacağım."

"Panik atak geçiriyorsun," dedi sakince.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum." Yine de raflardaki kitapları ya da etrafımdaki karartılmış cam bölmeleri saymak için can attığımı hissedebiliyordum. Rahatsızlığımı hafifletecek herhangi bir şey. Fark edip etmediklerini artık umursamadan bandı tekrar tekrar çıtlattım.

"Otur. Sana biraz su ve içine nefes alman için bir kese kağıdı getireceğim. Anksiyete için ilaç alıyor musunuz? Yoksa sadece başka bir başa çıkma mekanizması mı kullanıyorsunuz?" Cerny ayağa kalkmış, odanın içinde bir tur atıyordu ama onu izlemek başımı döndürüyordu, bu yüzden oturdum, dirseklerimi dizlerime koydum ve gözlerimi kapadım.

"Daphne?" Heath'in sesi endişeden incelmış gibiydi.

"Ben ilaç kullanmam," dedim, özellikle de kimseye.

Dr. Cerny elinde bir bardak meyve suyu ve bir kağıdıyla döndü.

Belki de bir çeşit geçiriyordum. En azından Baskens beni çözüyordu. Burada, internet bağlantım olmadan, alıştığım görevlerim, sınırlarım ve çıkış noktalarım olmadan kendimi bağırsız hissediyordum. Kameralar yüzünden paranoyak olmuştum. Donuk ve puslu. Heath'in kâbusları artık beni uyandırmadığı için normalden çok daha fazla uyuyordum ama dinlenmiş olmak yerine halsiz hissediyordum. Duştaki olaydan sonra Heath'le olan ilişkim de çok ince bir şekilde değişmişti. Ya da belki de ona Chantal'dan söz ettiğim içindi. Bunu söylemek zordu.

Sanki zihnim asi bir çocuğa dönüşmüştü; konağın karanlık, tozlu koridorlarında, rüzgârla savrulan dağda bir aşağı bir yukarı, bedensiz ve umursamaz bir şekilde koşturup duruyordu. Ve her nasılsa, karanlık kuytuları araştırırken, parlayan monitörleri izlerken ve buradaki diğer hastaların gizli yaşamlarını görürken, buranın tuhaf, sıra dışı ritmine kapılmıştım. Sıkışmamış ve savunmasız hale gelmiştim.

Yine bir çocuk.

Ve itaatkâr bir çocuk gibi doktorun verdiği meyve suyunu bitirdim.

Heath konuştu. "Seni yukarı çıkaracağım, Daphne." Doktora baktı ve arasında çözemediğim bir tür iletişim geçti. "Bunu sonra bitiririz," dedi kararlı bir şekilde, sonra koluma dokundu.

Kendimi sandalyeden kaldırdım. Kendimi bir fil kadar ağır hissediyordum, bu da panikten kaynaklanıyor olmalıydı. Yoksa ... mıydı? Durdum ve Cerny'ye döndüm. Heath dirseğimi tuttu ama elini ittim.

"Dr. Cerny . . ." Dedim ki.

Masanın arkasındaki sandalyesine yeni yerleşen doktor kaşlarını kaldırdı.

"Bu öğleden sonra Glenys Sieffert ile dağın zirvesinde buluşmam gerekiyordu."

Dondu kaldı.

"Sadece biraz yoga yapacaktık. Dağda." Cerny'nin gözleri

Heath'e kaydı. "Bir kuralımız var."

Baskens'tan birinin bunu söylediğini milyonuncu kez duyuyordum ve açıkçası bunu aşmıştım. "Biliyorum," dedim. "Kuralınızı çiğnediğim için özür dilerim ama bir şey söylemeden edemedim. Yani, bu onun daha fazlası. Onu bir süredir görmedim."

Bir yığın kâğıdı kenara itti, iPad'ini aldı ve kilidini açtı. Ekranı birkaç kez dokundu. Aklıma bir şey gelene kadar gözlerim kamaşmış ve dikkatim dağılmış bir şekilde onu izledim. Harika bir şey. Az önce onun parolasını girmesini izlemiştim.

Gözlerimi kapattım. Ekranı hayal ettim. Parmaklarının izlediği deseni gördüm.

5 3 5 3

Sakin ol. Onun yaşında olmasına imkan yok. Cerny en azından altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olmalı. Belki de birinin doğum tarihiydi. 3 Mayıs 1953. Bu daha olası görünüyor. Muhtemelen onun. Muhtemelen üst kattaki gardıropta ipek bluzları asılı olan kadının.

"Yakın zamanda onunla konuştum," dedi doktor düşüncelerimi bölerek. iPad'i itti ama ekran hâlâ parlıyordu. Bir sayfa not. Muhtemelen Glenys'in son seansı. "Baskens'taki herkes burada. Endişelenmenize gerek yok."

Glenys'in yatak odasının penceresinden dışarıya doğru eğilmiş görüntüsü gözümün önüne geldi. "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Kendi iç huzurum için."

"Çok ." Doktor bir kalem aldı, inceledi ve sonra tekrar yerine koydu. "Ama muhtemelen odasında kitap okuyor ya da uyukluyordur. Belki de kocasıyla konuşuyordur."

"İkinizin tartıştığını duyduğumu sandım. Daha önce." "Daphne. . ." Heath söyledi.

Cerny beni anlaşılmaz bir bakışla süzdü. "O benim hastam Daphne, senin değil."

"İyi olup olmadığını bilmek istiyorum," dedim. "Hepsi bu kadar."

Cerny'nin bakışları üzerimde kaldı. "Bir politikamız var ve bu konuda çok nettik. Anladığım kadarıyla, sizin gibi büyüdüğünüz için, politika fikrini muhtemelen hukuk sistemiyle ilişkilendiriyorsunuz..."

İrkildim. *İyi atış, Doktor.*

"Ama sizi temin ederim ki," diye devam etti, "bu herkesin ." Parmaklarını birleştirerek arkasına yaslandı. "Daphne, anlamamı istiyorum. Hastalarımın hepsi danışmanlık için burada, çünkü hayatlarında kendi başlarına üstesinden gelemeyecekleri engellerle karşılaşıyorlar. Başka bir deyişle, buradaki herkes *mücadele ediyor.*"

Kelimeyi tam olarak telaffuz etti. Sanki bunun sorduğum şeyle bir ilgisi varmış gibi. Sanki o kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi.

Bir elimi sandalyeye koydum ve kendimi kapıya doğru döndürdüm. Odanın etrafımda kendini yeniden ayarladığını hissettim, sadece bir saniye sonra

"Meyve suyuna bir şey mi koydun?" diye sordum. Cerny dudaklarını büzdü. "Kendini hissediyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. "Sadece biraz ..." Zihnim dalıp gitti, sonra Glenys'e geri döndüm. "Sadece gitmiş olabileceğinden endişelendim, hepsi bu. Kasetlerden herhangi birini izleyecek vaktin oldu mu? Onun ve kocasının odasındaki gözetleme kasetlerini? Belki o yukarıdayken bir şey olmuştur?"

Heath iç çekti. Bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu söyleyebilirdim.

Cerny, "Daphne, seni temin ederim ki buradaki herkes güvende," dedi. "Sen güvendesin."

Asıl noktayı kaçıırıyordu. Endişelendiğim şey güvenliğim değildi. Odamızdaki ek kameralar hakkındaki yalanıydı. Sinatra müziği. Çimlerin üzerine serpilmiş lanet olası ölü kuşlar.

Kayıp olabilecek bir kadın için endişeleniyordum ama beni dinlemiyordu. Kimse dinlemiyordu. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Bozuk halimle onunla yüzleşmek faydasızdı. Aklım başıma gelene kadar bekleyecektim. Kendimi yeniden hissettiğimde, neler olup bittiğini anlayacaktım.

Kendimi kapıya doğru ittim ve kancalarda asılı duran araba anahtarlarını gördüm. Zamanında okuldan sonra Flash Foods'ta ufak tefek hırsızlıklar yapmıştım. Çiftlikteki bütün kızlar yapardı. Ben de oldukça iyiydim. Hızlı bir uzanma ve kapıya doğru bir koşu.

Kaçabilirim. Herhangi bir araba seçip bu dağdan aşağı sürebilirim. Akıllı davranırsam beni durduramazlar. Dunfree'ye bile gidebilir, Luca'yı ya da Dr. Teague'i avlayabilirdim. polisi de işin içine sokabilirdim. İçimi bir esenlik duygusu kapladı - ya da belki de güçtü bu. Burada olmayı seçtiğim için buradaydım. İstedğim zaman gidebilirdim. Hayatımdan ben sorumluydum, bu sırtan, Bay Al görünümlü yalan borazanı değil.

Cerny'ye döndüm. "Heath'in başka neler söylediğini bilmek istediğini söylemiştin. Kabuslar sırasında?"

Sustu. "Ah, evet. Ama bunu daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde konuşabiliriz."

Önce doktora, sonra Heath'e baktım. Şimdi tüm dikkatleri üzerimdeydi. Heath'in mesajımı alacağını umarak kaşımı hafifçe kaldırdım -*bu oyunu* iki kişi oynayabilir, *Doktor- sonra da* anılarımı canlandırır gibi gözlerimi kapadım. Gerçek şu ki, bunu yapmama gerek yoktu. Heath'in uykusunda her ağlayışını hatırlıyordum. Beni uyandıran her çığlığı, kükremeyi ve iniltiyi.

Aynayı kır . . .

Cerny bana baktı ve içimden lezzetli bir üstünlük duygusu geçti. Heath ve benimle -ve Glenys'le- oynadığı oyun her neyse kazanamayacaktı. Neyin peşinde olduğunu anlayana kadar ona daha fazla bilgi vermeyeceğimden emindim.

Bay Al'a benziyor olabilir ama o benim babam değildi.
Boğazımı temizledim. "Bir keresinde -ve bunu çok net hatırlıyorum- bir keresinde ... dedi."

Cerny'nin göz bebeklerinin beklentiyle büyüdüğüne yemin edebilirim.
"Bana hiç acımadığını söyledi." Elimi Heath'in koluna doladım ve pazusunu kavradım. Bana baktığını hissedebiliyordum.

"Öyle mi?" Heath sordu.

"Hm." Tekrar Cerny'ye baktım. Yüzü gevşemişti. "Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu, Dr. Cerny?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Gerçekten söyleyemem." Gözleri sert, kısık ve lazer gibi bana odaklanmıştı. Ahırına girdiğimi ve eski masayı gördüğümü bilip bilmediğini merak ettim. Emin değildim. Benim küçük oyunuma sinirlenmekten başka bir şey yapacağını düşünemiyordum. Ama sinirlenmiş görünmüyordu. Öfkeli görünüyordu.

Artık çok rahatlamıştım; bana bir şey verdiğiine şüphe yoktu, ama sadece uzak bir parçam korkuyordu. Çoğunlukla, şimdi, kendimi bir metre boyunda hissediyordum.

"Onun psikoloğu olarak bu gizemi çözmekten keyif alacağınıza eminim," dedim rahat bir tavırla. İyi geceler."

Kapıya doğru yürüdüm ve anahtarlara uzanmak üzereydim ki Heath'in olduğunu hissettim, nefesi kulağımdaydı. Eli bileğime kenetlenince donup kaldım. Anahtarlar görüş alanımdaydı, tam orada, bir kol mesafesinde.

"Hayır." Sesi sadece bir fısıltıydı ama titriyordu. İtiraz edemedi beni anahtarlardan uzaklaştırdı ve kapıdan dışarı çıkardı.

Yirmi İkinci Bölüm

"Bunu Dr. Cerny'ye neden söylediniz?" Heath sordu.

Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ve Glenys'i bulma konusunda ciddiysen Luca'ya göz kulak olmam gerekirdi. Ama Cerny'nin ofisindeki olay beni şaşırtmıştı. Kafam biraz fazla iyiydi ve burayla işim bitmişti. Tek istediğim eve gitmekti.

Donuk bir şekilde odayı taradım:

*Şöminenin üstündeki yağlı boya tablonun çerçevesi
içinde. Oturma alanının köşesindeki lambaderin
içinde. Şifonyerin üstündeki aynanın yanında bir
yerde.*

Yatağın üstündeki vantilatörde.

Arkamda Heath boğazını temizledi. "Şu 'acımam yok' lafını gerçekten söyledim mi?" Dikkatle konuşuyordu, sanki kırık bir camın üzerinden geçiyormuş gibiydi.

Ona odamızdaki diğer kameralardan bahsetmeli miydim? Bu onu gitmemiz gerektiğine ikna eder miydi? Artık hiçbir şey bilmiyordum. Bu yer beni alt üst ediyordu.

"Hayır, öyle demedin." Gözlerimi ovuşturdum. "Sadece ahırdaki eski bir mobilyanın üzerinde gördüğüm bir şeydi, bir masanın üzerine çizilmiş bir cümle."

Ayağa fırladı. "Daphne! Tanrım!"

Şaşkınlıkla doğruldum. "Ne?"

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. "Tedavimle oynuyorsun.

Anlamıyor musun?" "Özür

dilerim. Ben-"

"Cerny'den hoşlanmıyorsun, bu çok açık. Ama bu sana benim hakkımda ona yalan söyleme hakkını vermez."

"Özür dilerim, tamam mı? Sadece... Gerçekten garip hissediyorum. Kendimde değilim. Bana verdiği meyve suyunun içine bir şey koyduğuna eminim."

Öfkeli bir ses çıkardı. "Oh, ama. Onunla istedin ve fırsatını buldun. Suçu başkasına atma."

"Ben değilim!" diye bağırdım. Sonra tekrar kameraların farkına vararak sesimi alçalttım. "Tamam, bana inanmak zorunda değilsin. Ama hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin."

burada mantıklı. Neden kimseyle konuşmamıza izin verilmiyor? Dr. Cerny neden sürekli garip davranıyor?" *Neden masasında bir eyalet müfettişinin kartı ve bir dolap dolusu kadın kıyafeti var? Bahçe neden ölü kuşlarla dolu?*

Ve aşçı, onunla her karşılaştığımda bana bir mesaj göndermeye çalışıyor gibi görünüyor.

Heath başını salladı. "Öylece bir şeyler uyduramazsın. Bu ciddi bir süreç."

"O zaman sana uyku hapi yazsın ve eve gidelim.

Ona ruhunuzu sunmanız gerektiğini söyleyen bir şey yok."

"Terapistler hakkında ne hissettiğini biliyorum. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. . ." "Bu benim için zor değil," dedim eşit bir şekilde.

"Dr. Cerny'den korkmuyorum. I

İnternette ne yazdığını biliyorum, o nitelikli bir doktor ve herkes onun mucize düşünüyor. Bu sadece ..." Sözümü kestim. "Kabusların hakkında onunla konuşmak içime sinmiyor. Sen onunla konuşabilirsin ama ben konuşamam. Ona güvenmiyorum."

"Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?" "Hayır. Evet. Evet, güveniyorum."

"Bana geçmişini anlattığın için kızgınsın. ." "Kes şunu, Heath. Bunu bana çevirme."

"Saçmalıklarla dolusun," diye tükürdü. "Bana sadece çiftlikten, Omega ve Chantal'dan bahsettin çünkü geçmişimle ilgili daha fazla şey duymaktan korkuyordun. Benimle birlikte gerçekten oraya gitmekten, en karanlık kısma kadar. Ve şimdi garip, mesafeli ve soğuk davranıyorsun. Bana yakın olmanın gerçekliğine dayanamıyorsun."

Yüzüm kızardı. "Hayır."

Ama bir şey bulmuştu. Baskens'ta olmak bizi değiştirmiş, geri dönüşü olmayan bir yola sokmuştu. Geçmişimiz yokmuş gibi davranamazdım ama ileriye gidip tüm bunlarla uğraşmak da istemiyordum. Bu çarpık evde sıkışıp kalmıştım.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Yani bu cümleyi tesadüfen gördün, *Hiç acımam*, bir mobilya parçasına mı oyulmuş?"

"Ahırda bulduğum eski bir okul masasının üzerindeydi. Seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyorum. Bir şey mi kaçırıyorum?"

Kapı çalındı ve ben sanki biri bomba patlatmış gibi sıçradım. Kapıya doğru gittim, ama Heath kolumu yakaladı.

"Dayan." Beni sıkıca kavramaya devam etti. "Sadece akşam yemeği. O bekleyebilir." Beni kucakladı. "Beni korkuttun, Daph. Cerny'ye ne söylediğini ya da neden daha önce bu konuda hiçbir şey söylemediğini anlamadım. Bana neler olduğunu asla öğrenemeyeceğimden endişelenmeme neden oldu."

Yüzümü omzuna yasladım, suçluluk duygusu içimi kapladı. "Boktan bir şeydi

benden. Özür dilerim."

"Sadece bir saniyeliğine seni hissetmeye ihtiyacım var."

Kollarını bana doladı ama tek düşünebildiğim, Glenys'in Luca'nın kapısını çalmasına cevap vermesini görme şansımı kaçırdığımdı. Tabii cevap verirse. Heath sonunda bıraktığında kapıyı açtım. Koridordaki tek yemek tepsi bizi bekliydi.

"*Lanet* olsun," dedim nefesimin altında.

"Ne?" Heath arkamdan söyledi. Tepsiyi aldım ve etrafımda dolandım.

Onu

"Bir şey yok. Bir şey yok."

Odada, tabağımın üzerindeki örtüyü kaldırdığımda mis kokulu karides ve kinoa ve ince kuşkonmaz. Heath bardağımı şarapla doldurmak için hamle yaptı, ama elimi bardağın üzerine koyarak onu durdurdum. Yediklerime alkol karıştırmayı göze alamazdım, özellikle de bu gece Glenys'i aramaya devam edeceksem. Heath kendine sağlıklı bir porsiyon doldurdu, sonra bir dilim hindistancevizli keki şiddetle çatalladı. Kaşlarını kaldırarak onu izledim.

"Akşam yemeği için tatlı?"

"Uzun bir ," diye homurdandı.

Kendimi kavgacı hissederek karidese saldırdım. "Yani gerçekten Glenys'in iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aksini düşünmek için bir neden göremiyorum."

"Keşke onu arayabilsem ya da mesaj atabilsem..." Ağzımı aniden kapattım. Aklıma bir fikir çekirdeği düşmüştü. Birine haber vermenin Wi-Fi ya da cep telefonu şebekesi gerektirmeyen bir yolu. Bu fikri şimdilik bir kenara sakladım. Yalnız kalana kadar beklemem gerekecekti. "Umarım iyidir, hepsi bu."

"Olmayacağını düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

"Hayır. Tam olarak değil. Hayatındaki bazı şeylerle ilgili zor zamanlar geçiriyor."

"Ne gibi?"

"Oğlunu kaybetti."

"Onu kaybetti

mi?"

"O öldü."

Heath bunu özümsemişti. Peçetesini düşürdü. Pastadan birkaç ısırıktan başka bir şey yememişti. "Nasıl oldu bu?" Sesi sakindi ama dikkatle beni izliyordu.

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Merak etmiyor muydun?"

Rahatsızca yer değiştirdim. "Şart değil."

Bakışlarına karşılık verdi. "Herkes ölümü merak eder - nasıl olduğunu, hissettirdiğini."

"Sanırım."

"Küçük bir parçanız Chantal'ın öldüğü anda uçurumun dibinde olmayı dilemiyor mu? Ruhunun bedenini terk ettiği o anda?"

"Ciddi misin sen?" Ona bakakaldım.

"Sadece dürüst davranıyorum, Daphne. İçinde bir parça karanlık olduğunu kabul etmek seni kötü bir insan yapmaz. Hepimiz burada, ahlaki açıdan muğlak bir bataklıkta birlikte takılıyoruz. İçindeki karanlıktan korkmana gerek yok. Ya da benim içimdeki. Bu işte beraberiz, değil mi?"

"Doğru," dedim. Çünkü her zaman söylediğim şey buydu. Ama bu sefer hissetmiyordum. Aslında şu anda kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyordum. En sevdiğimiz cümle, *her zaman* biz-gerçekte ne anlama geliyordu? Gerçekten hep biz mi olacaktık? Her zaman aynı mı? Hep birlikte mi?

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik. Tepsiyi kapımızın önüne bıraktım. Koridor ıssızdı. İnsan yoktu, tepsi bile yoktu ama Dr. Cerny'nin süitine açılan cep kapısı yarı açıktı. Dışarı eğildim, ötesindeki karanlığa baktım. Hiçbir şey göremiyordum. Çatı katına çıkan küçük merdivenleri koşarak çıkmak ve Glenys'i monitörlerden kontrol etmek sadece birkaç saniye alacaktı.

"Yatağa gel." Açık kapı aralığında Heath'in eli omzuma yerleşti. Diğer eşofmanımın altından çıplak belime dolandı. Gerildim. Döndüğümde yüzü bana doğru eğilmişti, o kadar yakındı ki nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordum.

"Peki ya dağda başına bir şey gelirse?" Dedim ki. "Ya kaybolursa? Ya da yaralandıysa?"

"Cerny bir doktor. Dava açmaya çalışmıyor, size veriyorum."

Aklıma Jessica Kyung'un kartı geldi. Telefondaki kısık sesi. *Sitemize gitmenizi tavsiye ederim.*

"Arkadaşının iyi olduğuna eminim." Parmakları kaburgalarımın dış hatlarını çizdi. "Yatağa gel. Bir şey yapmamıza gerek yok. Sana sırt masajı yapacağım."

Beni odaya geri götürmesine izin verdim. Eşofmanımı başımın üzerinden kaldırdı, sonra yorganın üzerine uzandım. O da yanıma uzandı ve vücudunu benimkiyle birleştirdi. Şakağıma bir öpücük kondurdu ama daha fazlasını yapmadı, sonra düğümlenmiş omuzlarımı yoğurmaya başladı. Gözlerimi kapattım.

Gerginliğimin kalktığını, sürüklendiğimi hissedebiliyordum. Pencereden baktığımda, dışarıdaki ışık koyu mora dönüşmüştü ve Heath'in eli yavaşlayarak boynumun kıvrımlarında gezinen bir gıdıklamaya dönüşmüştü. Hap, yemek ve onun ustaca dokunuşları beni o kadar mutlu etmişti ki, kalkamayacağımı biliyordum. Gözlerimi tekrar kapattım ve vücuduma saat onda uyanmasını söyledim.

İç saatim iyi çalışıyor olmalıydı, çünkü 9:58'de uyandım. Gözlerimdeki kumları temizledim ve karanlığa alışmalarını sağladım. Kameraların kapanmasına sadece iki dakika vardı. Mükemmeldi. Heath'in kolunun altından sıyrılıp çantamdan küçük bir not defteri ve kalem aldım.

alt kattan gelen zayıf ışık koridoru aydınlattı. Umarım,

Bay Cep Telefonu hâlâ açıktı ve her şeyden habersiz karısı uyurken neşeyle mesajlaşıyordu. Merdivenlere yaklaştım, kâğıdı açtım ve saatler önce formüle ettiğim mesajı not ettim.

Bay McAdam,

Sanırım diğer hastalardan biri, Glenys Sieffert, kaybolmuş olabilir. Garip gelebilir ama dün gece kendine zarar vermenin eşiğindeydi.

-Belki yatak odasının penceresinden bile atlamıştır. Şimdi onu hiçbir yerde bulamıyorum. Sanırım başı belada olabilir. Bir telefonunuz olduğunu biliyorum, monitörlerde gördüm (mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim). Lütfen 911'i arayıp polisten buraya gelmelerini ve iyi olduğundan emin olmalarını ister misiniz? Yemin ederim kimin aradığını söylemeyeceğim.

Teşekkürler,

Daphne Amos

Notu defterden çıkardım, dikkatlice katladım ve McAdams'ların kapısına yöneldim. Notu kapının altından geçirdim, sonra parmak uçlarımla Glenys'in kapısına yöneldim. Kulaklarımı zorlayarak durakladım, ama hiçbir şey yoktu - ne ses, ne ışık- ben de odamıza döndüm. Yatağa döndüğümde Heath'e yaslandım ama dağılan nabzımı düzene sokamadım.

Glenys'i görmeye devam ettim, geçen gece ekranda görüldüğü gibi. Penceresinin pervazına dayanmış, geceliği rüzgârda dalgalanıyor, yüzü keder ve çaresizlikle .

Heath haklıydı. Chantal'ın yüzünün ölmeden önceki haliyle aynı olup olmadığını merak ettim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bay Cleve, Chantal'ın cenazesi için okulu asmama izin verdi, her ne kadar sadece sekizinci sınıf ve üstü için olması gerekse de.

"Bu sana bir kapanış sağlar. Siz kızlar aynı odayı paylaştığınıza göre," diye açıkladı Bay Cleve yeni eve nasıl yerleştiğini görmeye geldiğinde. *Kapanış* kelimesi ağzına yakışmıyor gibiydi. Sanki başka biri ona bunu söylemesini söylemiş gibiydi. Muhtemelen psikolog.

Törende giyecek uygun bir elbisem yoktu, bu yüzden yeni ev annem Bayan Waylene kahverengi tuğlalı eve geri dönüp oradaki hurda dolabına bakabileceğimi söyledi. Chantal'ın çekmecesinden Süper Serserilerden birinin attığı koyu yeşil bir süveter ve bordo bir tayt buldum ve eski odamızda üstümü değiştirdim. Hâlâ yatağın altında duran siyah takunyaları bana büyük geliyordu ama yine de ayaklarımı içine soktum.

Geri döndüğümde Bayan Waylene bir gıdak sesi çıkardı.

"Takunyaları giymeyeyim mi?" diye sordum.

"Hayır, tatlım. Harika görünüyorsun" dedi ve diğerlerini aramaya gitti.

Kızlar.

Grubumuz sessizlik içinde Hollyhock Topluluk Kilisesi'ne doğru yola çıktı.

Beyaz tabutu, üzeri beyaz bir bezle örtülmüş bir tür sehpanın üzerine yerleştirmişlerdi. Plastik çiçek vazoları ve yeşillik saksıları tabutu çevreliyordu. Bunları çiftlikteki evlerden topladıklarına emindim. Bayan Bobbie'nin eski yemek odamızda sakladığı büyük bir palmiye saksısını tanıdım.

Bayan Bobbie ve diğer ev anneleri kardeşlik salonunda koşuşturuyor, ayin sonrası için haşlanmış yumurta, jambonlu ekmek ve şekerli kurabiyeler hazırlıyorlardı. Birisi Chantal'ın teyzesi ve amcasının da orada olduğunu söyledi ve sıralarda oturan birkaç yetişkin de vardı ama emin olamadım. Bildiğim kadarıyla Omega'nın anlattıkları gerçektir: Chantal'ın anne ve babası ölmüştü ve Chantal dünyada yalnızdı. Bir yanım tüm ailesinin ölmüş olmasını umuyordu, böylece beni orada, onun takunyalarıyla dolaşırken görecekti kimse olmayacaktı.

Beyaz tabutun üst yarısı açıktı ve vaiz sessizce tüm çocuklara cenazeyi göreceğimizi duyurdu. Herkes

ekstra sessiz ve saygılıydı ve her zamanki kargaşa olmadan sıraya girdi. Sonra hepimiz koridorda sıraya girdik. Koro şefi piyano çalıyordu, gerçekten hüzünlü ve güzel bir şeyler çalıyordu ve bunun altında sadece çocukların kısık sesleri vardı. Tabutun önünden geçme bana geldiğinde Chantal'a baktım.

Gözleri kapalı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, beyaz saten kumaşın içinde yatıyordu. Çok fazla fondöten sürmüştü, hatta kaşlarına kalem bile sürmüştü ki bunu hayattayken hiç görmemiştim. Yeşilimsi saçları kıvrılmış ve etrafına dağılmıştı. Hiç de canlı görünmüyordu. Daha çok bir Chantal mankenine benziyordu. Bir Chantal bebeği.

Beyaz saten bana Bayan Bobbie'yi ve odasının etrafına yığıldığı kumaşları düşündürdü. Beyaz satenden bir parça kesip Chantal'ın etrafına nazıkçe yerleştirdiğini ve uzun bir uyku için onu güvenle yatırdığını hayal ettim. Kız orada sıcak görünüyordu. Güvende. Sanki dağın zirvesinden doğruca yastık gibi saten tabutun içine düşmüştü, saçları bir meleşinki gibi dalgalanıyordu.

Nöbet geçirmişti -ilacını unuttuğu için epilepsi nöbeti- ve sonra tökezleyip yüksek bir kaya çıkıntısından düşmüştü. Gece vaktiydi ve kamp alanından uzaklaşmıştı. Daha sonra, psikoloğu gördükten sonra, polis Bay Al'ı suçlayacaktı ama Shellie bana bunun onun hatası olmadığını söyledi. Herkes yatmak için çadırlarına döndükten sonra, o ve Tré onunla birlikte gizlice dışarı çıkmışlardı. Biraz ot içmek için vadiye tırmanmışlardı ve Chantal o zaman uyanıp onları aramaya gelmişti.

Geldiğinde Bay Al, Chantal'a çadırına dönüp yatmasını söyledi. Ama Chantal bunu asla başaramadı. Bir park arama ekibi onu ertesi gün öğleden sonra şelalenin dibine yakın bir yarıktaki bulmuştu. Ölmüştü ama uzun süre öyle kalmamıştı. En kötüsü de buydu. Dibe vurduktan sonra uzun bir süre daha yaşamıştı.

Onu ayağa kaldırmak için İtfaiye ve Kurtarma'dan yirmi yedi ekip üyesi gerekti. Onu muayene eden doktorlar grand-mal nöbeti geçirdiğini ve muhtemelen ayağını kaybettiğini söyledi. Şelalenin dibine kadar seksen metreden fazla yuvarlanmış. Boynu ve sırtı kırılmış. Kafatasının arkası paramparça olmuş.

Haberi duyduğumdan beri yemek yiyemiyordum. Midem her gün düğümleniyordu ve her gece uykuya dalarken Chantal'ın uçurumun dibinde yattığını, parçalandığını ve öldüğünü hayal ediyordum. Kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordum: İlaçlarını almadığı için nöbet geçirmişti. İlaçlarını almamıştı çünkü ben onları çalmıştım.

Ama Bayan Waylene'in evinde, yeni ikiz yatağında, yatağımı tekmeleyen kimse yoktu, bu yüzden şaşırtıcı derecede iyi uyudum. Sonunda karın ağrılarım da kesildi ve iştahım yerine geldi. Bayan Waylene'i, kocası Bay Bob'u ve yeni evdeki diğer kızları sevdim.

Yine de tüm bunlar beni endişelendiriyordu. Ne tür bir insan yaptıklarını bile bile bu kadar rahat uyuyabilir, mutlu olabilir ve hatta gülebilirdi? Sanırım bir canavara dönüşmüştüm.

Kilisenin içinde piyanist tuşların üzerine çökmüş, ekstra bir gusto ile çalıyordu. Melodi o kadar hüzünlü ve güzeldi ki, gözlerim yaşardı. Tabutun kenarını tuttuğumu fark ettim.

"*Anastasia*'dan," diye fısıldadı yanımdaki kız. Onu daha önce hiç görmemiştim. Bizim okula gitmiş olması ve Chantal'la arkadaş olmaları mümkündü ama Chantal'ı kimseyle takılırken gördüğümü hatırlamıyordum.

"Bu onun en sevdiği filmi. Tüm kelimeleri biliyordu," dedi kız.

Tüm filmdeki tüm sözler mi yoksa sadece şarkılar mı? Sormak istedim ama sormadım. Chantal'ın *Anastasia*'yı sevdiğini bilmiyordum. Biz hiç film seyretmezdik. Bayan Bobbie onların bizi kötü etkilediğini düşünürdü.

"Onunla mı yaşıyordun?" diye sordu

kız. Başımı salladım.

"Hiç Cynthia'dan bahsetti mi? O benim. Kuzeni. Annem onu bizimle yaşaması için ikna etmeye çalışıyordu, o ..." Başıyla tabutu işaret etti.

Ne diyeceğimi bilemedim. Kulaklarım , o kadar gürültülüydü ki *Anastasia* şarkısını duyamıyordum.

"Hey, dur," dedi kız o zaman.

Aşağıya baktım. Elim beyaz saten denizine uzanmış ve Chantal'ın yeşil renkli buklelerinden birini tutmuştu. Telaşla elimi geri çektim, sonra sırayı bozdu ve kiliseyi boydan boya geçerek, çocuk ve yetişkin kalabalığının arasından bir kapı bulana kadar koştum. Kapıyı ittim ve güneş ışığına çıktım.

Kamyonetler ve külüstür Cadillac'larla dolu, toprak yollardan tozlanmış bir otoparkta durdum. Parlak güneşin altında gözlerimi kırpıştırarak hangi yöne koşacağıma karar vermeye çalıştım. Kilise çiftlikten çok uzaktaydı ve kasabaya da o kadar yakın değildi, bu yüzden seçeneklerim sınırlıydı. Eğer oraya geri dönmek istemiyorsam, saklanmak zorundaydım.

Döndüm, etraf temizlenene kadar saklanabileceğim bir yer aradım. İşte o zaman onları gördüm: Omega ve Bay Al, uzak ucunda, eğretili otu şeklindeki tüm yapraklarını kaybetmiş, sadece kahverengi tohum kabukları kalmış, cılız dallarına yapışmış bir mimoza ağacının gölgesinde duruyorlardı.

Ağacın altında, Omega'nın başı Bay Al'inkine doğru eğikti. Omzu açık siyah bir elbise giymişti. Nereden almıştı, hayal bile edemiyordum; dolapta hiç bu kadar egzotik bir şey görmemiştim. Bay Al koyu renk bir takım elbise giymiş, kravat takmıştı ve sarkık saçları ilk kez arkaya taranmıştı. Ona dokunmak için uzanmaya başladı, sonra elini tekrar cebine soktu. Kilisenin mutfağında meşgul olan Bayan Bobbie'yi düşündüm. Onu görseydi çok kızardı.

İkisi çok yakın duruyordu. Havadaki garip gerilimi ben bile hissedebiliyordum.

Rüzgâr esiyor ve mimoza kabukları başlarının üzerinde kemik gibi şingirdiyordu. Omega yüksek sesle konuşuyordu; sessiz harfler park alanında silah sesi gibi yankılanıyordu. Ne dediğini duyamıyordum ama üzgün olduğu belliydi. Başını şiddetle salladı ve sonra yumruklarıyla Bay Al'ın göğsüne başladı. Hareket edemiyordum. Büyülenmişim. Ölü Chantal'saçlarına dokunmayı, hüznü, sevimli piyano müziğini ve arkadaş canlısı kuzenini tamamen unutmuştum.

Sonra birbirlerine doğru kaymaya başladılar. Ve bir an için, ateş için yakılmış çıra çubuklarına benzediler, vücutları baş aşağı bir V oluşturdu. Omega'nın artık Süper Seraserilerden biri gibi görünmediğini fark ettim - üvey babasıyla konuşan liseli bir kız - ama bir yetişkin gibi, tıpkı Bay Al gibi. Everlane'in Dex'e yalvarması gibi.

Özellikle de Bay Al onu bileklerinden yakaladığında ve kız ona doğru solduğunda. Sonra yüzünü kaldırdığında, uzanıp dudaklarını onunkilere bastırıldığını gördüm. Adam geri çekildi, neredeyse geri dönüyordu, onu tutuşundan kurtardı. Kadın acı dolu bir hıçkırık attı, arabaların arasından otoyola doğru tökezledi ve kasabaya doğru koşmaya başladı.

Bir iki dakika sonra Bay Al döndü ve hantal adımlarla kiliseye doğru yürüdü.

Beni gördüğünde yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, Daphne-Doodle-Do. Neden içeride değilsin?"

Kollarımla ona kement attım ve bana sarılmasına izin verdim. Baharatlı tıraş losyonu ve kahve kokusu beni rahatlatmıştı. Sonsuza kadar orada onunla durmak istedim, yüzüm takım elbise ceketinin sert malzemesine bastırılmıştı. Hiç üşümüyordum. Sadece tanık olduğum şeyden dolayı heyecanlanmış ve korkmuştum.

"Biliyor musun Daphne, az önce ne oldu-" diye başladı.

"Omega senin kız arkadaşın mı?" Sesim ceketinin içinde boğuklaşmıştı.

Bir *hıçkırık* sesi çıkardı ama gülüyor muydu yoksa başka bir şey miydi anlayamadım. Kıpırdamadan durdum, bırakmayacağını umuyordum. Elini kürek kemiklerimin arasında dolaştırdı. "Hayır, sevgilim. Onu seviyorum, tıpkı seni gibi. Ama bu şekilde değil."

"Seni neden öptü?"

Bir an sessiz kaldı. "Kafası karışık. Ve üzgün," dedi.

Omega'nın üzgün olması fikri, dünyanın benimle birlikte katlanması gibi geliyordu. Buna dayanamazdım.

"Gidip onu senin arabana bindirmeliyiz," dedim. "Cenazeyi kaçırarak." *Daha sonra yemek salonunda yemek yerken* ben de düşünüyordum.

Bay Al derin bir iç çekti. "Anahtarlar Bayan Bobbie'de."

Yapmak istediğim son şeydi, onun kucağından ayrılmak, ama birinin Omega'nın peşinden gitmesi gerekiyordu. Birinin onu neşelendirmesi gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Park yerindeki arabaların arasından geçtim ve yola geldiğimde,

Takunyalarımı çıkardım ve Omega'nın gittiğini gördüğüm yöne doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

19 Ekim Cuma Sabahı

Heath'in yatakta yuvarlandığını duyduğumda, Jerry McAdam'ı görmeyi umarak kapımızdaki aralıktan bakıyordum.

"Duş mı?" Uykudan şişmiş gözlerini kısarak bana baktı. "Erken uyandım," dedim saate bakarak. Saat şu anda altı kırk beşti, Ama saat beş civarından beri uyanıktım ve bileğimdeki bandı sıkıyordum. Başım zonkluyordu.

Belli ki McAdam dün gece 911'i aramamıştı; notumu görmemiş olması bile mümkündü. Koridor ıssız ve sessizdi, Luca'dan da iz yoktu. Kahvaltı henüz hazır olamazdı. McAdam bu sabah notu alsa bile bir şey yapacağından emin değildim. Bunun bir şaka olduğunu düşünüp atabilirdi. Dr. Cerny'ye söyleyip bizi dışarı attırabilirdi.

Eve gitmeyi umursadığımdan değil. Aslında, bu benim için çok iyi olurdu. Ben.

Heath arkamdan homurdandı. "Daphne, bırak onu. O yetişkin bir kadın. O odasında kalabilir. Cerny'nin terapisi çok yoğun. Sizinle konuşmak istemeyebilir. Buna saygı duymalısınız. Onu rahat bırakın."

"Ve eğer ona bir şey olduysa, dağda bir yerlerde kaybolduysa-"

"Ya da bir uçurumun dibinde ..." dedi.

Ona ters ters baktım, sonra arkamı döndüm. "O Chantal değil," dedi nazikçe.

"Biliyorum." Uzak merdivenlerin dibinden bir hışırtı ve birkaç yükseldi. Luca kahvaltı tepsilerini getiriyordu. Kapıyı bir santim daha kapattım ve gözümü aralıktan ayırmadım.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi Heath. Ama umurumda değildi. Bir şey görene kadar kapıda kalacaktım. Herhangi bir şey -McAdam, Glenys ya da herhangi biri- ve sonra harekete geçecektim. Banyodan musluğun gıcirtısını ve duşun çalışmaya başladığını duydum. *Peki, Heath. Yavaşça bir duş al.*

Bir kadın kaybolmuş olsa da. Gününüzün herhangi bir şekilde aksamasını istemeyiz.

Sonunda Luca'nın elinde tek bir tepsiyle köşeyi döndüğünü gördüm. Zavallı adam. O bitmek bilmeyen merdivenlerden günde üç kez üç ayrı yolculuk yapmak zorundaydı. Doktorun burayı CIA gibi donatmış olmasına şaşırmıştım ama zavallı Luca için bir çeşit servis asansörü kurmayı başaramamıştı.

Beni görünce durdu, sonra döndü ve tepsiyi McAdams'ların kapısının bırakıp hafifçe vurdu. Bana başıyla selam verdikten sonra koridordan arka merdivenlere yöneldi. Saklandıkları güvenli yerlerden vızıldayarak uzaklaşan kameraları düşündüm. Dr. Cerny'nin bana röntgenci, paranoyak ya da başka bir tür akıl hastası teşhisi koyması riskini göze almam gerekecekti. Görev yerimden ayrılmayacaktım.

Ama McAdams'ların kapısı hiç açılmadı ve tepsi odanın dışında dokunulmadan öylece durdu. Luca bir sonraki tepsiyle döndüğünde, merdivenlerin başında tereddüt eder gibiydi. Selamlamak için elimi kaldırdım ve tepsiyi Sieffert'lerin kapısının önüne bıraktı. Tekrar aşağı inmeden önce bana baktı. Geri çekildim, Glenys ya da kocası tepsilerini almaya gelirlerse onları görebilmek için kapıyı aralık bıraktım. Ki almadılar.

Birazdan Luca yemeğimizle birlikte merdivenlerin başına geri dönmüştü. Kapıyı aceleyle itip kapattım ve geri geri odaya girdim, ki bu çok saçma bir hareketti, çünkü bütün bu süreç boyunca onu izlediğim belliydi. Yine de, kapıyı tıklattığında ileri atıldım, kapıyı açtım ve onu orada bulduğuma şaşırmış gibi gülümsedim. Dondu kaldı, yarı yere kadar eğildi.

"Merhaba," dedim.

Doğruldu ve bana baktı, ama bu mutfakta paylaştığımız gibi dostça bir bakış değildi. Sinirli, hatta kızgın görünüyordu. Ona baktım, ya gözlerinin ardındaki gizli anlamı anlamayı bekliyordum ya da konuşması için cesaret ediyordum - ki sonunda konuştu.

"Café da manhã."

"İçeri gel." Onu odaya çağırdım ama hareket etmedi. Geri çekildim, masayı işaret ettim. Sanki Heath'in -ya da kızgın bir ayının- her an içeri dalabileceğini düşünmüğü gibi çekingen bir tavırla içeri girdi. "Masaya koyabilirsin," diye teklif ettim, o da koydu, hem de bir otel odası servisi garsonunun yaptığı kadar hızlı bir şekilde.

Geri çekilmeye başladı ama sonra durdu. Gözlerini kapalı banyo kapısına doğru kaydırды.

Derin bir nefes aldım. Derinlere daldım. "O duşta. Ve kameralar ses kaydetmiyor, sanmıyorum." Nefesimi tuttum. "Bana bir şey söylemek istediğini biliyorum."

Gözleri kısa bir an için parladı, sonra açık kapıya doğru ilerledi.

Ağır aksanlı bir İngilizceyle konuştuktan sonra karanlık koridora geri döndü.

Tek söylediği "Aynanın arkasına bak," oldu.

19 Ekim Cuma Gecesi

Polis resepsiyon görevlisi -eğer ona böyle diyorlarsa- ön kapının hemen içindeki küçük bir masada oturuyor. Bekleme alanı plastik sandalyelerle kaplı ve o büyük, testereyle oyulmuş ahşap ayılardan biri köşede nöbet tutuyor. Baskens'te olan bir şey nedeniyle bir memurla konuşmam gerektiğini söylediğimde sandalyeleri işaret ediyor.

"En kısa zamanda sizinle konuşması için bir memur göndereceğim. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Evet, lütfen" diyorum. Başım dönmeye başladı. Daha önce yuttuğum sudan dolayı midem bulanıyor. Sisin içinde bir televizyon daha fark ediyorum, bu seferki resepsiyon masasının yanındaki duvara yapıştırılmış bir düz ekran. Bunda futbol maçı yok, yerel Atlanta haberleri var.

"Co-cola? Sprite? Diyet?"

Kadının söylediklerine konsantre olmaya çalışıyorum. "Bir kola lütfen. Teşekkürler."

Arka taraftan döndüğünde -ve muhtemelen memurlardan birine bildirmem gereken bir suç olduğunu söylediğinde- bana soğuk bir kutu uzatıyor. Kapağını kapatıp açtım.

Tekrar masasının arkasına geçiyor.

"Bir şey daha var." iPad'i kaldırıyorum. Terli sırtıma sıkıştırdığım için buğulanmış ve kayganlaşmış. "çift kulaklığınız yoktur, değil mi?" Kaşlarının hızlıca çatıldığını gizleyemiyor ama masanın çekmecelerinden birinden bir çift siyah kulaklık çıkarıp uzatıyor.

"Teşekkürler."

Başını sallıyor ama göz teması kurmuyor. Ne kadar süreceğini merak ediyorum. Dunfree, Georgia'da bir Cuma gecesi bu kadar çok şey olamaz.

Koltuğuma dönüyorum, kulaklıkları takıyorum ve 5353 numarasını tuşluyorum. Notlar bölümünde hasta klasörlerini buluyorum ve Heath'inkine tıklıyorum. Sesi kulaklarımı doldurduğunda tüylerim diken diken oluyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

19 Ekim Cuma Sabahı

Heath duştan çıktığında ben çoktan kahvaltıya dalmıştım. O da bana katıldı ve enerjik bir şekilde krep yığınınına daldı. Yerken ıslak saçlarından bir tutam gözünün üzerine düştü.

Ama tek düşünebildiğim Luca'nın ela gözlerini gözlerime diktiği ve sesinin kulaklarımda olduğu.

Aynanın arkasına bak.

Odamızdaki şifonyerin üstündeki aynanın arkasında mı? Ya da başka bir aynanın?

Bilmiyordum. Tek söylediği .

Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki panik atak geçirecekmişim gibi hissediyordum. Yemeğimle oynadım, yiyormuş gibi yaptım, krepleri ve pastırmaları ittim. Soğuk odaya rağmen ter içinde kalmıştım.

Ayağa fırladım. "Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Heath kreplerin arasında ilerlerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Okuduğum kitabı aşağıda bıraktım."

"Al bakalım, kitap oku. Buradaki herkes hakkında endişelenmekten çok daha sağlıklı."

"Birazdan dönerim," diye cıvıldadım ve odadan çıktım.

Koridorda iki tepsiye de hâlâ dokunulmamıştı. Jerry McAdam'la temas kurmak için hâlâ bir şansım vardı. Sieffert'lerin kapısına vurdum ama cevap gelmedi. McAdams'lara geçtim ve sessizce kapıyı çaldım.

"Bay McAdam, ben Daphne Amos." Cevap gelmedi. Ayaklarımdan üzerinde zıpladım. "Jerry, seninle gerçekten konuşmam gerek. Telefonun olduğunu biliyorum. Benim için polisi aramanı istiyorum. Glenys Sieffert için, tamam mı? Onun adı bu. Glenys Sieffert. O ve kocası hemen yanınızda kalıyorlar. 911'i arayın lütfen."

Koridorun sonundaki cep kapısı açıktı. Onun ötesinde, Dr. Cerny'nin yatak odasının kapısının kapalı olduğunu görebiliyordum. Ya hâlâ içerideydi ya da aşağıda ofisinde güne hazırlanıyordu. Her iki durumda da

Beni duymadan tavan arasına çıkma şansım vardı. Zamanı ölçtüm. Yakında Heath yemeğini bitirecek, Luca da herkesin tepsisini toplamak için geri dönecekti. Artık gitmem gerekiyordu.

Merdivenleri saniyeler içinde çıktım. Monitörler açıldı ama Sieffert ekranında hiçbir şey görünmüyordu. İnsan yoktu. Hiçbir hareketlilik yoktu. Oda boştu.

McAdams'lar kahvaltı ediyorlardı.

Ama bu nasıl mümkün olabilir? Az önce iki tepsinin de hâlâ kapının yanında durduğunu görmüştüm.

Daha yakına eğildim. Yüzleri gizliydi ama yemeği yeterince net görebiliyordum. Eski moda kaplarda haşlanmış yumurta ve greyfurt yarısına benzeyen bir şey. Bu garipti, çünkü odamızda Heath krep ve pastırmayı mideye indiriyordu.

"Bu da ne böyle..." Yumuşak bir sesle söyledim.

Yani Luca farklı konuklar için farklı kahvaltılar mı hazırladı? Bu bir kişi için olağanüstü bir işti ve diyet ikameleri sağlamanın ötesinde bir şeydi. Bu işte bir terslik vardı. Hem de çok. Odadan çıktım, merdivenlerden aşağı indim ama cep kapısında durdum.

İki kahvaltı tepsisi de hâlâ McAdams ve Siefferts'ın kapılarının önünde duruyordu. Luca'nın onları zamanki gibi duruyorlardı sanki hiç dokunulmamış gibiydiler. Tereddüt ettim. Az önce ne gördüğümü biliyordum: McAdams'lar sipariş üzerine yapılmış yumurtalarını ve greyfurtlarını yiyorlardı. Merdivenlerden inmeme için geçen sürede tepsiyi geri koymuş olmaları mümkün müydü?

McAdams'ların kapısına ve tepsie doğru süründüm, diz çöktüm ve metal kapaklardan birini kaldırdım. Altındaki tabak boştu. Sadece yiyeceklerden arınmış değil, dolaptan yeni çıkmış gibi tertemizdi. Diğer tabağın kapağını kaldırdım ve o da aynıydı. Tertemiz bir tabak. Yiyecek yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kahve karafının kapağını açtım ve ters çevirdim. İçinden hiçbir şey çıkmadı. Tamamen boştu. Onu bıraktım, Siefferts'in tepsisine koştum ve o kapakları da kaldırdım. Tabaklar temizdi.

Örtüleri koridorun diğer tarafına fırlattım. Tepsie tekme attım ve kaplar, bardaklar ve sürahi her yöne fırladı, yolluk boyunca takırdadı ve karşı duvardan sekti. Beynim görüntüleri hesaplayamıyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Yaşadığım ve nefes aldığım dünyada değil - bir dağda gizlenmiş kıpkırmızı bir evin karanlık koridorunda. Nişanlımın koridorun sonunda her şey gayet normal ve doğruymuş gibi şuruplu krep yediği yerde.

Ama öyle değildi. Uzun bir atışla değil.

Burada korkunç derecede yanlış giden bir şeyler vardı. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde yanlış. Tam olarak ne olduğunu bulamıyordum ama birkaç şey biliyordum:

Matthew Cerny'nin beni ve Heath'i bir inzivada olduğumuza inandırıldığını biliyordum, diğer iki çiftle birlikte bir hafta sürecek bir inziva. . .

. .hiçbir yerde bulunamadı.

. . yemeklerini yemeleri için tepsiler dolusu boş tabak teslim ediliyordu.

Ama diğer çiftler de bir zamanlar buradaydı, değil mi? McAdams, Jerry ve Donna ile birkaç gün önce tanışmıştım. Onları kendi gözlerimle görmüştüm. Gitmişler miydi? Bir sebepten dolayı Reggie Teague gibi Dunfree'ye mi gitmişlerdi? Ama neden ki? Glenys ve kocası da neden gitmişti?

Heath ve benim burada gerçekten yalnız olmamız mümkün müydü?

Koridoru hızla geçtim ve sıkışık merdivenlerden altıgen çatı katına çıktım. Monitörlerde McAdam ve Sieffert'in odalarında bir hareketlilik olduğu görülüyordu. Bayan McAdam yatağını toplarken, odanın diğer ucunda kocası ayakkabılarını bağlıyordu. Bay Sieffert pantolonunu çekiştiriyor, gömleğini içine sokuyor ve dolap kapısındaki aynadaki yansımasına bakıyordu. Glenys görünürde yoktu.

Sieffert monitörüne yaklaştım. Banyo kapısı açılana ve bir kadın çıkana kadar bekledim, sonra yatağa oturdu, sırtı kameraya dönüktü.

Glenys'e benziyordu ama açıkçası yüzünü göremiyordum, sadece sırtını ve profilini görebiliyordum. Herhangi biri olabilirdi. Uzun boylu, ince yapılı ve açık renk saçlı herhangi bir kadın. Bir sonraki monitörde Jerry McAdam -ya da ona çok benzeyen biri- karısının banyoya girip kapıyı kapatmasını izledi. Bir saniye bekledi, sonra eski model kapaklı telefonunu çıkardı.

Arkamdaki duvara bakacak şekilde döndüm. Devasa metal blokları, karmaşık yüzlerindeki düğme, kadran ve göstergelerin uğultu ve tıkırtılarını inceledim. Buraya her gelişimde aynı sesi çıkarıyordu ama ben bunun doktorun J. Edgar Hoover düzeneğinin bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Ve onu gerçekten inceleme zahmetine hiç girmemiştım.

Dışarıda güpegündüz hava olmasına rağmen tavan arası hâlâ karanlıktı. Ellerimi makinelerin üzerinde gezdirdim ve en sonda, dört yüksekliğe istiflenmiş, kutu görünümlü yeşil metal ünitelerin bir bölümünü buldum. Neredeyse gizlenmişlerdi, daha büyük makinelerle duvar arasına sıkışmışlardı. Her birinde bir dikey yuva vardı.

Toplamda dört.

Onları inceledim, beynimin içgüdülerimin bana söylediklerine yetişmesini bekledim. Bunun ne olduğunu biliyordum, biliyordum. Sadece bu aletlerden birini televizyonun üstünde duran, yatay bir yuvası ve altında birkaç düğmesi olan ince siyah bir kutu olarak görmeye alışmıştım. Ama bu aynı şeydi. Tamamen aynı lanet şeydi.

BİR VCR.

Bütün bir VHS sistemi raftaki monitörlere bağlı.

Elimi yuvalardan birine soktum ve parmaklarım plastiğe çarptı. Dokunduğumda mekanizmanın vızıldadığını hissettim. Belki serbest kalır ve çıkar diye düşünerek bastırdım ama çıkmadı. Geri adım attım. Her düğmeye rastgele basmaya, kadransları ve düğmeleri gelişi güzel çevirmeye başladım. Siyah kare bir düğmeye bastım ve sihir gibi, kasetlerden biri sıradaki son yuvadan çıktı.

"Kahretsin."

Yuvasından çıkardım ve etiketine baktım. *Sieffert, Randall & Glenys-2006*.

Diğer düğmeleri neredeyse parçaladım ve başka bir bant çıktı. Çekip çıkardım ve etikete baktım. *McAdam, Jerry & Donna-2007*. Onu bıraktım, sonra Sieffert kasetini tekrar kasetçalara . Kaset oynatıcının içine yığıldı ve vızıldamaya başladı.

Tekrar monitörlere döndüğümde kadın -Glenys Sieffert'in görsel ikizi-kameradaydı. Bir kazak ve pantolon giymişti, saçları hala duştan damlıyordu. Odanın ortasında, pencereden gelen güneş ışığının altında durmuş, saçlarını kabartıyordu. Büyülenmiş bir halde onu izledim.

Bunu kaçırdığıma inanamadım. Çok açıktı. Tanıdığım Glenys'i görmeyi bekliyordum, görmek istemiştım ve görmüştüm de. Ama bu kadın Glenys değildi. Uzun boylu ve zayıftı, evet, ama yüzü tamamen yanlıştı. Gözleri birbirine çok yakındı, burnu Glenys'in düz ve zarif burnu yerine uzun ve hafif çengel şeklindeydi.

Nefesimin daraldığını, tüm vücudumun alarmla karıncalandığını hissettim. Bütün hafta boyunca konuştuğum kadın bana adının Glenys olduğunu söylemişti. Cerny ona benzeyen bir kasetin monitörlerde sürekli oynatılmasını sağlamıştı. Tüm bunlar dikkatlice düşünülmüş bir planın parçasıydı. Beni ve Heath'i kandırmak için tasarlanmış bir plan.

Ama neden?

Cerny'nin arkadaş olduğum kadının kimliğini saklamak için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Alt katta bir yerde bir kapının çarptığını duydum. Çatı katından geri geri çıktım ve Luca dışarıdan mutfığa girerken arka merdivenlerden iki kat aşağı uçtum. İkimiz de birbirimizi görünce durduk.

Ona çılgınca el salladım, muhtemelen deli bir kadın gibi görünüyordum. "Gitmen gerek. Git buradan."

Başını salladı. Benim için endişelendiğini, kalıp yardım etmek istediğini söyleyebilirdim ki bu çok hoştu. Ama şimdi centilmenlik zamanı değildi. İkimizin de burada bir dakika daha kalması iyi olmazdı.

"Ben iyiyim. Güvendeyim." Omzumun üzerinden baktım. "Ama Dr. Cerny deli

- "O lanet olası bir deli ve senin onunla bu evde olmana gerek yok." Eğer

Onu fiziksel olarak kapıdan dışarı itebilirdim, iterdim de ama o kendi isteğiyle geri çekildi, geldiği kapıdan çıktı.

Merdivenlerden yukarı koştum ve koridordan Glenys'in odasına indim. *Düzelتيyorum. Glenys değil, onun odası değil.* Kapıya doğru yaklaştım, derin bir nefes aldım ve elimden geldiğince sert bir tekme attım. Kapı kasasında takırdadı ama sabit durdu. Bu da mantıklıydı. Bu şey nesiller boyu dayanacak şekilde inşa edilmişti. Modern kapılardan iki kat daha kalın ve taş gibi sağlam, aşılmaz, yaşla sertleşmiş meşeden yapılmıştı.

Tekrar tekmeledim, içimde acı ve güçlü bir şeyin yükseldiğini hissettim, bu eve adım attığım ilk andan beri içime sızan korku. Geçmişimin zehirli kuyusundan sızıyor, tüm çatlaklarda birikiyor, beni içten dışa doğru boğuyordu. Ama şimdi, botlarım kapıya her vurduğunda, korkunun öfkeye dönüştüğünü ve bana güç verdiğini hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve hepsini düşündüm.

Bayan Bobbie. Tekmele. Bay Al.

Tekme. Omega. Kick. Psikolog.

Tekmele. Chantal. Tekme, tekme, tekme.

Kapının tam ortasında bir çatlak belirdi ve kapı o kadar sert açıldı ki geri çarparak burnuma çarptı. Gözlerim yaşararak kapıyı tekrar ittim ve odaya girdim.

Daha doğrusu süit. Daire -çünkü öyle bir şeydi- tıpkı monitörlerde gördüğüm gibi birbirinin aynısı üç odadan oluşuyordu ama aslında kapılarla birbirine bağlı olduklarını fark etmemiştim. Kapılar şimdi açılmıştı ve tam üç-altmış döndüğümde süitin tüm koridor boyunca uzandığını fark ettim. İçinde durduğum oda, tıpkı kasette gördüğüm gibi soluk kahverengi güllerle ahşap zemin çıplaktı. Tavan köşelerinden ve pencere kenarlarından örümcek ağları dalgalanıyordu. Her şeyi bir toz tabakası kaplamıştı. Görünürde hiçbir mobilya yoktu. Ne bir yatak, ne bir masa, ne de bir sandalye. Başiboş bir halı ya da perde parçası bile yoktu. Tamamen çıplaktı.

Çok uzun zamandır buraya kimse gelmemişti.

Dairenin sonundaki odaya kadar yürüdüm. Başka bir kullanım için yeniden düzenlenmiş gibi görünüyordu. Bir yarısı mutfak, diğer yarısı ise derme çatma bir sınıftı. Tepsisinde tebeşir parçaları ve silgi bulunan büyük bir kara tahta pencereyi kaplıyordu. Bir masa hayal ettim, ahırdaki gibi bir çocuk masası, önünde yer alıyordu, tahta tarih, matematik denklemleri ya da şemalı cümlelerle kaplıydı. Bir kalemin sivri ucunun masanın yüzeyindeki yumuşak ahşaba battığını hayal ettim. *Hiç acımam.*

Uzak duvarın karşısında, iki bölümün arasında, üzerinde kocaman, dikdörtgen yaldız çerçeveli bir aynanın asılı olduğu kiraz rengi bir büfe duruyordu. Bu şey bir canavarlıktı, bu çıplaklığa hiç yakışmayan aşırı süslü bir parçaydı,

tozlu oda. Kendi yansımama bakarak ona doğru yürüdüm. Saçlarım dağılmış, nemden kabarmış, yüzüm kızarmıştı. Tanımadığım birine benziyordum. Kızgın, güçlü ve kararlı biri. Yüzüme dokundum, parmak uçlarımin tenime yaptığı baskıyı hissettim.

Odadan geri çekilip ortadaki odaya döndüm. Bu oda da aynı solmuş, yara bere içindeki ahşap zemine sahipti ama kirli altın rengi çimen beziyle kaplanmıştı. Banyo kapısı boyunca, dikey ahşap pervaza oyulmuş bir dizi kalem izi vardı. Bay Al'ın kahverengi tuğlalı evin garaj kapısına yaptığına çok benzeyen bir büyüme tablosu.

Yani, bir büyüme
tablosu. Bir kara
tahta.

Ve bir çocuk masası.

Tüm bunlar inkar edilemez bir sonuca varıyordu. Cerny'nin hastaları için oda olarak kullanılmadan önce, burası birinin eviydi. Bir çocuğun evi.

İşte o zaman müziği duydum. Frank Sinatra. Omzumun üzerinden, soluk kahverengi gül rengi duvarları olan yatak odasına baktım. Heath oradaydı, odanın ortasında donmuş bir halde duruyordu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Frank'in kadife mırıltısı odayı doldururken yavaşça ona doğru yürüdüm.

"Müziği sen mi ?" Ona sordum.

Gözlerinin bana odaklanması bir dakika sürdü. Tek kelime etmedi. geçtim. iPod pencere kenarında duruyordu, uzun, kıvrımlı beyaz bir kablo onu alt kattaki küçük bir stereo alıcısına bağlıyordu. iPod eski nesildi, şu büyük, tıknaz tekerleği olan büyük boy modellerden biriydi. Tekerleği çevirdim ve ekran aydınlandı.

Şarkı adı ekranda kayıyordu: "Why Can't You Behave?" "Geri "ye bastım ve çalma listesini gördüm. *Matthew & Cecelia*. Hepsi Frank Sinatra şarkısı, bir sürü. Başım döndü.

"Heath?" Ona döndüm. Hâlâ kımıldamamıştı. "Bu odalarda kimse kalmıyor," dedim. "Bu evde yalnızız."

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum. Ama şu yere bak. Bize yalan söyledi. Burada diğer iki çiftle birlikte olduğumuzu düşündürdü. Ama bu bir oyundu. Bizimle oynuyor." Ona baktım. "Neden müziği açtın?"

"Bilmiyorum." Sesi sakın, ürkütücüydü.

Sanki biri kalbimi tutmuş ve atmayı durduracak kadar sıkıyormuş gibi hissettim.

"Bu şarkıyı hatırlıyor musun?" Ona sordum.

Başını salladı. "Hatırlamalı mıyım?"

"Nefret ettiğini söylemiştin. Frank Sinatra'nın anlaşma bozucu olduğunu söylemiştin. Hatırlamıyor musun?"

Bana boş boş baktı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Odaya geri dönmeliyiz," dedi.

Elini tuttum. "Sadece odamıza dönmeyeceğiz, Heath. Baskens'tan çıkmalıyız."

İfadesiz bir şekilde bana baktı. "Evet."

Bir şekilde onu odamıza geri götürdüm, çantamı aldım ve içine kıyafetlerimi doldurmaya başladım. Bu sırada Jessica Kyung'un kartını çıkardım ve kot pantolonumun cebine koydum. Bir telefon bulur bulmaz onu Dr. Matthew Cerny hakkında arayacaktım. Yetkililerin bu çılgınlığı duyacakları kesindi. Heath banyoda, içinde bulunduğu sisten kurtulmuş gibi görünüyordu ve banyo malzemelerimizi toplayıp hepsini çantasına dolduruyordu.

"Onunla yüzleşmeliyiz," diyordu odalar arasında gidip gelirken. "Paramızı geri almalıyız."

"Parayı unut," diye tersledim. "Adam delinin teki. Bir deli. Ve onunla çatışmaya girmemize gerek yok. Tehlikeli olabilir. Bize zarar verebilir. Luca'ya zarar verebilir. Gitmeliyiz."

"Bence bir dakika durup düşünmeliyiz. Bir plan yapmalıyız."

"Bizi kandırdı, Heath. Bu dağda, bu ürkütücü evde, diğer insanlarla birlikte olduğumuzu düşünmemiz için bütün bu saçmalığı ayarladı. Ama değiliz. Yalnızız! Ve bu arada, sadece bu da değil, buraya daha fazla kamera gizlemiş, ki biz bunu etmedik. Günün her saati çalışıyor olabilirler ve biz bunu asla bilemeyiz, çünkü bize hiç söylemedi. Bizi gece gündüz izlemek için bir sürü zahmete katlandı ve bunun tek sebebi bize yardım etmek istemesi değil. Bana güvenin. Adamın bir vidası gevşemiş. Yaklaşık bin tane vidası gevşemiş durumda." Şömineden bir soba demiri kaparak yatağın üzerine sıçradım.

"Ne yapıyorsun?" Heath dedi ki.

"Ona oyunu hakkında tam olarak ne düşündüğümü göstereceğim." Odaya doğru bağırdım. "İzliyor musunuz, Doktor? Terapi yapmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Gülümsedim. "Fikrimi değiştirdim. Sonunda kendimi ifade etmeye hazırım."

Tembelce dönen fana doğru sallandım, ıskaladım, sonra bir kez daha salladım.

Demir yüksek metalik bir çınlamayla pervaneye çarptı. Tekrar tekrar salladım, çılgınca sallanmaya başlayana kadar dövdüm. Son bir vuruşla bıçaklar demiri yakaladı ve bir füze gibi odanın öbür ucuna fırlattı. Heath ve ben eğildik. Onu kaptım ve bir tabloya yöneldim. Vurabildiğim kadar sert vurdum ve tablo çerçeveden ayrıldı. Aradaki çatlakta küçük bir lens gördüm ve çekip çıkardım.

Ama işim bitmemişti. Odada daireler çizerek lambaları, resimleri ve şifonyerin üzerindeki aynayı kırdım. Eşyalar paramparça oldu, yırtıldı, duvarlardan düştü,

ve yere çakıldı. Duvardan kameralar fırladı, çılgın, yüksek teknoloji ürünü kutudaki krikolar.

Nefes nefese kalarak demirin yere düşmesine izin verdim.

Heath başını ellerinden kaldırdı. Yüzü kül rengine dönmüştü. "Seni neye sürükledim ben?"

Bileğini tuttum. "Önemli değil. Şimdi yapmamız gereken arabanın anahtarlarını almak. Ve buradan defolup gitmek. Anahtarlar ofisteki kancalarda asılı. Yapabilirseniz cep telefonlarını da alın. Luca'yı gördüm."

"Luca?"

"Aşçı, garson adam. Ona kaçmasını söyledim. Muhtemelen çoktan gitmiştir.

Arabayı alıp ön tarafa getireceğim." "Cerny ofisinde olacak."

"Tamam o zaman. Cep telefonlarını unutun. Onlara ihtiyacımız yok."

Beni ön merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Çantalarımızı ön salona bıraktık ve ben de onu güneşlenme odasına kadar takip ettim. Kapıyı yavaşça açtı ve içeri girdi. Anahtarları kaptığı gibi bana fırlattı. Koridordan ön kapıya doğru fırladım. Dışarıda, arabaya doğru koştum. Nissan hâlâ oradaydı, Tanrı'ya şükür. Bahçeye baktım. Zincir olmadan, ahır kapıları ardına kadar açıktı. Oraya koştum.

Bıçak beton zeminle çürümüş tahta duvar arasına sıkışmıştı, tam da Heath bakmıyorken tekmelediğim yere. Onu kaptığım gibi arabaya koştum, direksiyonun arkasına geçtim ve bıçağı kapının cebine attım. Ama bir mutfak bıçağıyla ne yapacağımı sanıyordum ki? Cerny'yi mi bıçaklayacaktım? Ya da Glenys'i? İşler kötüye giderse, böyle bir şey yapacak cesaretim olur muydu? Sanırım bunu öğrenmek üzereydim.

Kontağı çevirdim ve motor tekledi. *Kahretsin, şimdi olmaz*. Bir kez daha denedim ve Tanrı'ya şükür motor . Rahatlamaktan titreyerek geri vitese . Duyduğum bir sonraki ses, metalin metal üzerindeki çıtırtısı, frene basmama neden oldu. *Kahretsin*. Yanımdaki yeşil Tacoma kamyonu yandan çarpmıştı. Dudağımı ısırđım, sonra devam ettim, onu geçene kadar aracın aşağısına doğru sıyrıldım. Buradan çıkıyorduk ve geri dönüş yoktu. Vites değiştirerek evin yanından geçtim, tam o sırada Heath elinde çantalarla verandaya doğru ilerliyordu. Arabaya tırmandı.

"Onları bulamadım," dedi. Ne dediğini anlamak bir dakika sürdü. Telefonlarımız. Telefonlarımızı bulamamıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey buradan uzaklaşmaktı. Gaza bastım ve evden uzaklaştık.

Yirmi Altıncı Bölüm

Heath'in Nissan'ı çakıllı yolda savruluyor, ben virajlarda deli bir kadın gibi manevra yaparken her taşa ve tümseğe çarpıyordu.

"Tanrım, Daphne," dedi Heath. Koltuğuna yaslanmış, kapının kolunu ölümüne sıkıca kavramıştı. Yavaşlamadım. Bunu Dunfree'ye vardığımızda yapabilirdik. O zaman konuşur, planlar yapar, tartışırız, her neyse. Şimdilik, bizi bu sefil dağdan kurtarmaya çalışıyordum.

"Seni gördü mü?" Ben sordum.

"Hayır. Ofiste değildi. Dikkat !"

Viraja hızlı girdim ve lastiklerin altımızdan kaydığını hissettim. "Umarım o adi şarlatan dağdan aşağı . O yalancı, çöp, yılan yağı satan sonofa-"

Birdenbire bir figür belirdi - koyu renk pantolon ve tüvit ceket giymiş bir adam - ve yola, arabanın tam önüne çıktı.

Sert bir şekilde frene bastım ve araba sağa doğru sarsılarak bizi sarstı. Bir kez düştük, sonra bir kez daha, midem bir roller coaster'daymışım gibi sallanıyordu. Başım yana doğru kırıldı, kemiklerim temperli camla birleşti ve kollarım kendimi desteklemek için dışarı fırladığında yüksek, metalik bir ses duydum. Koltuğuma geri çarptım ve her şey ölüm sessizliğine büründü.

Hayır. Tamamen sessiz değildi. Nefes alış verişlerimin sesini duyabiliyordum ve birkaç saniye sonra başka sesler de duymaya başladım. Heath'in nefesi. Kuşlar ve ağaçların tepesindeki rüzgâr. Durumumu gözden geçirdim. Bileğim ve başım ağrıyordu ve koltukla ön panel arasına sıkışmışım, o kadar aşağıdaydım ki tek görebildiğim Nissan'ın kapısıydı. Emniyet kemerim takılı değildi. Bağlamak için zaman ayırmamıştım.

Çatlamış ön camdan dışarı baktım. Nissan bir ağaca çarpmıştı, küçük bir çam ağacına. Etrafımda döndüm. Yoldan o kadar da uzaklaşmamıştık. Ama adam neredeydi? Ona çarpmış mıydım? Sonra bir inilti duydum. Aman Tanrım, Heath.

Kendimi koltuğa geri attım ve onu kapısına yaslanmış, sırtı bana dönük bir şekilde gördüm. Kolunu nazıkçe çekiştirdim.

"Heath? İyi misin? Konuş benimle."

Başı bana doğru döndü. Burnundan kan damlıyordu ve gözünün hemen üstünde kötü kırmızı bir yumru oluşmuştu. Tekrar inledi.

Yüzüne dokundum. "Heath?"

Beni silkeledi. Kendini tekrar koltuğa yasladı. Kolunu burnuna sildi. Birkaç kez göz kırptı. "Ben iyiyim."

"Arayan Cerny'ydi. Tanrım, yolun ortasına atladı.

Ona vurdum mu?"

" sanmıyorum." Şimdi şakaklarına masaj yapıyordu.

Arabanın önünü incelemek için dışarı çıktım. Çam ağacı gövdesinden çatlamıştı. Özsuyun ve yeşil odunun keskin kokusunu alabiliyordum. Eğer Cerny'ye çarptıysam, tamponda kesinlikle ne ona ne de ona ait bir iz vardı. Ve gerçekten de yoldan o kadar uzakta değildik. Sadece burası çok dikti. Aşağı inerken takla atmadığımız için şanslıydık.

Yolcu kapısının gıcırdadığını ve Heath'in diğer taraftan çıktığını duydum. Doğruldu, sonra sertçe yere düştü. Ona doğru koştum. Kendini toparlamayı başarmış olmasına rağmen yüzü solgun görünüyordu. Ona doğru uzandım ama beni geri itti.

"Dizimi burktum. Belki de bir yerimi yırttım. Allah *kahretsin*." Ayağa kalktı, tek bacağının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durarak yüzünü buruşturdu.

"Seni bir doktora götürmeliyiz," dedim. "Arabayı tekrar çalıştırmayı deneyeceğim. Oturmak falan ister misin?"

"Bu araba hiçbir yere gitmiyor."

"Deneyeceğim." Direksiyonun arkasına geçtim ve marşa bastım, ama sonuçta ortaya çıkan tek şey umutsuz bir tıklama sesiydi. Arabanın buruşmuş kaputu ile gövdesi arasındaki çatlaktan ince bir duman yükseldi.

"Gitti," diye bir ses geldi arkamızdan. Bir an için Heath'in arabadan söz ettiğini sandım. Sonra Cerny, dengesini sağlamak için ağaçları kullanarak yamaçtan aşağı adım adım kayarak görüş alanına girdi. Kahverengi ipek kravatının düğümü çözülmüştü ve gömleğinin kuyruğu sallanıyordu. Direksiyonun arkasından fırlayıp ona doğru atıldım.

"Seni aptal! Az kalsın bizi-" diye başladım.

Heath koruyucu bir el uzattı. "Yapma."

"Bunu anlayamıyorum." Cerny şimdi arabanın diğer tarafındaydı ve ikimize de samimi bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyordu. ", " diye tekrarladı, sonra arabaya yaslandı ve kolumdaki tüyleri diken diken eden alçak bir sesle feryat etti. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı. "Biliyorsun, onun kayıp olduğunu söylemiştin ve ben sana inanmamıştım. Ama düşündüm ki, yoldan biraz aşağı inip bir göz atabilir miyim diye bakacağım. Polisi aramalıyız. O gitti ve yardımınıza ihtiyacım var."

Bulutlar güneşi gizlemişti ve rüzgâr şimdi ısıırıyordu. Heath ceketinin kolunu kanayan burnuna bastırdı, sonra arabaya yaslandı. O

bayılmak üzereymiş gibi sersemlemiş görünüyordu.

Ben konuştum. "Size yardım edemeyiz, Dr. Cerny. Heath'i kasabaya götürmeliyim.

Size çarpmamak için direksiyonu kırarken dizini incitti."

Cerny Heath'e seslendi. "Ben Cecelia." Sonra bana baktı. "Glenys, senin bildiğin gibi. Yardımına ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Ne demek gitti? Kayıp gibi ya da-" "Daphne." Heath bana anlam yüklü bir bakış gönderdi. Çenemi kapadım. "Bize nerede olduğunu göster, Doktor," dedi. "Biz de geleni yapacağız.

Ama sonra gitmek zorundayız."

"Heath, dizin," dedim. "Bir şeyim yok."

Cerny ağaçlara doğru ilerlemeye başladı, yamacı kaplayan kuru yaprakların üzerinde kayıyor, denge için dallara tutunuyordu. Onu takip ettim, kollarımı üzerinde sıkıca kavuşturdum ve Heath arkamda topallayarak sıraya girdi. Sinirlerim titriyor, rüzgârla birlikte şarkı söylüyor ve içimde panik yaşıyordum.

Ormana bir düzine metreden az kala Cerny durdu. Ben de durdum, sonra ağzımı kapattım. Ceset yerde yatıyordu, kısmen çalı ve yapraklarla örtülmüştü. Durduğum yerden bile kim olduğunu görebiliyordum. Ama sadece giydiklerinden, geçen gün dereye giydiklerinin aynısı olan siyah yoga pantolonu ve üstünden. Sarı beyzbol şapkası birkaç metre yerdeydi. Esinti saç tellerini kaldırmıştı. Yüzü mumsu yeşilimsi bir maviydi, tanınmaz, şişmiş bir kütleydi.

Bir adım daha attım, bir çürüme kokusu aldım, sonra durdum, boğazımda yükselen otomatik mide bulantısı tepkisini bastırdım.

Cerny yanımda, "Orada asılı duruyordu," dedi ve ben de otomatik olarak meşe ağacına baktım. Keşke bakmasaydım. En alt daldan sarkan paslı bir zincir vardı. Ahır kapılarının etrafına sarılmış olan zincire çok benziyordu. "Kendini asmış olmalı."

Geri sıçradım ve yaprakların içine kustum. İşim bittiğinde oturdum, nefes nefese gözyaşlarımı, sümüğümü ve kusmuğumu sildim. Tekrar ayağa kalktığımda Heath'in elini omzumda hissettim, destek için bana yaslanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu alçak bir sesle. Başımı salladım. "Bu o. Glenys."

Dudaklarını ince çizgi halinde bastırdı, sonra beni arabaya doğru, Cerny ve Glenys'in hareketsiz bedeninden birkaç metre uzağa çekti. Ceketini iki avuç dolusu kavradım ve ona olabildiğince sıkı tutundum.

"Sence onu o mu öldürdü?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum. Ama Dunfree'ye gitmeliyiz. Olayı oradaki polise bildirmeliyiz."

"Araba harap oldu. Dizimin kamyon geçmiş gibi hissediyorum. Dunfree'ye kadar yürüyemeyiz."

Gözlerim Cerny'ye kaydı. "Onun arabasını alabiliriz. Ya da diğerlerinden birini."

Heath başını salladı. "Ve kaçmasına izin mi vereyim? Hayatta olmaz. Onu eve geri götürelim ve Bilmiyorum, sanırım güvende. Oldukça perişan görünüyor. Belki onunla konuşursak, olduğu yerde kalır. Dizime bir torba buz koyacağım. Polisi ararız ve geldiklerinde buradan defolup gideriz."

Sıcaklık düşüyordu ve birkaç yağmur damlasının üzerime düştüğünü hissettim. Burada bulunduğumuz süre içinde hava daha da soğumuştı. Kontrolsüzce titremeye başladığımı hissettim.

"Her şey çok yanlış," dedim.

Heath doktora baktı. "Katılıyorum. Adam bir kaçık ve bilmiyorum, belki de bütün bu olayla bir ilgisi vardır. Glenys olayıyla da bir ilgisi olabilir ama her halükarda bu işi polise bırakmalıyız."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ama yapmak istediğim son şey o eve geri dönmektir.

"Merak etme." Heath yüzüme dokundu. "Benim dizim sakat olabilir, ama o yaşlı. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa... sana zarar vermeye kalkarsa, ağzını burnunu dağıtırım."

Heath dikkatini çekmek için Cerny'ye eliyle işaret etti. "Polisin buraya gelmesi yarım saat sürer," diye bağırdı. "Biz eve dönüp seninle orada bekleyeceğiz. Hava soğuyor. Ve karanlık."

"Onu bırakamayız. Hayvanlar var ..." Cerny'nin sesi .

Aman Tanrım.

Heath doktora ters ters baktı. "İsterseniz ceketinizle üzerini örtün."

Cerny tüvit ceketini çıkardı ve Heath yaprakların arasından topallayarak Glenys'in vücudunun üst yarısına örttü. Derme çatma bir kefen. Bu gerçekten de hayvanları ondan uzak tutacak mıydı? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum -yaşam, ölüm ve doğayla ilgili bu çok temel, insani olayların. Beyaz saten yuvasındaki Chantal dışında hiç ölü görmemiştim.

"Git arabanı getir. Bizi yolda bekle," dedi Heath Cerny'ye. Cerny itaatkâr bir çocuk gibi başını sallayarak uzaklaştı. Nissan'ın kapısını açtım, bıçağı kapının cebinden çıkardım ve havaya kaldırdım.

Heath kuşkuyla, "Tamam," dedi.

"Ne olur ne olmaz." Bıçağı yün çorabımla botumun arasına soktum, sonra kot pantolonumu sapın üzerine çektim. Ona bir kolumu uzattım. "Birimizin silahı olmalı."

Cerny bizi eve geri götürdü, birkaç dakikalığına ofisinde kayboldu, sonra ön salonda bize tekrar katıldı. "Dunfree polisi yolda." Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi.

Heath'e baktım. "Belki biz de aramalıyız."

Cerny telefonunu Heath'e verdi, o da aramak için topallayarak kütüphaneye girdi.

"Yolda koştüğüm için özür dilerim," dedi Cerny. "Böyle davrandığım için

...

düzensiz bir şekilde. Perişan haldeydim. Düzgün düşünemiyordum." Başını iki yana salladı. "Onu o halde bulmayı beklemiyordum."

Glenys'in görüntüsü beynimde canlandı. Cerny'nin tüvit ceketinin bedeni, dondurucu yağmurla ıslanmış, yavaşça sertleşiyor, alçak beyaz bulutların altında üşüyor, rutubet tenine işliyordu. Sıcaklık muhtemelen bu gece düşecekti - sonbaharın ilk düşüşü - ama olmayacaktı, polis o zamandan önce ona ulaşacaktı. Onu şu siyah poşetlerden birinin içine koyacaklar ve soğuktan ve ıslaklıktan korunacaktı.

Ona gerçekte kim olduğunu ve bana neden yalan söylediğini sormak istiyordum ama bunun için polisin gelmesini beklemem gerekecekti. Şimdilik Heath'in rahat olduğundan emin olmak ve bu manyağı olabildiğince sakin tutmak istiyordum.

Doktor içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Bir içki içebilirim. Katıl Ben

mi?" "Evet, hayır," dedim dudaklarımı bükerek. "Bana içki yok."

Cerny ofisine geri döndü ve ben de kütüphaneye gittim. Heath Şömineye yaslanmış, telefonu kapatıyordu. "Geliyorlar mı?" diye sordum.

Başını salladı.

"Sence Luca dışarı çıkmış mıdır? Belki o da polisi aramıştır."

Başını iki yana salladı. "Ben olsam ondan yardım beklemezdim. Bire on, o yasadışı."

"Ya Cerny onu öldürdüyse?"

"Daphne, hadi ama. Glenys'i -ya da adı her neyse- onun öldürdüğünden emin değiliz. Zincirle kendini astığını söyledi."

"Ayrıca bunun bir çiftler inzivası olduğunu söyledi, bizi McAdams adında sahte bir çiftle tanıştırdı ve üst kattaki boş bir odada kaldıklarını söyledi." Hızla ilerliyordum. "Glenys altmış yaşlarındaydı ve o dal yerden en az yedi ya da sekiz metre yüksektydi. O yaşta ya da herhangi bir yaşta bir kadın nasıl olur da" "ağır bir metal zinciri boynuna dol, bir ağacın üzerine atabilir ve tek başına takabilir? Onu sabit tutacak bir klips, kilit ya da herhangi bir şey görmediğimden bahsetmiyorum bile. Her şey fizik kurallarına meydan okuyor."

Heath yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Bilmiyorum, Daphne. Belki de Glenys'in zincirde kullandığı şeyi gözden kaçırmışızdır. Yani, yaprakların arasına düşmüş olabilir, değil mi? Ve bak, belli ki adam kaçığın teki. Ama tehlikeli olduğunu sanmıyorum. Eğer onu öldürdüyse, şimdiye kadar çoktan gitmiş olması gerekmez miydi?"

"Onun akli başında olduğunu varsayıyorsunuz."

"Her neyse, polis buraya geldiğinde onlara her şeyi anlatacağız. Bırakalım onlar halletsin. Ben oturacağım."

"Sana biraz buz getireyim."

"Hayır." Elini koluma koydu. "Polis gelene kadar birlikte kalacağız."

Kendini tozlu, yıpranmış kanepeye bıraktı ve başını arkaya yasladı. Koyu renk saçları ve ceketi hâlâ nemliydi ama kurulanmak için hiçbir hareket yapmadı. Acıya çok odaklanmış görünüyordu. Cerny -ya da Luca- gaz ateşini yakmıştı ve ızgarada çtırdatarak arkasındaki şeytanı canlandırıyordu.

Ateşe yaklaştım, kaskatı kesilmiş omuzlarımı yuvarladım ve gözlerimi kapattım. Jerry ve Donna McAdam'ı Baskens'a ilk geldiğimizde gördüğüm gibi, cumbanın yanında, ellerinde şarap kadehleriyle dururken hayal ettim. Onların bir oyundaki aktörlerden, Cerny'nin buraya gelip bize yalan söylemeleri için ikna ettiği ya da para ödediği rastgele insanlardan başka bir şey olmadıklarına inanmak zordu.

Tanrım. Hepsi çok mantıksızdı.

Kısa bir süre sonra Dr. Cerny elinde telefonlarımız ve içinde iki kristal bardak kahverengi likör bulunan bir tepsiyle döndü. Ofisinde çoktan içmişti, etrafındaki buluttan kokusunu alabiliyordum, burbon mu viski mi, ayırt edemiyordum.

"Yine mi ilaç verdin?" Cerny'ye sordum. Odanın öbür ucunda Heath'in sertleştiğini, müdahale etmek istediğini hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Dilimi tutmayı bırakmıştım.

Cerny bakışlarımı karşıladı. "Öncesi için özür dilerim. Bunun senin iyiliğin için olduğunu düşünmüştüm."

"Oturun, Dr. Cerny," dedi Heath. "Sanırım hepimizin biraz konuş."

Cerny aynı anda, ama Heath'in yüzündeki ifadeye bakarak, "Ben-" dedi, ağzını kapattı. Birden açıklanamaz bir korkuya kapıldığını hissettim. "Konuşmak istemiyorum," dedim.

Heath, "Öyle olmadığını biliyorum, canım," dedi. Nedense ben de karşılık olarak kötü bir şey söylemek istedim. Heath bana hiç böyle hitap etmemişti - *canım*. Onun ağzından böyle çıkmasından nefret ediyordum. Ama çok gergindim.

"Polis birazdan burada olur," dedim.

Heath, "Evet, öyle olacak," dedi. "Ama o zaman gelmeden önce biraz zamanımız var. Dinleyebilir misin?"

Sözsüzce başımı salladım.

"Bunu şimdiye kadar çoktan anlamış olmalısın," diye devam etti. "Seni buraya sahte bahanelerle getirdiğimi. Bir çiftler inzivasına katılma hikâyesi benim fikrimdi."

Birden kendimi dayanılmaz derecede sıcak hissettim, tüm vücudum ince bir ter tabakasıyla yıkandı. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve nefesimi tutamıyordum.

"Doktorun hileyi bu kadar abartmasını beklemiyordum," diye devam etti. "Ama yine de, her zaman biraz teatral bir tarafı olmuştur."

Bu odada çok kötü bir şey olmak üzereydi. Anladım ki

Şimdi. Ve bunu durdurmamın hiçbir yolu yoktu.

"Konuşacağız," dedi Heath. ", hemen şimdi."

Başım uğuldamaya başlamıştı ve Glenys'in ölü, şişmiş yüzünün görüntülerine engel olamıyordum. Bir dala asılmış paslı bir zincir. Üç odalı boş bir daire. Ölü kuşlarla dolu bir çimenlik. Derin nefes aldım, bedenimin sakinleşmesini istedim.

Heath içini çekti. "Burada benimle olmana ihtiyacım vardı, Daphne. Gerçekte neler olduğunu öğrenirsen gelmeyi reddedeceğinden korkuyordum. Bu yüzden doktor haftayı ayarladı. McAdams ve Dr. Teague'i ayarladı. Buradaki ekonomi yıllardır sıkışık. Para vaadiyle birkaç yerliyi bize yardım etmeye ikna etmek o kadar da zor olmadı."

Kolayca yer değiştirdi. Çok kolay. Aslına bakılırsa dizi artık onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Dördümüzün, senin, benim, Cerny'nin ve Cecelia'nın bir araya gelmesini istedim ki sonunda gerçek ortaya çıkabilsin. Sana kendimle ilgili gerçeği hiç söylemedim ama istersen şimdi söylemek istiyorum. Gerçeği duymak ister misin, Daphne?"

"Elbette," dedim. Titriyordum, o da bunu gördü ve gülümsedi.

Garip, bütün ilişkimizi hem onun hem de benim gerçeklerimden kaçarak geçirmiş olmama rağmen, sonunda bu sözleri söylemek beni ne kadar rahatlatmıştı. Evet, gerçeği bilmek istiyordum - Heath bana anlatmayı bitirdiğinde dünyanın tamamen farklı bir yer gibi görüneceğinden emin olsam da.

19 Ekim Cuma
Gecesi

"Öylece konuşmaya başlamam mı gerekiyor?"

"Bu işler hep böyle yürür, Heath. Yoksa unuttun mu?"

"Ben hiçbir şey unutmadım. Ve bana böyle hitap etmen garip geliyor."

"Sam'i mi tercih edersin?" "Her türlü."

"Tamam o zaman. Sam. Neden bizden ayrıldığın noktadan başlamıyorsun? Tek başınıza geçirdiğiniz o yıllar sizin için nasıldı?"

"Farklı, sanırım. Birçok nedenden dolayı. Esas olarak denetimsiz zaman. Özgürlük. Kendi başımaydım. Evsizdim aslında. Georgia ve Florida'da bir süre sürüklendim. Louisiana. Garip işlerde, boya işlerinde, hendek kazmada çalıştım. Ara sokaklarda, kaldırımlarda uyuyordum. İçine girebildiğim arabalarda."

"Baş döndürücü bir duygu olmalı. Sonunda istediğini yapmakta özgür olmak."

"Kullanacağım kelime baş döndürücü mü bilmiyorum. Özgürdüm, evet. Ama bu özgürlükle ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki içki ve ot içmek istiyordum. Kızlarla tanışmak ve ..."

"Ve ne?"

(sessizlik)

"O kızlarla ne yapmak istiyordun?" "Siz söyleyin, Doktor."

"Bunu nasıl bilebilirim ki?"

"Konuştuğumuz onca zaman? Sana anlattığım onca şey? Kuşlar."

"O çok uzun zaman önceydi Sam. O zamanlar daha çocuktun."

"Çocuklar büyüyüp erkek olurlar." "Ne istiyorsun?"

"Yani fanteziler hiç bitmedi. Yoğunlukları hiç azalmadı. Onları düşünmeden duramıyordum. Her gün onları zihnimde canlandırıyordum. Her gece onları rüyamda görüyordum."

"Peki düşünceler ne zaman eyleme dönüştü Heath? Bana bundan bahset."

Yirmi Yedinci Bölüm

19 Ekim Cuma Öğleden Sonra

"Yaptığımız şey," dedi Dr. Cerny. "Heath'in başına gelenlerin hepsi egom yüzünden oldu. Tanınma ihtiyacım-"

Doktor sanki devam edemeyecekmiş gibi durdu. Acaba olup bitenlere karşı gerçek bir tepki miydi, yoksa sadece etki yaratmak için mi böyle davranıyordu? *Piç kurusu*, diye düşündüm. Pişman değildi. Bütün bunları kendi başına getirmişti ve Glenys'i de öldürmediğinden pek emin . Bu kesinlikle akla yatkındı.

Cerny konuşmaya devam etti. "Öğrencilik günlerimden beri, psikiyatrinin bir alanı beni hep büyülemiştir - az çalışılmış, yanlış anlaşılmış, halk arasında kötü bilinen bir kişilik bozukluğu. Doktorlar bunun tedavisi olmadığını söylüyordu. Tedavi yok ve iyileşme umudu da yok. Ancak bu iddiaları destekleyecek hiçbir araştırma yoktu. Kesin, tartışılmaz veriler yoktu."

Ellerini kavuşturdu.

"Elimizde veri olmadığında deney yaparız. Deneyler için de deneklere ihtiyacımız vardır. Ama kesinlikle hiçbir ebeveyn çocuklarını vermeye istekli değildi. En azından uygun ebeveynler yoktu."

Heath oturuyordu.

Doktor devam etti. "Subgenual kortekste ve paralimbik sistemde anatomik farklılıklar olduğunu ortaya koyan az sayıda MRI çalışması vardı. Amigdalanın yetersiz çalışması ve benzeri. Ancak bunlar hiçbir zaman bu bozukluğa sahip olduğundan şüphelenilen çocuklar üzerinde yeterince test edilmedi."

Doktorun sözleri bir dalga gibi etrafımda akıp gidiyordu. Sanki bu beni sürüklenmekten alıkoyabilirmiş gibi kitap raflarının yakın kenarına tutundum.

"Doğru deneği bulursam, mükemmel şekilde modüle edilmiş test ortamını yaratmama izin verilirse, hastalığı gerçekten anlamak için ihtiyaç duyduğumuz araştırmayı yapabileceğimi biliyordum. Karmaşık ve titiz bir planlama gerektirecektir. Dikkatli bir izleme ve en üst düzeyde gizlilik.

daha önce hiç yapmadığım deneysel gözlem ve davranış modifikasyonu. Fark ettim ki" -gözleri parladı- "çığır açacak önemde bir çalışma elimizin altındaydı. Psikiyatrinin eskiden karanlık olan bir alanında devrim yaratabilecek bir çalışma."

Heath'e baktım.

"Diplomamı aldıktan sonra Atlanta'ya taşındım ve orada okulda tanıştığım Cecelia adında bir kadınla birlikte bir muayenehane açtım. Uzun yıllar bu işi yürüttük ama Cecelia benim asıl ilgimin nerede olduğunu biliyordu ve sonunda birlikte ilk konumuzu aramaya başladık."

Odaya bir sessizlik çöktü. Heath'e baktım ve boğazımı temizledim. "Hâlâ hangi hastalıktan bahsettiğinizi söylemediniz." O ve Heath koltuklarında kıpırdandılar.

Dr. Cerny konuştu. "DSM'de resmi olarak listelenmeyen ve yaygın olarak psikopatik bozukluk olarak bilinen tanımlanmamış bir bozukluk."

Odada bir şeyler değişmişti, havada bir şeyler vardı - sanki barometrik basınç dramatik bir şekilde düşmüş ve her şey sıfırlanmak zorunda kalmıştı. Bir iki saniye sonra güldüm ama sesi boş geliyordu. Tuhaftı. "Heath bir psikopat değil," dedim.

Kimse bana karşı çıkmadı. Kimse tek kelime etmedi.

"Onu tanıyorum," diye devam ettim. "İyi bir adamdır. Nazik. Düşünceli. Ve beni önemsiyor."

Cerny ayağa kalktı. "Psikopatlar filmlerde gördüğün gibi değildir, Daphne. Onlar sadist katiller ya da vahşi suçlular değildir. Onlar basitçe, temel ve hatta gerekli olduğunu düşündüğümüz bazı insani duygulardan yoksundurlar. Empati, utanç gibi duygular. Pişmanlık ve korku."

Heath'e baktım. Birbirine kenetlenmiş ellerine bakıyordu.

"Bu duygular olmadan, insanlıkla olan normal bağlarından kopmuş olurlar. Bu da onların uygunsuz duygular tarafından kısıtlanmadan kendi amaçlarının peşinden gitmelerini sağlar. Ceza tehdidi bu insanlar için hiçbir şey ifade etmez. Onları motive eden tek şey ödüldür. Ve bunu elde etmek için her şeyi yaparlar."

"Bu Heath değil," dedim. "Bu o değil." Bir kez daha sessizlik.

Sonra, hayal edilebilecek en sakın, en seviyeli şekilde, Heath cevap verdi,

"Bu

Ben."

Ona meydan okuyan bir bakış fırlattım. "Hayır, değil," dedim. ". Siktir . İkinizi de sikeyim."

Heath ayağa kalkıp bana doğru ilerledi, ben de yüzüne sert bir tokat attım. Başını çevirdi, sonra sanki ona vurmamışım gibi geri döndü. Bana baktığında çok üzgün görünüyordu. Ona vurduğum yerde parlak kırmızı bir nokta vardı.

"Şunu yapmayı kes," diye fısıldadım. "Lütfen."

Sakince konuştu. Sessizce. "Daphne, uzun zaman içinde entelektüel düzeyde nasıl hareket edeceğimi öğrendim. Empati kurmam gerektiğini biliyorum, yüzden empatinin bir benzerini gösteriyorum. Hissetmiyorum ama hissettiğimi düşünmenizi . Bunu içimdeki fedakârlık tohumları yüzünden yaptığımı söylemek isterdim ama bu doğru değil." Başını iki yana salladı. "Aldığım ödül yüzünden yapıyorum."

"Hayır.."

"Sen."

Ona bir tokat daha attım, sonra üçüncü kez, tüm gücümle. Her birini metanetle karşıladı, darbelerimin gücünü emdi, sonra yavaşça titreyen elime uzandı.

"Örneğin ..." Bakışlarını birbirine dolanmış parmaklarımıza kadar takip ettim. "Şu anda elini tutmamın nedeni içimdeki bir dürtünün beni zorlaması değil. Bunu yapıyorum çünkü destekleyici bir erkek arkadaşın, sevgi dolu bir nişanlının böyle bir anda yapması gerekenin bu olduğunu biliyorum."

Başımı salladım.

"İstedığinin bu olduğunu biliyorum," dedi. "Ve ben de istediğini vermek istiyorumÇünkü o zaman ben de istediğimi elde ederim. Yani sen, benim yanımda olursun. Eğer toplum yasalarına göre yapmam gerekeni , bizi birlikte elde ederim. Her zaman biz."

Gözlerim yaşlarla doldu ve elimi tuttuğu yerden çektim. Dr. Cerny odayı geçerek ön pencerelerden birinin önünde durdu. Dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyordu.

Heath tekrar konuştu. "Ben Sam O'Hearn olarak doğdum. Dört yaşındayken doktor beni annemden aldı. Atlanta şehir merkezinde yaşıyorduk. Tüm niyet ve amaçlar için bir uyuşturucu evi. Annem bir bağımlıydı, fahişeydi ve başka ne olduğunu bilmiyorum. Ve ben zor bir çocuktum. Saatlerce bağıırırdım, bazen bütün gece. Kapılara defalarca vururdum, bazen menteşeleri kırılana kadar. Bana bakabilmesi bir mucizeydi, sistemin içine düşmemem bir mucizeydi, ama birkaç yıl boyunca idare edebildi."

Gözlerinde acı vardı. Ya da öyle görünüyordu. Ama belki de bu onun başka bir hilesiydi - normal insan duygularını entelektüelleştirip gerçekmiş gibi gösteriyordu.

İçini çekti ve devam etti. "Atlanta gazetesinin Kişisel İlanlar bölümünde bir ilana rastladım. Bir doktor ve asistanı olan bu kişiler denek arıyorlardı ve bu ayrıcalık için para ödeyeceklerdi. Görünüşe göre sihirli kelime buydu. Dairemize gelmelerine izin vermiş, beni sorgulamışlar. Ve onu."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Dr. Cerny ve asistanı Cecelia Beck, antisosyal davranışların erken belirtilerini gösteren çocukları arıyorlardı. Sık sık, kontrol edilemeyen öfke nöbetleri. Cezaya karşı bir vurdumduymazlık. Onlar ayarladılar

MRI ektirdim ve prefrontal korteksimde daha az gri madde olduğunu doğruladılar. Beyaz cevherimde anormallik var. Nasılım doktor?"

Cerny pencereden nefes nefese baktı. "Gayet iyi."

"Varsayım, beynimin benim için belirlediği yolda ilerlemeye devam edeceğim yönde ydi. Büyüyüp sıradan bir psikopat olacaktım. Bilirsiniz, birkaç kapı ötede takılmamayı tercih ettiğiniz bir adam. Nedenini tam olarak bilmezsiniz. Sadece onda doğru olmayan bir Şeyler vardır. ekicidir ama derin bir bağ . Belki çocuklarına karşı bir pisliktir, belki karısını aldatıyordu ve her Cumartesi kulüpte golf oynuyordur. Yine de çoğunlukla, istediği her Şeyi elde etmek için elinden geleni yapan bir adamdır. Muhtemelen etrafta bizden düŐündüğünüzden daha fazla vardır."

Heath hâlâ arkasını dönmemiş olan Cerny'ye bir bakış fırlattı. "Dr. Cerny ve Cecelia bir Őansı hak ettiğime, genetiğimi geçersiz kılmayı ğrenebileceğime, farklı bir Şekilde çalıŐmayı ğrenebileceğime inandılar. Beni tedavi edemeyebilirlerdi - DNA seviyemde olduğum kişiden kurtaramayabilirlerdi - ama bunun üzerine çıkmam için Őartlandırılabilenime ikna olmuşlardı. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde raydan çıkmamı -su düzeyinde veya başka bir Şekilde başımı belaya sokmamı- engelleyebileceklerine inanıyorlardı."

"Ve yaptılar," dedim. "Şu bak. Evleniyoruz. İyi bir işin var arkadaşlar."

Doktor sonunda konuştu. "Basit bir psikopatı sadece vergi kaçıran birinden daha ciddi sular iŐleyen birine dönüŐtüren o düğmeyi tam olarak neyin çevirdiğini kimse bilmiyor. Dikkatli bir koşullandırma ile mekanizmayı keŐfederek ortadan kaldırabileceğimize inanıyoruz. Bu yüzden Heath'in annesinden bizimle yaŐamasına izin vermesini istedik."

Başımı Heath'in yüzüne doğru çevirdim. "Ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini mi imzaladı?"

Heath basitçe, "Paraya ihtiyaı vardı," dedi. "Ve ona verdiler. Beni buraya, dağın tepesine, bu evde onlarla birlikte yaŐamam için getirdiler. st katta kaldım, araziden hiç ayrılmadım, sürekli gözetimleri altındaydım. Cecelia benim annem oldu." Tereddüt etti. "Doktor, benim babam. Cecelia ve doktorun evli olduğuna, onların benim gerçek ebeveynlerim olduğuna ve gerçek bir aile olduğumuza inanıyordum. Doktor ve Cecelia fiziksel olarak ya da başka herhangi bir Şekilde kötü davranmıyorlardı. Sadece araştırmayı bozabilecek bazı doğal insan etkileŐimlerini engellediler."

"Ama sana yardım etmek istediklerini sanıyordum."

"Ona yardım ediyorduk," dedi Cerny. "Bilgi toplayarak. Gelecekte psikopati üzerine yapılacak tüm araŐtırmalarda kullanılacak verileri toplayarak. Yntemlerimizde çok dikkatli, çok bilinçli olmak zorundaydık."

Heath uzun bir nefes verdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Cerny'ye sordum. "Ona ne yaptın?"

Heath, "Kimsenin bana dokunmasına izin verilmiyordu," dedi. "Sarılmak yok, öpmek yok, herhangi bir şekilde şefkatli sayılabilecek hiçbir hareket yok. Şartlandırılmam kesinlikle ödöl temelli olacaktı. B. F. Skinner, her şekilde. Parametrelerin dışındaki herhangi bir şey sonuçları çarpıtabilirdi."

Sözünü kestim. "Ve bir makale yayınlayacaktınız-"

"Bir kitap," dedi Cerny. "Psikolojinin gidişatını sonsuza dek değiştirecek çığır açıcı bir çalışma."

Kahkahalarımı bastıramadım. "Ve gerçekten de bilim camiasının böyle bir kitabı itirazsız kabul edeceğini mi düşündün? Başka bir yöne bakacaklarını ve açıkça etik ve kuralların ihlali olan ve Tanrı bilir başka neler olan bir şeyden kaçmanıza izin vereceklerini mi?"

"Bilim insanları, en büyük beyinlerin amaçlarına ulaşmak için kuralları esnetmeleri gerektiğini bilirler." Kollarını yukarı itti. "Geçmişteki muayenehanemde saygın bir psikologdum. Ve lisansımı korumak için Dunfree'de birkaç hastaya bakmaya devam ettim. Ama ruh sağlığı camiası Cecelia ile başardıklarımızı gördüğünde, Sam'le ilgili bulgularımızı okuduğunda, Freud, Piaget, Pavlov gibi büyüklerin arasında anılacağımı biliyordum."

"Ama kitabı sen yazmadın. Çiftlerin inzivalarına liderlik etmeye başladın. Ne oldu?"

Gözleri bulutlandı ve Heath'e baktı. "Bir bilim adamı tüm verileri analiz etmeden bir sonuca varamaz."

"Ve siz bunu yapamadan verileriniz kaçtı." Nişanlıma döndüm. "Yani bu yüzden mi geldik? Kitabını bitirebilsin diye mi? Nedense buna inanmıyorum. Daha fazlası var, değil mi? Daha fazlası olmalı. Peki ya kâbuslar?"

Cerny usulca kıkırdadı. "Ah, Daphne. Oğlumuz için ne kadar mükemmel bir eşsin. Anlat ona Sam. Onu Baskens'a getirmenin gerçek nedenini söyle."

Heath ona soğukkanlılıkla baktı. "Önce kasetleri görmesi gerekiyor." "Kasetler mi?" Dedim.

"Bunun olduğunu sanmıyorum-" dedi Cerny.

"Onun görmesini istiyorum," dedi. "Her şeyi anlamasını istiyorum." Bana döndü. "Haklısın, Daphne. Baskens'a geri dönmemin bir nedeni de buydu, çünkü doktor deneyinin nasıl sonuçlandığını öğrenmek istiyordu. Ama aynı zamanda kâbuslar yüzünden. Bu yüzden burayı çiftler için bir inziva yeri olarak ayarladık. Seni buraya getirmem ve başka bir yol da görünmüyordu."

"Peki bana başka ne söylemen gerekiyor Heath?" diye sordum. "Gerçek nedir?"

"Kasetlerde var," diye yanıtladı basitçe.

Cerny araya girdi. "Cecelia ve benim onun çocukken çektiğimiz kasetler. Araştırmalarımız. Baskens'da bizimle yaşarken. Seni buraya o getirdi."

"Çünkü onun ne olduğunu anlamayı istiyordu. Neden öyle olduğunu."

Midem bulandı. Ağzımda hâlâ az önceki kusmuğun izi vardı. Cerny yakındaki bir masadan iPad'ine uzandı. Bana doğru uzattı. Hareket etmedim.

"Onları izlemek istemiyorum," dedim. Sesim titriyordu ve korktuğumu fark ettim. Daha önce hiç korkmadığım bir şekilde korkuyordum.

"Heath kim olduğunu bilmenizi istiyor," dedi doktor. "Buna ihtiyacı var."

iPad'i aldım, ekranı kaydurdum ve tuş takımı çıktı. Cerny'nin bakışlarıyla karşılaştım.

"Cecelia'nın doğum günü," dedim. "5-3-53."

"Zekice." Kaşları kalktı. "Dediğim gibi, mükemmel bir eşleşme."

Titreyen parmaklarımla kodu girdim. "Sam O'Hearn" etiketli bir dosya bulup açtım ve ekran klasörlerle doldu. Her birinin üzerinde dörtten başlayıp on altıya kadar uzanan bir yaş etiketi vardı.

Ekranın üst kısmında *Age 4* olarak etiketlenmiş bir klasöre tıkladım. Ardından başka bir pencere açıldı, bu pencere video dosyalarıyla doluydu. En üst sıradaki bir tanesini seçtim ve ekranı bir video oynatıcı doldurdu. Dairedeki odalardan birinin geniş bir görüntüsü - mutfak, kara tahta ve yaldızlı çerçeveli aynanın bulunduğu sondaki oda. Ancak videoda oda, pırıl pırıl bir masa ve sandalyeler, lambalar ve dağınık ortanca vazolarıyla tamamen döşenmişti. Zengin bir İran halısı çizik ahşabı kaplıyor ve duvarlar tablolarla süslüydü. Oda zarif ve yaşanmış görünüyordu. Bir ev gibi görünüyordu.

Küçük bir çocuk, masadaki sandalyelerden birinde oturan bir kadının dikkatli bakışları altında odanın çevresinde koşturuyordu. Açık renk bir bluz ve ince, koyu renk bir etek giymiş olan kadının saçları düzgün bir şekilde . Elinde sarı bir damperli kamyon tutuyordu. Odanın içinde pille çalışan bir oyuncak gibi hareket eden çocuk, tıknaz bacakları ve sarkık siyah saçlarıyla bir bulanıklıktı.

"Sam," dedi kadın. "Kumdaki kamyonla oynamak ister misin?"

Koşmaya devam etti.

"Sam, eğer benimle oturursan -sessizce, birkaç dakikalığına- kamyoneti sana vereceğim ve dışarı çıkarmana izin vereceğim."

Çocuk masa ve sandalyelerden kaçarken bir çığlık attı.

"Sam-"

Çığlık sabit bir çığlığa dönüştü. Kaseti durdurdum ve dosyayı kapattım.

Titriyordum ve kafa derim tüyler ürpertici bir korkuyla diken diken

olmuştu. Bu da neydi böyle? "Bir tane daha aç," dedi Heath.

Yaptım, biri 5 yaş olarak etiketlenmişti.

Kamera oturma odasını, yani yemek odası ile yatak odası arasındaki boşluğu gösteriyordu. Arka planda müzik çalıyor, Dr. Cerny ve Cecelia ortada dans ediyorlardı. Küçük çocuk -Sam- kanepede oturmuş, taş gibi bir yüzle olanları izliyordu. Sıkılmış görünüyordu. Kapattım ve bir sonrakine geçtim.

dosya.

Şimdi biraz daha uzun ve zayıf olan çocuk, oturma odasında yanında oturuyordu.

kahve masasında. O ve Dr. Cerny kâğıt oynuyorlardı. Cerny'nin saçları zengin bir altın kahverengiydi, sadece bir parça gümüş vardı, yüzü çizgisiz ve yakışıklıydı. Kartları yavaşça ve metodik bir şekilde masanın üzerinde dağıtıyordu, gözü sürekli çocuğun üzerindeydi. Arka planda ne bir müzik, ne de bir televizyon sesi vardı; sadece kartların sesi ve Cerny'nin alçak sesle verdiği talimatlar duyuluyordu.

Kamera çocuğu yakalamak için mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı. Dağınık siyah saçları narin, solgun bir yüzü taçlandırıyordu. Bir çift geniş, kalın kirpikli kahverengi göz, dolgun dudakların üzerinde ince bir burun. Yanaklarında ince bir çil püskürmesi.

Heath. *Benim Heath'im.*

Onu bu şekilde görmek çok garipti. Bir çocuk olarak. Özellikle de onun bebekken çekilmiş bir fotoğrafını bile görmediğim için. Ama işte , hatıra defterindeki kötü aydınlatılmış bir okul fotoğrafından çok daha fazlasıydı. Yaşayan, nefes alan bir insandı; tanıdığım ve sevdiğim kişiyle aynıydı. Şu anda karşımda oturan adam.

Ama bu sadece bir doğum günü partisinin, bir pikniğin, çocukluğunun rastgele spontane bir anının kaydı değildi. Bu dikkatle planlanmış bir deneydi. Kart oyunu konunun dışındaydı. Doktor ve Cecelia, Heath'i en iyi şekilde incelemek için kameranın önüne yerleştirmişlerdi. Böylece yaptığı her hareket kataloglanabilecekti. Yüzünde beliren her ifade. Her ses tonu.

Psikopatın her hareketi son derece ilgi çekiciydi.

Boy Heath'in sandalyesi altından fırlarken iPad'den bir feryat ve sürtünme sesi geldi. İki büküm oldu, vücudu kaskatı kesildi, parmakları başının yanında genişçe açıldı. Yere doğru çığlık attı, şakağındaki damarlar patladı, boynunu saran kordonlar öne çıktı. Ses ürperticiydi.

Heath masayı devirdi, kartlar odanın içinde dönmeye başladı. Dr. Cerny düzgün adımlarla yoldan çekildi, sonra yavaşça mutfığa doğru ilerledi. Bir süre kapı aralığında dik, ifadesiz durdu, sonra mutfığa geri döndü ve cep kapısını kapattı. Onun yokluğunda yıkım hızlandı. Bir lamba uçtu. Bir vazo. Bir kitap. Yapışkan boyalı tahta parçalarıyla kaplı bir dizi gazete. Heath'in oturduğu sandalye yere fırladı.

Heath kendini duvara attı, sonra odanın öbür ucundaki yatak odasına açılan kapıya koştu. Bütün gücüyle kapıyı açtı ve defalarca çarptı, kapı geri sekti, kapı kolu karşı duvarda bir delik açtı.

Sonunda sakinleşti ve odanın içinde sendelemeye başladı, sonunda da çıplak ahşap zemine yığıldı. Birkaç saniye sonra mutfak

Kapı sürgüyle açıldı ve Cerny dışarı çıktı. Sakince odanın içinde yürüdü - çocuğun hareketsiz bedeninin üzerine basarak- lambaları söndürdü ve panjurları indirdi.

Koridor kapısını arkasından sessizce kapatarak ayrıldı. Cecelia'yla görüşmek için üst kattaki gözetleme odasına ya da alt kattaki ofisine nereye gittiğini bilmiyordum ama daireye başka kimse girmedi. Kimse yerde yatan çocuğun pijamalarını giymesine yardım etmedi ya da dişlerini fırçalayıp yatağa girmesine rehberlik etmedi. Kimse onu yatırmadı, saçlarını düzeltmedi ya da alnından öpmeydi. Kendi başının çaresine bakmaya bırakılmıştı.

Bir keder dalgasının yükseldiğini ve daha önce yaşadığım şok ve dehşetin yerini almaya başladığını hissettim. Başımı eğdim ve kolumun kıvrımına doğru ağladım. Kimse tek kelime etmedi; bir iki dakika sonra Heath'in elini sırtımda hissettim.

Ciddi değil diye düşündüm. Bu gerçek değil.

Yine de eli oradaydı ve tenime sıcaklık yayıyordu. Bunu soğuk, analitik beyninde, ağladığımda beni rahatlatması gerektiğini bildiği için yapıyor olsa bile, bunu istemedim. Rahatlatıcıydı. İstedğim şey buydu ve belki de nedenini umursamıyordum.

Heath'in gerçekte kim olduğunu keşfettikten sonra normal bir hayata devam edebileceğimi dürüstçe söyleyebilir miydim? Duygularını benim gibi hissetmeyen bir adamla dolu dolu, tatmin edici bir hayat yaşamak mümkün müydü? Bu soruların cevaplarını gerçekten bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Heath'in sırtımdaki elinin sert, sıcak ve güven verici baskısına hayır demeye hazır olmadığımды.

Heath bir teşhis değildi. O kanlı canlı bir insandı. Sevdiğim adam.

Ona doğru döndüm. Aynı karanlık gözlerle, aynı durgunlukla bana bakıyordu. Tanıdığım aynı adamdı. Onu ışıkların parıltısında ilk gördüğümde aşık olduğum adamdı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Elini tuttum. "Yukarı çıkmak istiyorum," dedim. "Evini görmek istiyorum."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Heath'in çocukken oynadığı, yemek yediği ve uyuduğu yerde durmak gerçeküstü bir şeydi.

On iki yıl. Hepsi bu üç küçük odada geçti.

Diğer insanlardan tecrit edilmişti ama teknik olarak esir tutulmamıştı. Arazide dolaşmasına, ormanda yürüyüş yapmasına ve dağa çıkıp manzarayı seyretmesine izin verilmişti. Çok çeşitli konularda eğitim almış ve bilgilerini kitaplarla genişletmeye teşvik edilmişti. Sorun eve hapsedilmek değildi - dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde bundan daha küçük apartman dairelerinde büyüyen pek çok çocuk vardı. Sorun, onun bir örnek olarak görülmesiydi. Sevimlikten ziyade gözlemlenmesi gereken bir nesne.

Eğer bir anomali, insan DNA'sının bir özelliği olarak başladıysa, sonunda bir ucubeye dönüşmüştü. Ya da en azından öyle hissetmiş olmalı. Baskens'in pis dairesinde dururken ben bile kendimi uzaylı gibi hissediyordum.

Heath bana eski yatak odasını göstermişti -Sieffert'lerin olduğunu sandığım, kahverengi güllerle kaplı yatak odası. Sonra da çimen beziyle kaplı oturma odasını. Şimdi uzak odadaydık ve kara tahtanın yanında duran Cerny'ye baktım. Glenys-Cecelia'yı düşündüm, yağmurun altında, ıslak yaprakların arasında kaskatı kesilmişti.

"Polis nerede?" Heath'e tısladım, botumdaki bıçağın farkındaydım.

"Korkmayın. Yoldalar. Bu arada, sadece söyleyeceklerini dinleyin."

Büfenin üzerindeki dev aynada yansımamı yakaladım. Şimdi öncekinden çok farklı görünüyordum. Solgun ve cansız.

Cerny'ye döndüm. "Bana Cecelia'dan bahset."

"Uzun yıllar boyunca benim asistanımdı. Kısa bir ilişkimiz oldu ama bir anlaşmazlık çıktı-"

Heath . "O sana aşıktı. Ve sen ona bok."

"Yolları ayırmak karşılıklı bir karardı. Batıya taşındı. Bir iş buldu. Başka bir enstitüde bağlanma bozuklukları üzerine araştırma yapıyordum. Ve ben

Baskens Enstitüsü'nü açtı."

"İkinizin de hayatından öylece kayboldu mu? Sonra bu iç açıcı aile buluşması için mi ortaya çıktı?"

"Heath'in eve döneceğini ona haber verdim," dedi. "Geleceğine devam edebilmek için geçmişi çözmeye çalışacaktı. Geri geldi çünkü o da benim gibi kapanış istiyordu. Tıpkı Heath gibi. Cecelia yaptıklarımızdan her zaman rahatsız oldu. Bunu asla atlatamadı." Heath'e başını salladı. "Onu kaybetmeyi asla atlatamadı."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu yüzden mi onu öldürmek zorundaydın? Heath'i senden daha çok sevdiği için mi?"

Gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, Baskens'e döndüğünde, ona karşı Ona karşı hala belli bir düşkünlüğüm vardı. Bir çeşit yeniden bir araya geldik. Odamda bulduklarınız onun giysileriydi elbette."

Heath bana sertçe baktı.

"Ama sizi temin ederim ki Cecelia'nın ölümü kendi eylemlerinin bir sonucuydu. Sorunlu bir kadındı. Kasetleri izle, Daphne. Göreceksin."

iPad'e baktım. Bir sonraki dosyayı açtım.

Heath'in çocukluğu gözlerimin önüne serildi. Çığlık atmasını ve koşmasını izledim. Kapılara vurdu, lambaları, kitapları ve tabakları fırlattı. Kafasını duvarlara ve yerlere çarptı. Sandalyeleri devirdi, masaları devirdi, her odanın her köşesine işedi.

Sakin olduğu anlar da vardı; yemek yerken, kitap okurken ya da okul ödevlerini yaparken. Kuş evleri yapardı. Oturma odasının zeminine serdiği bir tuval bezinin üzerinde çekiçle vuruyor, zımparalıyor ve sessizce boyuyordu. Bu aralarda odaklanmış ve nispeten memnun görünüyordu. Kuş evleri üzerinde sayısız saatler boyunca çalışmış gibi görünüyordu.

Cerny boğazını temizledi. "Kuş evleri, Heath dişlerini fırçaladığında, öğle yemeğini yediğinde ya da karışık davranışlarda bulunmadan banyo yaptığında kullandığımız başlıca ödüllerden biriydi. Ne yazık ki, yolun bir noktasında, eski saçma tabancamı ortaya çıkardı ve kuşları hedef talimi için kullanmaya başladı, onları doğrudan evlerden vurdu. Söylemeye gerek yok, başka bir ödül bulmamız gerekti."

Heath aynaya yaklaşmış ve ona bakıyordu. Ona o saçma tabancasını tekrar bulup bulmadığını sormak istedim. Dağda ya da evde olduğum ve atış seslerini duymadığım bir sırada, dün bulduğum kuşlara atıp atmadığını. Acaba onları daha sonra, sabahın zayıf ışığında, çiyden sıırıslıklam ve soğuk bir halde toplayıp ormanda bir yere atmış mıydı? Ya da yaktı mı?

Ondan uzaklaştım ve bir sonraki dosyayı açtım.

Cerny ve Cecelia'nın Heath'e sunduğu bir diğer ödül de müzikti. Cecelia'nın eski moda bir müzik kutusu ve daha sonraki yıllarda hoparlöre bağlı bir iPod'u vardı. Genellikle Heath'in tek başına yemek yediği zamanlarda, yemek salonunda müzik çalardı.

Ama bazen geceleri onun yatak odasında yapardı. Yatağına yerleştğinde (yalnız, öpücük yok, yatağa sokmak yok), oda Count Basie, Tony Bennett, Ella Fitzgerald'ın dolardı. Ve tabii ki Frank Sinatra. Bir sürü Yönetim Kurulu Başkanı.

"Sanırım akşam yemeğinde balık yemekten hoşlanmıyorsunuz," dedi Dr. Cerny'nin sesi aniden iPad'den tiz ama net bir şekilde yükseldi.

Ekranın altındaki zaman damgası akşam 9:36'yı gösteriyordu ve kahverengi çiçekli duvarlar gölgeye boğulmuştu. Yatak odasında toplanmışlardı -Cerny, Cecelia ve genç bir delikanlıya benzeyen Heath. Heath yatakta oturuyordu, dizlerini yorganın altına çekmişti. Cerny kollarını kavuşturmuş, odanın bir köşesinde, Cecelia da başka bir köşesinde duruyordu.

Heath Cerny'ye cevap vermedi ve Cecelia ağırlığını kaydırdı. Odada garip bir his vardı. Sadece kaseti izlerken bile hissedebildiğim elektrikli ve tehlikeli bir şey. Heath'e baktım, Reggie Teague Baskens'taki ilk yemeğimizin balık olacağını söylediğinde ne kadar tuhaf davrandığını hatırladım.

Kasette Heath konuştu. "Seni uyarmıştım," dedi ergen sesi çatlayarak. Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Beni uyarmıyorsunuz," dedi Cerny. "Ben yetişkinim. Kuralları ben koyarım. Onlara uymayı ya da onları çiğnemeyi seçersiniz. Kurallara uymak ödül getirir. Kuralları çiğnemek ise sıfır toplamla sonuçlanır."

"Sana söyledim," dedi Heath. "Anneme de söyledim." "Cecelia."

"Anne." Heath'in sesinde uğursuz bir ton vardı.

"Tanrı aşkına," diye araya girdi Cecelia. "Ona müziği ver Matthew. Yorgun ve çaba sarf ediyor."

Heath, "Çaba gösteriyorum," diye tekrarladı.

Cerny kollarını . "Katılmıyorum. Çaba göstermiyorsun. Benimle alay ediyorsun."

"Matthew-" Cecelia söyledi.

Cerny elini kaldırdı. "Bırakın kendini savunsun. Bu iyi bir alıştırma. Dünya insanlarla dolu Sam ve bu dersi kalbinde değilse bile kafanda özümsemen gerekecek. Onlarla nasıl pazarlık yapılır. Bazen onlara istediklerini nasıl vereceğini. Kazanmalarına nasıl izin verilir. Başkaları da en az senin kadar istediklerini elde etmeyi hak ediyor. Buna inandığını söylemiştin. İnanıyor musun?"

Heath hiçbir şey söylemedi.

"Bundan mutlu olup olmadığınızı ya da hoşunuza gidip gitmediğini sormadım. Buna bilişsel ahlaki vicdan denir. Bir şeyin doğru olduğunu bilmek için onu hissetmeniz gerekmez. Sam, prensip olarak başkalarının da ara sıra kazanmayı hak ettiğini kabul ediyor musun?"

Heath cevap vermedi. Cecelia telaşlı bir şekilde elbisesinin düğmeleriyle oynuyordu.

Bluz.

"Zaman zaman, gerçek dünyada, size özellikle hoşlanmadığınız yiyecekler verilebilir - belki balık. Hatta belki de, *Tanrım*, ciğer. Ama bunu sizin için hazırlayan kişiye değer verdiğiniz için, balığı ya da ciğeri ya da her neyse onu satın almak ve hazırlamak için zaman harcayan kişiden bir şeyler beklediğiniz için, onu yersiniz. Ve onu yerken, *keyif* alıyormuş gibi yaparsınız. *çıkarıyormuş* gibi yaparsınız. *Minnettarmış* gibi davranırsınız. Yedikten sonra da o kişiye teşekkür edersiniz."

Heath yüksek sesle oflayarak yastıkların üzerine düştü.

"Tabağı duvara fırlatıp balığı ayağınızla pahalı bir el dokuması yün halıya ezmezsınız."

"Herhangi bir zamanda, kibarca - dürüstçe - balık sevmediğimi söylememe izin var mı?"

"İstediğin her şeyi söyleyebilirsin Sam. Bunun üzerinden defalarca geçtik. Ama daha fazlasını istiyorsan... kendine özgü beyin yapını ve genetik işaretlerini geçersiz kılmak istiyorsan... etrafındaki diğer nörotipikler gibi görünmek istiyorsan-"

Heath, "Koyun," diye mırıldandı.

Cerny yavaş bir nefes aldı. "Nörotipiklerle kalıcı bağlantılar kurmak istiyorsanız ..."

İkisi birbirlerine baktılar - neredeyse insana karşı insan.

Cerny, "Yemeğinizi atmayacaksınız," diye sözlerini tamamladı. Bir süre sonra Cecelia'ya sertçe başını salladı. "Bu gece müzik yok," dedi ve gitti.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Cecelia şifonyerin üstündeki lambayı kapattı. Yatağa doğru yürüdü ve şiltenin kenarına oturdu.

"buradan," dedi Heath, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmıştı.

Solgun, ince elini uzattı, bir tür büyü yapar gibi Heath'in hareketsiz formunun üzerinde gezinmesine izin verdi. Birkaç saniye sonra yavaşça indirdi ve sırtına dayadı. Hayal görüyor olabilirdim, ama Heath'in vücudunun onun dokunuşuyla kaskatı kesildiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Birkaç dakika daha o şekilde oturdu, Heath'in sırtındaki eline sanki vücudunun geri kalanıyla bağlantısı olmayan bir şeymiş gibi baktı.

Bir süre sonra konuştu. "Heath? Sevgili Heathcliff'im. Bu senin Catherine'in. Balık için teşekkür edersen, sırtını okşayacağım."

Başını yastıktan kaldırdı ama gözyaşı lekesi yoktu. Düzdü.

Sert.

"Bana sırt yapmak ister misin?" dedi. Sesi alaycı bir Çarkı Çarkısıydı ve Catherine cevap vermedi. "Söyle bana Catherine, bu sana aramızda bir bağ varmış gibi hissettiriyor mu?"

Bir omzunu kaldırdı. ". ." "Ve bu hoşuna mı gidiyor?"

"Seviyorum, Heath. Sana bağlı hissetmek hoşuma gidiyor."

"Güzel olmalı. Doktor, başka bir insanla gerçek, bilişsel olmayan bir bağlantı kurabileceğimi hiç düşünmüyor." Ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Ya sen?"

"I . . ." Bocaladı.

"Dürüst ol."

"Umarım senin iyiliğin için öyledir. Böylece nasıl bir his olduğunu anlayabilirsin. Başka birine karşı sevgi hissetmek harika bir şey. Çocuğunuz için." Onun koluna dokundu. Sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Heathcliff. Balık için bana teşekkür et. Etmez misin? Bunu benim için yapmayacak mısın? Böylece sırtını ovabilirsin?"

Uzun bir duraklama. Ve sonra onun bastırılmış sesi-

"Balığı çok beğendim. Çok lezzetliydi. Teşekkürler, Catherine."

Teslim mi oldu yoksa onunla alay mı ediyordu anlayamadım. Savaşı kazanmış mıydı yoksa kaybetmiş miydi?

Gördüğüm her şeyi kaydeden kameraya baktı.

-Ve sonra yataktan kaydı. Sandalyeden bir battaniye kaparak kameraya doğru yürüdü ve objektifi örttü. Her şey karardı.

Ancak birkaç saniye sonra görüntü yeniden belirdi; titrek, beceriksizlik sesleriyle dolu ve farklı bir açıdan. Açı uzak odadan çekilmişti, kamera oturma odasından yatak odasının açık kapısına doğru yönelmişti. Kamera yakınlaştı ve Heath'in yatağına odaklandı.

Şok içinde bakakaldım. "Bu iki yönlü bir ayna," diye ağzımdan kaçırdım.

Heath yemek odasında, büfenin üzerinde asılı duran aynaya tek vurdu. "Duvarın öbür tarafında bir gözlem odası var. Doktorun beni daha doğrudan izleyebileceği bir . Çok sonraya kadar bundan yoktu." Gözlerini Cerny'ye dikti. "Ama Cecelia biliyordu, her ne kadar bazen bilmiyormuş gibi davranmayı sevse de. Böylece iyi doktorun damarına basabiliyordu. Öyle değil mi, Cerny? Bizi birbirimize düşürmekten her zaman zevk almıştır."

Tiksinti işledi. Ses hâlâ kaydediliyordu. Cecelia onu kapatmamıştı. Ve bu mesafeden ve açıdan bile, Cerny'nin kamerasından Heath'in sırtını ovmaya başladığı açıkça görülüyordu. Tam olarak bir annenin oğlunu uyutmak için yapabileceği bir şey. Ve ona bir annenin ninni mırıldanacağı gibi şarkı söylüyordu, ama bu lanet olası bir Sinatra şarkısıydı.

"İnsan teması tedavinin bir parçası değildi," dedi Heath ben izlerken. "Edimsel koşullandırma, hiçbirinin bana sevecen, ailevi bir şekilde dokunamayacağı anlamına geliyordu, çünkü sıcaklık veya şefkat göstermek vaka çalışmasının sonuçlarını çarpıtabilirdi."

"Bu istismar," dedim.

Cerny, "B. F. Skinner buna katılmazdı," dedi.

Heath sert bir sesle, "Skinner fareleri çevrelerini nötralize etmek için kutulara koyuyor," dedi. "Yani ..."

Doktor uzlaştırmacı bir jestle ellerini uzattı. "Bak, Daphne, ben

Deneyimizin size ne kadar soğuk ve duygusuz görüldüğünü anlıyorum. Ama kökleri sağlam bilime dayanıyordu. Cecelia ve benim yaptığımız araştırma Skinner'ın zamanın ötesine geçmiş, araştırmaya dayalı teorilerine dayanıyordu. Buna edimsel koşullanma yoluyla davranış şekillendirme diyordu. Çok özel bir pozitif ve negatif pekiştirme programı içeriyor ve gerçekten, tamamen izole edilmiş bir denek gerektiriyordu."

"Ama o bir çocuktuk," diye itiraz ettim.

Cerny devam etti. "Heath'in ev hayatı öngörülemez ve kaotikti. Öz annesi bazen sevgi dolu, bazen de ihmalkar ve aşırı sertti. Gerçek şu ki, eğer evde kalsaydı, Heath muhtemelen bir dizi akıl sağlığı sorunu ve tedaviye dirençli kişilik bozukluğu olan bir yetişkin olacaktı. Muhtemelen hapishanede. Cecelia ve ben ona hayatta ikinci bir şans verdik. Onu o ortamdan uzaklaştırdık ve tüm temel ihtiyaçlarının karşılandığı ve değişkenlerin kontrol edildiği bir yer olan Baskens'e getirdik."

Duyduklarımın mantıksızlığı yeni yeni kafama dank etmeye başlamıştı. Ağzım kurudu, ciğerlerim daraldı. Botumdaki bıçağı hayal edip duruyordum. Onu çıkarırsam ne olacağını hayal ettim. Cerny'nin yüzüne doğru salladım. Kendimi onun boynuna nişan alırken gördüm. Kesiyordum. Her yer kan içindeydi.

Cerny'nin sesi beni heyecanlı hayallerimden uyandırdı. "Yapmaya çalıştığımız şey çok derin bir işti. Heath'te başarılı olsaydık, yaratacağı etkiyi hayal edin. Karşı gelme ya da davranış bozukluğu gibi antisosyal öncülleri olan çocuklar erken müdahale için işaretlenebilir ve tedavi edilebilirdi. Aileler yeniden kurulabilir, evlilikler kurtarılabilir, hayatlar kurtarılabilir. Dünya bir daha asla başka bir Mengele, Karindeşen Jack ya da Jeffrey Dahmer'a sahip olmazdı. Psikopatlar asimile olmayı, topluma katkıda bulunmayı öğrenebilir, tıpkı Heath'in yaptığı gibi."

Heath'e baktım. Vücudu gergindi, sırtı kıvrılmıştı.

"Peki ya kâbuslar?" diye sordum. "Madem deneyiniz bu kadar başarılıydı, neden her gece uyanıyor, çılgınlık atıyor, çarşafı yırtıyor ve camları kırıyordu?"

Cerny kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Kabusların Cecelia'nın yaptıklarıyla bir ilgisi olabilir. Çalışmaya müdahale etme şekliyle. Protokolü çiğnedi. Çalışmalarımıza çok zarar verdi."

Cecelia'nın Heath'e en ufak bir nezaket göstermeye çalışmasının kâbuslara neden olabileceği iddiası çok saçmaydı. Cerny en azından hayal görüyordu. Ama onu konuşturmamız gerekiyordu ve ben de merak ediyordum.

"Neden onu kovmadın?" diye sordum. Heath ve Cerny kısa bir bakış alışverişinde bulundular.

"Bunu düşündüm. Hafifletici faktörler vardı."

"Görmek ister misiniz?" Heath aniden söyledi. "Aynanın diğer tarafındaki gözlem odasını mı?"

Bize sırtını dönmüştü ve yaldızlı çerçeveli aynadaki yansımasına bakıyordu. Bu adam çok güzeldi. Hayal bile edilemeyecek bir çocukluktan kurtulan bu adam. Nasıl oluyordu da burada, bu mekânda durabiliyor ve tamamen yıkılmıyordu? Kalbimi bir acının kapladığını hissettim, öyle ki zar zor nefes alabiliyordum.

"," dedim.

Heath beni koridora, cep kapılarına doğru götürdü. Çatı katının merdivenlerinin altındaki küçük kapının üst köşesine uzandı ve sürgülü kilidi kaydırarak açtı. Kapıyı alıçılımlı bir şekilde itti, topuzu yukarı ve dışarı doğru çekti ve kapı açıldı.

"Doktor burada dosyalar tutuyordu. Bir kamera. İçeri giremeyeyim diye sürgülü tutardı. Daha sonra, ben büyüdüğümde ve burada olduğunu anladığımda, asma kilit taktı çünkü olursa yok edeceğimi biliyordu." Elini koluma koydu. "Bunu görmene sevindim, Daphne. Sonunda her şeyi görmene sevindim."

Küçük odaya girdim ve gözlerimin karanlığa alışması için kıpırdamadan durdum. İçeride pek bir şey yoktu; tavan arasındaki gözetleme odasındakinin aynısı olan metal bir masa ve metal bir sandalyenin üzerinde keskin bir tavanı olan tozlu, karanlık bir odacık. Uzak duvarda büyük, dumanlı bir cam bölme vardı; aynanın ters tarafı. Loş yarı , Dr. Cerny'nin karşı taraftaki odada durduğunu görebiliyordum, elleri cebinde, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Doğrudan bana bakıyordu. Bakıyor ama görmüyordu.

Birdenbire yanımdaki Heath'in vücudunun keskin bir şekilde farkına vardım. Ondan yayılan ısıyı, kan pompalayan bir insan kalbini ve tepki veren hücreleri hissedebiliyordum. Bu adam yılların şartlandırmasıyla fosilleşmiş bir dizi öğrenilmiş davranıştan daha fazlasıydı. Şüphesiz içinde bir empati parıltısı vardı. Sevginin. Bunların hepsi rol olamazdı. Biz rol yapmıyorduk.

"Beni izlemeyi tercih ettiğin yer burasıydı," dedi. "Kameralar her zaman çalışıyordu, bir odaya bir tane, ama sanırım bu eski usul düzeni tercih ediyordu. Bana bir keresinde, daha sonra, ben büyüdüğümde, odanın içinde hareket edişimden, nefes alışımından ve gözlerimi kırışımından ne hissettiğimi anlayabildiğini söylemişti. Bütün gün ve gece oturup beynimin çalışmasını izleyebileceğini söylemişti."

"Tanrım." Başımı salladım. "Yani onunla tekrar temasa mı geçtin? Ne süre için?"

Elimi tuttu. "Gerçeği bilmek istiyor musun, Daphne? Gerçekten mi? Hepsini mi?"

Felç olmuşum, hangi yolu seçeceğim konusunda mantıklı bir karar veremiyordum. Sanki beynim aniden tüm bilgi deposunu boşaltmış ve bunu yaparken de karar verme yetisini kaybetmişti. Bu kâbustan kurtulmak ve hâlâ Heath'le birlikte olmak için yapabileceğim bir şey var mıydı? Bilmiyordum. Hiçbir şey için yarı mantıklı bir referans çerçevem yoktu.

Bu.

"Eğer ," diye devam etti, "o zaman videonun geri kalanını izle." Hâlâ hareket etmiyordum.

"Ama sadece sen istersen."

Birdenbire, karanlıkta gözlerinin parıltısı ve sesini duyduğumda, bunu istediğimi fark ettim. Ekranı dokundum ve video canlandı.

Cerny'nin iki yönlü aynanın arkasındaki kamerasının perspektifinden Cecelia'nın hâlâ Heath'in sırtını sıvazladığını ve yumuşak, berrak sesiyle Sinatra söylediğini görebiliyordum. Anında bütün tüylerim diken diken oldu, ama kendime ürkmememi ya da başka tarafa bakmamamı söyledim. Heath için - bizim için- her şeyi izlemem önemliydi. Sonunda Cecelia şarkıyı bitirip Heath'in yatağının yanındaki ışığı kapattığında, ona doğru eğildi.

"Sana iyi geceler öpücüğü verdi," dedim şaşırarak.

"Bunu bir süredir gizlice yapıyordu. Bazen o bakmıyorken bana sarılırdı. Saçımı karıştırırdı. Normal insanların gözünde çizgiyi aşan bir şey değil, ama Baskens'te ölümcül bir günah."

Çenesini iPad'e doğru uzattı. Ekranı Cecelia yatak odasıyla oturma odası arasındaki kapıyı kapatıyor, sonra yemek odasına doğru yürüyordu. Yavaşça, bilerek, meydan okurcasına, bakışları çift yönlü aynaya ve Cerny'nin kendisine doğrulttuğu kameraya sabitlenmişti.

"Onunla dalga geçiyordu," dedim.

Birkaç saniye sonra da ana koridora açılan yan kapılardan birine yöneldi. Gözlem odasının içinde Cerny kamerayı çevirdi ve bizim durduğumuz oda ekranda belirdi.

Bir süre hareketsiz ve sessiz kaldıktan sonra kapı çarparak açıldı. Cecelia arka ışıkta duruyordu, vahşi ve savaşa hazırdı. Kamera dışında, Cerny yavaşça alkışlamaya başladı.

"Bravo, hayatım," dedi. "Dokuz yıllık çalışma, dokuz yıllık yorucu, sıkıcı, çığır açan çalışma, tehlikeye atıldı. Hepsi senin zavallı annelik özlemlerin yüzünden."

Ayağa kalktı, çerçevenin içine geçti. Cecelia omuzlarını dikleştirdi.

"O bir çocuk Matthew. Bir gün, umarım, diğer insanlarla dolu bir dünyada hayatta kalabilecek bir insan. Onların arasında nasıl hareket edeceğini anlaması gerekiyor. Onlarla entelektüel bir seviyeden daha fazla ilişki kurmalı."

"Tedavi şartları üzerinde anlaştık." "Bir çocuğun gelişmesi için sıcaklığa ihtiyacı vardır."

"Hayır," diye tersledi Cerny. "Senin sıcaklığa ihtiyacın var. Ve bunu elde etmek için bilimsel etiğinizi ne kadar kolay feda edeceğinizi görmek beni hayal kırıklığına uğrattıyor."

Adam ona yaklaştı ve kızın tepki sesli bir şekilde yutkunduğunu duyabiliyordum. Adam tekrar konuştuğunda vücudu gerildi.

"Seninle çok açık konuşmuştum.

Zor bir projenin karmaşıklıklarıyla boğuşmak için disiplin ve dayanıklılık. Bana o kişinin sen olacağını söylemiştin."

"Ve öyleyim," dedi Cecelia. "Ama bana bu şekilde davranmaya devam edemezsin. İstedğin her şeyi yaptım. Hayatımdan vazgeçtim. Sahip olduğum her şeyi sana verdim."

.."

Ona çok yakındı, vücutları birbirine değiyordu. Adam avucunu yüzüne koyup çenesini kavrayacak şekilde hareket ettirdiğinde kadının titrediğini görebiliyordum.

"Hâlâ dereye , değil mi?" diye sordu. "Şu lanet ağaçlara bakmak için. Geçmişte debelenmek, asla sahip olamayacağın şeylerin yasını tutmak için."

"Onlar bir anıt, Matthew." Sesi şimdi kırılıyordu. "Çocuklar için. Çocuklarımız için."

"Bizim çocuklarımız değil, Cecelia. Hücreler, hepsi bu. Hiç gelişmemiş hücreler."

Bir inilti çıkardı. "Benim için çok zor. Sabırlı ol, lütfen. İhtiyacın olan şey ben olabilirim."

"Yapamazsın," diye kükredi, yüzünü tutup sıktı. "Zaten her şeyi tehlikeye attın. Bizler bilim insanıyız Cecelia. Biz gerçeklerle uğraşırız. Ölçülebilir verilerle, ruhun özlemleriyle değil. Biz evcilik oynamayız. Heathcliff ve Cathy gibi davranmayız. Psikiyatrinin gidişatını sonsuza dek değiştirecek önemli işler yapıyoruz. Bu, evrensel olarak ruh sağlığı anlayışını değiştirebilir. Ve sen bunu böyle kibarca bir kenara mı atıyorsun? Eğer bu kadar zavallıysanız, bir dokunuşa bu kadar muhtaçsanız-"

"Lütfen-"

"-başka bir , sonra şehre inin ve kendinize barda oturup bira içen ve sahada top koşturanların kendileri olduğunu hayal eden ağız soluyanlardan birini bulun."

Yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı ve şimdi onu duvara doğru itiyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm, sonra elleri göğsüne bastırmak için yukarı kalktı. Sadece onu itmeye çalışmıyordu, onun yerine onu okşuyor gibiydi.

"O senin oğlun, değil mi?" dedi. "Senin ve o kadının-"

"Aman Tanrım! Cecelia, hayır! Ağzından çıkanı kulağın duysun! Sana milyon kere söyledim, o kadını gazetedeki bir ilan sayesinde buldum. O çocuk benim oğlum değil. O bizim oğlumuz. *Bizim oğlumuz*. Ve hatırlarsanız, ne kadar zor olsun ona yardım etmek için bir anlaşma yapmıştık. Zayıflıklarımızı, arzularımızı ve karşılığında sevgi görmek için duyduğumuz sonsuz özlemi göz ardı ederek bu çocuğa yardım edeceğimize söz verdik-"

Kadın ona doğru beceriksizce savruldu, açık avucuyla yüzünün yan tarafını yakaladı ama adam onun elini yakaladı. Sonra onu kapıya doğru iterek öne doğru bastırdı ve onu öptü. Kadın buna izin verdi. Aslında kendini ona açtı, yumuşadı, adam onu kapıya yaslarken kollarını ona doladı. Kamera her şeyi, bütün o ateşli anı yakalamıştı ama izlerken aklıma bir şey geldi. Heath'e sormayı düşünmediğim bir şey.

her zaman.

"Anlamıyorum," dedim. "Sana ne yaptıklarını neden hiç kimseye anlatmadın? Neden polisi aramadın?"

Cevap gelmedi.

O gitmişti. Tam bunu fark ettiğimde kapının kapandığını gördüm ve sürgünün kilide kayarken çıkardığı o eşsiz sesi duydum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

iPad'i yere bıraktım ve iki kapıya olabildiğince sert vurdum.

"Heath! Çıkar beni!"

Kilit sıkıca tutuyordu. Yine de kapıyı tekmeledim, öfke ve korku içimde sudaki bir damla siyah mürekkep gibi yayılıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık attım. "Heath!"

Cevap gelmedi.

Arkamda iPad çalışıyordu ve ben tiksintiyle ona baktım. Dr. Cerny ve Cecelia şu anda birbirlerine girmişlerdi - bluzunun bir tarafı omzundan düşmüştü ve adamın eli eteğinin üzerindeydi. Yüce Tanrım. Ne manyak bir çift. Bir çocuk o tozlu, ıssız odalarda tek başına acı çekerken bir çift hayvan gibi hırlaşıyorlardı. Ve tüm bu tren enkazını filme çekmişler. İğrenç ötesiydi.

Aynanın diğer tarafında Heath'in yemek odasına yeniden girdiğini gördüm. iPad'i kenara ittim ve aynaya yaklaştım. Heath doktora katılmıştı ve iki adam boş odanın ortasında sessizce duruyordu, ikisinin de yüzü solgun ve bitkin bir haldeydi.

Kalbim sıkışmış bir kuş gibi göğsüme çarparak izledim, bir şey olmasını, birbirlerine girmelerini ya da göklerin çökmesini , ama olan tek şey barda karşılaşmış adam gibi konuşmaya başlamalarıydı. Ne konuştuklarını duyamıyordum - eğer daireden gözlem odasına bir çeşit ses bağlantısı varsa, devre dışı bırakılmıştı. Kapıyı bir kez daha tekmeledim. Hiçbir şey yoktu.

Belli ki Heath doktorla yalnız yüzleşmek istiyordu. Ve bu kadarını hak ediyordu.

Oturdum, iPad'i yeniden başlattım ve *15 Yaş* etiketli bir dosya açtım. Ekrandaki oturma odasında volta atan göz kamaştırıcı genç adam nefesimi kesmişti. Tüm belirtilere göre boyu 1.80'in üzerine çıkmıştı ve yüzü hâlâ bebek yağlarıyla yuvarlak olsa da omuzları genişlemiş, çenesi keskinleşmişti. Saçları parlak siyah renkteydi ve küt kesilmişti.

büyümüştü. Bu benim Heath'imdi, ham ve sarmal, taze testosteronla sızan ve en ufak bir provokasyonda fırlamaya hazır.

Midemde o tanıdık kıvrılmayı hissettim. Onu her gördüğümde hissettiğim o lezzetli kasılma.

Cecelia kanepede oturuyordu; ayaklarını altına toplamıştı ve bir tutam sarı saçı yüzüne düşüyordu. Örgü örüyordu -bacaklarının üzerine yayılmış büyük, yumru, fildişi bir şey. Belki de bir battaniye. Ya da bir sirk çadırı, kim bilir. Acaba doktorla hâlâ o sapkın itme-çekme oyununu mu oynuyorlar, gözlem odasında birbirlerinin giysilerini yırtıp Heath'i piyon olarak mı kullanıyorlar diye merak ettim.

Cecelia Heath'e azarlayıcı bir bakış gönderdi, sonra da örgüsünü bıraktı. "Otur, canım. Kitap oku ya da kuş yuvası üzerinde çalış. Bir şeyler yap."

"Kuş evlerini siktir et."

"Heathcliff."

"Bana öyle deme."

Boğazını dikkatlice temizledi. "Sam. Yapılması gereken okul ödevleri var. Okuma."

"Bitirdim."

"Hepsini mi?"

Adam pencereye doğru yürüdü ve kadın işine devam etti.

"Sonunda ne oldu?" diye sordu hafifçe.

"İlginç olan herkes öldü," diye tersledi. "Ve ölmeyenler de evlendi."

Güldü ama sonra başını salladı ve iç çekti. Yanına çöktü ve başını omzuna koydu. Kadın hemen omuz silkti ama ellerindeki iğneler hareket etmeyi bıraktı. İkisinin de hareket etmediği bir an oldu. Sonra Heath kanepenin en ucuna doğru kaydı, uzandı ve başını yavaşça onun kucağına koydu.

"Heathcliff, diye fısıldadı. Sonra elini onun saçlarına koyup okşamaya başladı.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken adamın göz kapakları kapandı ve onu izlerken kendi göz kapaklarının da kapandığını görebiliyordum. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, eli hareketsiz kaldı.

"Yapmamalıyız," dedi. Sesi yorgun geliyordu.

"Kasabaya gittiğini söylemiştin."

"Biliyorum, , ama kasete daha sonra bakacak. Ve kızacak."

"Sinirlendiği zaman hoşuma gidiyor. Komik oluyor."

"Hiç komik değil. Sana davranış şeklinden nefret ediyorum." "Umurumda değil. Buna değer."

Sessizdi.

Sesi yükseldi. "Sadece saçıma dokunmanı istiyorum, tamam mı? Sadece lanet saçlarıma dokun. Çok şey mi istiyorum?"

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Yapabilirsin," dedi. "O sana sahip değil. Yoksa mi? O deli bana yaptığı gibi sana da her günün her dakikasını nasıl geçireceğini söyleyebiliyor mu?"

Sakince konuştu. "Ben senin annen değilim Sam. Bir annenin yapacağı şeyleri yapmam. Ve ayrıca, sanki ..." Bocaladı.

"Ne gibi hissettiriyor?"

Eli göğsüne gitti. "Ne?"

"Belki de ... uygunsuzdur."

Ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Sen neden ?"

Başını salladı ama bluzunun düğmeleriyle oynamaya devam etti. Adam doğruldu ve başını salladı.

"Oh, Tanrım. Aman Tanrım." Güldü ama bu keskin, sert bir sestti. "İstediğimi mi sanıyorsun ..." Tekrar güldü, bu sefer karnının derinliklerinden gelen derin bir patlamaydı. "Aman Tanrım. Hayır. Seni ahmak. Seni üzgün, çaresiz, yalnız, kurumuş yaşlı kadın." Ona yaklaştı, yüzüne doğru eğildi ve gözleri büyüdü. "Ne istediğimi bilmek mi istiyorsun? Ne hayal ettiğimi mi bilmek istiyorsun?"

Hareket etmiyordu. Nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu.

Sesi bir fısıltı gibiydi. "Kadife bir ten hayal ediyorum. Uzun, ipeksi saçlar. Mükemmel bir yüz ve dolgun, yumuşak dudaklar. Yeşil gözler, mavi gözler, kahverengi, umurumda değil. Sıkı göğüslere, düz bir karına dokunduğumda kapandıklarını hayal ediyorum. Sıkı, ıslak-"

Yanağına sert bir tokat attı.

Geri çekildi, sonra bitişik odaya, sınıf/mutfak kombinasyonuna girdi. Aynanın altında, durduğu yerde uzun bir kiraz büfesi vardı. İki eliyle kavradığı başını geriye doğru kaldırdı ve ahşabın kenarına vurdu.

Nefesim kesildi.

Başını kaldırdı ve tekrar yaptı. Sonra üçüncü, dördüncü, beşinci kez acı verici bir şekilde. Başını kaldırdığında, alnındaki yarıktan kan yüzüne akıyor, damlıyor, ayrılıyor, bir ağacın dalları şeklinde çatallanarak yüzünden ve boynundan aşağı iniyordu. Kan gözünü kaplarken gözlerini kırptırdı. Gülümsediğinde elimi ağzıma kapattım. Dişleri tamamen kırmızıydı, dudaklarının arkasında bir iblisin dişleri vardı.

Yan odada Cecelia çığlık attı. Dizleri bükülürken ona doğru koştu. Onu yakaladı ve kafasındaki yarık deriye dokunmak için uzandı.

"Hayır, dokunma ona." Kadın adamın elini itti. "Ah, canım, ne yaptın sen?"

Dişleri parlıyordu, vahşi, beyaz gözlerinden biri ona kilitlenmişti.

"Benim hiç acımam yok," diye mırıldandı. "Heathcliff kitapta böyle diyor,

değil mi? Ben acımıyorum, çünkü ben normal değilim, ama siz öylesiniz. Ben kendimi incittim ve sen acıyorsun. Şimdi de bana dokunmak istiyorsun."

Onu kollarının arasına aldı. "Evet, evet, sevgilim. Canım sevgilim."

Yüzünü onun omzuna yasladı ve bluzunun koluna kan bulaştırdı. Kadın adamın saçlarına dokundu, parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra da başına bir öpücük kondurdu. Yanağını ona yasladı.

Uzanıp kızın elini tuttu. Dördüncü parmağındaki yüzüğü parmak ekleminin üzerinden geçirip çıkardı. Adamın yüzüğü serçe parmağına geçirmesini ve dikkatle incelemesini izledi.

Hâlâ çıplak olan sol elime baktım. Kaybettiğim yüzük -sözde Heath'in büyükannesinin yüzüğüydü- aslında Cecelia'nın yüzüğüydü.

Kasette Heath konuştu. "Birbirini seven insanlar böyle yapar. Birbirlerine yüzük verirler." Tekrar ona baktı. "Sana sevemeyeceğimi söylemesine izin verme. Sana bunu söylemesine izin verme."

Bir süre daha hıçkırarak ağladı ve onu salladı. Sonunda ayağa kalktıklarında birbirlerinin yörüngesine kilitlemişlerdi. Sanki evrende onlardan başka hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi. Sırtımdan başımın tepesine kadar bir ürperti yayıldı.

Cecelia burnunu çekti ve saçlarını düzeltti. Elleriyle yüzünü kavradı.

"Nissan'ın anahtarlarını yastığının altına bıraktım, Sam. Al onu. Şimdi al." Bir an için sanki tek kelime etmemiş gibiydi. Ya da Sam anlamamıştı. Kadın belli belirsiz, "Git," dedi. Sonra Heath kameranın kadrajından fırlayarak uzaklaştı.

Bir itiş kakış sesi, çarpan bir kapı ve bir feryat duydum.

Cecelia yere çökerken.

Gözlem odasındaki gürültülü bir gümbürtü beni iPad'den sarstı. Beni yemek odasından ayıran duvar titredi ve kendimi grotesk bir şekilde çarpılmış bir yüzün şişkin gözlerine bakarken buldum. Koyu mordu, derisi parçalanmıştı ve şakaklardaki damarlar nabız gibi . Gözlerdeki damarlar bile görülebiliyordu, cama karşı küçük kırmızı yıldız patlamaları gibi. Cerny'nin gözkapığı aynaya karşı seğirdi - göz kırpma çabası.

iPad ellerimde sallandı ve yere düştü. Geri geri giderek sandalyeyi uzaktaki duvara doğru ittim. Hâlâ aynaya yaslanmış olan Cerny yumruklarını aynaya vuruyor, camı tırmalıyordu. İki elimi de yumruk yapıp ağzıma götürdüm. Şimdi Cerny'nin arkasını görebiliyordum. Heath, doktorun kendi kahverengi ipek kravatıyla onu boynundan sıkıca tutuyordu. Kravatı büküyor, sıktıkça sıkıyordu.

Çıglık attım.

Cerny boynunu tırmaladı ama işe yaramadı. Kravat derisini kesmiş ve içine kan sızmaya başlamıştı. Kahverengi ipek siyaha dönüşüyordu.

Sandalyeden sıçradım ve kapıyı çekiştirdim ama yine de yerinden kıpırdamadı.

Aynaya döndüm, Heath'in Cerny'yi kravatından tutup geri çektiğini, sonra da kafasını tekrar aynaya çarptığını görmek için tam zamanında. Ayna çatladı - benim değil, onların tarafı- ve doktorun yanağı yarıldı. Heath doktoru kravatından tutup kendine çekti ve kafasının diğer tarafını da aynaya vurdu. Tekrar tekrar Cerny'nin kafasını cama vurdu, ta ki ben mide bulandırıcı bir çığırta duyana kadar -ya kalın camın katmanları ya da adamın kafatası- ve Heath sonunda onu bıraktı. Cerny büfeye çarptı, sonra bir gümbürtüyle yere yuvarlandı.

Heath nefes nefese birkaç adım geri çekildi ve yere baktı. Doktoru göremiyordum ama öldüğünü biliyordum. O dayaktan sonra ölmemiş olmasına imkân yoktu. Heath kan lekeleri içindeki yüzünü kaldırdı ve bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen, gözleri doğrudan benimkilere bakıyor gibiydi. Sonra sakince yan odaya doğru yürüdü.

Birkaç adım geri attım. Duvara çarptım -hayır, kapıya çarpmıştım- ve bir iğnenin plakta yiv bulması gibi, zihnim uçuş moduna geçti. Belki ayna yeterince zayıflamıştı, onu sandalyeyle kırabilirdim. Ya da belki masa işe yarar. Bu işe yaramazsa, bir havalandırma deliği olabilirdi-

Kapı çarparak açıldı ve çılgılık attım. Heath hâlâ zor nefes alıyordu ve gömleğine kan sıçramıştı. Bir miknatisin itici kutbu gibi uzaklaştım. Nefes alışım sığlaşmıştı, onunkine uyuyordu. Kalbim o kadar sert atıyordu ki canımı acıtıyordu.

"Hayır," dedim. "Benden uzak dur."

Heath elini uzattı. "Lütfen."

Kısık bir inleme sesi duydum -yarı ağlama, yarı protesto- ve bunun ben olduğumu fark ettim. "Kuşları öldürdün. Doktoru öldürdün. Ve Glenys'i."

"Lütfen, Daphne," dedi. "Lütfen benden korkma. Benden korkarsan buna dayanamam."

Hiçbir şey söyleyemedim -onu rahatlatacak hiçbir kelime yoktu- ve kendimi o garip feryat sesini çıkarmaktan alıkoyamadım. Paramparça olmuşum. Milyonlarca parçaya bölünmüştüm.

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi. "Anlamıyor musun? Özgür olmak için."

Titremelerini önlemek için ellerimi birbirine kenetledim ve yüzüme bastırdım. Gözyaşlarımla ıslanmıştı. Ağladığımı farkında bile değildim.

"Beni on iki yıl boyunca burada esir tuttu. Beni duygusal, zihinsel ve hatta fiziksel olarak istismar etti. Bu bir işkenceydi. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst bir işkence. Ben yapamam

- "Sesi kesildi ve kanlı bir kolunu gözlerine götürdü. "Cecelia'yı ben öldürmedim. O öldürdü. Onu buraya geri çekti. Birbirimizi tekrar görmemize izin verdi çünkü bıçağı nasıl çevireceğini biliyordu ve sonra onu öldürdü." Onun da ağladığını fark ettim. Gözyaşları kana karışmıştı.

Psikopatlar ağlar mı?

"Demek her şey Baskens'la ilgiliydi, kabuslarla? Bu yüzden mi buraya geldin? Cerny'yi öldürmek istediğin için mi?"

"Kabuslar sadece bu yerle ilgili değildi. Başka şeyler hakkındaydı; durduramadığım, anlamlandıramadığım düşünceler."

"Bu ne anlama geliyor?" Dedim.

"Biliyorsun," dedi. "." "Hayır, bilmiyorum!" Bağırdım.

"Cecelia'yı sevdim," dedi. Sesi artık sakindi. Seviyeliydi. "O benim gerçekten tanıdığım tek anneydi. Onu asla incitemezdim, tıpkı seni asla incitemeyeceğim gibi. O ve Cerny'nin birbirlerine karşı hastalıklı bir saplantıları vardı. Bana olan saplantılarına ek olarak."

Kollarını dizlerine dayayarak sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. Çılgınca bir an için, istemeden de olsa özenle hazırlanmış bir sahne oyununa dahil olduğumu hayal ettim. Artık her şey bitmişti, perde çağrısı ve selamlama zamanı gelmişti. Arabamıza binip eve gitme ve gerçek hayata dönme vaktimiz gelmişti.

"Psikopat olabilirim," dedi yorgun bir sesle. "Ama birini tanımak için biri gerekir. Cerny de antisosyaldi. Bizi istismarcı fantezilerini bize uygulayabilmek için manipüle eden çarpık bir adamdı. Bilim bende bir bozukluk olduğunu söyleyebilir - bana antisosyal ya da muhalif diyebilirler - ama bu beni sevgiyi daha az hak eden biri yapmaz. Bu işkence odasında yaşamayı hak etmedim."

"Hayır, yapmadın" dedim.

"Bana on sekiz yaşına geldiğimde parlak makalesini yayınlayacağını söyledi. İmkansız başarılan ilk kişi olacaktı - bir psikopatı tanımlayacak, tedavi edecek ve iyileştirecekti. Ödül yağmuruna tutulacaktı. Ve ben de öyle olacaktım." Başını salladı. Güldü. "Ama petri kabında böbrek yetiştirir gibi birisinin içinde empati yetiştiremezsin. Eğer biraz doktor olsaydı, bunu bilirdi. Matthew Cerny iyileşmemi hiç istemedi. Kendini eğlendirmek istedi."

Boğazım . "Yani-"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ne söylemek istediğini biliyorsun. Söyle

o."

"İyileşmedin." Kelimeler ağzımdan kırık cam gibi döküldü. her tarafımda. Ve şimdi kendimi adım atamıyordum.

"Kendime öyle olduğumu söyledim. Olmak istedim. Kaçtım. Unutmak için her şeyi yapmama rağmen. Bu *yer* -onun *varlığı*- içimde asla söküp atamadığım bir dikendi. Bu sadece iltihaplandı ve her şeye bulaştı. Kabuslar. Fanteziler. Daha fazla dayanamadım. Onunla yüzleşmek zorundaydım."

Göğsümde bir ağırlık hissettim, sıcak ve ezici. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. "Onu yetkililere ihbar edebilirdin."

"Ama Cecelia'yı da suçlayacaklardı. Belki de onu sonsuza dek hapse atarlardı. Bunu ona yapamazdım. O da en az benim kadar kurbandı."

Heath ayağa kalktı ve topallayarak bana doğru geldi. Aramızdaki havanın elektriklerle uğuldamasına neden olacak kadar yaklaşmasına izin verdim. Ellerimden daha fazlası

Şimdi titriyordu. Saçımdan bir tutam aldı ve parmaklarına doladı. Burnuna götürdü ve içine çekti. Gözleri kapandı ve yüzü bana doğru eğildi. Teni pürüzlüydü. Kanla kayganlaşmıştı.

"Lütfen yaptığım şeyi neden yapmak zorunda kaldığımı anladığınızı söyle," diye fısıldadı kulağıma. "Lütfen beni terk etmeyeceğini söyle."

Cerny'nin kanının Heath'in teninden benimkine bulaştığını hayal ettim. Kollarımı tuttu, dokunuşu içimde bir dizi şok etkisi yarattı.

"Bana Chantal, Bay Al ve Omega hakkında anlattığın her şey benim için çok şey ifade ediyordu."

Beni o kadar sıkı tutuyordu ki hareket edemiyordum.

"Bana söylediğinde, sonunda neler anlayan biri olduğumu biliyordum. Ne yapmak zorunda olduğumu. Biz aynıyız Daphne ve şu anda yanımda olduğumu bilmek bana çok yardımcı oluyor. Birlikte olduğumuzu bilmek."

Kollarını bana doladı ve ben de gözlerimi kapadım. Kokusunu içime çektim

-Odunsu, hayvan kokusu ve kanın bakır tınısı. Kısa bir an geçti, görüntüler kafamda yanıp sönüyordu: Heath fotoğraf çekiminde kulağıma fısıldıyordu. Dudakları . Evde, yatakta, güneş ışığı panjurdan içeri süzülürken. Işık yüzüğüme vuruyor, Cecelia'nın parmağından aldığı elmas yüzük duvara gökkuşağı gibi yansıyor.

O donmuş anda, duyularım sadece bir nokta kadar küçüldü, beynim yavaşladı.

Bu senin kaderin, diyordu, hayatın beri nereye gidiyordu.

İkiniz de zarar gördünüz. İkiniz de onarılamayacak kadar. Ama birlikte bir bütün oluşturunuz.

Sonra Heath'in kolu sırtımı sardı ve yüzünü indirip beni öptü. Daha önceki her öpücükte olduğu gibi dudaklarının yumuşaklığını hissettim, tadına baktım ve onu içime çektim. Sonra, tıpkı peri masallarında hep olduğu gibi, yakışıklı prensin öpücüğü büyüyü bozduğunda, kalbim uyandı.

19 Ekim Cuma Gecesi

"Güzel ya da sade ya da çirkin olduğu için değildi. bakarsanız, neye benzediğini hatırlamıyorum. Mesele bu değildi."

"neydi, Heath?" "Bağlantı, sanırım."

"Ama bu senin için mümkün değil, Heath. Bütün bu değil mi?" "Sanırım bir yol buldum. Bunun sürdürülebilir olduğuna inanmıyorum. Sana ihtiyacım var."

uyarlamama yardım etmek için."

"Yani bana gerçekten de başka biriyle bağlantı kurabildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Eğer doğru kişiye, evet. Eğer saçın, makyajın ve kıyafetlerin altında daha fazla bir şey olduğunu düşünürsem. Ama ancak o yere ulaşabilirsem gerçekten bilebilirim-"

"Hangi yer?"

"Acının ötesindeki yer. Acı sonunda kapıyı açtığında -gerçek bir bağın mümkün olup olmadığını ancak o zaman anlayabilirim-"

Odanın karşısındaki televizyonda bir şey gözüme çarpıyor. Yerel bir haber uyarısı. *Kayıp*, kırmızı bir afişle ekranın alt kısmında geziniyor. *HOLLY ELAINE IDLEWINE*, yazıyor. Bir resimle birlikte.

Bu resim kalbimi durduruyor.

Dar siyah elbisesiyle kulüpte bir gece geçirmek için giyinmiştir. Uzun, bal rengi, düz ütülü saçları, büzülmüş dudaklarında bej rengi ruju ve gözlerinin etrafında mavi bir saçağı var.

Mavi kirpik uzantıları.

Tam o anda, karakolun kapısının hemen dışında bir flaş patlar. Direksiyonunda Luca'nın olduğu yeşil bir Toyota Tacoma kamyonet geçiyor.

Otuzuncu Bölüm

19 Ekim Cuma Öğleden Sonra

Yemek odasının kapısında durdum. Cerny yerde yatıyordu, bir kolunu arkasına atmış, bacaklarını açmıştı. Altında bir kan gölü birikmiş, döşeme tahtalarının çatlaklarına ve kırık aynanın cam parçalarının etrafına çoktan yapışmıştı. Kafasının yan tarafı kan ve beyaz kemikle dolmuştu. Beynini görebildiğimi bile düşündüm.

Ama hastalanacak ya da panikleyecek zamanım yoktu. Sanki bana sahipmiş gibi elini korumacı bir şekilde belime dayamış olan adamdan nasıl kurtulacağımı bulmalıydım. Tepkimi izlediğini hissedebiliyordum. Gerçek şu ki, tepki vermem gerektiğini biliyordum - burada durmak bile şüpheli görünmemi gerektiriyordu, bu yüzden yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Yine de gözlerim kurumuştu ve zihnim hızla çalışıyordu.

Ne yapacaktım ki? Heath'i mutfak bıçağıyla bıçaklayıp mıydım? Bu fikir çok saçmaydı. Benden daha uzun, daha güçlü ve daha hızlıydı. Onu asla alt edemezdim. Asla onu geçemezdim.

Sakin olun. Cevap gelecektir.

Heath boğazını temizledi. "Korkunç bir şey, biliyorum."

Başımı salladım. Bana doğru uzandı ve ben de elimi tutmasına izin verdim.

"Geri dönmeliyiz," dedim sonunda. "Cecelia'nın olduğu ormana."

Polis geldiğinde orada olmalıyız." Cevap vermedi ve o zaman anladım.

", değil mi? Polis gelmiyor mu?" "Hayır."

Hızlıca düşündüm. "Eninde sonunda yapacaklar. İki kişi öldü. Luca geri dönecek ve onları bulacak. Ya da belki Reggie Teague."

"Bir plan yapmamız gerekiyor," dedi. "Burada neler olduğunu ve neden ayrıldığımızı nasıl açıklayacağımızı bulmalıyız."

"Onları dağdan aşağı atabiliriz," dedim. Bana göz kırptı. "Ne?"

"Kimse onları aylarca bulamaz, belki de hiç."

Zamanın hızlandığını hissediyordum. Sanki bir uçurumdan atlamıştım, beni aşağıya çeken, göremediğim ama kaçınılmaz olan bir hedefe doğru çeken akan bir nehre atlamıştım.

Heath, "Biz de öyle yapacağız," dedi ve bu söz her şeyi pekiştirdi.

Dr. Cerny'nin odasında onu sarmak için bir örtü bulduk ve ben de doktorun büyük kanvas ahır paltolarından birini kaptım. Heath Cerny'yi omzuna aldı ve arka merdivenlerden aşağı taşıdı. Ben de iPad'i alıp pantolonumun kemerine sokacak kadar uzun bir süre gözlem odasına geri döndüm, sonra da aceleyle merdivenlerden indim.

Heath'i mutfakta yakaladım. "Belki de geride kalmalıyım? Göz kulak olayım mı?"

Heath, "Onunla birlikte dağa kadar tek başıma çıkabilir miyim bilmiyorum," dedi. "Yardıma ihtiyacım olabilir."

Çaresizlik beni boğmakla tehdit ediyordu ama başımı sallayarak onayladım. Başka bir şey bulmam gerekecekti. Dağın tepesine ulaştığımızda bir şeyler. Evden çıkıp patikaya doğru yöneldik.

Çoraplı ayaklarım yanana ve yeşil kazağım terden ağırlaşana kadar Omega'nın peşinden koştum. Kalın gri bulutlar içeri girmiş ve yığılmıştı ve soğuk bir rüzgâr yol boyunca uzanan soya fasulyesi tarlalarını kırbaçlıyordu. Hızlı bir koşucuydum, bildiğimden de hızlıydım, çünkü ayakkabısızken bile ona yetişmiştim.

Kasabanın fast-food dükkanları, ofis kompleksleri ve araba galerileri arasında yer alan yeni belediye parklarından birinde yavaşlamış, sonra tepeden aşağı mavi tenis kortlarına doğru inmişti. Tabii ki oynayan kimse yoktu, hava soğuk ve kapalıydı, yağmur damlalarının üzerime yağdığını hissedebiliyordum.

Mahkemenin üstündeki yükseltide, onu tel örgülere dayalı beyaz bir bankta otururken gördüm. Yere çökmüş, ellerini ceketinin içine sokmuş, bacaklarını önüne uzatmıştı. Buraya okul pikniklerinde birkaç kez gelmiştim. Burada oynayan bronzlaşmış kadınları görmüştüm - yakın mahallelerden gelen, etek ve siperlik giyen ve maçları sırasında piknik masalarını her zaman yiyecek ve şarapla kaplayan kadınlar. Çocukları yok gibiydi. Muhtemelen okula gidiyorlardı ya da dadıları vardı. Birden Omega'nın ne kadar yersiz görüldüğünü düşündüm. Muhtemelen hiçbir zaman burada tenis oynayacak türden bir insan olamayacaktı.

Tepenin başında oturup bir süre onu izledim, ta ki paslı, ezik gümüş bir araba arkamdan yanaşana kadar. Araba rölantide çalıştı ve bir iki dakika sonra Omega ayağa kalkıp tenis kortunun karşısındaki yöne doğru ilerledi - ve benim yönüme.

Ayağa kalktım, sinirlerim titriyordu. Bana yaklaştığında durdu. Isırdım

çatlamış dudağımı, gözyaşlarımın gözlerime aktığını hissederek.

"Hey, Doodle-Do." Bana gülümsedi, ama gözleri düz bakıyordu ve Yorg

unu "Hey, Omega."

m. Bana baktı. Arabada olduğunu tahmin ettim. İçinde kimin oturduğunu merak ettim.

Bu. Onunla burada buluşacaklarını nereden biliyorlardı? Onları aramış mıydı? Onu ankesörlü bir telefonda dururken görmemiştim. Ama Omega'nın yöntemleri sofistike ve gizemliydi. Onları tanımaya başlayamazdım. Belki de hafızamın dehlizlerinde olayların gerçekte nasıl geliştiğini unutmuştum.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi bana.

Üşüdüm.

"Hapları şifonyerin altına koyduğunu gördüm."

Kekeleyerek bir bahane bulmaya çalıştım. "Ben-"

"Sus," diye sözümü kesti. "Ne yaparsan yap, sakın onlara söyleme, tamam mı? Bu Chantal'ı geri getirmeyecek, beni de geri getirmeyecek. Ne yaptığının bir önemi yok, Daphne. Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok, şimdi değil."

Söylediği her şeyi anlamıyordum, en önemli kısmı hariç. Sessiz kalmakla ilgili kısmı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

Rölantide giden arabaya karanlık bir bakış attı. "Beni anlıyor musun?" Başımı salladım.

"Söyle bana. Söyle."

"Onlara söyleme,"

dedim. "Herhangi bir nedenle değil."

"Herhangi bir nedenle değil," diye .

"Aferin kızıma." Eğildi ve nazikçe, şefkatle mükemmel, yastık gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve içimden ayak parmaklarımin ucuna kadar bir heyecan geçtiğini hissettim.

"Gitme," dedim.

Sadece bana baktı, yüzü üzüntü içindeydi. "Gitme," diye feryat ettim ve ağlamaya başladım.

Sonra beni bırakıp gümüş arabaya gitti ve içine bindi. Arabayı kullanan bir adam vardı. Neredeyse Bay Al kadar yaşlı görünüyordu ama onun kadar cana yakın değildi. Saçları sıfıra vurulmuştu ve gür, kırmızı bir bıyığı vardı. Kırmızı bıyıklı adam gümüş arabasıyla Omega'yı uzaklaştırdı ve ben de peşlerinden koştum.

Araba eski olduğu ve adam yavaş sürdüğü için bir süre ayak uydurdum. Ama birkaç blok sonra gümüş araba hızlandı, birkaç sarı ışıktan geçti, sonra şehre doğru giden bir sokağa saptı. Artık durmaksızın yağmur yağıyordu ve ayaklarım soğuk kaldırımında tokat sesleri çıkarıyordu. Onlar da acıdı. Sol ayak parmağım Chantal'ın ayakkabısındaki bir delikten içeri giriyordu.

Bordo taytımı giydim ve onu izledim, adımlarımı saydım, nefesimin senkronize olmasına izin verdim. Bunu sonsuza kadar yapabilirmişim gibi hissediyordum.

Koş, koş, koş, .

Kasabaya doğru koştum, rehinci dükkânlarını, dövmeçileri ve çörekçileri geçtim. Ofis haline getirilmiş eski evleri geçtim. Meydandaki adliye binasını ve insanların eskiden alışveriş yaptığı tüm görkemli eski binaları geçtim. Şimdi çoğunlukla hurdacılar ve tıbbi malzeme ya da peruk satan dükkanlar vardı.

Kendimi tek katlı ahşap evlerin ve sokakta dolaşan köpeklerin olduğu yapraklı, düz mahallelerde bulana kadar koştum. Bir itfaiye istasyonunu ve kütüphaneyi geçtim, sonra daha fazla tarla, çiftlik evi ve bir köprü vardı. Durdum ve taytımı köprünün üzerinden attım ve kahverengi bir derede akıp gitmelerini izledim. Sonra biraz daha koştum.

Macon'a kadar koştum ve Hardee's'in otoparkında bayılmadan önce neredeyse Rutland'a ulaştım. İşletmeci beni çöp konteynerine yaslanmış halde buldu ve polisi aradı. Saat on ya da on bir civarında Bayan Waylene beni geldi. Müdür bana duble pastırmalı çizburger ve kola vermişti ve yol boyunca uyudum, bitkin bir haldeydim, sırrım içimde saklıydı.

Rüzgâr dağa çarpıyordu ve ben Cerny'nin çok büyük iş ceketinin içinde titriyordum. Heath, Cerny'yi omzundan bir beton çuvalı gibi sıyırdı ve ceset kayaya çarptığında irkildim. Ses boğuktu ama ağırdı; et, kemik ve kan. Heath inledi ve kollarını arkaya doğru bükte, omurgası çatırdıyordu. İçinde Cerny'nin cesedinin bulunduğu rulo halindeki battaniyeye baktım. Yukarı çıkarken bir ara battaniyenin yan tarafında bir kan lekesi oluşmuştu.

"Daphne."

Cesetten uzaklaştım, sert esen rüzgâra karşı saçlarımı geriye topladım ve uçuşumun kenarından dışarı baktım. Kendimi gotik bir korku romanının içine düşmüş gibi hissediyordum. Buraya nasıl gelmiş olabilirdim? Bir cesetten kurtulmak üzere mi? Bir cinayeti örtbas etmek için mi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Gözlerine baktım.

"Hâlâ ..." Bocaladı, sonra tekrar denedi. "Sen . ." "Evet," dedim çabucak. Belki de çok hızlı. "Yapacağım, Heath."

Kaşlarını çattı. "Ne olduğumu öğrendikten sonra bile mi? Ne yaptığımı gördükten sonra mı?"

Onu görmek beni fiziksel olarak hasta etse de gülümsedim. Çılgılık atıp kaçmak ve onunla tanıştığımı unutmak istememe rağmen. "I love

Sen, Heath. Bu değişmedi."

İçini çekti. "Bunu senden duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam." Bana baktı. "Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Tüm bunların neden olması gerektiğini anlıyorsun."

Boğazımda bir yumru oluştu. Çenemi aşağıya doğru uzattım. "Yani, bunu yapmalısın."

Battaniyeye cesedi kaya parçasının kenarına kadar yuvarladı, sonra doğruldu ve tekmeledi. Ağaç kırıldığını ve yankısının vadide yankılandığını duydum ve arkamı döndüm. Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu.

Heath pantolonunu yukarı sıyırdı ve alnını sildi. Cecelia'yla birlikte geri döneceğini ve Cerny'ye yaptığı gibi onu da uçurumdan aşağı yuvarlayacağını biliyordum. Sonra ne olacaktı? Arabasına geri dönecek ve gün batımına doğru yol alacaktık. Bonnie ve Clyde, bin yıllık versiyonu. Ama hamlemi yapmak için ne kadar beklemem gerekecekti? Deli gibi kaçıp beni yakalamamasını mı umacaktım?

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Bana gülümsedi. "Çok iyi bir adamdı, biliyorsun ve buraya gelip onun yaptıklarını izlemekten çok keyif alıyordum. Sahte çiftler, tavan arasında video oynatmalar. O ve Cecelia'nın en iyi yaptıkları şey buydu; gerçek hayatı bir gösteriye dönüştürmek." Yüz ifadesi yumuşadı. "Umduğumdan bile daha iyi sonuçlandı. Seni seviyorum Daphne ve her şeyi yine yaparım. Sana tutunmak için dünyanın öbür ucuna bile giderim."

Elleri yanaklarımda çok soğuk ve sertti ve kontrolsüzce titremeye başlamıştım. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu adamdan. Onun varlığında olmak bile akıl sağlığımı tüketiyordu. Birden Heath'in ötesine, ağaçların tepesindeki taş uçuruma baktığımı fark ettim. Uçurumun durduğum yerden sadece birkaç adım ötede olduğunu da fark ettim.

Çok kolay olacağını düşündüm, sadece ileriye doğru hareket etmek, gözlerimi kapamak ve yerçekiminin beni götürmesine izin vermek.

"Canım," dedi.

Yüzü tekrar netleşti. Bana ikinci kez böyle sesleniyordu ve bu kelime ağzından çıktığında kulağa sakarin gibi geliyordu.

"Acele etmelisin," dedim. "Aşğı in ve Cecelia'yı getir. Ben burada bekleyeceğim."

Bana uzun uzun baktı, gözleri değişmeyen iki siyah çukurdu, sonra gitti. Aşğıdaki patikada çarpan ayak sesleri kaybolduğunda, sırtımı bir çam ağacına yaslayarak yere çöktüm.

Belki biraz sabırlı olursam, bir fırsat çıkabilirdi. Belki de onu kurtarmak için kendi hayatıma son vermek zorunda değildim.

Sadece düşünmeye ihtiyacım vardı. Plan yapmaya.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama sonunda havanın değiştiğini hissettim,

sıcaklık düştü ve yağmur damlaları yeniden yağmaya başladı. iPad'i çıkardım. Tüm video dosyaları açıldı - Heath'in çocukluğundan arşivlenmiş görüntüler, ama başka dosyalar da vardı. Basitçe *Heath* olarak etiketlenmiş dosyalar. Bir tanesine dokundum.

Bu sadece birkaç gün öncesine ait bir ses dosyasıydı. "Oynat "a bastım ve Cerny'nin sesi duyuldu.

"Devam et."

"Bunu planlamamıştım. Bu konuda hiçbir şekilde düşünmedim ya da hayal kurmadım. Son zamanlarda değil."

"Daphne yüzünden mi?"

"Sanırım öyle. Ama sonra eskisi gibi geri geldi. Tamamen şekillenmiş bir fikir - diğerlerinden daha ayrıntılı, sadece düşünceler değil. Daha çok plan gibi."

"Ne yaptığını anlat, Heath."

"İşten sonra eve gitmedim. Dışarı çıktım. Bir bara. Bir şeyler içtim, bir kadınla tanıştım ve birlikte ayrıldık..."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım acıyordu. Zamanın yanımdan hızla geçip gittiğini hissediyordum, devasa bir yük treni gibi ve onu durduramıyordum. Kaseti dinlemeyi durduramadım. Heath'in Cecelia'yla dönüp onu uçurumdan atmasına da engel olamadım. Hiçbirini durduramadım. Kollarımın ve göğüslerimin altında boncuk boncuk ter vardı.

"İkiniz nereye gittiniz?"

"Arabama bindik ve bir süre arabayla dolaştık. Konuştuk. Ona hayatımı anlattım, nasıl büyüdüğümü. Sen ve Cecelia hakkında. Kendimi yaraladığım ve Cecelia'nın beni kollarına aldığı zamanı."

"Nasıl tepki verdi?"

"Benim için üzülüyordu. Onunla seks yapmamı istedi."

"Yaptın mı?"

Kalbim göğsüme çarptı.

"Hayır. Onu kasabanın doğusuna, çevrenin dışına ve bu çakıllı yola götürdüm. Ona başka bir insanla bağlantı kurabilmemin tek yolunun kendime ya da onlara zarar vermek olduğunu açıkladım. Sonra da ona kendime zarar vermeyeceğimi söyledim."

"Korkmuş muydu?"

"Kaçmaya çalıştı." "Onu durdurdun."

"Evet. Onu durdurdum. Onu boğdum. İyi hissettirdi." "Nasıl yani?"

"Kendimi ona yakın hissettim. Konuştuk . . . Onunla konuştum." "Ne hakkında?"

"Her şeyi." "Ne süre için?"

"Bilmiyorum. Birkaç saat."

(kahkahalar)

"Bu kadar komik olan ne, Heath?"

"Bilmiyorum. Beni ben olmaktan alıkoymak için gerçekten bir şeyler yapabileceğini düşündüm."

"Bana bir şans vererseniz yardım edebilirim. Bu bir ömür boyu hapis cezası olmak zorunda değil. Ama bunu sadece Baskens'te kalırsan yapabilirim. Size burada, yoğun terapi uygulayabileceğim bir yerde ihtiyacım var. Zamana ve mahremiyete ihtiyacımız var-"

"Hayır. Anlaşmıştık: Çalışmanı tamamlamak ve kâbusları durdurmama yardım etmek için bir hafta, sonra bana borçlusun. Daphne'ye söylememe yardım edeceksin. Ama dahası da var. Cecelia hakkında bir şeyler yapmalısın."

"Neden?"

"Daphne ile konuşuyordu. Ona bilmesine gerek olmayan şeyler anlatıyor."

Patika başının hemen altında yapraklar hışırdadı ve dallar

kırıldı. Heath, Cecelia ile geri döndü.

Ayağa fırladım ve iPad'i kavradım, kalbim çılgınca çarpıyordu. Onu dağın kenarından aşağı atacaktı ve biz de arabamıza geri dönüp bu cehennem çukurundan uzaklaşacaktık. Dunfree'ye doğru kıvrımlı yollardan aşağı inecektik, yavaşça, soğukkanlılıkla, sanki az önce birini öldürmemiş gibi

-Belki iki kişiydi ve cesetlerinden kurtulmasına yardım etmiştim.

Artık bunu yapamazdım. Bu yolun sonuydu. Her şeyin sonuydu.

Uçurumun kenarına yürüyüp gözlerimi kapattım, Heath'in gümbür gümbür ayak sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Neredeyse tepeye varmıştı. Ve beni burada beklerken bulmayı umuyordu.

19 Ekim Cuma

Gecesi

Yeşil kamyonun geçip gittiğini gördüğümde içimi bir rahatlama ve sevinç kaplıyor. Luca iyi. Ve eğer ona ulaşabilirsem, ben de iyi olacağım. İstasyonun kapısından içeri daldım.

Ama bu bir hata.

Kaldırıma çıktığım anda gafil avlandım, futbol topu gibi yakalandım ve binanın karanlık tarafına doğru itildim. Bir kez irkildim - yutkunarak ağladım - sonra kendimi Heath'in gözlerine bakarken buldum. Arkamızdaki kaldırıma kaplayan sokak lambalarının ışığını yakalayıp parlıyorlardı. Ya da belki de lambalara bağlanmış ışıltılı, kesik jack-o'-lantern ve hayaletlerin yansımasıdır.

Heath elimdeki iPad'i kaptı ve kot pantolonunun arkasına soktu.

"Bu yüzden mi benden kaçırıyorsun? Orada duydukların yüzünden mi?" Şimdi yüzüme bakıyor ve Cerny'nin kanının çoğunu silmiş rağmen, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara bir izinin yerleştiğini görebiliyorum. Kanlı karga ayakları ona şeytani bir görünüm veriyor.

"Lütfen, Daphne," diyor. "Artık kaçmanın senin için bir olasılık olmadığını göremiyor musun? Çok şey oldu. Senin yaptıkların, benim yaptıklarım... Çok ileri gittik. Geri dönemeyiz."

Cevap veremiyorum. Boğazım , paslanmış gibi hissediyorum.

"Bununla birlikte yüzleşmeliyiz. Bu dünyada seni anlayan tek kişinin ben olduğumu göremiyor musun? Seninle tanıştığım ilk andan itibaren seni bir kitap gibi okudum. Seni okudum ve sana istediğin her şeyi verdim. Bir kahraman, bir kurtarıcı, güçlü, sessiz bir tip, tam bir aşk romanından fırlamış, çok fazla soru sormayan, çok fazla yaklaşmayan biri. Mükemmel oynadım ve sen de bana inandın. Ve şimdi biz bir takımız. Ben seni tanıyorum. Ve şimdi, nihayet, sen de beni tanırıyorsun."

Cevap vermiyorum ve bunun onu sinirlendirdiğini söyleyebilirim.

"Size kim olduğumu anlatacaktım ama bunu kendi şartlarımla yapmak istedim. Bu yüzden Nissan'dan fazladan anahtar aldım. Kaçıp gitme riskini göze alamazdım. Ama sonra Cecelia peşini bırakmadı, sürekli seninle buluşmaya çalışıyor, ikiniz arkadaşmışsınız gibi davranıyordu. Ona durmasını, bunun benim hikayem olduğunu söyledim ama beni dinlemedi. Seni kıskanıyordu, seni ne kadar çok sevdiğimi. Sırf bana inat olsun diye sana her şeyi anlatacaktı."

Beni bırakıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Çılgınca bir şey,

Dünyanın en zeki terapistinin bile çözemediği, zerre kadar anlam ifade etmeyen şey, tüm bildiklerime rağmen hala onu teselli etme dürtüsüne sahip olmam.

"Ben bundan daha zekiyim," diyor. "Yemin ederim, sadece yanlış hesapladım." Gözleri masumiyetin geniş havuzları gibi. Onları nasıl öyle gösterdiğini, nasıl bu kadar iyi taklit ettiğini merak ediyorum. "İnanmalısın ki diğerlerini, diğer kızları öldürdüm çünkü Cerny'ye bana zarar verdiğini kanıtlamak istedim. Beni buna nasıl sürüklediğini ona anlattığımda kendini suçlu hissedeceğini düşündüm. Ama adamda hiç pişmanlık yoktu. Ne kızlar ne de sana geçmişimi anlatmanın çok hassas bir şekilde ele alınması gerektiği gerçeği umurunda değildi."

Kızlar.

Kızlar, çoğul . . .

"Yalan söylüyorsun, Heath." Sesim titriyor. "Ona yaptığın şeyi uyarlamana yardım etmesini istediğini söyledin. SÜRDÜRÜLEBİLİR hale getirmesini."

Eliyle ağzımı kapatıyor ama ben pençeyle uzaklaştırıyorum.

"Dr. Cerny'ye bir şey kanıtlamak için kimseyi öldürmediniz. Bunu yaptınız çünkü bundan zevk alıyorsunuz."

Gözleri büyüdü. "Tamam, evet. Evet, evet. Beni ne kadar mahvettiğini görüyor musun? Görüyor musun? Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Sonuç olarak, Cerny beni iyileştiremedi. Ben neysem oyum. Biz neyseki oyuz."

"Ne demek 'Biz oyuz'?"

"Ne yaptın?" diyor, sanki inanılmaz derecede gibi. "Hayatta kalmak için ne yapman . Tıpkı benim gibi."

"Ne mi yaptım? Chantal'ın ilacını saklamaktan mı bahsediyorsun?"

Başını eğdi ve bana eğlenen bir ifadeyle bakıyor. "Hayır, Daphne.

Holly Idlewine'a yaptığın şeyi kastediyorum."

"Ben ne ..."

"Geçen hafta barda," diye devam ediyor. "Onu tersledin, sonra da barmene kredi kartını verdin. Holly Idlewine'ın tüm içkilerini senden almasını söyledin."

O haklı. Bunu ben yaptım.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyorum zayıfça, ama önemli olmadığını biliyorum. Bu günü, bu anı uzun zamandır planlıyordu. Benden çok ileride. Her yönden benden üstün.

"Tüm içkilerinin parasını ödediniz çünkü onu o kadar sarhoş etmek istediniz ki Divine'dan tökezleyerek çıktığında onu kolayca arabanıza sürükleyebilecektiniz. Onu bagaja koy ve karanlık, izole bir yere götür."

Dudaklarım ayrılıyor.

"Kimsenin oraya bakmayı akıl edemeyeceği kadar uzakta, boş bir arazi parçası. Onu orada . Ona işkence ettiniz ve öldürdünüz."

Artık el ve ayak parmaklarımı hissedemiyorum. Kafatasımdaki elektriksel uyarılar hafif bir vızıltıya dönüştü. Vücudum kapanıyor gibi hissediyorum.

"Onu henüz bulamadılar ve ben isteyene kadar da bulamayacaklar. Bildikleri tek şey, Daphne Amos adında bir kadının, bir zamanlar Georgia'nın kuzeyindeki bir eyalet parkında on dört yaşında bir kızın şüpheli ölümüyle ilgili sorgulanan bir kadının, Holly Idlewine'in kaybolduğu gece içkilerinin parasını ödediği."

Beni bileğimden tutup kucaklıyor ve omzunun üzerinden Cerny'nin gümüş renkli Mercedes'inin birkaç adım ötede park ettiğini görüyorum. Rölantide çalışıyor. Sonra Heath tekrar konuşuyor, alçak sesle ve yumuşak.

"Bunu cesedinin yanında yerde bulduklarında dava kapanmış olacak."

Geri çekildim. Nişan yüzüğümü tutuyor. Cecelia'nın yüzüğünü. Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Elim botuma doğru gidiyor, parmaklarım deri ve yün arasında, bıçağı çekiyorum.

"Hayır, hayır, hayır..." tek söyleyebildiğim bu. Titriyor ve ağlıyorum, bıçağı vahşi yaylar çizerek sallıyorum.

Bileğimi kolayca yakalıyor, bıçağı elimden alıyor ve karakolun yanındaki çalılıklara fırlatıyor. Beni arabaya götürürken gözyaşlarımı durduramıyorum - burnum akıyor ve gözyaşlarımla karışıyor -.

"Endişelenme, Daphne," diyor kilitlendiğimizde. Sesi yatıştırıcı ve emniyet kemerini bana doğru çekiyor. "Eğer onu yüzükle bulurlarsa, onlara o gece bütün gece benimle olduğunu söyleyeceğim. Holly'yi kaçırmış ya da ormana götürüp bağlamış olamayacağını. Ona tüm o korkunç şeyleri yapamazdın." Yüzü bir sırtışa dönüşüyor, ama o kadar kötülük dolu bir sırtış ki kıpırdayamıyorum. "Gördün mü? Geri dönemeyiz."

Heath 515'te, Ellijay'in hemen güneyindeki bir yerde benzin almak için durdu. Pırıl pırıl pompaların sıralandığı, market ve Ye Olde Donut Shoppe'un bir arada bulunduğu şu yeni, parlak mega istasyonlardan biri. Ve gecenin bu saatinde bile cıvıl cıvıl. İçeride, cızırdayan hot-dog silindirleri ve slushie istasyonu arasına sıkışmış bir dizi cappuccino makinesinin yanından geçiyorum. Açlıktan ölüyorum, ama Heath çantamı arabada bıraktı ve bana hiç para vermedi.

Bayanlar tuvaleti kısa bir koridorun sonunda, geniş ve son derece temiz bir tek kişilik oda. Yalnız gitmeme izin verdi, beni takip etmesi için bir neden yok. Eğer kaçarsam, yüzüğü yerleştirir ve polise Holly Idlewine'i öldürdüğümü söyler.

Banyoyu kullanıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynaya bakıyorum. Lekeli gözlüklerimi çıkarıyorum ve yüzüme su çarpıyorum, sonra gözlüklerimi yıkıyorum. Benim

Yüzüm çok normal görünüyor, pembe ve sağlıklı. Yanaklarıma dokunuyorum. Tenim sıcak. Hâlâ hayattayım. Hala nefes alıyorum. Hala düşünebiliyor, muhakeme edebiliyor ve hareket edebiliyorum.

Ben hala kendimim.

Banyodan çıktığımda, kalın kestane rengi saçları ve mor havlu eşofmanıyla sararmış yaşlı bir kadın beni bekliyor. Kahverengi, sahte timsah derisi bir çantayı sopalı koluna asmış.

"Vay canına," diyor kadın Marlboro'nun pürüzlü sesiyle. "Teşekkürler şekerim. Bu kadar büyük bir yerde birden fazla lazımlık olması gerekirdi."

Gülümsüyorum ve o da kendini içeri kilitliyor. Orada durup bilginin bilincimden süzülmesine izin veriyorum: taktığı peruktu ve cildinde sarı bir renk vardı. Hasta, büyük ihtimalle kanser. Ve sonra, elimde olmadan, kapının kilidini açana kadar beklediğimi, sonra o ne olduğunu anlamadan onunla birlikte banyoya girdiğimi hayal ediyorum. Zihnimde peruğu, eşofmanı ve çantasını kapıyorum. Kılık değiştirip kötü bir casus filminden fırlamış gibi Heath'in burnunun dibinden çıkıp gidiyorum.

Ama hayır. Gözlerimi kapatıyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. Başka bir yol bulmam gerekecek. Hasta yaşlı kadınlara saldırmak bir seçenek değil. Henüz o kadar batmadım.

Marketin kapısına doğru yöneldim ve tam içeri girmek üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Dışarıda, Cerny'nin Mercedes'inin birkaç pompa aşağısına park etmiş yeşil bir kamyonet. Sürücü tarafındaki kapı aralıktı. Yan tarafında uzun, beyaz, kesintisiz bir çizik var. Keskin bir nefes alıyorum.

Gri kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve siyah örgü şapka giyen orta boylu, tıknaz yapılı genç bir adam kamyonun diğer tarafında pompanın başında duruyor, eli pompanın ağzında. Kasketi, açık kahverengi saçlarını görebileceği kadar geriye itilmiş. Pompaları tarıyor.

Tekrar ilerlemeye başlıyorum ama bir şey beni ceketimin yakasından tutup geri çekiyor.

"Bekle," dedi arkamdan bir ses. Bu Heath. Kokusunu alabiliyorum - giysilerindeki ya da tenindeki Cerny'nin kanının kokusu- ama kesinlikle hayal görüyorum. "Bizi buraya kadar takip etmiş olmalı. Onu Baskens'da gördün mü? Ona ne yaptığımızı söyledin mi?" Heath yakamı sıkıca kavradı ve beni büyükannemin kurabiyeleri ve kurutulmuş etle dolu bir rafa doğru çekti.

"Hayır," dedim.

Beni dürttü. "Arabayı görüyor. Bak."

Doğru söylüyor. Luca pompanın yanından geçti ve Cerny'nin Mercedes'ine bakıyor.

"O biliyor," diyor Heath.

"Affedersin, şekerim."

Mor eşofmanlı yaşlı kadın. Yanımızdan geçerken ikimize de gülümsüyor, sıcak, büyükannemsi bir gülümseme. Sonra bir anda kapıdan çıktı ve ben bir planım olduğunu fark ettim. Ya da en azından bir planın başlangıcı. Yüzümü

Heath, ona biraz daha yaklaş.

"Hepsini onun üzerine yıkabiliriz. Cerny, Glenys, ."

"Ne?"

"Tehlikede olduğumu biliyor ve kahraman olmaya alışıyor. Bunu kullanabiliriz." Bir süre geçti, sonra Heath yumuşak bir inançsızlık sesi çıkardı.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Onu bir yere götüreceğiz, belki Holly'yi bıraktığın ormana. Beni tehdit ediyormuş gibi görünmesini sağlarız. Sonra da onu öldürürüz."

Kalbim hızla atıyor. Söylediklerimin mantıklı olup olmadığından emin değilim ama dişlilerinin gıcırdağını görebiliyorum.

"Eğer bunu şimdi yapmazsak," diye ekliyorum, "daha sonra yapmak zorunda kalacağız. Kendin söyledin. O biliyor."

Heath boğazını temizliyor. Parmağını yanağımdan aşağıya doğru

Dud

aklar "Arabaya geri dönmeliyiz," diyorum. "Bizi takip etmesini sağlayalım."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, yoğunluğu baş döndürücü. "Hadi yapalım," dedi.

diyo Kapıyı itiyoruz. Luca'ya bakmıyorum, ama bütün sinirlerim

r.

vücudum bana onun dikkatini çektiğimizi söylüyor. Haklıydım, çünkü kaldırımdan inip Mercedes'e doğru ilerlediğimiz anda yanımdan vızıldayarak geçen bir şey Heath'in sırtının tam ortasına çarptı. Etrafında dönüyor.

"Lanet olsun-"

Aşağı bakıyorum. Ayaklarımızın dibinde bir dizi araba anahtarı. Bir hediye. Benim için bir hediye.

Anahtarları alıp dönmem ve Luca'nın yeşil Tacoma'sına doğru deli gibi koşmam sadece yarım saniyemi alıyor. Aynı anda, Luca'nın benzin istasyonundan otoyola doğru koşarak uzaklaştığını görebiliyorum. Heath'in ne olduğunu anlaması ve beni mi yoksa Luca'yı mı kovalayacağına karar vermesi bir iki saniye daha sürüyor ama o kamyonete ulaştığında ben içeride güvenle kilitlenmiş, anahtarı kontağa sıkıştırmış oluyorum. Heath kolu çekiştiriyor ve bana doğru ateş ediyor.

Gz göze geliyoruz ve bir insanın yüzünde bu kadar nefretin yoğunlaştığını daha önce gördüğümü sanmıyorum. Ama çok fazla gürültü yapamıyor çünkü her yerde insanlar var. Ayağımı frene basıp anahtarı kavırıyorum. Vücudum neredeyse titriyor.

Otoyolun yukarısına bakıyorum ve Luca'yı görüyorum, kuzeye giden tarafta bir düzine kadar metre ileride, banketteki çakıllara vuruyor, tüm durakları dışarıda. Dunfree yönüne doğru gidiyor. *Koş, koş, koş*, diye düşünüyorum. *Doğruca polise.*

Heath bakışlarımı takip ediyor, sonra bana dönüyor. Parmağını boğazında gezdiriyor. Midem bulanıyor ama yine de kamyonu çalıştırıyorum.

Sonra bir baktım, pompaların arasından koşarak geçiyor.

Luca'nın yönü. Kalbim göğsümü yumruklayarak diğer arabaların etrafından dolanıyorum ve otoyola çıkıyorum. İleride, Luca da banketten otoyola sapıyor, doğrudan karşıdan gelen trafiğin içine giriyor. Heath onu takip ediyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Luca otoyolun ortasındaki refüjü yırtarcasına , birkaç araba onlara çarpmamak için gıcırıyor ve savruluyor. Heath artık sadece birkaç metre arkasında, aradaki mesafe daralıyor.

de onlarla aramdaki mesafeyi kapatıyorum, direksiyonu sıkıca kavriyorum, trafiğin etrafından dolanıyorum. Belki arabalar korna çalıyordu. Korna çalıyorsa da fark etmiyorum. Kalp atışım haline geldim. Nabız gibi atan kanım ve yutkunarak aldığım nefesim. Vücudumun her fonksiyonu Heath'i durdurmaya yönelik bir lazere dönüştü.

Ona kamyonla vuracağım. Tekerleklerin altında ezeceğim. Ciğerleri parçalanana, kan fişkırana, kemikleri kırılana kadar durmayacağım.

Biz aynıyız.

Sesini kafamdan silip atıyorum. Bu doğru değil, hiç olmadı. Ve yine de buradayım, ayağım gaz pedalında, kamyonun burnu ile onun vücudu arasındaki daralan mesafeyi hesaplıyorum. Bu korkunç şeyi yapmak üzereyim. Ama yapılması gerekiyor, biliyorum. Ve bunu yapabilecek tek kişi benim.

Canavar olduğum için değil, olmadığım için.

Heath'in arkasına yanaşıyorum -aramızda sadece birkaç metre var, Luca'yla aralarında da birkaç metre- ve sabit duruyorum. İşte bu kadar. Bunu şimdi yapmalıyım yoksa cesaretimi kaybedeceğim. Nefes alıyorum, direksiyonu sıkıyorum ve gaza basıyorum, kamyon ileri fırlıyor. Ama aynı anda Luca direksiyonu refüje ve otoyolun diğer tarafına kırıyor, Heath de aynısını yapıyor.

Bir sonraki an, ben de refüje çıkıyorum, kırılmış krep mersinleri arasında yavaşlıyorum, sonra da duruyorum. Arabalar vızır vızır yanımdan geçiyor ve ben nefesimi tutup güneye giden şeritleri tarıyorum. Heath nereye gitti? Ve Luca nerede? Birkaç saniye geçiyor ve sonunda onları görüyorum, Luca setten ormana doğru tırmanıyor. Heath peşinden koşarak yolun karşısına geçti.

Ve sonra olanlar, kadar çabuk oluyor ki, neredeyse inanamıyorum.

Karanlıkta bordo bir SUV beliriyor, Heath'e çarpıyor, onu yukarı ve kaputun üzerine savuruyor. Cipin tepesine doğru kayışını, sonra asfalta yuvarlanışını ve soluk sarı bir Cadillac'ın onu ezişini izliyorum. Ön ve arka tekerlekler. Cadillac geçip gittiğinde Heath'in cesedini görebiliyorum, otoyolda şekilsiz, hareketsiz bir yumru. Sokak köpeğine benziyor, diye düşünüyorum. *Yolda ölmüş.*

Çılgılık atıyor muyum? Bilmiyorum bile; hiçbir şey duymuyorum, kendi sesimi bile. Sadece Heath'i görüyorum, kaldırımında hareketsiz.

SUV ve Cadillac gıcırdayarak durdu ve iki sürücü de araçtan atladı. Hareket etmiyorum çünkü edemiyorum. Felç geçirecek kadar yoğun bir mide bulantısı dalgası içimi kesiyor. Dişlerimi öyle sıkıyorum ki şakaklarımın nabzını hissedebiliyorum ve bu hissin geçmesi için dua ediyorum. Olmuyor. Eğildim ve yere kustum.

yolcu tarafı paspası.

Tekrar yukarı baktığımda Luca'nın setin tepesine kadar çıktığını görüyorum. Bir dakika durup aşağıdaki durumu inceliyor. Yola döndüğümde, sürücülerden biri, SUV'deki adam, çoktan telefonu ile konuşmaya başlamıştı. Cadillac'lı adam onun önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyor ve bağırıyordu. Henüz kimse Heath'e yaklaşmadı. Acaba öldüğü belli olduğu için mi? Bir anda Luca'nın dönüp ormanın içinde kaybolduğunu görüyorum.

Direksiyonu kavradım ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım. Polis yakında burada olur. Pompada terk edilen Mercedes'in Dr. Cerny'ye ait olduğunu anlayacaklar. İçinde iPad'i, dosyaları ve Heath'in itirafını bulacaklar. Benim bu denkleme nasıl dahil olduğumu bilmiyor olabilirler ama çok geçmeden, ona vuran ben olmasam bile beni arıyor olacaklar.

Şimdi daha fazla araba yavaşlıyor ve duruyor, farları yolu aydınlatıyor. Başka bir adam dışarıda ve telefonu ile konuşuyor. Duran yaşlı bir kadın kolunu Cadillac'lı adama dolamış, onu refüje doğru götürüyor. Luca'dan hiç iz yok. Geri vitese takıyorum, ellerim titriyor, sonra yavaşça gaza basıyorum.

Refüjden çıkıyorum ve U dönüşü yapabileceğim yolun ilerisine gidiyorum. Heath'in ve duran arabaların yanından yavaşça geçiyorum. Kimse bana bakmadı bile.

Saatte 60 mil hıza çıkıyorum. Hala hiçbir şey olmuyor. Ne polis ışıkları, ne de başka bir şey. Yavaş ve sabit bir şekilde otoyolda ilerliyor, kamyoneti eşit bir şekilde altmışta tutuyorum. Bu sırada beynimde sürekli, düşük bir uğultu titreşiyor.

Ne kadar sürüyor bilmiyorum -belki otuz, kırk beş dakika- sonra bir melodi mırıldananın aslında ben olduğumu fark ediyorum. Sinatra, inanabiliyor musun? Lanet olası Sinatra.

Ve sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Yüksek sesle, insanlık dışı feryatlar ve gözyaşları dökülüyor içimden ve ben onları durdurmaya çalışmıyorum. Vadem doldu. Zamanı geçmiş. Araba sürüyorum ve ağlıyorum. Sürüyorum ve ağlıyorum. Bir apartman dairesinde tek başına yaşayan küçük kız için. Geceleri bir ranzanın üstünde, aç. Bir psikoloğun dumanlı ofisinde oturmuş, dehşete kapılmış bir halde, gelecek yıllar boyunca onu sarıp sarmalayacak ve hayatını elinden alacak kısmi bir gerçeği anlatırken. Bir anlığına bile olsa bir katille birlikte kalabileceğine inanan kadın için ağlıyorum. Onu sevebileceğine.

Ama yaşıyorum. Hayattayım ve ondan uzaklaşıyorum. Bir mezar kazıp içindeki canavarla birlikte içine girmeye razı değildim.

Radyoyu açıyorum ve gözyaşlarım diniyor. Garip bir şekilde, hiçbir şeyi sayma ya da bileğime bir bant takma isteği duymuyorum. Çok yorgunum, vücudum fırtınaya tutulmuş bir köpek gibi titriyor ama şu anda sadece araba kullanmak bana yetiyor. Nereye gitmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım şimdilik güne. I-20'ye varana kadar arka yollardan gideceğim.

O zaman batıya gideceğim. Telefonum yok, param yok, kimliğim yok. Ama

Batı'nın kulağa hoş gelen bir sesi var. Bir yerlerde sahte ehliyet, pasaport, doğum belgesi almanın mümkün olduğunu hatırlıyorum - her ne kadar nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikrim olmasa da. Sanırım Jessica Kyung'un kartviziti hâlâ üzerimde bir yerlerde. Bana yardım etmek isteyebilir. Öyle umuyorum. Şu anda elimdeki tek seçenek o.

Kamyonun üstünkörü bir envanterini çıkarınca Luca'nın kamyonu yiyecek, su şişeleri ve bana birkaç hafta yetecek gibi görünen bir tomar banknotla doldurduğunu görüyorum. Ve başka bir şey daha. Kamyonun plakası güneşliğe sıkışmış. Luca, Heath ve bana benzin istasyonunda önce çıkarmış olmalı. Bir dahaki sefere durmak zorunda kalırsam, geri takacağım. Yan yollardan gideceğim. Birisi Heath Beck'e çarpmadan hemen önce ona doğru gelen yeşil kamyonu görmüş olabilir. Bunu bilmek imkansız.

Emin olduğum tek şey yaşamak istediğim. Bu yüzden koşacağım. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu.

Sekiz Ay Sonra

Kanada yazında alacakaranlık çok güzel bir zamandır. Bazıları buna büyüleyici diyebilir. Böyle kelimeler kullanan insanlar. Sihre inanan insanlar.

Güneş Bowen Adası'nın güneybatı tarafını öpüyor, sonra Tunstall Körfezi'nde kayboluyor ve bir anda konteyner gemisi ışıklarının mor karanlığa karşı göz kırptığını görebiliyorsunuz. Bu çok güzel bir şey. geldiğinde sık, tüm gösteriyi baktığım evin tepedeki güvertesindeki köhne Adirondack sandalyeden izliyorum. Genellikle limanın yakınındaki yerel şarap dükkanından seçtiğim bir kadeh şarabı yudumluyorum. giderdiği sürece kırmızı, beyaz, roze seçici değilim. Şu anki sihir markam. Dışarıdaki hoparlörlerden neşeli bir korna yükseliyor ve çamların arasından geçerek güverteme ulaşıyor. Henüz tanışmadığım ve tanışmaya da niyetli olmadığım kapı komşularım en sevdikleri Pandora caz karışımını çalıyor. Önce Mel Tormé, sonra Sam Cooke ve Dean Martin, ki bu iyi. Ancak kaçınılmaz olarak Sinatra çalıyor. Bu gece bu olduğunda tüm vücudum geriliyor, ama hepsi bu kadar. Saymayı ve saç bandını geçtim

Şapır şupur. Biliyorum, başka bir şarkı hep ardından gelecek.

Bugünün gün batımı -mavinin pembeye dönüşmesi, ardından turuncumsu kırmızıya ısınması- her zamanki gibi muhteşem. Yine de yanaklarımdan gözyaşlarını görünce şaşırıyorum. Onları fanila gömleğimin koluyla kuruluyorum ama sandalyemden kalkmıyorum. İçeri girmek istemiyorum - bir hap almak ya da koşu ayakkabılarımı giyip koşuya çıkmak istemiyorum. Zaten artık çoğunlukla yürüyorum. Vücuduma daha nazik geliyor.

Heath'ten kaçalı sekiz ay oldu. Bu güvertede oturup ağladığım ilk sefer değil. Bunu ilk kez yapıyorum çünkü her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. O yüzden burada oturup gözyaşlarımı dindirebilirim sanırım. Bazen sadece bir şeyler hissetmek iyidir.

Arkamda, yolda, çitirdayan çakılların sesi geliyor. Kollarıma ve bacaklarıma elektriksel korku sarsıntıları gönderiyor. Sandalyenin altında, parmaklarım her zaman yanımda olan ayı spreyi kutumun etrafına dolanıyor. Bir refleks.

"Bayan Green?" bir adam yanından evinden sesleniyor.

Merdivenlerin dibine yakın bir yerde.

Ses garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Garaj yolunun yanındaki böğürtlen çalılarının arasından geçip arka güverteye gelmiş olmalı. Bu onun bir tehdit olduğu anlamına gelmez. Ön kapıyı çoktan denemiş olabilir. Ben buradayken bile alarmı açık ve her şeyi sürgülü tutarım.

"Sydney Green? Burada mısın?"

Sandalyemden sıçrayıp şarap bardağımı devirerek, güvertenin ortasına doğru uzanan dev ladine doğru koşuyorum. Ağacın arkasına geçiyorum. Sırtımı ağacın gövdesine yaslıyorum ve ayı spreyinin emniyetini dikkatlice açıyorum. Adam güvertenin uzak tarafında duruyordu. Tahtaların üzerinde nefes alışının titreşimini hissedebiliyorum. Keşke bir silahım olsaydı. Eski moda bir Amerikan tabancası ama burası Kanada ve ben o kadar becerikli değilim.

"Soyadını posta kutusunda gördüm," diyor adam. "Koydaki marketteki kadın da bu kulübenin bekçisi Sydney Green diye birini tanıdığını söyledi."

Aksanını çıkaramıyorum, sanırım bir yerden duymuştum ama kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki emin olamıyorum. Ayak sesleri gümbürdüyor ve o beden dışı panik hissi beni ele geçiriyor. Yaklaşıyor. Yerimden kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Püskürtme menziline girene kadar beklemeye. Zamanı geldiğine karar verdiğimde dışarı fırlıyorum, düzgün bir şekilde bir seksen yapıyorum ve YouTube videosunda söylendiği gibi kısa aralıklarla tetiğe basıyorum. Adam geriye doğru sıçırıyor, bağılıyor ve kollarını savuruyor, sonunda güverte basamaklarından aşağı tökezliyor.

Tenekeyi ona fırlatıyorum, evin içine koşuyorum ve bağırdığını duymadan hemen önce kapıyı kilitliyorum.

"Daphne!"

Luca mutfak masamda, uzattığım nemli bezi alıyor ve kızarmış, şişmiş yüzünü bilmem kaçınıcı kez siliyor. Güvenli bir mesafeden onu inceliyorum. Lacivert kazak ve siyah kot pantolon. Yarısına kadar bağcıklı, yıpranmış siyah savaş botları. Her seferinde gözlerinin içine düşmesine rağmen alnından ayırmadığı dalgalı kahverengi saçlar. Onu son gördüğümünden beri uzamış.

Benim saçım da farklı. Pixie uzunluğunda ve koyu kahverengi. Saçımla oynayıp duruyorum, garip bir şekilde kendimden utanıyorum. Ayrıca özür dileyip duruyorum. Ama bu adil. Ayı spreyini iyi kullanırım ve içindeki kapsaisin seviyesi insan biber gazından çok daha düşük olsa da yine de acıtıyor. İyi ki silahım yoktu.

"Sorun yok." Luca çok da şiş olmayan tek gözüyle benimle göz teması kurmayı başarıyor. "Sen doğru olanı yaptın."

"Oh. Demek İngilizce konuşuyorsun."

Şöyle böyle bir şey yapıyor. "Öğreniyorum."

Yavaş yavaş." "Hayır, bu iyi. Harika gidiyorsun."

Garip bir şekilde, uygunsuz bir şekilde, düşünebildiğim tek şey tam olarak bir ayı gibi inşa edilmiş olması - insan boyutunda, rahatsız edici derecede seksi bir ayı - ve endişeleniyorum.

yüksek sesle söyleyeceğim. Bir erkekle bir odada yalnız kalmayalı çok uzun zaman oldu. Filtrelerimin bozulduğundan oldukça eminim. Neyse ki sessizliği o doldurdu.

"burada mı kalıyorsun?"

"Şimdiye kadar, evet. Sahipleri her yaz sonunda sadece iki hafta kullanıyor. İstedikleri zaman yapacak bir şeyler bulacağım."

Başını sallıyor. "Açıklamalıyım. Baskens hakkında."

Ama buna hazır olduğumdan emin değilim. Sanırım mümkünse konuyu biraz daha geçiştirmeyi tercih ederim, bu yüzden "Beni nasıl buldun?" diye soruyorum. Çabucak, hafifçe, dikkatini başka yöne çekmek için.

"Jessica," diye cevaplıyor. "Jessica Kyung."

Şaşkınlık içimde dalgalanıyor. Jessica beni neden şimdi ele versin ki? Georgia'dan ilk çıktığımda, nihayet elime bir telefon alabildiğimde aradığım tek kişi oydu. Doğru seçim olduğu ortaya çıktı. Tüm bu iğrenç hikâyeyi dinledikten sonra Jessica bana kendi hikâyesini anlattı. Yaklaşık bir yıl önce, Cerny inzivaya çekilmeye başlamadan önce, doksanlı yılların ortalarından sonlarına kadar Baskens'te olup bitenlerle ilgili söylentiler duymuş. Resmi olmayan, kayıt dışı bir araştırmaya girişmiş, ancak hiçbir zaman somut bir şey bulamamıştı. Ama Matthew Cerny'nin ve o yerin etrafında hep kötü bir büyü sezmişti.

Onunla iletişime geçtikten sonra, Jessica benim adıma tam bir iyilik perisi oldu

-Bana batıya gitmemi ve aramasını beklememi söyledi. Yaptığı şeyi nasıl yaptı bilmiyorum, kim bilir hangi karanlık karakterlerle bağlantı kurdu ve kim bilir hangi ipleri çekti, ama kadın ortadan kaybolmayı gerçeğe dönüştürdü. Aslında hayatımı ona borçluyum.

Polisin Ansley Caddesi'ndeki evimin arkasında gömülü üç ceset bulunduğunu bana haber veren oydu-Holly Idlewine ve iki kadın daha. Heath'in Grady Hastanesi'nde zar zor da olsa hayata tutunduğunu söyledi. Polis beni arıyordu, sadece benim de bir yerlere gömülmediğimden emin olmak için. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum ve Lenny ile ailesinin muhtemelen endişeden çılgına dönmüş olmaları bana acı veriyordu. Ama Jessica bana sıkı durmamı, şimdilik gitmemin en iyisi olduğunu ve Silver'larla özel olarak görüşüp onlara bilgi vereceğini söyledi.

Bana neden yardım ettiğinden emin değilim ama yardım ettiğine memnun oldum. Şimdi bilgilerimi verdiğini öğrenince biraz endişelendim.

"Benimle temasa geçti," diyor. "Gelip seni görmemi istedi."

Yine saçlarını karıştırıyor ve bana belli belirsiz bir gülümseme gönderiyor. Bu sıcak bir gülümseme ve bana -tekrar- oldukça yakışıklı olduğu geliyor. Bunun önemi olmamalı, her ne kadar bunu çok düşünüyor gibi görünsem de. Belki de bu sadece bir savunma mekanizmasıdır.

"Her şey bitti," diyor. "Heath Beck öldü ve soruşturmayı kapattılar. Herkes onun Cerny, Cecelia Beck ve Holly Idlewine'i öldürdüğünü biliyor,

ve diğerk iki kadın. Belki biri öz annesidir." Dünya biraz eğildi.

Bir elimi masanın üzerine koydum.

"Annalise Beard adında bir kadın daha önce yardım için onunla temasa geçtiğini söyledi. Polise sorular sorduğunuzu, belki de kendisi gibi Heath'ten korktuğunuzu söylemiş."

Başımı salladım.

"Herkes senin cinayetlerle bir ilgin olmadığını biliyor," diyor. "Sen . Jessica geri dönmenin güvenli olduğunu söylüyor. Eve dönmenin."

İşte böyle. At ahırdan çıktı. Kaya tepeden aşağı yuvarlanıyor. Baraj . . . kapı . . . Tüm metaforlar tek ve birleşik bir haykırışa dönüşüyor.

O öldü.

Decatur'daki evime geri döneceğim, güney yazının yapışkan nemini ve meydanın etrafındaki enerjiyi hissedeceğim. Lenny ve ailesini tekrar göreceğim, Barbara'nın çilekli ve raventli musunu yiyeceğim. Hap'in bana sarılırken sırtımı sıvazlamasını hissedeceğim. İşe giderken en sevdiğim kafeden beyaz çikolatalı latte alacağım, ofisteki Pandora'dan Kevin ve Lenny'nin Britney Spears'a eşlik edişini dinleyeceğim.

Tekrar yaşayacağım.

"İyi misin?" Luca sorar. Cebini karıştırıyor ve masanın üzerine bir yüzük bırakıyor. Ona bakıyorum.

"Bunu bana polis verdi. Sana ait olduğunu söylüyorlar."

Bir zamanlar çok güzel olduğunu düşündüğüm yüzüğe aptalca bakıyorum. Cecelia'nın yüzüğüne. Ona dokunmadım.

"Haberlerde başkalarının da olabileceği söyleniyor," diyor bana. "Heath'in on altı yaşındayken Baskens'ten kaçtıktan sonra iki, belki de üç yıl boyunca Florida, Alabama, Louisiana'da evsiz kaldığını düşünüyorlar. New Orleans'ta bir kilise onu yanına almış, devlet üniversitesine gidebilmesi için para toplamış. İkinci yıl Georgia'ya transfer olmuş ama kilise ..." Ellerini patlatıyor.

"Dağıldılar mı?"

Başını sallıyor. "Belki de papazın karısı ve diğerk bazı takıldığı içindir? Bilmiyorum. Kimse söylemiyor. Georgia'da iyi notlar aldı, öğrenci kredisi aldı, zengin çocuklarla arkadaş oldu. Onların aileleriyle tanıştı. İyi bir iş buldu. Bir sürü iyi iş. Sonra seninle tanışır."

Başımı sallıyorum. Heath bana bunların hiçbirini anlatmadı. Tabii ki, ona anlatmak zorunda olmadığına dair güvence vermişim, çünkü karşılık vermek istemiyordum. Kendimi korumak için onu rahat bırakmışım.

"Şimdi Florida ve Louisiana'da kayıp kişileri arıyorlar," diye ekliyor Luca. "Diğerkleri için."

Diğerkleri.

"Diğerk kadın, Annalise, şimdi onun kendisini neden öldürmediğini bilmediğini söylüyor. Sana neden hiç zarar vermediğini merak ediyor musun?" diye soruyor. Bu bir dağ gibi

Ama sesi nazik. yatılacak bir ses.

Nedenini biliyorum. Heath hayatta ve işlediği suçlarda bir ortak arıyordu ve Annalise yerine beni seçti çünkü ben daha kolay bir hedeftim. Ben mükemmel bir hedeftim. Korkunç sırrını öğrendikten sonra bile onun yanında duracak, ona tapacak ve onu neşelendirecek bir kadın hayal ediyordu. Çünkü onun da kendi sırları vardı.

Ama motivasyonlarında daha fazlası vardı. Geçtiğimiz aylarda antisosyal kişilik bozukluğu olan insanları incelemek için bolca zamanım oldu. Garip bir türdürler. Başkalarının haklarına saygısızlık ederler, ahlaki ve medeni hukukun dışında hareket ederler ve değişmezler. İlk başta, Heath'in bana yaptığı gibi, hedeflerini idealize ederler, güvenlerini kazanmak için pohpohlar ve överler. Hedeflerini kontrol etmek için onları yakın tutmaları gerekir, bu nedenle Heath beni Baskens'e onunla gitmem için manipüle etti. Tanıştığımız andan itibaren, benim ona ait olduğuma karar vermişti ve hiçbir şey onu etkileyemezdi.

Durum bundan daha da tüyler ürpertici bir hal alıyor. Antisosyal kişilik bozukluğu, kötü huylu narsisizm ve Makyavelizm ile birleşerek uzmanların "karanlık üçlü" olarak adlandırdığı, insan beyninde mükemmel bir fırtına yaratan ve hastaları etraflarındaki her şeyi yok etmeye zorlayan doğa ve yetiştirilme tarzının ölümcül bir kombinasyonunu oluşturur. Ve bunu keyifle yapıyorlar. Beynindeki kimyaya ve istismarcı çocukluğuna dayanarak Heath'in bana zarar vermek için her türlü nedeni anlamaya başladım.

Ama yapmadı, çünkü bu kendine zarar vermek olurdu.

Özümüzde aynı olduğumuza . Bana baktığında

-bir zamanlar şiddete başvuran terk edilmiş kız- kendini gördü. Narsisizminin parıltısında, onun bir yansımasından başka bir şey değildim. Benimle birlikte hayatını yalnız yaşamak zorunda kalmayacaktı. Dürtülerine sempati duyacak, yaptıklarına hayranlık duyacak, hatta belki bir noktada onun bir parçası olacak birine sahip olacaktı. Ben de yeni yeni anlamaya başladım, ama garip olan şu ki, Heath Beck kendi çarpık yöntemiyle beni seviyordu.

Luca konuşuyor. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Tamamen başka bir yerde olduğumu fark ediyorum ve eline dokunuyorum. "Hayır, lütfen. Kalırsan sevinirim."

"Tamam." Gözleri çok nazik, çok sabit. "Artık senin için güvenli olduğunu söylemeye geldim. Ama aynı zamanda Georgia'da sana yaptıkları için üzgün olduğumu söylemeye geldim. Sana yardım etmedim."

"Ama sen yaptın. Kaçmama yardım ettin."

Başını iki yana sallar. "O yerde kötü bir şeyler olduğunu bilmeliydim. Kız kardeşim uzun yıllar doktorun inziva yerlerinde çalıştı. Okula geri dönmek için işi bıraktı, ama doktor onu yeni bir iş için aradığında -sadece bir haftalık, gerçekten iyi bir maaş- bunu yapmam gerektiğini söyledi. Bana sadece dört kişilik yemek yaptığımı ve belki de ona yardım ettiği gibi bana vatandaşlık konusunda yardım edeceğini söyledi. Oraya gittiğimde, Cerny boş tepsileri teslim etmem gerektiğini söyledi -kahvaltı, öğle yemeği ve

Akşam yemeği. Kulağa doğru gelmediğini biliyorum ama hayır demekten korkuyorum." Başıımı salladım.

"Polise söylersem peşıme düşerler diye düşünüyorum. Ya da Göçmenlik Bürosu'nu ararlar ve Brezilya'ya geri dönemem, orası benim için iyi bir yer değil, artık değil. Kız kardeşim yeni vatandaş oldu ama Cerny bir şey söylerse yetkililerin ne yapacağını kim bilebilir? Sonra aynanın arkasındaki kilitli odayı buluyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum." Alnını ovuşturuyor. Yüzü acılı görünüyor.

Elimi koluna koydum. "Daha önce bir şişe şarap açmıştım. İçmek ister misin?"

"Tabii. Evet."

Şişeyi ve iki bardağı dışarı çıkarıyoruz. Luca bana Adirondack sandalyeye oturmamı söylüyor ve daha önce döktüğüm şeyi temizlemem için ısrar ediyor. İşi bitince bir sandalye çekiyor, ben de onun bardağını dolduruyorum. Konuşmaya başladık. İki yıl önce Brezilya'dan göç ettiğini, kız kardeşi ve kocasıyla birlikte Dunfree'deki küçük dairelerine taşındıklarını anlatıyor. São Paulo'da tıp fakültesindeymiş ama bir kadınla ilişkiye girmiş, kadının kocasının ciddi karanlık bağlantıları olduğu ortaya çıkmış. Bu adamlar -organize suç tipleri- tarafından bedensel olarak tehdit edildikten sonra ülkeyi terk ettiğini öğrendi.

Polise Cerny ve Baskens ile olan ilişkisi hakkında her şeyi anlattığını ve yakın zamanda Atlanta'da aşçılık okuluna başladığını söylüyor.

"Ve soyadım Isidoro," diye sözlerini tamamlıyor.

Bu kişisel ayrıntıya gülümsüyorum, bilmemi istediği için memnunum. "Daha önce bir şey söylemek istiyorum ama ..." diyor.

"Ne?"

Utanmış görünüyor. "Unut ." "Anlat bana."

"Ben de diyecektim ki" -şu sevimli omuz silkme hareketini yapıyor- "saçların ... güzel görünüyor."

Beklenmedik bir şekilde etkilendim. İltifat olarak o kadar olağanüstü bir şey değil, ama bunu söyleme şekli. Sanki başından beri bunu düşünüyormuş da şimdi cesaretini toplamış gibi.

"Seninki de iyi görünüyor."

Saç kesimi şakası tarihinin en kötü geri dönüşü ama elimde olan tek şey bu. Ve şimdi kelimeler orada asılı duruyor ve yarı rahatsız bir sessizlik içinde oturup birbirimizin kafasına bakıyoruz. Bir iki dakika sonra yerçekiminin devreye girdiğini ve saçlara bakmaktan gözlere, sonra da ağızlara bakmaya başladığımızı fark ediyorum. Bir an paniğe kapıldım. Burası Daphne Amos'un karıncalanma hissedeceği nokta. Hormonların ve ruh eşleriyle ilgili aptalca fikirlerin onu alıp götürdüğu yer.

Ama karıncalanma ya da süpürölme gibi saçmalıklar yok, çünkü ben artık Daphne Amos değilim. Ben Sydney Green'im ve o bu para birimini kullanmıyor. Yine de başka bir şey var, hissettiğim bir şey. Bir film baskısının negatifi gibi. Bir noktada, vahşi, olası bir gelecekte, başka birine karşı tekrar bir şeyler hissedebileceğime dair en ufak bir ipucu. Bu beni tedirgin ediyor ve bununla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum, ama yine de orada duruyor. Luca ve benim aramdaki boşlukta bir görünüp bir kayboluyor.

İlerleyebilmemiz için iki şeyin olması gerektiğine karar verdim. Birincisi, mutfak masamın üzerindeki elmas yüzük güvertenin kenarından aşağıya, aşağıdaki vadiye atılmalı ve bir daha asla görülmemeli. Ve ikincisi . . .

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum. "Geçmişim hakkında mı?"

Biraz şaşırmış ama savunmasız görünüyor. "Tabii. Tamam."

Derin bir nefes alıyorum. "Bir süre güney Georgia'da bir çocuk evinde yaşadım," diye başlıyorum. "Evimde bir kız vardı. Adı Chantal'dı."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap Emily Brontë'ye yazılmış utanmaz bir aşk mektubu. Sık sık aynı adı paylaştığımıza göre, bir tür psişik benzerlik paylaşıyor olmamız gerektiğini düşünmüşümdür. Bu doğru olabilir de olmayabilir de, ama yine de sana teşekkür ediyorum, sevgili, tutkulu Emily, gotik türün yaratılmasına yardımcı olan güzel, karanlık, yürek parçalayan hikayen için. Aşk ve saplantı arasında bulanıklaştırdığın çizgilerle okuyucuları şaşırtmaya devam etmen benim için bir mucize.

Süperstar menajerim Amy Cloughley'e ve Kimberley Cameron & Associates'teki ekibin geri kalanına sonsuz teşekkürler. Ayrıca Mary Alice Kier ve Anna Cottle'a da kitaplarıma verdikleri sarsılmaz destek için teşekkür ederim. Lake Union'dan editörlerim Alicia Clancy, Danielle Marshall ve Kelli Martin'e de teşekkürler - bu kez bir grup çalışması, ancak her zaman olduğu gibi, çok onaylayıcı bir deneyim. Sizinle her zaman emin ellerde olduğumu biliyorum.

Shannon O'Neill-Bu çalışmayla neyi başarmaya çalıştığımı anladığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Desteğiniz ve inanılmaz algınız, zekanız ve telefonda guguk kuşlarını bir motif olarak tartışmaya istekli olmanız bir nimetti. Rex Bonomelli, kapağın tam bir bela gibiydi ve sana teşekkür ediyorum. Kate Orsini'ye, Althea ve Meg'in sesi olduğun için teşekkür ederim. Bana ilham veriyorsun.

Terapi ve psikoloji dünyası hakkındaki görüşleriniz için M. J. Pullen'a ve yasal konulardaki tavsiyeleri için Charles Bailey ve Brad Stephens'a özel teşekkürler. Ve diğer beta okuyucularım/eleştiri ortaklarım Kimberly Brock ve Chris Negron'a. Muhtemelen sağlıklı olmayan bir şekilde hepinize güveniyorum. Erratica'ya teşekkür ederim: M. J., Becky Albertalli, Chris ve George Weinstein. Ve yer minderleri ve at kuyruğu tutucuları hakkında konuşan Tinderbox Writers Retreat'in hanımlarına. Ayrıca Happy Writers Hour'daki arkadaşlara da çok teşekkürler: J. D. Jordan, Ellie Jordan, Jane Haessler. Katy Shelton'a sarsılmaz anlayışı ve desteği için ve Henry ve Kathleen Drake'e her zaman Birmingham'daki evim oldukları için özel bir teşekkür.

Son olarak, Everett, Noah ve Alex'e sevginiz, desteğiniz ve yemek pişirmedeğimden aldırmadığınız için teşekkürler. Rick, sen mükemmelsin. Her zaman biziz (ama ürkütücü bir şekilde değil).

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2015 Christina DeVictor

Eski bir oyuncu, yapımcı, senarist ve pembe dizi asistanı olan Emily Carpenter, Birmingham, Alabama'da doğdu ve Auburn Üniversitesi'nden konuşma iletişimi bölümünden mezun oldu. New York'ta bir süre kaldıktan sonra Atlanta, Georgia'ya taşındı ve ailesiyle birlikte burada yaşıyor. *Burying the Honeysuckle Girls* ve *The Weight of Lies* kitaplarının çok satan yazarıdır. Emily'yi www.emilycarpenterauthor.com adresinde ve Facebook, Twitter ve Instagram'da bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.